„Un clasic al suspansului... Romanul are tot ce-i trebuie pentru a te ține cu sufletul la gură... Narațiunea este desăvîrșită."

Washington Post

„Suspans și dramatism. Cititorul este proiectat înîntr-un timp istoric ce pare să aparțină mai degrabă jurnalelor de știri decît ficțiunii propriu-zise."

Houston Chronicle

„E locul *nostru* de baștină. Dă-mi voie să-ți repet ce i-am spus lui Aluf. Întotdeauna trebuie să rămînă cineva în urmă. Fiecare națiune trebuie să își aibă propria diaspora. Așa nu vor mai putea niciodată să ne înrobească pe toți, cucerind Ierusalimul."

Editura RAO Bucureşti
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

NELSON DEMILLE
By the Rivers of Babylon
© Nelson DeMille, 1978
All rights reserved

Traducere din limba engleză
MIRCEA OPRESCU

Coperta
DONE STAN

Ediţia I

© Editura RAO Bucureşti 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Octombrie 1998

ISBN 973-98761-4-5

Această carte este dedicată lui Bernard Geis, care a riscat;
soției mele Ellen, care a riscat și mai mult;
și părinților mei, care nu au avut încotro.

MULȚUMIRI

Vreau să mulțumesc căpitanului Thomas Block pentru neprețuitul lui ajutor tehnic, lui Bernard Geis și personalului său de la Bernard Geis Associates, îndeosebi lui Judith Shafran și lui Jessie Crawford, pentru minunata lor îndrumare editorială.

Lupta noastră abia a început. Ceea ce este mai rău va urma. Şi este corect ca Europa şi America să fie avertizate acum că nu va fi pace... Perspectiva dezlănţuirii unui al treilea război mondial nu ne neliniştește. Lumea ne-a folosit şi ne-a uitat. E timpul să-şi dea seama că existăm. Indiferent de preţ, vom continua să luptăm. Fără acordul nostru, ceilalţi arabi nu pot face nimic. Şi nu vom fi niciodată de acord cu o reglementare paşnică. Noi sîntem jokerul din pachetul de cărţi.

Doctor George Habash,
Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei

Noi, evreii, refuzăm, pur şi simplu, să dispărem. Indiferent cît de puternice, brutale şi nemiloase pot fi forţele împotriva noastră – noi rezistăm. Milioane de trupuri zdrobite, îngropate de vii, ucise prin ardere, dar nimeni nu a reuşit niciodată să înfrîngă spiritul poporului evreu.

Golda Meir
Bruxelles, 19 februarie, 1976
A doua Conferinţă de la Bruxelles
asupra situaţiei evreimii sovietice

FRANŢA
ST. NAZAIRE

Nuri Salameh, ucenicul electrician, îşi atinse din nou buzunarele umflate ale salopetei. Stătea uşor aplecat în mijlocul imensei uzine aerospaţiale, nesigur de următorul său pas. În jurul său, alţi algerieni vorbitori de limbă franceză păreau să se mişte într-un balet lent şi ireal, pîndind momentul în care clopotul avea să anunţe sfîrşitul schimbului.

Soarele acelei după-amiezi tîrzii strecura săgeţi subţiri prin ferestrele înalte de şase etaje, inundînd uzina prost încălzită cu o strălucire caldă şi aurie ce contrasta cu aburul respiraţiei lui Salameh.

În exteriorul uzinei se aprindeau luminile aeroportului. Un grup de avioane Miraj de un albastru metalic zboară în formaţie de V, pe deasupra aerodromului. Autobuzele începeau să se alinieze, pregătite să îi ducă pe muncitori la locuinţele lor din St. Nazaire.

Înăuntrul uzinei se mai aprinseră cîteva tuburi fluorescente, speriindu-l în primul moment pe algerian; acesta privi repede în jur. Încă un compatriot care îi evita privirea. Salameh ştia că soarta lui nu mai era acum în propriile-i mîini. Şi, probabil, nici în cele ale lui Alah.

Conform vechiului defect arab, el se înălţă pe aripile speranţei din abisurile disperării către cele mai periculoase culmi ale încrederii fără limite. Începu să umble cu vioiciune pe pardoseala de beton.

În faţa lui, imensul Concorde se afla pe eşafodul de metal. Dispozitivele de structură, menite să îi ajute pe cei care lucrau la asamblare, se arcuiau deasupra, dedesubtul şi în jurul fuzelajului şi al aripilor. O mare parte a învelişului aeronavei lipsea, iar lucrătorii se tîrau prin corpul prelung asemenea unor furnici ce se furişează pe cadavrul pe jumătate mîncat al unei libelule.

Salameh urcă scările pînă la ultima platformă a eşafodului şi se strecură pe dispozitivul de structură al cozii înalte de doisprezece metri. Numărul de serie al avionului era matriţat pe una din plăcile de aluminiu ale cozii: 4X-LPN. Îşi privi ceasul. Zece minute pînă la sfîrşitul schimbului. Acum trebuia să o facă, înainte ca cei care lucrau noaptea la nituire să închidă coada. Apucă o planşetă cu clamă, ce atîrna din dispozitiv, şi o examină rapid. Privi peste umăr. Dedesubt, un algerian care mătura resturile metalice de pe podea se uită în sus, apoi se întoarse.

Salameh simţea transpiraţia acoperindu-i chipul şi răcindu-se apoi în frigul betonului şi al oţelului fabricii. Îşi şterse fruntea cu mîneca, apoi coborî printre două grinzi de aluminiu. Secţiunea cozii era ca un labirint de lonjeroane şi de grinzi curbate, sudate cu ajutorul laserului. Stătea cu picioarele pe braţele de sprijin dispuse în cruce exact deasupra rezervorului de echilibrare numărul unsprezece. Se ghemui şi se tîrî de la un lonjeron la altul pînă la peretele de presurizare, pe jumătate terminat.

Privi pe deasupra peretelui şi de-a lungul fuzelajului scheletic. Şase oameni mergeau de-a lungul planşeelor provizorii din placaj, izolînd cabina pasagerilor de compartimentul bagajelor, aşezau benzile de izolare, apoi reaşezau placajul între lonjeroane şi grinzi. Salameh observă că, o dată cu izolarea, oamenii aşezau şi un strat de porţelan şi nailon hexagonal. Deasupra, în partea de sus a cabinei, luminile fluorescente de lucru erau aprinse. Şi în interiorul cozii era amplasată o lumină, dar Salameh nu o aprinse. Se ghemui cîteva minute în bezna din secţiunea cozii, înapoia peretelui pe jumătate terminat.

În cele din urmă, Nuri Salameh îşi drese glasul şi spuse înspre cabină:

– Domnule inspector Lavalle.

Un francez înalt se întoarse dinspre ieşirea în caz de pericol, pe care o examinase pînă atunci, şi se îndreptă spre peretele înalt pînă la piept. Zîmbi cînd îl recunoscu pe algerian.

– Salameh. De ce te ascunzi ca un şobolan în întuneric?

Algerianul se străduia să răspundă zîmbetului. Agită planşeta către inspectorul de structură.

– E gata de închidere, nu?

Henri Lavalle se aplecă peste perete, îşi aprinse lanterna puternică, o îndreptă spre partea conică a cozii şi o inspectă rapid. Cu cealaltă mînă luă planşeta de la arab şi o răsfoi repede. Nu poţi avea niciodată încredere că algerienii ăştia sînt în stare să citească corect graficele inspecţiilor. Inspectorul verifică din nou fiecare pagină. Fiecare inspector îşi făcuse propriile însemnări. Inspecţiile electrice, hidraulice şi de la rezervorul de combustibil erau în ordine. Îşi reverifică propriile însemnări cu privire la inspecţia structurii.

– Da. Au fost făcute toate verificările.

– Şi cea electrică? întrebă Salameh.

– Da. Da, te-ai descurcat foarte bine. Totul e complet. Poate fi închisă.

Îi înapoie planşeta, îi spuse noapte bună şi se întoarse.

– Vă mulţumesc, domnule inspector.

Îşi agăţă planşeta la curea, se întoarse şi îşi făcu drum cu atenţie, pe vine, pe deasupra grinzilor. Privi în repetate rînduri în spate, peste umăr, pe măsură ce se îndepărta. Inspectorul Lavalle plecase. Salameh îi auzea pe izolatori împachetîndu-şi sculele, părăsind fuzelajul şi coborînd de pe eşafodaj. Cineva stinse luminile de lucru din cabină, iar secţiunea cozii deveni şi mai întunecată.

Nuri Salameh îşi aprinse lanterna şi o ridică înspre partea goală a cozii. Urcă încet pe lonjeroane pînă cînd aproape că putea atinge punctul de întîlnire al celor două laturi ale cozii. Scoase dintr-unul din buzunarele sale umflate o cutie electronică neagră, nu mai mare decît un pachet de ţigări. Cutia avea o tăbliţă cu un număr metalic care o identifica drept S.F.N.E.A. – CD –3265–21, ceea ce nu era adevărat.

Din buzunarul de la piept scoase un tub din care stoarse lipici pe o placă de aluminiu, apăsînd apoi cu putere cutia pe o parte a avionului şi ţinînd-o astfel timp de cîteva secunde. Apoi scoase din cutia neagră o antenă telescopică şi o roti pînă cînd nu mai atinse părţile metalice ale cozii.

Își schimbă poziția fără zgomot, sprijinindu-se de un lonjeron și stînd cu picioarele pe o grindă frontală. Nu era deloc cald în interiorul cozii, și totuși el simți transpirația acoperindu-i fața.

Cu un cuțit electric îndepărtă o porțiune a izolării de pe o sîrmă verde cu dungi negre care ducea la farul de la coadă. Scoase din buzunar o bucată de sîrmă asemănătoare. La un capăt al ei se afla un cilindru metalic de mărimea unei țigarete Gauloise. Celălalt capăt era din sîrmă de cupru. Îmbină capătul de cupru cu sîrma farului de navigație și înnodă cu atenție.

Începu să coboare încet pe schelet. În timp ce cobora, trăgea după el sîrma verde, de-a lungul unor rețele multicolore, pînă cînd ajunse la baza stabilizatorului, acolo unde acesta se unea cu fuzelajul. Lăsă sîrma să cadă prin lonjeroanele în formă de cruce de sub picioarele sale.

Salameh se așeză cu fața în jos pe lonjeroanele reci din aluminiu și întinse mîna pînă cînd atinse rezervorul de echilibrare numărul unsprezece, aflat dedesubt. Prin puținele spații din care încă mai lipseau plăcile de la baza fuzelajului, se zăreau creștetele celor care treceau pe sub marele avion. Transpirația i se scurgea pe față, iar el își imagina că pică în capetele oamenilor. Dar nimeni nu se uita în sus.

Dintr-un alt buzunar scoase un fel de chit alb ce cîntărea cam jumătate de kilogram. Mulă cu atenție substanța aceea pe extremitatea rezervorului de echilibrare numărul unsprezece. Găsi apoi sîrma verde care se legăna și lăsă să îi alunece mîna în josul ei pînă cînd, la capăt, atinse micuțul cilindru metalic atașat. Împinse cilindrul în chitul moale și apăsă cu putere substanța în jurul acestuia. Clopotul de sfîrșit al schimbului răsună puternic, speriindu-l.

Se ridică iute și își șterse sudoarea lipicioasă de pe față și gît. Întregul trup îi tremura în timp ce cobora printre lonjeroanele din interior, îndreptîndu-se spre partea încă deschisă a cozii. Se urcă din coada întunecoasă pe dispozitivul de structură, apoi sări pe platforma eșafodajului. Întreaga operație, care parcă durase o eternitate, fusese îndeplinită în mai puțin de patru minute.

Încă mai tremura atunci cînd doi dintre cei care lucrau la nituire în al doilea schimb păşiră pe platformă. Îl priviră ciudat în timp ce el încerca să îşi revină.

Unul dintre cei doi era francez, celălalt, algerian. Acesta din urmă i se adresă în franceză:

– Aceasta e gata?

Întinse o mînă.

Pentru o clipă, Salameh fu încurcat pînă observă că privirea ambilor era îndreptată spre planşeta care încă mai atîrna la cureaua sa. O desfăcu rapid şi le-o înmînă.

– Da, da. Gata. Din punct de vedere electric. Structurile, hidraulica, toate verificate. Poate fi închisă.

Cei doi încuviinţară din cap după ce verificară graficele de inspecţie. Apoi se apucară să îşi pregătească plăcile de aluminiu, niturile şi maşinile de nituit. Salameh îi privi o vreme pînă cînd genunchii săi încetară să mai tremure, apoi coborî şovăielnic scara şi îşi perfora fişa de pontaj.

Nuri Salameh se urcă într-unul dintre autobuzele care aşteptau şi se aşeză tăcut între muncitori, privindu-i cum îşi beau vinul în timp ce autobuzul se îndrepta spre St. Nazaire.

Coborî în centrul oraşului şi merse pe jos pe străzile întortocheate şi pline de bolovani pînă la locuinţa sa plină de gîndaci de bucătărie, aflată deasupra unei *boucherie*. Îşi salută, în arabă, soţia şi cei patru copii, apoi îi anunţă că cina va trebui amînată pînă la întoarcerea sa dintr-o misiune foarte importantă.

Îşi luă bicicleta de pe platforma îngustă şi întunecată a scării şi ieşi cu ea pe alee; apoi începu să pedaleze pînă ajunse la ţărm, acolo unde Loara întîlneşte Golful Biscaya. Efortul îl făcea să gîfîie, iar răsuflarea rece i se revărsa pe gură. Cauciucurile erau dezumflate, şi el înjura cînd bicicleta se zdruncina din cauza bolovanilor.

Traficul de pe străzile întunecate începu să scadă, pe măsură ce trecu de zona activă a coastei, înspre regiunea pustie în care se găseau adăposturile din beton construite, pentru submarine, de germani în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial.

Aceste adăposturi rezistente la bombe se înălțau, din apa întunecată, cenușii, urîte și zgîriate de explozii. Bigi înalte de încărcare se ridicau deasupra docurilor de pe țărm, fiind luminate de ultimele raze ale soarelui.

Nuri Salameh își îndreptă bicicleta spre scările ruginite care coborau la adăposturi și o împinse în niște tufe de laur sălbatic. Coborî cu grijă scările care scîrțîiau.

Ajuns pe mal, porni de-a lungul peretelui de siguranță, plin de mușchi și scoici, către unul din adăposturile acoperite. Mirosul de benzină diesel se amestecă în nările sale cu cel de apă de mare, atunci cînd se opri să citească semnul aproape șters, vopsit pe betonul acoperit de mușchi. Era mai întîi obișnuitul *Achtung!*, apoi alte cîteva cuvinte nemțești urmate de cifra opt. Salameh se apropie încet și intră în adăpostul submarinelor printr-o poartă ruginită de fier.

Înăuntru auzi apa care plescăia ușor, lovindu-se de pereți. Singura lumină provenea de la becurile de pe celălalt mal al fluviului, a căror strălucire pătrundea prin ușa deschisă. Salameh merse pe pipăite de-a lungul pasarelei către capătul deschis al adăpostului în formă de tunel. Aerul umed, nemișcat îl făcea să tremure. Își înăbuși de cîteva ori tusea.

Deodată raza unei lanterne îi izbi ochii, iar el își acoperi fața. Șopti:

– Rish? Rish?

Ahmed Rish stinse lumina și spuse încet în arabă.

– S-a făcut, Salameh?

Era mai mult o afirmație decît o întrebare.

Nuri Salameh simți că pe pasarela îngustă se mai aflau și alți oameni.

– Da.

– Da, răspunse Rish, da.

În vocea lui se simțea o satisfacție răutăcioasă.

Salameh se gîndi din nou la ochii aceia întunecați ai algerianului, care îl urmăriseră toată ziua. Apoi algerianul și francezul care nituiau – și toți ceilalți – îl priviseră cu o complicitate abia disimulată.

– Verificările au fost făcute? Închid coada în noaptea asta?

Rish punea întrebări cu vocea celui care ştie răspunsurile.

– Da.

– Ai aşezat radioul în cel mai înalt punct înăuntrul cozii... aproape de învelişul exterior?

– Chiar pe învelişul exterior, Ahmed.

– Bun. Antena?

– E deschisă.

– Conexiunea? Eşti sigur că radioul o să primească energie de la bateriile aeronavei?

Salameh recapitulase de mai multe ori în minte toate astea.

– Am plasat conexiunea pe farul de navigaţie de pe coadă. Sîrma nu se observă nici la o verificare foarte atentă. Am potrivit-o chiar şi la culoare. Verde. Nimeni nu va observa radioul. Şi chiar dacă asta s-ar întîmpla, am pus pe el o tăbliţă cu un număr al uzinei Aérospatiale. Numai un inginer electrician s-ar prinde. Cît despre ceilalţi oameni de la întreţinere, fie nu îl vor observa, fie vor crede că acolo îi e locul.

Rish păru să încuviinţeze pe întuneric.

– Excelent, excelent. Tăcu o clipă, dar Nuri Salameh îi auzea răsuflarea şi simţea mirosul umed al acesteia. Apoi vorbi din nou: Detonatorul electric era fixat cum trebuie la capătul celălalt?

– Bineînţeles.

– Şi *plastique*-ul?

Folosi cuvîntul francez universal pentru exploziv.

Salameh recită ceea ce învăţase:

– L-am mulat pe partea superioară a rezervorului, care e uşor rotunjită. Iar *plastique*-ul are cam zece centimetri grosime între rezervor şi detonator, care e aşezat în centrul încărcăturii. Aşa că avem o încărcătură normală, care va exploda spre interior şi va pătrunde în rezervor.

Salameh îşi linse buzele reci. Nu avea nici o simpatie pentru oamenii aceia şi nici pentru cauza lor. Ştia că făcuse un mare păcat. La început nu dorise să se implice în această poveste. Dar fiecare arab este membru al gherilei, spunea Rish. De la Casablanca, din Maroc, şi pînă în Bagdad, de-a lungul celor cinci mii de kilometri de deşert arzător, erau cu toţii membri ai

gherilei, fraţi. Mai mult de o sută de milioane. Nuri Salameh nu credea nici un cuvînt din toate astea, dar faptul că părinţii şi fraţii lui se aflau încă în Algeria îl convinsese să ducă la îndeplinire această misiune.

– Sînt mîndru de ceea ce am făcut, spuse Salameh, pentru a rupe tăcerea, deşi ştia că nu are nici un rost.

Pricepu deodată că soarta lui era pecetluită din clipa în care fusese abordat de oamenii aceştia.

Rish nu păru să audă. Se gîndea la alte lucruri.

– *Plastique*-ul. Spui că a luat forma rezervorului? Poate ar fi trebuit să îl acoperi cu un strat de aluminiu, zise absent.

Salameh era nerăbdător să ajungă la veşti mai bune, pentru a împăca sau a alunga demonii îndoielii.

– Nu merge nimeni acolo, în spate. Este izolat de cabina presurizată prin peretele de presurizare. Toate instrucţiunile hidraulice şi electrice sînt întreţinute de la micile tablouri de comandă din partea exterioară. Doar dacă o anume componentă se defectează va fi necesară îndepărtarea plăcilor nituite. Nici un om n-o să mai vadă partea aceea a rezervorului.

Auzea clar respiraţia nerăbdătoare a celor puţin trei oameni aflaţi în umbră, în spatele lui Rish. La capătul tunelului se făcuse întuneric complet. Din cînd în cînd, pe fluviu sau în golf se auzea sirena cîte unui vapor, sunetul strident plutind pe deasupra apei şi pătrunzînd în adăpostul submarin.

Rish murmură ceva.

Salameh se aştepta la ce putea fi mai rău. De ce se întîlneau într-un loc atît de întunecat, cînd o puteau face la fel de bine într-un bistrou confortabil sau într-un apartament? Ştia răspunsul, dar căuta cu disperare să împiedice împlinirea destinului.

– Aşa cum aţi dorit, mi-am cerut transferul la Toulouse. O să mi se aprobe. Aş fi onorat să fac acelaşi lucru şi acolo, spuse plin de speranţă.

Rish scoase un sunet asemănător unui rîset care îl înfioră pe Salameh. Jocul urma să se încheie în curînd.

– Nu, prietene, zise vocea din întuneric. Treaba aceea se ocupă altcineva. Jokerul tău este în pachetul de ţigări şi în curînd va fi şi celălalt.

Salameh înțelese metafora. Așa se numeau oamenii și operațiunile acelea... jokerii din pachetul de cărți. Jocul se desfășura între națiuni civilizate, pînă cînd jokerul ieșea la iveală... printr-un masacru pe un aeroport, printr-o deturnare sau o scrisoare bombă. Apoi jocul diplomaților și al miniștrilor devenea confuz și nebunesc. Nimeni nu cunoștea regulile după care jokerul avea să apară pe masa verde de aba. Oamenii strigau unul la altul, de sub masă erau scoase pistoale și cuțite, iar jocul politicos devenea primejdios.

Salameh înghiți în sec.

– Dar, desigur...

Auzi un zgomot. Rish bătuse din palme.

Mai multe mîini îl țintuiră, imediat și cu abilitate, pe peretele lipicios al adăpostului pentru submarine. Simți pe gît lama rece de oțel, dar nu putu să strige din cauza mîinii care îi astupa gura. Simți cum încă un cuțit și încă unul îi căutau inima, însă, în agitația lor, asasinii nu reușiră să îi perforeze plămînii. Simți sîngele cald curgîndu-i pe pielea înghețată și umedă și auzi bolborositul din plămîni și din gît. Simți încă un cuțit la ceafă, încercînd să-i despice vertebrele, dar alunecînd de-a lungul osului. Salameh se împotrivea mecanic și fără convingere. Sfîșiat de durere, el înțelese că ucigașii încercau să termine cît mai repede și că graba lor îi făcea să rateze. Se gîndi că soția și copiii îl așteptau la cină. În clipa aceea, o lamă îi descoperi inima și el se înălță eliberat de călăii săi, într-o ultimă durere spasmodică.

Rish vorbea încet în timp ce umbrele îngenunchează deasupra lui Salameh. Îi luară portofelul și ceasul, îi întoarseră buzunarele pe dos și îl descălțară de bocancii solizi. Îl împinseră ușor peste marginea pasarelei și îl ținură astfel suspendat de glezne deasupra apei negre care plescăia ritmic, lovindu-se de pereții adăpostului. Șobolanii de apă, care chițăiseră neîncetat în timpul scurtei lupte, tăcură așteptînd. Priveau cu ochii roșii ca mărgelele ce păreau să ardă într-un foc interior. Fața lui Salameh, cu sîngele revărsîndu-se șiroaie, atinse suprafața rece a apei întunecate, și ucigașii îi dădură drumul. Galeria se umplu de

sunetele şobolanilor care plonjau de pe pasarelă în apele poluate şi pline de buruieni.

Muncitorii mascaţi făcură un ultim retuş cu pistoalele lor pneumatice, apoi aceştea se opriră cu un şuierat. Avionul Concorde strălucea alb ca zăpada în vopsitoria cavernoasă. În încăperea plină de zgomot şi agitaţie se lăsă deodată liniştea. Lămpi infraroşii de încălzire începură să strălucească straniu. Ceaţa vopselei plutea în atmosfera nepământească din jurul avionului care strălucea reflectînd lumina roşie din marea încăpere. Ceaţa era eliminată prin guri de aerisire.

Apoi se opriră şi acestea, iar luminile infraroşii scăzură şi lămpile deveniră negre. Lumina alb-albăstruie a sute de tuburi fluorescente inundă brusc camera.

Mai tîrziu, cîţiva oameni în salopete intrară în şir, tăcuţi, de parcă ar fi pătruns într-un spaţiu sacru. Se opriră şi priviră cîteva momente la pasărea prelungă şi graţioasă. Avionul părea să stea trufaş pe picioarele sale înalte, privind în jos, peste cioc, înspre ei, cu acea indiferenţă şi semeţie tipică pentru ibişii sacri ai Nilului.

Oamenii aveau matriţe şi pistoale pentru pulverizat vopseaua. Rostogoliră înăuntru cutii de două sute de kilograme de vopsea bleu. Ridicară eşafodajul şi desfăcură matriţele pentru trasat liniile.

Lucrau fără să vorbească mai deloc. Din cînd în cînd, şeful de echipă verifica schiţele proiectantului.

Un gravor îşi aşeză matriţa pe acea parte a cozii unde numărul de serie se mai zărea vag sub smaltul alb. Acesta urma să devină de acum înainte numărul internaţional de înregistrare. Matriţă 4X, inscripţia căreia îi aparţinea nava şi care avea să o folosească. Apoi matriţa LPN, codul individual de înregistrare a avionului.

Deasupra lui, pe o schelă mai înaltă, alţi doi gravori îndepărtau matriţa de vinilin negru aşezată pe coadă. În locul ei, rămase, pe fondul alb, o stea albastră a lui David, dedesubtul căreia erau scrise cuvintele EL AL.

Cartea întîi

ISRAEL
CÎMPIA ŞARON

Ei au lecuit şi rănile poporului meu...
şi zic «Pace! Pace!»; şi numai pace
nu este.

(Ieremia, 6:14-16)

Ei au dus poporul meu în rătăcire,
spunînd: Pace, atunci cînd nu e pace.

(Iezechiel, 13:10-11)

1.

Patru bărbaţi stăteau tăcuţi în întunericul dinaintea zorilor deasupra dealurilor samariene din vecinătatea cîmpiei Şaron. Dedesubt, la o distanţă de aproape nouă kilometri, se zăreau luminile aeroportului Lod, răspîndite pe cîmpie. Dincolo de Lod se aflau luminile nedesluşite ale Tel Avivului şi Herzlyei, iar dincolo de acestea, Marea Mediterană reflecta lumina lunii ce apunea.

Se aflau într-un loc care aparţinuse Iordaniei pînă la Războiul de Şase Zile. În 1967 acesta fusese un punct strategic, datorită situării sale la aproximativ o jumătate de kilometru deasupra cîmpiei Şaron, pe un cot al liniei trasate în cadrul armistiţiului din 1948 care pătrundea în teritoriul israelian. În 1967 fusese poziţia iordaniană plasată la cea mai mare apropiere de aeroportul Lod. Din acest punct, artileria iordaniană şi mortierele executaseră cîteva tiruri asupra aeroportului, înainte ca avioanele israeliene de război să le reducă la tăcere. Legiunea arabă renunţase la poziţie, cum de altfel renunţase la tot malul vestic al Iordanului. Acum poziţia aceasta avansată nu părea să mai aibă vreo semnificaţie militară. Se afla în teritoriul israelian. Buncărele dispuse faţă în faţă în ţara nimănui dispăruseră o dată cu sîrma ghimpată care le separase. Şi, ceea ce era şi mai important, dispăruseră şi patrulele israeliene de frontieră.

Dar în 1967 Liga Arabă lăsase în urmă o parte a artileriei şi a personalului său: trei mortiere de 120 mm, cu muniţie, şi pe aceşti patru palestinieni, odinioară membri în Corpul Auxiliar Palestinian de pe lîngă Liga Arabă. Atunci erau tineri şi fuseseră lăsaţi în urmă spunîndu-li-se să aştepte noi ordine. Era o strata-

gemă veche să lași în spate echipament și oameni. Toate armatele moderne aflate în retragere o aplicaseră, în speranța că acei agenți din teritoriu vor putea îndeplini vreun rol dacă și cînd armata în retragere ar porni din nou la atac.

Cei patru palestinieni proveneau din satul Budris, aflat în apropiere și ocupat acum de israelieni, și timp de doisprezece ani continuaseră să își trăiască liniștiți viața. Într-adevăr, aproape că uitaseră de mortiere și muniția lor, cînd un mesaj le reamintise de jurămîntul făcut cu mult timp în urmă. Mesajul se ivise din întunerice asemenea unui coșmar de mult uitat. Se prefăcură uimiți de sosirea lui în chiar ajunul Conferinței de Pace, în realitate, știau că tocmai acela era motivul pentru care sosise. Cei care le controlau viața de la o atît de mare distanță nu doreau această pace. Și nu exista nici un mod de a evita ordinul de acțiune. Erau atît de legați de armata aflată în umbră, încît parcă se aflau în cadrul unei parade militare, îmbrăcați în uniformă.

Cei patru îngenunchează printre pinii de Ierusalim și începură să sape cu mîinile pămîntul moale și prăfos. Dădură peste o pungă mare de plastic înăuntrul căreia se aflau mai multe proiectile de mortier de 120 mm, împachetate în cutii de carton. Acoperiră din nou punga cu nisip și ace de pin și se sprijiniră de copaci. Cerul se lumina, iar păsările începeau să cînte.

Unul dintre palestinieni, Sabah Khabbani, se ridică și urcă pe creasta dealului de unde privi în jos peste cîmpie. Cu puțin noroc – și un vînt estic prielnic, trimis de Alah – ar fi putut să lovească aeroportul. Ar trebui să expedieze cele șase proiectile super explozive și celelalte șase, cu fosfor, astfel încît să distrugă principalul terminal și rampa de parcare a avioanelor.

Ca pentru a răspunde gîndurilor lui, *kheffiyah*-ul lui Khabbani se umflă, acoperindu-i fața, cînd o rafală de vînt cald suflă din spate. Pinii se legănau, emanînd parfum de rășină. Sosise *Hamseen*-ul.

Perdelele se umflau în jurul obloanelor de la etajul al treilea al apartamentului din Herzlya. Unul dintre acestea se trînti cu zgomot puternic. Teddy Laskov, comandant al Forțelor Aeriene,

se ridică în capul oaselor, în pat, întinzînd mîna spre noptieră. Văzu obloanele leganîndu-se în lumina difuză a ferestrei şi se culcă la loc, avînd încă în mînă 45-ul automat. Vîntul fierbinte umplea camera mică.

Cearşafurile se mişcară şi de sub ele se ivi un cap.

– S-a întîmplat ceva?

Laskov îşi drese glasul.

– Suflă *Şarav*-ul. Folosi cuvîntul ebraic. A venit primăvara. O să fie pace. Ce s-ar putea întîmpla?

Lăsă pistolul şi bîjbîi după ţigări în sertar. Îşi aprinse una.

Cearşafurile de lîngă el se mişcară din nou. Miriam Bernstein, adjuncta ministrului transporturilor privea mişcările scurte şi agitate ale vîrfului ţigării lui Laskov.

– Ai păţit ceva?

– N-am nimic.

Se propti în mînă şi o privi. Deslusea curbele trupului ei aflat sub cearşafuri, dar chipul ei era pe jumătate îngropat în pernă. Aprinse veioza şi trase cearşafurile.

– Teddy.

Părea uşor supărată.

Laskov surîse.

– Voiam să te văd.

– Ai văzut destul. Apucă cearşaful, dar el îl azvîrli mai departe. E frig, scînci ea şi se strînse ghem.

– E cald. Nu simţi?

Ea scoase un sunet de exasperare şi îşi întinse braţele şi picioarele într-o poziţie senzuală.

Laskov îi privi trupul bronzat. Îşi plimbă mîna de-a lungul piciorului ei, prin părul des de pe pubis, oprind-o în cele din urmă pe unul din sîni.

– De ce zîmbeşti?

Ea se frecă la ochi.

– Credeam că e vis. Dar nu e.

– Conferinţa?

Vocea lui trăda o anumită nerăbdare cu privire la subiectul acesta.

– Da. Îşi puse mîna peste a lui, inspirînd aerul dulce şi închizînd ochii. Minunea s-a întîmplat. Începem o nouă epocă, şi acum israelienii şi arabii se vor aşeza faţă în faţă şi vor face pace.

– Vor *discuta* despre pace.

– Nu fi sceptic. E semn rău.

– E mai bine să fii sceptic la început. În felul acesta, rezultatul nu te va dezamăgi.

– Dă-le o şansă.

Privi în jos către ea.

– Desigur.

Ea îi zîmbi.

– Trebuie să mă scol. Căscă şi se întinse. Am o întîlnire la micul dejun.

El îşi luă mîna.

– Cu cine? întrebă, deşi ştia că n-ar fi trebuit.

– Cu un arab. Gelos?

– Nu. Numai că vreau să ştiu că eşti în siguranţă.

Ea începu să rîdă.

– Abdel Majid Jabari. Întruchiparea tatălui meu. Îl cunoşti?

Laskov încuviinţă din cap. Jabari era unul din cei doi membri arabo-israeliei ai Knesset-ului*, care fuseseră delegaţi să participe la misiunea de pace.

– Unde?

– La Michel's, în Lod. O să întîrzii. Pot să mă îmbrac, domnule general? întrebă zîmbind.

Laskov observă că ochii ei rămîneau lipsiţi de expresie, doar gura schiţă acel surîs. Gura aceea plină, bogată, se adaptase foarte bine pentru a exprima întreaga gamă a emoţiilor omeneşti, în vreme ce privirea rămînea fixă. Ochii erau remarcabili tocmai pentru că nu exprimau nimic. Nu îi folosea decît pentru a vedea. Ei nu erau o fereastră a sufletului. Laskov se gîndea că, probabil, ea nu dorea ca ceilalţi să ştie ce vede cu ajutorul acelor ochi.

---

* Parlamentul israelian *(n.trad.)*.

Se întinse și o mîngîie pe părul lung și des. Era, fără nici o îndoială, foarte frumoasă, dar ochii... Observă cum buzele i se ridicară ca răspuns la mîngîierile lui.

– Nu *zîmbești* niciodată?

Ea înțelese. Își afundă fața în pernă și murmură:

– Poate cînd o să mă întorc de la New York. Poate atunci.

Laskov încetă să-i mai mîngîie părul. Făcea aluzie la rezultatul misiunii de pace sau la eventualitatea primirii unor veşti bune despre soțul ei, Yosef, membru al Forțelor Aeriene, dispărut de trei ani undeva în Siria? Acesta se aflase sub comanda lui Laskov, care îl văzuse pe ecranul radarului prăbușindu-se. Era aproape convins că Yosef murise. După atîția ani, în care activase ca pilot de război, Laskov se pricepea la lucruri de genul acesta. Se hotărî să o înfrunte. Voia să știe care e situația înaintea plecării ei la New York. S-ar fi putut să treacă luni de zile pînă cînd avea să o reîntîlnească.

– Miriam...

Cineva ciocăni la ușa din față. Laskov își lăsă picioarele peste marginea patului și se ridică. Era un om foarte solid, cu trăsături mai degrabă slave decît semitice. Sprîncenele sale dese și stufoase se îmbinau la rădăcina nasului.

– Teddy. Ia-ți pistolul.

Laskov începu să rîdă.

– Teroriștii palestinieni nu prea bat la ușă.

– Bine, dar măcar pune-ți pantalonii. S-ar putea să fie cineva pentru mine, știi. Ceva oficial.

Laskov își trase pe el o pereche de pantaloni kaki. Făcu un pas spre ușă, apoi își spuse că n-avea rost să riște. Își luă pistolul automat Colt 45 din noptieră și îl puse la brîu.

– Aș fi preferat să nu fi comunicat personalului unde îți petreci noaptea.

Ciocănitul se auzi din nou și mai tare. El păși în picioarele goale pe covorul oriental din living și se opri lîngă ușă.

– Cine e?

Privind înapoi în camera de zi, observă că uitase ușa dormitorului deschisă. Miriam stătea întinsă, goală în pat, aflîndu-se în dreptul ușii de la intrare.

Abdel Majid Jabari stătea în picioare în firida întunecată de la Michel's, în Lod. Cafeneaua, proprietate a unui arab creștin, se afla în colț, lîngă Biserica Sfîntul Gheorghe. Jabari se uită la ceas. Deși cafeneaua ar fi trebuit să fie deschisă deja, înăuntru nu se observa nici o mișcare. Se ghemui în umbră.

Brunet, cu nasul coroiat, Jabari era o întruchipare a tipului uman specific peninsulei saudite. Purta un costum închis la culoare, care nu îi venea bine, iar pe cap tradiționalul *kheffiyah* alb cu carouri, legat cu șnururi negre.

În ultimii treizeci de ani nu i se întîmplase prea des să iasă singur pe întuneric. Încă de cînd se hotărîse să încheie o pace de unul singur cu evreii, în cadrul noului stat Israel. Din ziua aceea numele său se aflase pe toate listele negre ale palestinienilor, iar, o dată cu alegerea lui în Knesset-ul israelian, numele său ajunsese în fruntea acestor liste. O dată aproape că reușiseră. O scrisoare bombă îl lăsase fără o parte din mîna stîngă.

O patrulă israeliană motorizată trecu, privindu-l cu suspiciune, dar nu opri. Se uită din nou la ceas. Ajunsese prea devreme pentru întîlnirea cu Miriam Bernstein. Era singura persoană pentru care ar fi putut veni într-un loc de întîlnire atît de pustiu. O iubea, dar credea că dragostea sa era platonică. Deși asta era o noțiune occidentală neobișnuită, lui îi convenea de minune. Ea umplea un gol apărut o dată cu fuga copiilor, a soției și a tuturor rudelor sale pe Malul Vestic în 1948. În 1967, cînd și acesta încăpuse pe mîinile israelienilor, nu se gîndise zile întregi decît la apropiata reîntîlnire. Venind în urma armatei israeliene, el ajunsese în lagărul de refugiați, acolo unde știa că se află ai săi, pentru a o găsi pe sora sa moartă. Toți ceilalți fugiseră în Iordania. Despre fii săi se relata că se alăturaseră armatei palestiniene de gherilă. Nu rămăsese decît o verișoară rănită, aflată într-un

spital israelian mobil. Jabari era consternat de ura ce, probabil, o resimțeau acești oameni, compatrioții săi, care refuzau orice ajutor medical israelian pentru verișoara lui care zăcea pe moarte.

Nici înainte, nici după aceea Jabari nu mai cunoscuse atîta deznădejde. Acea zi din 1967 fusese mult mai nefericită decît despărțirea inițială din 1948. Dar se refăcuse și parcursese un drum lung de atunci. Acum, la micul dejun, avea să discute condițiile păcii cu un coleg delegat la Conferința Națiunilor Unite de la New York.

Văzu niște umbre mișcîndu-se în jurul lui și înțelese că ar fi trebuit să fie mai precaut. Ajunsese prea departe pentru a sfîrși astfel. Dar încîntarea și speranța de a o vedea pe Miriam și de a pleca la New York îl făcuseră să ignore securitatea personală. Nu îndrăznise să îi spună să se întîlnească după răsăritul soarelui. Și nu o putea învinovăți că nu înțelegea, căci ea nu cunoștea spaima cu care trăise el timp de treizeci de ani.

Hamseen-ul sufla prin piață, ridicînd gunoaiele și purtîndu-le pe străzi. Acest vînt nu sufla în rafale, ci asemenea unui curent lung, continuu, provocat de o ușă deschisă a unui furnal. Șuiera prin oraș, fiecare obstacol întîlnit reprezentînd un fel de ancie într-un instrument de suflat, scoțînd sunete dintre cele mai diferite ca ton, intensitate și timbru. Ca întotdeauna, te făcea să te simți neliniștit.

Din umbra unei clădiri de vizavi apărură trei bărbați care se îndreptară către el. În lumina dinaintea zorilor, Jabari putu observa contururile unor carabine pe care le țineau nepăsători sub braț. Dacă era o patrulă a securității, îi va ruga să rămînă puțin cu el. Dacă nu... Puse mîna pe un mic Bereta nichelat, aflat în buzunar. Știa că, cel puțin, l-ar putea doborî pe primul.

Sabah Khabbani îi ajută pe ceilalți trei palestinieni să miște din loc o stîncă uriașă. Din locul unde fusese piatra fugiră mai multe șopîrle. Sub piatră se află o groapă puțin mai mare de

120 mm. Khabbani scoase afară un ghem de cîrpe pline de ulei, apoi îşi bagă braţul înăuntru şi începu să pipăie. Un cîrcîiac i se urcă pe încheietura mîinii. Îşi trase braţul afară.

– E în stare bună. Fără rugină.

Se şterse de unsoare pe pantalonii largi. Privi gaura mică şi aparent inofensivă.

Era un truc vechi al ghERILELOR, folosit pentru prima dată de Viet Cong* şi transmis apoi celorlalte armate ale întunericului. O ţeavă de mortier este introdusă într-o gaură. Mai mulţi oameni ţin ţeava şi în aceasta se aşază cîteva proiectile. Unul cîte unul acestea încep să îşi urmeze traiectoria. În cele din urmă, un proiectil îşi atinge ţinta: un aeroport, un fort sau un parc de autocamioane. Apoi tirul încetează. Se înregistrează elevaţia, devierea şi raza de acţiune a mortierului, acesta fiind după aceea acoperit cu pietre şi pămînt, avîndu-se grijă ca poziţia să nu se schimbe. Gura ţevii este ascunsă sub o piatră. Puşcaşii dispar înainte ca puterea de foc copleşitoare a armatei convenţionale să poată fi îndreptată asupra poziţiei lor. Cînd vor să tragă din nou, peste o zi, peste o săptămînă sau peste zece ani, nu trebuie decît să descopere ţeava îndreptată asupra ţintei. Nu mai sînt nevoiţi să care acele accesorii grele ale unui mortier mare. Placa de bază, puntea şi postamentul, cîntărind împreună peste o sută de kilograme, nu mai sînt necesare. Nu mai e nevoie de lunete sensibile, de schiţe, busole, ţinte, hărţi sau grafice ale tirului. Ţeava mortierului este deja orientată asupra ţintei şi se află îngropată în pămînt, aşteptînd doar introducerea proiectilelor.

Puşcaşii lui Khabbani urma să tragă fiecare cîte patru focuri şi să acopere apoi ţevile cu pietre. În momentul în care proiectilele cu unghi înalt vor începe să cadă ei vor fi departe.

Khabbani luă o cîrpă îmbibată în dizolvant şi începu să cureţe pereţii interiori ai ţevii. Se temea de ţevile acestea îngropate. Oare fuseseră bine orientate în 1967? Nu se modifi-

* Forţă militară şi de gherilă condusă de comunişti, în timpul războiului din Vietnam *(n. trad.)*.

case terenul de atunci? Proiectilele erau în bună stare? Crescuseră oare copaci pe traiectoria de atunci a proiectilelor?

Pe cîrpă rămaseră insecte moarte, murdărie, puţină umezeală şi o urmă de rugină. În curînd va afla dacă era bine să execute tirul.

– Richardson.

Vocea era înăbuşită, dar Laskov era sigur că nu se înşală. Descuie uşa.

Miriam Bernstein se ridică, dezbrăcată, din pat şi se sprijini de tocul uşii, luînd poziţia unei curtezane pariziene lîngă un felinar. Zîmbi, încercînd să aibă o înfăţişare cît mai atrăgătoare. Laskov nu era deloc amuzat. Deschise uşa încet. Tom Richardson, ataşat al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, păşi înăuntru exact în clipa în care Laskov auzi uşa dormitorului închizîndu-se în spatele lui. Privi chipul lui Richardson. O văzuse? Nu-şi putu da seama. La ora aceea nimeni nu dădea prea mare atenţie sentimentelor.

– E o vizită de afaceri sau de curtoazie?

Richardson îşi întinse braţele.

– Sînt în uniformă, iar soarele nici n-a răsărit încă.

Laskov îl privi pe tînărul ofiţer. Era un bărbat înalt, cu părul grizonat, care fusese ales ca ataşat mai mult datorită capacităţii sale de a fermeca decît celei de a zbura. Un diplomat în uniformă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– De ce ai tot arsenalul acela la centură? Nici măcar în D.C. nu răspundem astfel la uşă.

– Ar trebui s-o faceţi. În fine, ia loc. Cafea?

– Da.

Laskov se îndreptă spre bucătărioară.

– Turcească, italiană, americană sau israeliană?

– Americană.

– Nu am decît israeliană. Şi e instant.

Richardson se aşeză într-un fotoliu.

– O să avem una din zilele acelea?

– Nu le avem mereu?

– Obişnuieşte-te cu ideea, Laskov. Va fi pace.

– Poate.

Puse ceainicul pe unicul ochi al arzătorului. Din cealaltă parte a peretelui se auzea duşul.

Richardson privi spre uşa închisă a dormitorului.

– Deranjez? Făceai cumva pace de unul singur cu sora vreunui arab? Rîse, apoi întrebă cu seriozitate: Putem vorbi deschis?

Laskov ieşi din bucătărie.

– Da. Hai să discutăm despre asta. Am la dispoziţie o zi întreagă.

– Şi eu. Richardson îşi aprinse o ţigară. Trebuie să ştim ce acoperire aeriană ai plănuit pentru avioanele Concorde.

Laskov merse la fereastră şi deschise obloanele. Dedesubt se întindea şoseaua Haifa-Tel Aviv. Dinspre vilele particulare, din preajma Mediteranei, se vedeau lumini. Herzlya era cunoscută ca fiind cartierul ataşaţilor militari aero. Era, de asemenea, Hollywood-ul şi Riviera Israelului. Herzlya era locul unde locuiau cei de la El Al şi de la Forţele Aeriene, atunci cînd îşi permiteau acest lucru. Laskov nu putea să sufere locul, din cauza atmosferei sale privilegiate, dar, printr-o întîmplare ţinînd de organizarea socială, majoritatea oamenilor cu care avea de-a face locuia în acea zonă.

Mirosul brizei occidentale, care se simţea adeseori în apartament, fu înlocuit de un vînt uscat din est, care aduse cu sine parfum de portocale şi de muguri de migdale de pe dealurile samariene.

Pe partea cealaltă a străzii, primele raze ale soarelui luminau doi oameni aflaţi în firida unui magazin. Aceştia se retraseră mai departe, în umbră. Laskov se întoarse de la fereastră şi se duse la un scaun pivotant cu spătar înalt. Se aşeză.

– Cred că cineva ţine sub observaţie apartamentul acesta. Dacă nu cumva ai venit cu un şofer sau cu o gardă de corp.

Richardson ridică din umeri.

– Oricine ar fi, asta le e meseria. Noi îi avem pe ai noştri. Se aplecă în faţă. Voi avea nevoie de un raport detaliat asupra operaţiunii de azi.

Laskov se lăsă pe spătarul scaunului. Scaunul lui de luptător aerian. La diversele reuniuni, prietenii se delectau reciproc cu poveşti despre luptele de demult. Avioanele Spitfire, Corsair şi Messerschmitt. Laskov privi înspre tavan. Îşi conducea din nou misiunea deasupra Varşoviei. Căpitanul Teddy Laskov, de la Forţa Aeriană a Armatei Roşii. De atunci, lucrurile erau mai simple. Sau, cel puţin, aşa păreau.

Fiind doborît pentru a treia oară în ultimele zile ale războiului, Laskov se întorsese în satul său natal, Zaslavl, lîngă Minsk, într-o permisie pentru covalescenţă. Ai săi, dintre care abia jumătate dacă supravieţuiseră naziştilor, fuseseră ucişi în timpul unui conflict civil, după cum spuneau comisarii. Laskov îl numea pogrom. Înţelesese că Rusia nu se va schimba niciodată. Un evreu rămînea tot evreu şi în Rusia cea laică, şi în Rusia cea Sfîntă.

Căpitanul Laskov, ofiţer cu înalte decoraţii ale Armatei Roşii, se întorsese la escadrila sa din Germania. La zece minute după ce ajunsese acolo, se urcase într-un avion de luptă, bombardase un dispozitiv al propriei armate, aflat în afara Berlinului, şi zburase mai departe, spre un aerodrom ocupat de Divizia a doua de tancuri a Armatei Americane, aflat pe malul occidental al Elbei.

Din lagărul de internare plecase, în cele din urmă, la Ierusalim, nu înainte de a afla ce se întîmplase cu evreii din Europa de Vest.

La Ierusalim se înrolase în Forţa Aeriană Secretă, Haganah, care consta în cîteva avioane britanice şi cîteva aeronave uşoare pentru trafic civil, aparţinînd americanilor şi ascunse prin crîngurile de palmieri. O distanţă ca de la cer la pămînt faţă de Forţele Aeriene ale Armatei Roşii. Totuşi, atunci cînd văzu primul său avion Spitfire cu Steaua lui David pe el, ochii lui Laskov se umplură de lacrimi.

Din acea zi a anului 1946, el participase la Războiul de Independență din 1948, la Războiul Suezului din 1956, la Războiul de Şase Zile din 1967 şi la Războiul Yom Kippur din 1973. Dar datele războaielor nu însemnau nimic pentru el. Luase parte la mai multe acțiuni în perioada dintre războaie decît în timpul acestora. Efectuase 5136 de misiuni, fusese lovit de cinci ori şi doborît în două rînduri. Fusese rănit de plexiglasul care se spulberase, de combustibilul aprins al avionului, de focul artileriei antiaeriene şi de şrapnele. Mergea uşor adus de spate, deoarece în 1977 fusese obligat să se catapulteze dintr-un avion Phantom cuprins de flăcări. Îmbătrînea şi era obosit. I se întîmplase foarte rar să mai zboare în calitate de combatant şi spera, ba chiar aproape credea, că, după Conferință, nu va mai exista nici o misiune de zbor. Niciodată.

Ceainicul fluiera, iar Laskov îl privea dus pe gînduri. Richardson se ridică şi-l dădu la o parte.

– Ei?

Laskov ridică din umeri.

– Trebuie să fim foarte atenți cînd furnizăm astfel de informații.

Richardson veni repede lîngă Laskov. Era palid şi aproape că tremura.

– Ce? Ce naiba vrei să spui? Uite ce-i, eu trebuie să prezint rapoarte. Trebuie să coordonez flota noastră de port-avioane din Mediterana. De cînd ne ascundeți anumite informații? Dacă insinuezi că există o scurgere...

Laskov nu era pregătit pentru izbucnirea lui Richardson. Întotdeauna se tachinau înainte de a ajunge la obiect. Făcea parte din joc. Acea reacție, față de ceea ce în opinia lui Laskov nu era decît o glumă, fusese nepotrivită. Îşi dădu seama că Richardson era încordat, aşa cum avea să fie toată lumea în ziua aceea.

– Nu te enerva, domnule colonel.

Îl privi aspru pe tînăr.

Menționarea gradului său păru să îl liniştească. Richardson zîmbi şi se aşeză.

– Îmi cer iertare, domnule general.

– E-n regulă. Larkov se ridică şi luă telefonul dotat cu un dispozitiv împotriva interceptării convorbirilor. Formă numărul Cartierului General al Forţelor Aeriene Israeliene, Citadela. Daţi-mi E-2D, spuse.

Richardson aşteptă. E-2D Hawkeye era cea mai nouă navă radar a lui Grumman. Sofisticatele sisteme electronice de la bord puteau detecta, urmări şi identifica potenţiali beligeranţi sau parteneri pe uscat, pe apă sau în aer, de la distanţe şi cu o acurateţe mai mare decît oricînd. Informaţiile obţinute erau introduse într-un computer, apoi transmise Controlului Forţelor Operative, Controlului Traficului Aerian Civil şi unităţilor de Căutare şi Salvare. Avea, de asemenea, capacitatea de a induce în eroare dispozitivele electronice. Israelul se afla în posesia a trei astfel de aparate, dintre care unul era în permanenţă în aer. Richardson îl privi pe Laskov care asculta.

Laskov închise telefonul.

– Au văzut ceva? întrebă Richardson.

– Foxbat-uri. Patru. Egiptene, probabil. Cred că sînt numai manevre. Şi un Mandrake de recunoaştere, în stratosferă. Probabil, rusesc.

Richardson încuviinţă din cap.

Discutară detaliile tehnice, în vreme ce Laskov pregăti două cafele acceptabile. În baie apa se opri.

Richardson suflă aburul de deasupra ceştii.

– O să folosiţi 14-le voastre pentru escortă?

– Desigur.

Tomcat F–14 Grumman era cea mai bună navă de luptă din lume. Dar la fel de bun era şi Mig–25. Valoarea lor era atît de apropiată, încît depindea de cine pilota fiecare avion. Laskov avea o escadrilă de douăsprezece aeronave Tomcat, pe care Israelul le cumpărase cu optsprezece milioane de dolari fiecare. În acel moment ele se aflau în zona militară a aeroportului Lod.

– Zbori şi tu?

– Desigur.

– De ce nu îi laşi pe alţii mai tineri?

– De ce nu îţi vezi de treaba ta?

Richardson izbucni în rîs.

– Cunoşti foarte bine expresiile americane.

– Mulţumesc.

– Pînă unde mergi cu ei?

– Pînă ajungem la limita spaţiului nostru. Merse la fereastră şi privi zorile. Fără bombe sau chestii din alea aer-sol, ar trebui ca într-o asemenea zi să putem zbura pînă cînd îi scoatem din zona islamului, în caz că cineva are vreo idee nebunească astăzi.

– Nu şi din zona Libiei, Tunisiei, Marocului şi Algeriei. Uite, dacă vreţi să-i însoţiţi atît de mult, puteţi ateriza la baza noastră din Sicilia. Sau putem trimite cîteva KAGD-uri să vă realimenteze în timpul zborului.

Laskov întoarse capul şi zîmbi. Cu americanii te înţelegeai perfect pînă în clipa în care intrau în panică, în încercarea de a menţine pacea cu orice preţ.

– Nu traversează toată Mediterana. Avioanele Concorde vor urma un traseu stabilit în ultima clipă, care le va purta pînă la cizma Italiei. Le-am obţinut autorizaţii speciale pentru a zbura la viteze supersonice pe deasupra Italiei şi Franţei. O să ne despărţim de ei în estul Siciliei. Îţi voi transmite coordonatele şi, dacă vrei, vei putea să îi preiei cu 14-le tale. Totuşi, nu cred că o să fie nevoie. Nu uita că ei pot zbura cu 2,2 mach* la 19 000 de metri. Numai Bat-urile mai sînt în stare de aşa ceva, iar ei se vor afla în afara spaţiului bazelor acestora – fie că sînt arabe, fie ruseşti – în momentul în care noi îi vom părăsi.

Richardson se întinse.

– Te aştepţi la ceva probleme? Serviciile noastre de informaţii ne spun că totul pare în regulă.

– Aici ne aşteptăm întotdeauna la probleme. Dar, ca să fiu sincer, nu. Sîntem doar precauţi. În acele Concorde se vor afla mulţi oameni importanţi. Şi totul e pus în balanţă. *Totul*. Nu ar fi nevoie decît de un nebun ca totul să se ducă de rîpă.

Richardson încuviinţă din cap.

– Cum stăm cu securitatea la sol?

---

* Raportul între viteza unui obiect şi viteza sunetului în acelaşi mediu *(n. trad.)*.

– Asta e problema şefului Securităţii. Eu sînt doar pilot, nu luptător de gherilă. Dacă păsările alea idioate decolează, le voi escorta pînă în iad şi înapoi fără o zgîrietură. Ce se întîmplă la sol nu mă priveşte.

Richardson rîse.

– Aşa e. Nici pe mine. Apropo, ce veţi mai folosi, în afară de 45-ul tău?

– Feroneria obişnuită pentru distrugere şi moarte. Două Sidewinder şi două Sparrow, plus şase Phoenix.

Richardson se gîndi.

Rachetele Sidewinder erau utilizabile pe distanţe între cinci şi opt kilometri; cele Sparrow, de la şaisprezece la cincizeci şi şase de kilometri; iar Phoenix-urile, între cincizeci şi o sută şaizeci. Phoenix-ul fabricat de Hughes trebuia să doboare Foxbat-ul înainte ca acesta să ajungă la o distanţă care să-i permită să se angajeze într-o luptă aeriană în care ar fi fost avantajat de mai marea sa manevrabilitate.

– Ascultă-mă, Laskov. La 19 000 de metri şi 2,2 mach nu intră în discuţie decît Foxbat-urile. Lasă-ţi acasă proiectilele de 20mm. Sînt vreo 950 şi cîntăresc destul de mult. Rachetele Sidewinder vor lovi orice obiect care se apropie. Am experimentat asta, odată, pe computer. E-n regulă.

Laskov îşi trecu mîna prin păr.

– Poate, poate am să le păstrez, în caz că am chef să dobor un Mandrake.

Richardson zîmbi.

– Ai fi în stare să dobori un avion de recunoaştere aflat în spaţiul aerian internaţional? Vorbea încet, ca şi cum în apropiere se afla cineva care ar fi putut să audă. Care este frecvenţa tactică şi numele de cod astăzi?

– O să fim pe canalul 31 VHF. Asta înseamnă pe 134,725 Mhz. Frecvenţa alternativă va fi hotărîtă în ultima clipă de cei de la securitate. Ţi-o voi transmite mai tîrziu. Astăzi mă cheamă Arhanghelul Gabriel, plus numărul de pe coadă – 32. Celelalte unsprezece Cat vor fi tot Gabriel, plus numărul de pe coada fiecăruia. O să comunic mai tîrziu detaliile.

– Şi cele două Concorde?

– Codul de recunoaştere al companiei pentru avionul 4X- LPN este El Al 01. Pentru 4X-LPO este El Al 02. Aşa le vom identifica la Controlul Traficului Aerian şi la frecvenţele El Al. Pe frecvenţa mea tactică au nume codificate.

– Care sînt?

Laskov zîmbi.

– Vreun funcţionar idiot de la Citadelă probabil că-şi pierde toată ziua cu asta. În orice caz, pilotul lui 01 e foarte credincios, aşa încît 01 este Clipper* Kosher. Pilotul lui 02 e un american, iar 02 se numeşte, în onoarea marelui slogan al liniei aeriene americane, Aripile lui Emanuel.

– Groaznic.

Miriam Bernstein intră în living, purtînd o rochie galbenă cu o croială elegantă şi ducînd o geantă de voiaj.

Richardson se ridică. O recunoscu pe frumoasa şi celebra adjunctă a ministrului transporturilor, dar avu destul de mult tact a nu spune nimic.

Aceasta se îndreptă spre Richardson.

– E-n regulă, domnule colonel, nu sînt o femeie uşoară. Mă bucur de favoarea cuiva sus-pus. Domnul general n-a fost indiscret.

Vorbea englezeşte răspicat şi precis, folosind o limbă formală, de manual.

Richardson încuviinţă din cap.

Laskov îşi dădea seama că Richardson era un pic stînjenit de Miriam. Acest lucru îl amuza. Se întreba dacă să facă prezentările, dar Miriam era deja la uşă. Se întoarse şi i se adresă lui Laskov:

– I-am văzut pe cei de pe stradă. Am chemat un taxi. Jabari mă aşteaptă. Trebuie să mă grăbesc, ne vedem la informarea finală. Îşi întoarse privirile de la Laskov. Bună ziua, domnule colonel.

---

* Avion greu de transport *(n. trad.)*.

Richardson se decise că nu trebuia să-i lase să-l creadă total uluit.

– *Şalom!* Noroc la New York.

Miriam Bernstein zîmbi şi plecă.

Richardson îşi privi ceaşca de cafea.

– Nu mai beau porcăria asta.Te invit la micul dejun, iar apoi, în drum spre ambasadă, o să te las la Citadelă.

Laskov încuviinţă dînd din cap. Se duse în dormitor şi îşi puse în grabă o cămaşă kaki de bumbac, care, dacă nu ar fi avut două mici ramuri de măslin ce îi indicau gradul, ar fi putut aparţine unui civil. Îşi scoase pistolul automat de la brîu şi îl ţinu într-o mînă în vreme ce cu cealaltă îşi încheia cămaşa. Se duse la fereastră. Dedesubt, cei doi, oricine vor fi fost ei, se uitară repede în jos, la pantofi. Miriam se urcă într-un taxi care aştepta şi porni în viteză. Laskov aruncă pistolul 45 pe pat.

Se simţea neliniştit. Probabil din cauza vîntului care, după spusele unora, ar produce un dezechilibru al ionilor negativi din aer. Acest vînt nefast era cunoscut sub diverse denumiri: *Foehn* în Europa Centrală, *Mistral* în Sudul Franţei, *Santa Ana* în California. Aici era numit *Hamseen* sau *Şarav*. Existau persoane sensibile la modificările vremii şi care, ca şi el, sufereau de tulburări fizice sau psihice. La 19 000 de metri acest lucru nu mai conta, aici însă da. Era o binecuvîntare stranie. Cel dintîi vînt cald al primăverii. Privi spre cer. Cel puţin, se părea că avea să fie o zi excelentă pentru zbor.

2.

Abdel Majid Jabari şedea privind la ceaşca de cafea turcească cu arak.

– Nu mi-e ruşine să recunosc că m-am speriat al naibii. Era cît pe-aci să împuşc un om al poliţiei.

Miriam Bernstein dădu din cap. Toată lumea era încordată. Erau zile de sărbătoare, dar şi de teamă.

– E vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Jabari ridică o mînă.

– Nu-i nimic. Vedem peste tot terorişti palestinieni, dar, în realitate, n-au mai rămas prea mulţi.

– De cîţi e nevoie? Mai ales tu ar trebui să fii precaut, pentru că ei chiar *te* vor. Îl privi. Trebuie să-ţi fie greu. Un străin într-o ţară ciudată.

Jabari era încă încordat din cauza întîlnirii sale matinale.

– Nu sînt străin. Aici m-am născut, spuse el tăios. Tu, nu, adăugă şi apoi regretă. Surîse împăciuitor şi zise în arabă: Dacă intri în afaceri cu ei, îţi sînt fraţi.

Miriam se gîndea la alt proverb arab.

„Venit-am la locul naşterii mele şi am strigat: Prietenii tinereţii mele unde sînt? Iar ecoul mi-a răspuns: Unde sînt?" Tăcu.

– Cred că e valabil pentru amîndoi. Abdel, acum asta nu mai e ţara ta, tot astfel cum nu era nici a mea cînd am venit aici. Dezrădăcinaţi dezrădăcinîndu-i pe alţi nefericiţi. Totul e atît de dureros... de crud.

Jabari îşi dădea seama că ea se afla pe punctul de a cădea într-una din stările ei nefaste.

– Miriam, lăsînd la o parte politica şi geografia, între arabi şi evrei există multe asemănări culturale. Şi cred că toată lumea a înţeles, în fine, lucrul ăsta. Îşi turnă un pahar de arak şi îl ridică. Voi – noi – spunem în ebraică *şalom alekhem*, pacea fie cu tine. Iar noi spunem în arabă *salaam aleckum* şi, pînă acum, la atît s-a redus apropierea noastră.

Miriam îşi turnă un pahar de arak.

– *Alekhem şalom*, pacea fie cu tine.

Bău şi simţi că stomacul îi ia foc.

În timpul micului dejun discutară despre ceea ce s-ar putea întîmpla la New York. Îi plăcea să stea de vorbă cu Jabari. Se temea să se afle faţă în faţă cu arabii la o masă de tratative a Naţiunilor Unite, în cadrul acelei îndelung anunţate confruntări. Jabari îi oferea un bun prilej de a se pregăti, cu toate că acesta se situase în ultimii treizeci de ani la mare distanţă de modul arab de a gîndi şi, în ciuda faptului, că simpatiile lui se îndreptau către Israel. Şi totuşi, dacă exista o psihologie a rasei, poate că Abdel Jabari o întruchipa.

Jabari o urmărea îndeaproape pe cînd ea vorbea cu vocea aceea răguşită care părea uneori obosită iar alteori senzuală. Ajunsese să-i cunoască povestea treptat, de-a lungul anilor, pe măsură ce şi ea o afla pe a lui. Amîndoi ştiau ce înseamnă să pluteşti în derivă într-o lume în plină transformare. Se aflau acum amîndoi în vîrful piramidei sociale, ocupînd funcţii care le permiteau să schimbe în bine sau în rău cursul istoriei.

Miriam Bernstein era un produs tipic al holocaustului european. Fusese găsită de Armata Roşie într-un lagăr de concentrare al cărui scop era la fel de obscur ca şi numele său, deşi cuvintele *Medizinische Experimente* i se întipăriseră în minte. Îşi amintea că avusese cîndva părinţi şi familie – o soră mai mică – şi că era evreică. Nu ştia mare lucru în plus. Ştia puţină germană, pe care o învăţase, probabil, de la paznicii lagărului, şi puţină poloneză, de la ceilalţi copii din lagăr. Mai ştia şi cîteva cuvinte maghiare, ceea ce o făcea să creadă că aceasta ar fi fost naţionalitatea ei. Dar, în cea mai mare parte a timpului, fusese un copil tăcut, care

nu ştia şi nici nu se întreba dacă era evreică germană, poloneză sau maghiară. Tot ceea ce ştia şi o interesa era că era evreică.

Armata Roşie o trimisese într-un lagăr de muncă, probabil, căci copiii mai mari lucrau la reparatul şoselelor. Mulţi au murit în iarna aceea. Primăvara munceau cu toţii pe cîmp. Ea ajunsese într-un spital, de unde fusese încredinţată unei familii de evrei vîrstnici.

Într-o zi veniră nişte oameni de la Agenţia Iudaică. Timp de mai multe săptămîni traversă continentul distrus de război, înghesuită, împreună cu familia de evrei, în vagoane de tren care îi dădeau coşmaruri. Se îmbarcară pe un vas şi porniră pe mare. La Haifa, britanicii întoarseră vasul din drum, iar acesta încercă să îi debarce pe oameni mai în susul coastei la căderea nopţii. Izbucni o luptă sîngeroasă între evrei, care se străduiau să pună stăpînire pe zona respectivă, şi arabi, care nu doreau ca vasul să acosteze. În cele din urmă, englezii opriră lupta, iar vasul plecă mai departe. Nu ştiuse niciodată încotro se îndreptase, căci ea fusese printre cei debarcaţi înainte de confruntare. Perechea în vîrstă, al cărei nume nu şi-l amintea, dispăruse – fie că fuseseră ucişi în luptă, fie că rămăseseră pe vas, iar ea fu adoptată de altă familie de evrei, care o luă de pe plajă, spunîndu-le britanicilor că se numeşte Miriam Bernstein şi că e copilul lor. Se rătăcise şi nimerise în vîltoarea luptei. Da, se născuse în Palestina. Din cîte îşi amintea ea, cei doi tineri minţeau cu stîngăcie, dar, cu toate astea, după ce o priviră puţin, soldaţii plecară.

Cei doi o duseră în altă colonie, din afara Tel Avivului, dar cînd britanicii părăsiră Palestina, arabii atacară aşezarea, iar noul ei tată plecă să o apere, şi nu se mai întoarse. După mai mulţi ani ea descoperi că şi fratele său vitreg, Yosef, era un refugiat adoptat, dar nu găsi nimic surprinzător în asta, căci, în închipuirea ei, toţi copiii din lume ori, cel puţin, din acea lume, proveneau din lagărele şi ruinele Europei. Yosef Bernstein trăise cam aceleaşi experienţe şi încă multe altele pe deasupra. Nici el nu îşi cunoştea numele real, naţionalitatea sau vîrsta. Cu timpul se îndrăgostiră şi se căsătoriră. Unicul lor fiu, Eliahu, fu ucis într-o misiune din timpul războiului Yom Kippur.

Miriam Bernstein se interesase de timpuriu de grupurile particulare care urmăreau instaurarea păcii şi cultivase bunăvoinţa comunităţilor arabe locale. Ca majoritatea celorlalte, colonia ei era o aşezare militară, iar ea se simţea tot mai izolată de prieteni şi vecini. Numai Yosef înţelesese, dar nici lui, ca pilot de război, nu îi era uşor cu o soţie atît de paşnică.

După războiul din 1973 partidul său îi acordă un loc în Knesset, ca recunoaştere a popularităţii de care se bucura printre arabii istraelieni şi în cadrul mişcării pentru pace a femeilor.

Îi atrase în curînd atenţia prim-ministrului Meir, cu care se împrieteni. Cînd doamna Meir demisionă în 1967, deveni limpede pentru toată lumea că Miriam Bernstein era purtătorul ei de cuvînt în Knesset. Susţinută de doamna Meir, ea ajunse rapid să ocupe un post de adjunct de ministru. La multă vreme după ce marea femeie încetase să mai ocupe un loc în Knesset, Miriam Bernstein se mai afla încă pe scaunul şi în postul ei, rezistînd numeroaselor crize guvernamentale. În aparenţă – şi aceasta era şi credinţa ei – supravieţuise tuturor remanierilor Cabinetului pentru că se descurca bine în tot ceea ce făcea. Adversarii ei puneau această supravieţuire pe seama înfăţişării ei extraordinare. De fapt, o ajutase mult instinctul de supravieţuire, care o făcuse să reziste în lumea parlamentară aflată într-o continuă metamorfoză. Nu era conştientă de această latură a caracterului său, iar dacă i s-ar fi pus vreodată în faţă un tabel cuprinzînd maşinaţiunile ei politice sau o listă cu numele celor pe care îi eliminase din viaţa politică, ea n-ar fi recunoscut că Miriam Bernstein făcuse toate acele lucruri.

De cîte ori îşi amintea de ajutorul şi de susţinerea doamnei Meir, micile amănunte îi veneau frecvent în minte: cum o dată, după o şedinţă de o noapte a Cabinetului, primul-ministru o invitase în apartamentul său, oferindu-i o cafea. Apoi, altă dată, guvernul îi ceruse să adopte un nume evreiesc, în conformitate cu politica guvernamentală referitoare la funcţionarii publici, iar doamna Meir – fostă Meyerson – înţelesese reticenţa ei în a se despărţi de singura legătură cu trecutul şi o susţinuse în rezistenţa pe care o opusese celor ce îi cereau modificarea numelui.

Unii credeau că Miriam Bernstein se pregătea pentru a o înlocui într-o zi pe doamna Meir, dar ea nega că ar avea astfel de ambiții. Și totuși, și despre doamna Meir se spusese că numirea ei ca prim-ministru se datora faptului că nu dorea această funcție. Israelienilor le plăcea să acorde puterea celor care nu o voiau. Era mai sigur așa.

Acum deținea o funcție la care rîvnea mai mult decît la postul de prim-ministru: delegată la Conferința de Pace.

Cu numai cîteva luni înainte, această funcție nici nu exista măcar, dar ea știuse dintotdeauna că, într-o bună zi, va fi creată.

Erau mai multe de făcut la New York, și, în plus, mai trebuia să rezolve și unele probleme personale. Trecuseră trei ani de cînd Yosef dispăruse. Se întreba dacă nu cumva, mergînd la New York, ar putea afla ceva despre el de la arabi.

Jabari observă o oarecare agitație afară și duse instinctiv mîna la buzunar. Miriam Bernstein nu păru să remarce. Era prea atentă la ceea ce spunea.

– Poporul a ales un guvern care e dispus la concesii, în schimbul unor garanții ferme. Am arătat întregii lumi că nu dorim să ne ducem de rîpă, iar Sadat a fost primul lider arab modern care a înțeles acest lucru. Atunci cînd a venit la Ierusalim, el călca pe urmele a nenumărați alți oameni, veniți din cele mai vechi timpuri aici pentru a găsi pacea; și totuși, gestul lui a reprezentat ruptura cu o tradiție a stagnării care durase trei decenii. Se aplecă în față. Am acționat bine și am cîștigat respectul multor națiuni. Dușmanul nu se mai află în preajmă. Asediul ce părea fără sfîrșit s-a terminat. Oamenii simt acum nevoia să vorbească.

Jabari încuviință din cap.

– Sper.

Privea pe fereastră peste umărul ei, la oamenii adunați pe stradă, în timp ce Miriam continua să vorbească. Îi simți mîna peste a lui.

– Şi tu, Abdel? Dacă s-ar pune bazele unei noi Palestine, ce-ai face?

Jabari privi drept înainte pentru un moment.

– Am fost ales în Knesset. Nu cred că aş fi binevenit în nici o nouă Palestină, spuse el, ridicînd mîna infirmă. Dar chiar şi aşa, poate că aş încerca. Cine ştie, poate în felul acesta mi-aş regăsi familia.

Miriam regretă că pusese întrebarea.

– În fine, în viitor toţi va trebui să luăm hotărîri. Important e că acum vom pleca spre New York pentru a discuta condiţiile unei păci durabile.

Jabari încuviinţă.

– Da. Şi trebuie să acţionăm acum, cît timp există această stare de spirit. Mă tem că se va întîmpla ceva care va rupe vraja. Un accident, o neînţelegere. Se apleacă înainte. Toate personalităţile vieţii noastre sociale, economice, politice şi militare doresc pacea în Ţara Sfîntă, aşa cum nu s-a mai întîmplat de mulţi ani. Şi-apoi, e primăvară, aşa că ce poate fi rău dacă discută? Se ridică. Dar aş fi preferat să fim în New York, iar Conferinţa să fi început deja. Privi spre stradă. Cred că vin avioanele noastre. Hai să ne uităm.

Oamenii din cafenea fugiră în stradă. Două avioane Concorde se apropiau dinspre nord de aeroportul Lod. Cînd prima navă începu să coboare, mulţimea zări Steaua lui David, desenată cu albastru pe coada albă, şi, pe ici, pe colo se auziră cîteva aplauze sporadice atît din partea evreilor, cît şi din grupurile de arabi.

Cînd avionul Concorde coborî şi mai mult, apropiindu-se de discul soarelui, Miriam Bernstein îşi acoperi ochii cu mîna. Dincolo de aerodrom dealurile samariene se înălţau în mijlocul cîmpiei. Ea observă că în timpul nopţii se deschiseseră şi alţi muguri de migdal, iar dealurile erau învăluite de nori roz şi albi. Poalele stîncoase ale colinelor erau de un verde crud, presărat cu anemone roşii, flori alb-gălbui de lupin şi margarete galbene.

Miracolul renaşterii anuale se petrecea din nou, şi, o dată cu înmugurirea florilor albastre sub suflarea *Hamseen*-ului, pacea se cobora peste Ţara Sfîntă.

Sau, cel puţin, aşa se părea.

Tom Richardson şi Tedy Laskov părăsiră cafeneaua Herzlya şi se urcară în automobilul galben-Corvette al americanului. Pătrunseră în traficul aglomerat al Tel Avivului şi maşina înce-tini într-un ambuteiaj. În dreptul unui semafor, la doi paşi de Citadelă, Laskov deschise portiera.

– O iau pe jos de-aici, Tom. Mulţumesc.

Richardson privi înainte.

– În regulă. O să încerc să te întîlnesc înainte să pleci. Laskov puse un picior jos, dar simţi mîna lui Richardson şi se uită la el. Acesta îl privi un moment, apoi spuse: Ascultă, să nu te înfierbinţi acolo sus. N-avem nevoie de incidente.

Privirea lui Laskov era rece şi întunecată, iar sprîncenele i se împreunară. Spuse, acoperind zgomotul traficului din Tel Aviv:

– Nici noi, Tom. Dar cei mai buni dintre noi se vor afla la bordul acestor păsări. Dacă pe ecranul radarului meu apare vreun obiect de natură militară şi dacă se află în raza proiectilelor mele, o să-l anihilez, aşa să-mi ajute Dumnezeu! N-am chef de nici un fel de zboruri de recunoaştere sau de hărţuială. Nu astăzi.

Laskov coborî şi se mişcă de parcă s-ar fi îndreptat spre o încăierare dintr-un bar. Cînd se făcu verde, Richardson porni. Îşi şterse transpiraţia de pe buza inferioară şi, o dată ajuns la bule-vardul regele Saul, o luă la dreapta. Parcă îl vedea şi acum pe Laskov, mare şi solid. De fapt, înţelegea povara grea care apăsa pe umerii laţi ai acestuia. Nu exista pe lume nici un comandant militar care să nu se întrebe dacă el avea să fie deşteptul care să declanşeze cel de-al treilea război mondial. Lui Laskov, vechi luptător, îl plăcea să ameninţe, dar Richardson ştia că, dacă şi

cînd ar fi trebuit luată o decizie rapidă, Laskov ar fi luat-o pe cea bună.

Richardson întoarse pe strada Hayarkon şi opri în faţa Ambasadei Americane. Îşi pieptănă, cu degetele, părul umed, uitîndu-se în oglinda retrovizoare. Ziua începuse prost.

Deasupra capului văzu cele două avioane albe, prin trapa de aerisire a maşinii. Lumina soarelui le făcea să strălucească eteric. Unul se îndrepta spre mare la altitudine constantă, celălalt zbura în direcţia opusă şi începu să coboare încet spre Lod. Pentru o fracţiune de secundă, cele două aeronave părură să se încrucişeze, iar aripile lor delta formară o Stea a lui David.

Sabah Khabbani mesteca lent o bucată de azimă, privind prin binoclu spre aeroportul Lod. Apoi se uită în altă parte. Jos, pe cîmpia Şaron, pămîntul arat era gras ca ciocolata. Între terenurile cultivate înfloreau trandafiri de Şaron şi lăcrămioare, aşa cum înfloriseră încă înaintea epocii lui Solomon. O regiune distinctă de culoare cenuşie marca locul unde se afla închisoarea militară Rampla, în care îşi iroseau viaţa mulţi fraţi de-ai săi. Mai la sud, dealurile iudee, care cu numai cîteva zile înainte fuseseră maro, deveniseră acum roşii şi albe, galbene şi albastre, pe măsură ce florile sălbatice înmuguriseră. Jur împrejurul său, pinii de Ierusalim, apăruţi în urma programului de împădurire, se legănau în bătaia vîntului *Hamseen*. Vechea ţară a Palestinei, în care copilărise, fusese de o frumuseţe sălbatică. Trebuia să admită că evreii o amelioraseră. Şi totuşi...

Scoase din buzunar un ceas vechi fără curea şi îl privi. În mai puţin de o oră holul personalităţilor politice avea să fie plin şi, conform instrucţiunilor primite, putea acţiona oricînd, pînă în clipa decolării. Khabbani se gîndea; terminalul se afla, de fapt, puţin în afara razei de acţiune a mortierului său, dar, cu ajutorul *Hamseen*-ului, l-ar fi putut atinge. Chiar dacă nu nimerea terminalul, proiectilele aveau să cadă în apropierea lui, pe rampa de parcare, unde se aflau avioanele. N-avea nici o importanţă. Nu era nevoie decît să se producă un incident care să ducă la

amînarea zborului. Khabbani nu era convins că doreşte să facă acest lucru. Ridică din umeri.

Unul dintre oamenii săi îl chemă în şoaptă. Khabbani privi în direcţia indicată de acesta şi văzu două avioane Concorde îndreptîndu-se unul după altul spre Lod, dinspre nord. Khabbani le privi cu binoclul. Nave atît de frumoase. Citise că în rezervoarele lor încap 113 000 de kilograme de combustibil. În total, un sfert de milion de kilograme. O eventuală explozie s-ar fi simţit şi la Ierusalim.

3.

Oraşul Lod, aflat pe locul anticului Lydda, era scăldat de valul de căldură al primăverii timpurii. Primul *Hamseen* adia neaşteptat de devreme anul acesta. Vîntul uscat şi fierbinte al deşertului, asemănător cu Siroco, sufla cu tot mai multă forţă. *Hamseen*-ul avea să dureze cîteva zile, apoi vremea devenea mai blîndă. Conform tradiţiei arabe, existau cincizeci de astfel de zile de arşiţă, cuvîntul arab *hamseen* însemnînd cincizeci. Singurul *Hamseen* binevenit era primul, pentru că, o dată cu el, se deschideau florile sălbatice de pe dealurile iudee şi samariene, şi de pe cîmpii, iar aerul era încărcat de miresme dulci.

La aeroportul internaţional Lod, pistele străluceau. Pe rampă, unde erau parcate aeronavele pentru curse regulate, se vedea un număr neobişnuit de mare de soldaţi israelieni înarmaţi. În terminalul pentru pasageri, agenţi ai forţelor de securitate, îmbrăcaţi în civil şi purtînd ochelari de soare, citeau ziare pe care le ţinea în faţa ochilor.

De-a lungul zilei, taxiuri şi automobile particulare traseră la uşa terminalului principal, aducînd femei şi bărbaţi îmbrăcaţi elegant. Aceştia erau introduşi imediat înăuntru, în holul personalităţilor politice sau în biroul forţelor de securitate ale El Al, aflat la ultimul etaj.

La capătul celălalt al aerodromului se afla un grup de barăci militare în preajma cărora se vedeau trupe de comando îmbrăcate în uniforme de camuflaj, în alertă. Înapoia barăcilor era o escadrilă de douăsprezece avioane americane Tomcat–F14,

aşezate pe rampa de beton şi examinate de mecanici şi armurieri care stăteau de vorbă cu piloţii.

Şoseaua de la Ierusalim şerpuia prin Lod şi prin vechiul cartier musulman Ramla pînă la aeroportul internaţional Lod. Încă de dimineaţă, locuitorii din Lod şi Ramla observară aglomeraţia neobişnuită a traficului civil şi militar. În trecut, asemenea activităţi constituiseră preludiul unor crize, însă de data asta situaţia era alta.

În Lod, Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe era plină de arabi creştini, dar şi de creştini de alte naţionalităţi, urmaşi ai cruciaţilor sau bizantinilor. Nu se desfăşura nici o activitate neobişnuită, şi totuşi, oamenii se adunaseră, mînaţi de dorinţa de a fi împreună cu alţi semeni de-ai lor într-un loc cu totul aparte, de a participa, chiar şi în mod semnificativ, la evenimentele ce aveau să le influenţeze viaţa.

În sinagogi oamenii stăteau deja adunaţi în grupuri mici cu cîteva ore înaintea serviciului divin de la apusul soarelui şi vorbeau în şoaptă. În piaţă, lîngă Sf. Gheorghe, evreicele cumpărau, printre tarabele aşezate în şir, carnea pentru Sabat. Toate afacerile şi întreg comerţul păreau să se desfăşoare cu un soi de calm, mai accentuat decît în alte zile de vineri. Aşa încît oamenii zăboveau în piaţă mai mult decît era nevoie.

În Ramla, piaţa din faţa marii Moschei Jami-el-Kehir era plină de oameni cu mult înainte ca muezinul să-i cheme pe credincioşi la rugăciune.

Piaţa arabă era la fel de aglomerată, dar mult mai zgomotoasă decît cea din Lod. Arabii, persoane prin excelenţă înclinate să lenevească, erau cu atît mai tentaţi s-o facă în piaţă şi pe străzile pline de tot felul de mijloace de transport, de la maşini de teren şi Buickuri pînă la cămile şi armăsari arabi.

În închisoarea militară Ramla măcar o parte dintre teroriştii palestinieni puteau spera că aveau să fie eliberaţi.

Starea de spirit din Lod şi Ramla era similară celei din restul Israelului şi a Orientului Mijlociu. Aici, în această parte a lumii, aproape toate marile forţe istorice se întîlniseră cu un prilej sau altul, folosind terenul drept cîmp de bătaie. A încerca să trăieşti

în pace aici este ca şi cum ai vrea să dormi în mijlocul unei intersecţii, spunea un proverb. Mii de armate şi milioane de oameni mărşăluiseră în acest loc unic de pe harta globului, cunoscut sub numele de Ţara Sfîntă. Dar, în afara armatelor, aici, pe aceste dealuri şi în aceste deşerturi aparent pustii, se confruntaseră ideologii şi credinţe, lăsînd în urmă amintirea sîngelui vărsat. Aproape toate culturile Estului şi Vestului erau reprezentate aici de ruinele de pe pămînt, precum pietrele funerare răspîndite pretutindeni în ţară, şi de cele de dedesubt, precum morţii îngropaţi sub acele pietre. Era greu să faci săpături în Israelul modern fără să dai de ruine şi, amestecate cu acestea, de oseminte. Ramla şi Lod constituiau exemplul tipic al istoriei agonizante a străvechiului teritoriu. Unitatea şi diversitatea Israelului modern. Ele reflectau starea de spirit complexă a statului în care coexistă mai multe religii. Speranţă fără sărbătoare, disperare fără lacrimi.

Jacob Hausner, şeful forţelor de securitate ale El Al, puse la loc receptorul telefonului franţuzesc, încărcat de ornamente, şi se întoarse spre tînărul său asistent Matti Yadin.

– Cînd o să scap de ticăloşii ăştia?

– Ce ticăloşi, şefule? întrebă Yadin.

Hausner şterse o pată de pe suprafaţa biroului său Ludovic XV. Îşi decora biroul din propriile-i fonduri şi îi plăcea să-l păstreze curat. Merse pînă la fereastra mare care dădea înspre rampa de parcare a avioanelor şi trase la o parte draperiile grele de catifea. Lumina soarelui pătrunse înăuntru estompată de perdea.

– Toţi, răspunse el, mişcînd mîna într-un gest, indicînd parcă lumea întreagă. Era Citadela. Sînt şi ei preocupaţi într-o anumită măsură.

– Eu nu-i pot învinovăţi pentru asta.

Pentru o clipă Hausner îl privi cu răceală pe Yadin. Acesta îi zîmbi cu simpatie. Şi în momentele cele mai bune sarcinile lor erau extrem de dificile, iar ultimele cîteva săptămîni fuseseră un calvar pentru toţi cei din forţele de securitate. Privi către profilul lui Hausner în timp ce acesta se uita pe fereastră dus pe gînduri.

Jacob Hausner era reprezentantul celui de-al cincilea *Aliya*, al celui de-al cincilea val de imigranți din Palestina. Acest *Aliya* fusese compus mai cu seamă din evrei de origine germană, care își părăsiseră locul de baștină pentru a reveni în patria străveche, după ce Hitler ajunsese la putere în 1933. Fuseseră oameni mai norocoși sau, probabil, mai clarvăzători, căci scăpaseră de holocaustul din Europa atîta vreme cît acest lucru mai fusese încă posibil. Erau, de asemenea, persoane influente și bine educate, care aduseseră cu ele capitalul și talentul atît de necesare. O mare parte dintre ei se stabiliseră în jurul vechii colonii germane din portul Haifa și o duseseră bine acolo. Primii ani ai vieții lui Hausner erau expresia tipică a existenței evreilor germani înstăriți din Haifa în perioada premergătoare războiului.

Cînd acesta izbucni, Hausner, în vîrstă de numai șaptesprezece ani, se alătură Serviciului Britanic de Informații, MI–6. Fiind pregătit în acest domeniu de către britanici, el îl abordă în aceeași manieră diletantă în care o făceau și instructorii săi. Dar, tot asemenea altor spioni diletanți englezi, el se dovedi extrem de bun în tot ce făcea. Era deci cu atît mai bine dacă socotea această ocupație drept un hobby de război. Era un tînăr bogat care nu arăta și nici nu acționa precum un spion, și tocmai acesta era avantajul.

În afara Haifei el trecea ușor drept neamț. Rolul său îi cerea să frecventeze anumite grupuri și să participe la anumite activități care să îi înlesnească o ascensiune socială în cadrul coloniilor germane din Cairo sau Istanbul, iar Hausner se pricepea la aceste lucruri. Spiritul lui reușea să înțeleagă cele mai complicate detalii ale acestei condiții ciudate și misterioase de om cu două existențe, îndrăgind-o la fel de mult cît îi plăcea Chopin, Mozart și *Sachertorten*.

Înaintea războiului, Hausner se alăturase, într-un moment de plictiseală, unui club aeronautic britanic, particular, devenind astfel unul dintre puținii piloți civili autorizați din Palestina. În pauzele dintre misiunile de spionaj, el îi bătea la cap pe britanici pentru a obține din partea acestora permisiunea să își petreacă

orele de răgaz în avioane Spitfire şi Haurricane, pentru a nu-şi pierde îndemînarea.

După război se dusese în Europa ca să cumpere avioane de război pentru Forţa Aeriană Haganah, ilegală. El achiziţionase cel dintîi Spitfire în care zburase Laskov, dar nici unul din cei doi nu ştia asta.

Era normal ca după războiul din 1948 activitatea sa în serviciul de informaţii şi cunoştinţele în domeniul pilotajului să facă din Hausner unul dintre principalii agenţi secreţi ai El Al. În comparaţie cu cei mai mulţi evrei care se maturizaseră în acea perioadă, viaţa sa fusese relativ liniştită. Acum locuia în Herzlya, într-o mică vilă de pe ţărmul Mediteranei. Îşi adusese acolo cîteva iubite şi mai multe cunoştinţe întîmplătoare, dar încă îşi mai vizita cu conştiinciozitate familia din Haifa în zilele de sărbătoare.

În aparenţă, el le amintea celor mai mulţi oameni de un aristocrat european. Avea un nas subţire, acvilin, pomeţii proeminenţi şi un păr alb şi des.

Hausner se întoarse spre Yadin.

– Sper că or să mă lase să particip la acest zbor.

Yadin clătină din cap şi surîse.

– Pe cine ar mai crucifica dacă explodează avioanele?

– Nu trebuie să folosim cuvinte ca *a exploda* şi *avion* în aceeaşi propoziţie, Matti.

Zîmbi. Îşi putea permite acest lucru, căci aici totul mergea bine. Avea o reputaţie excelentă şi nu vedea nici un motiv pentru care cele două avioane Concorde, 01 şi 02, ar trebui să o ştirbească.

Matti Yadin se ridică şi se întoarse.

– Avem vreo ştire de la serviciile noastre de informaţii?

Hausner continua să privească pe fereastră.

– Nu. Amicii palestinieni sau ce-o mai fi rămas din ei sînt foarte tăcuţi.

– Prea tăcuţi?

Hausner ridică din umeri. Refuza să facă pronosticuri atunci cînd nu avea nici o informaţie. Avea încredere în serviciile

secrete ale țării sale, care nu îl dezamăgiseră decît rareori. Dacă vreo insectă nimerea în oricare punct al rețelei de informații israeliene, aceasta începea să se miște, iar păianjenul aflat în centru o simțea. Iar ceea ce se afla în afara pînzei era mult prea departe pentru a stîrni îngrijorare.

Hausner trase draperiile la loc și se întoarse de la fereastră. Își îndreptă cravata și haina în oglinda de perete, apoi traversă biroul și deschise ușa care dădea spre sala de conferințe.

Yadin îl urmă și se strecură ușor pe lîngă perete, acolo unde găsi un scaun liber.

În sala aglomerată și zgomotoasă se așternu liniștea și toată lumea se întoarse spre Hausner. În jurul mesei se aflau cîțiva dintre cei mai puternici oameni din Israel: Chaim Mazar, directorul Serviciului de Securitate Internă al Israelului, Shin Beth; generalul de brigadă Itzhak Talman, șeful Serviciului Operațiunilor Aeriene; generalul Benjamin Dobkin, reprezentînd Comandamentul General al Armatei; Miriam Bernstein, ministru adjunct al Transporturilor; și Isaac Burg, șeful grupului antiterorist „Mînia lui Dumnezeu" – „Mivtzan Elohim".

Erau, de asemenea, prezenți cei cinci membri ai Knesset-ului, în afară de Bernstein. Tineri din personalul ajutător ședeau pe scaune de-a lungul pereților, iar o secretară la un mic pupitru se pregătea să ia notițe. Hausner se duse către masă.

Grupul reprezenta un comitet alcătuit *ad-hoc,* reunit pentru a asigura securitatea celor două zboruri Concorde. Unul dintre rolurile lor era să îl interpeleze pe Hausner, și tocmai asta aveau de gînd să facă.

Hausner observă că era din nou singurul care purta costum. O privi pe Miriam Bernstein în față. Din nou ochii aceia. Nimic. Atunci de ce oare i se părea că îl judecă mereu. Și-apoi, mai era și senzualitatea ei. Hausner nu voia să admită nici pentru sine că ea nu se folosește de această calitate, ci că, pur și simplu, aceasta există. Un adevăr. O femeie senzuală. Își mută privirea în altă parte. Teoretic, ministrul transporturilor era și șeful lui. Poate că de aici provenea tensiunea, își zise el. Rămase în picioare și își drese glasul.

– Am fost de acord să iau parte la această întîlnire, în așa fel încît să nu mai existe dubii cu privire la capacitatea mea de a face un avion să decoleze. Ridică o mînă pentru a preîntîmpina cîteva proteste. În regulă, să trecem mai departe. Încăperea decorată sumar era luminată de o fereastră care avea aceeași perspectivă ca și cea din biroul lui Hausner. Acesta se duse la fereastră. La cel mai îndepărtat capăt al rampei de parcare, cele două avioane Concorde, prelungi și zvelte, cu Steaua lui David pe coadă, străluceau în lumina puternică a soarelui, stînd separat de celelalte aeronave. În jurul lor se aflau gărzile lui Hausner, înarmate cu pistoale și automate Uzi. Și armata trimisese o grupă de zece soldați infanteriști, dar asta nu contribuia în nici un fel la îmbunătățirea stării de spirit a lui Hausner. Toată lumea era conștientă de liniștea ce se lăsase. Hausner întinse mîna spre avioane. Iată-le! Mîndria flotei. Nu costă decît optzeci de milioane de dolari fiecare, cu tot cu cauciucuri de rezervă și aparate de radio. Toți călătorii achită bilete la prețul clasei întîi, plus o suprataxă de douăzeci de procente, și totuși, așa după cum știți, n-am obținut încă nici un *shekel* de la ele. Privi spre Miriam Bernstein, care era unul dintre criticii săi cei mai severi în Knesset. Și știți de ce n-a obținut El Al nici un profit? Din cauză că eu cer întotdeauna asigurarea întregii securități, iar astfel de măsuri costă mult. Hausner înaintă cîțiva pași de-a lungul ferestrei luminoase. Cei din sală îl urmau cu priviri bănuitoare. Unii dintre dumneavoastră își făceau acum cîteva luni griji în legătură cu profitul și doreau să reducă, din acest motiv, eforturile pentru asigurarea securității. Acum, aceleași persoane, continuă el, privind spre Miriam Bernstein, se tem că nu am făcut destul. Hausner merse spre un scaun liber și se așeză. În fine, să trecem peste asta. Privi în jurul mesei și adăugă, vorbind repede și sacadat: Păsările acestea au funcționat încontinuu în ultimele treisprezece luni. De cînd le-am cumpărat, oamenii mei nu le-au scăpat o clipă din vedere. Am blindat și corpul avioanelor și compartimentul bagajelor încă de cînd erau construite la uzinele din Toulouse și St. Nazaire. Întreaga activitate de întreținere a fost încredințată mecanicilor El Al, aici, în Lod. Astăzi am

verificat personal combustibilul cînd erau alimentate navele. Pot să vă asigur că era kerosen A pur. Cînd am cumpărat avioanele, am cerut şi am obţinut o unitate energetică auxiliară, plasată în locaşul roţii din faţă. Toate celelalte avioane Concorde din lume sînt pornite prin folosirea unei unităţi energetice externe, aşezate pe sol. Prin instalarea acestei UEA nu mai e nevoie ca pe aerodromurile străine să se apropie de avioane cele două camioane: pentru aer condiţionat şi pentru transportul unităţii energetice de sol. Putem să pornim singuri motoarele, oriunde şi oricînd, iar apoi păsările nu mai au nevoie de ajutor. A trebuit să acceptăm, ca întotdeauna, penalizarea celor nouă sute de kilograme în plus ale UEA. Desigur că astfel nu poţi face bani, dar eu unul prefer situaţia asta. Şi dumneavoastră, de asemenea. Hausner privi de jur împrejur, aşteptînd comentarii, dar cum nimeni nu spuse nimic, continuă: Avem, de asemenea, cheltuieli suplimentare şi multă bătaie de cap, pentru că încercăm să îndeplinim toate operaţiunile aici, la Lod. De exemplu, nici măcar un rezervor de apă nu se apropie de avioane, în afara aeroportului Lod. Dacă zbori cu El Al, duci cu tine apa Iordanului în Tokio, căci şi serviciul de toaletă se realizează tot numai aici. Mai mult, după fiecare zbor, echipele de curăţenie, supravegheate de oamenii mei, parcurg cu multă atenţie fiecare aeronavă, în caz că cineva s-a hotărît să ne lase vreun pachet. Verificăm scaunele şi toaletele, deschidem şi pungile. În plus, serviciul de bucătărie se realizează în mod exclusiv pe Lod. Cît despre alimentele oferite la bord, vă pot spune că am asistat personal la prepararea lor în bucătăria noastră şi că totul e cuşer. De fapt, rabinul companiei a luat masa şi nu s-a ales decît cu o indigestie. Hausner se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi aprinse o ţigară, adăugînd apoi mult mai rar: de fapt, dintr-un anumit punct de vedere, această cursă va fi mult mai sigură decît oricare alta, pentru că acum nu va mai trebui să ne facem griji cu privire la pasageri. Hausner dădu din cap spre Matti Yadin. Asistentul meu s-a oferit să conducă echipa de securitate de pe Concorde 01, iar eu voi face acelaşi lucru pe 02. Totuşi, primul-ministru nu m-a informat dacă mi se va permite să particip la misiune. Privi în jurul mesei.

Mai există întrebări cu privire la securitatea El Al? Nu? Bine. Urmă o tăcere prelungită. Hausner se hotărî că, de vreme ce se aflau în propria-i sală de conferințe, el trebuia să prezideze întîlnirea. Se întoarse către Chaim Mazar de la Shin Beth. Doriți să prezentați un raport?

Mazar se ridică încet. Era un bărbat înalt și slab, cu privirea tipică celor care au lucrat mult timp în Serviciul Secret. Era un om dintr-o bucată, unii îl considerau încă necioplit. Începu fără nici un preambul.

– Marea spaimă o constituie, fără îndoială, posibilitatea apariției unui maniac, aflat pe vreun acoperiș, undeva între zona de aici și coastă, și dotat cu vreo rachetă micuță care să poată fi lansată de pe umăr. Ei bine, eu pot să vă asigur că nu există nici un personaj de felul acesta în tot spațiul menționat. Și nici nu va exista vreunul pe traseul avioanelor în momentul decolării. I-am cerut ministrului apărării cîteva raiduri aeriene pe traseul de zbor. Deasupra întregii regiuni se vor afla elicoptere. Nu a existat nici un indiciu al vreunei activități de gherilă pe teritoriul Israelului. Sînt convins că nu vor apărea probleme. Vă mulțumesc, încheie el, așezîndu-se.

Hausner zîmbi. Scurt și la obiect. Un om de treabă. Se întoarse către Isaac Burg, șeful organizației Mivtzan Elohim.

Acesta rămăsese așezat, dar se aplecă puțin înainte. Era un bărbat scund, cu înfățișare de gentleman, cu părul alb și cu ochi de un albastru strălucitor. Afecta obiceiuri sîcîitoare și tabieturi dezarmante, pe care în realitate nu le avea. Era mult mai tînăr decît părea, dar era în stare să ucidă cu sînge rece în timp ce se scotocea în buzunare după un spray nazal. Nimeni n-ar fi putut crede că el era cel care aproape dusese la bun sfîrșit acțiunea de anihilare a nenumăratelor organizații palestiniene de gherilă răspîndite în întreaga lume.

Oamenii săi vînaseră cu brutalitate ultimele grupări dezorganizate, aproape reușind să pună capăt atacurilor teroriste din țară și din afara ei. Burg surîse.

– Am dat peste o gherilă palestiniană mai deunăzi în Paris. Era unul dintre ultimii membri marcanți ai organizației Septem-

brie Negru. L-am interogat cu multă seriozitate şi ne-a asigurat că nu ştie de existenţa vreunui plan de subminare a misiunii de pace. Gherilele sînt disperate şi atît de lipsite de încredere acum, încît nici măcar nu putem fi siguri că mai comunică între ele. Dar unul dintre oamenii mei, care e membru în serviciile secrete palestiniene, mă informează că nu se pune nimic la cale. Burg îşi caută pipa prin buzunar şi, în cele din urmă, o găsi. O privi un moment, apoi se uită în sus. În orice caz, din cîte ştim, guvernele doresc la fel de mult ca şi noi succesul Conferinţei. Ne-au informat prin diverse surse că supraveghează cu atenţie gherilele cunoscute sau suspecte din ţările lor. În cazul în care ei o lasă mai moale, vom face acelaşi lucru. Îşi puse nişte tutun aromatic în pipă. John McClure, de la CIA, care este ataşat la noi, ne informează că agenţia lor nu a auzit nici un fel de zvonuri de la grupurile arabe din lume. Din întîmplare, concediul domnului McClure începe chiar mîine, iar acesta a ales, din curtoazie, să călătorească împreună cu misiunea de pace. Isaac Burg zîmbi de plăcere în clipa în care îşi aprinse pipa. Fumul dulceag se răspîndi deasupra mesei. Se uită spre generalul Dobkin. Cum stăm cu hinterlandul arab?

Benjamin Dobkin se ridică şi privi împrejurul camerei. Era un bărbat solid cu gîtul gros şi părul negru, foarte creţ. Ca majoritatea generalilor israelieni, purta uniformă simplă, de campanie, cu mînecile suflecate. Ceea ce oamenii observau din primul moment erau braţele şi mîinile sale puternice. Era arheolog amator, iar săpăturile perseverente, făcute în văile străvechi, sporiseră dimensiunile trupului său, şi aşa destul de masiv. Cînd comandase o brigadă de infanterie, fiecare membru al acesteia devenise, de voie, de nevoie, arheolog. Nu fusese săpată nici o tranşee, nici o latrină, nici o capcană sau un şanţ de apărare antitanc fără ca solul să fie cercetat cu fiecare prilej posibil. Benjamin Dobkin era, de asemenea, un om foarte credincios, care nu încerca să îşi ascundă această calitate. Rapoartele de evaluare a ofiţerilor, dedicate lui Dobkin, includeau întotdeauna cuvinte precum „temeinic", „consecvent" şi „stăpîn pe sine".

Îşi împreună mîinile la spate şi începu:

– Ca întotdeauna, problema e că gherilele pot să se descurce foarte bine în interiorul țărilor subdezvoltate. Operațiunile armatei israeliene au curățat multe dintre aceste teritorii Fatah și înseși guvernele arabe au dus pînă la capăt această acțiune. Privi în jurul său. Dar, spre deosebire de unii dintre prietenii mei de aici, armata nu poate să excludă, și nu o va face, posibilitatea unor agresiuni palestiniene sau arabe, inițiate din acele zone rurale în care încă se mai află grupuri de gherile. Armata are un acces limitat acolo, dar trimitem mulți agenți secreți care, cu puțin noroc, trec drept arabi. Spionăm la fața locului. Ezită, apoi adăugă: Așa cum am făcut mereu. Așa cum făceam și cu trei mii de ani în urmă: „Și Moise îi trimise să spioneze în Țara Canaanului, spunîndu-le: mergeți spre sud pe acest drum și urcați muntele, și priviți țara, văzînd cum este ea și ce fel de oameni trăiesc acolo, dacă sînt puternici sau slabi, puțini sau mulți."

Ya'akov Sapir, membru de stînga al Knesset-ului, care numai credincios nu era, interveni imediat:

– Iar acești spioni ai lui Moise au povestit, dacă îmi amintesc eu bine, că pe acel tărîm curgeau laptele și mierea. Cred că de atunci încoace nimeni n-a mai avut încredere în rapoartele unei misiuni militare de recunoaștere.

În jurul mesei, și de pe scaunele așezate lîngă perete, se auzirâ chicote.

Generalul Dobkin îl privi un moment pe Ya'akov Sapir.

– Și, ca membru al Comitetului Poștal al Knesset-ului, cred că v-ar interesa să știți că răspunsurile corintenilor la epistolele lui Pavel încă mai așteaptă la Poșta din Ierusalim.

De data aceasta, se auzirâ și mai multe rîsete.

Hausner păru enervat.

– N-am putea renunța la aluziile astea biblice învățate pe dinafară? Domnule general? Doriți să continuați?

Dobkin încuviință din cap.

– Da. Una peste alta, totul pare în regulă. Partenerii mei din țările arabe mi-au transmis că întreprind cele necesare pentru neutralizarea rămășițelor mișcărilor de gherilă, acolo unde acestea pot fi identificate.

Chaim Mazar se aplecă înainte.

– Ce operaţiuni ar putea să lanseze împotriva misiunii de pace, în caz că nu vor fi neutralizaţi, domnule general?

– Pe mare şi în aer. Sîntem încă preocupaţi de aceste două domenii. Totuşi, Departamentul Naval mi-a dat asigurări că întregul traseu al celor două avioane Concorde pe deasupra Mediteranei va fi supravegheat nu doar de către navele lor şi de cele ale Flotei a Şasea Americane, ci şi de forţele navale ale Greciei, Turciei şi Italiei, care vor participa la un exerciţiu NATO desfăşurat în această regiune. În plus, pentru ca un proiectil expediat de pe mare să poată prăbuşi o aeronavă ce zboară la o altitudine şi cu viteza celor două avioane Concorde, acesta ar trebui să fie mult prea sofisticat pentru a fi folosit de teroriştii. Chiar în cazul în care ar intra în posesia unui asemenea proiectil şi l-ar lansa, escorta Forţelor Aeriene ar avea timp suficient pentru a-l identifica, localiza şi doborî, nu-i aşa, domnule general? zise el, privind spre Itzhak Talman, care era comandantul operativ al Forţelor Aeriene.

Toată lumea se întoarse spre Talman. Acesta se ridică, se duse spre fereastră şi privi în zare. Era un bărbat înalt, frumos, cu o mustaţă de soldat britanic şi cu aspectul plin de cutezanţă al unui fost pilot din Forţele Aeriene Britanice. Vorbea un amestec de ebraică stricată şi idiş, cu un accent britanic cultivat. Asemenea ofiţerilor britanici pe care îi imita, avea un caracter rece, detaşat şi imperturbabil. Dar, la fel ca mulţi dintre bătrînii ofiţeri ai Imperiului, Talman juca teatru. În realitate, avea o fire emotivă şi foarte iritabilă, pe care însă o ascundea foarte bine.

Talman se întoarse cu faţa spre masă şi spuse cu o voce calmă:

– Cel mai bun ofiţer al meu, Teddy Laskov, conduce personal o escadrilă de piloţi atent selecţionaţi şi care, la rîndul lor, vor zbura pe cele mai bune aeronave de război din lume. În acest moment ei supraveghează înarmarea şi întreţinerea celor douăsprezece avioane aflate la celălalt capăt al aerodromului. Laskov m-a asigurat că e în stare să localizeze, să urmărească, să intercepteze şi să doboare orice obiect aflat pe cer, inclusiv

Foxbat-urile, SAM-urile şi pe Satana însăşi, dacă apare pe ecranul radarului. Privi prin încăpere, peste capetele bărbaţilor şi femeilor adunaţi acolo. Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene mă informează că gherilele nu au fost niciodată capabile să lanseze un atac aerian, şi nici acum nu sînt. Şi totuşi, *dacă* cineva ar dori să iniţieze un atac împotriva celor două avioane Concorde, ar trebui să dispună şi să se folosească de cea mai puternică flotă aeriană din Mediterană. Talman îşi răsuci mustaţa. Teddy Laskov e cel mai bun om al nostru. De îndată ce păsările se vor afla sus, deasupra coastei, ele sînt sub răspunderea mea, iar eu îmi asum această responsabilitate fără nici o ezitare, conchise el şi se întoarse la scaunul său.

Teddy Laskov, care stătuse pe coridor, ascultînd, deschise uşa încet. Cîteva capete se întoarseră spre obiectul laudelor lui Talman. Laskov surîse stîngaci şi flutură din mână, indicînd că nimeni nu trebuie să îi dea vreo atenţie. Se sprijini de zid.

Miriam Bernstein încerca să prindă privirea lui Hausner, dar acesta o evita premeditat. Privi în jurul mesei şi spre scaunele aflate de-a lungul peretelui, dar nimeni nu păru să mai aibă ceva de adăugat.

– În regulă, atunci...

Miriam Bernstein se ridică.

– Domnule Hausner.

– Da?

– Aş avea ceva de adăugat aici.

– A!

– Vă mulţumesc. Îi zîmbi, fără ca acesta să pară că observă. Privi în jos şi răsfoi cîteva hîrtii aflate în faţa ei, apoi ridică privirea. Am ascultat cu foarte multă atenţie cele spuse aici şi, deşi sînt impresionată de precauţiile luate, mă îngrijorează spiritul în care au fost întreprinse aceste acţiuni, mai ales limbajul folosit pentru a le descrie. Domnilor, mergem la această *veida,* la această Conferinţă, pentru a încheia un *Brit Şalom*, un Tratat de Pace. Miriam Bernstein tăcu şi se uită în jurul mesei, întîlnind rînd pe rînd privirea fiecăruia dintre cei prezenţi. Poate că în anumite împrejurări este justificat să vorbim despre doborîrea unor

obiecte aflate în aer, despre interogarea, cu multă seriozitate, a unor arabi suspecți din țările prietene sau despre trimiterea unor spioni ai Armatei în teritoriile arabe. Dar, în acest moment al istoriei noastre, eu aș accepta riscul de a adopta o imagine lipsită de agresivitate. Noi nu vrem să mergem la Națiunile Unite precum un grup de cowboy, cu pistoalele fumegînd. Vrem să mergem în așa fel, încît să arătăm că am venit să vorbim despre pace. Își strînse buzele, căutîndu-și cuvintele pe care să le rostească în favoarea ratiunii, fără a părea că susține capitularea. Fusese mulți ani asociată cu aripa pacifistă a partidului său și de aceea se simțea obligată să le dea acest avertisment acum, cînd se aflau atît de aproape de a vedea că pacea devine realitate. Nici măcar o singură zi din viața ei nu fusese trăită într-un loc în care domnea pacea. Își întinse mîinile cu palmele în sus, într-un gest conciliant. Nu vreau să creez o problemă acolo unde nu există. Afirm doar că toate operațiunile militare și de spionaj ar trebui să înceteze aproape complet în săptămînile ce urmează. Este un gest de bună-credință din partea noastră. Cineva trebuie să-și pună primul arma în toc. Chiar de s-ar întîmpla să îl vedeți pe Satana pe ecranele radarelor, domnule general Talman, nu îl doborîți cu vreunul din proiectilele dumneavoastră. Explicați-i doar că vă îndreptați spre o misiune de pace și că nu doriți să fiți silit să acționați violent. Va înțelege că doriți cu adevărat pacea și astfel – și cu ajutorul lui Dumnezeu – îl veți alunga. Se uită împrejurul încăperii și, pentru o fracțiune de secundă, privirea i se opri asupra lui Teddy Laskov. O privi și el și descoperi în ochii aceia ceva ce puțini oameni văzuseră vreodată, neștiind ce nume să-i dea. Ea privi cîteva momente pe deasupra capetelor oamenilor din jur. Afară, dincolo de aerodrom, oamenii lui Khabbani se certau, neputîndu-se hotărî cînd să tragă. Căldura vîntului *Hamseen* pătrundea în încăperea mică. Miriam Bernstein privi din nou prin sală. Există printre noi persoane care nu vor să cedeze la masa de tratative ceea ce au obținut cu prețul sîngelui. Înțeleg foarte bine asta. Cunosc, de asemenea, toate contraargumentele care se pot opune teoriei păcii cu orice preț. Cu toții le cunoaștem, iar, în ce mă privește, în unele dintre ele

chiar cred. Nu vă cer decît ca în zilele ce vor urma să vă amintiţi de ceea ce am spus acum. Vă mulţumesc.

Se aşeză şi îşi făcu de lucru cu hîrtiile pe care le avea în faţă.

Nimeni nu replică. Sala era la fel de tăcută.

Generalul Talman se ridică şi se duse la Teddy Laskov. Îl luă de braţ şi ieşiră împreună pe coridor.

În cele din urmă, oamenii începură să converseze în şoaptă cu cei aflaţi în preajma lor. Apoi întîlnirea se pierdu în discuţiile unor grupuri mai mici, care lucrau la coordonarea planurilor finale.

Jacob Hausner ignoră vocile şoptite din preajma lui şi o privi îndelung pe Miriam Bernstein. Simţi un fel de curent care îi lega subtil. Dacă nu îl va risipi, va ieşi la iveală într-unul din cele mai neaşteptate momente. Dintr-o dată îşi aminti ziua în care ea refuzase o invitaţie de a-şi petrece un week-end la vila lui. Amintirea îl irită. Se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită spre tavan. S-o ia naiba. Existau şi alte lucruri, în afară de Miriam Bernstein, care îl preocupau.

De-a lungul anilor, acest moment fusese îndelung pregătit. Palestinienii consideraseră întotdeauna că El Al este un obiectiv militar, iar atacurile asupra lui fuseseră iniţiate aproape în aceeaşi zi în care el luase fiinţă, în 1948. Dar numai operaţiunile teroriste mai spectaculoase, precum cele din anii 60 şi 70, atrăseseră atenţia presei.

Ultimul incident fusese tentativa de deturnare a unui El Al 747 de pe aeroportul Heathrow. Ahmed Rish condusese acea acţiune. Chipul lui Hausner se strîmbă la amintirea numelui Rish. Unul dintre ultimii – şi, probabil, cel mai bun – dintr-un grup teribil. Fusese închis în închisoarea militară Ramla o dată, după ce îl arestaseră pe aeroportul Lod, într-o misiune necunoscută. În 1968, înainte ca Israelul să adopte politica de refuz a negocierilor cu teroriştii, el fusese schimbat împreună cu alţi cincisprezece terorişti pentru pasagerii cursei El Al care fusese deturnată în încercarea de capturare a generalului Sharon. Hausner fusese de părere că era o greşeală, iar evenimentele ulterioare dovediseră că nu se înşelase.

Ar fi dorit ca Ahmed Rish să fi căzut victima unuia dintre raidurile organizației Mivtzan Elohim. Rish era specialist în avioane, iar gîndul că acest criminal înrăit și devotat era în libertate îl tulbura. Hausner fusese unul dintre principalii săi anchetatori în închisoarea din Ramla, iar Rish, unul dintre puținii teroriști care îl făcuseră să își piardă firea. Hausner își amintea că îl lovise. În raportul său, afirmase că Rish era un om foarte periculos, care trebuia închis pe viață. Și totuși, îl eliberaseră.

De atunci, Rish apăruse în nenumărate locuri, de fiecare dată foarte aproape de un avion El Al. Conform unor zvonuri, Rish fusese unul dintre cei care scăpaseră în timpul raidului Entebbe. Și, își spuse Hausner, probabil că așa era.

Cînd Isaac Burg pomenise de o gherilă capturată în Franța, memoria lui Hausner fusese reîmprospătată. În urmă cu mai mult de un an, Rish fusese localizat în Franța, imediat după operațiunea Heathrow. De ce în Franța? Hausner își aminti că și atunci îl deranjase ceva. Oare ce anume? Franța. Rish. Și al său *modus operandi*. Asta era. Ceva în legătură cu acel *modus operandi* al lui Rish îl șocase atunci. Rish nu era un bandit înarmat și pe jumătate nebun. Nu își asuma prea multe riscuri personale, ci acționa pe ocolite și cu multă circumspecție. De ce în Franța? De ce nu în marile comunități arabe din Germania? Singurul grup arab de o oarecare importanță existent în Franța era constituit din algerieni. Rish era irakian, cu toate că lupta pentru cauza palestiniană. Pentru restul lumii, arabii erau toți la fel. Nu însă și între ei. De asemenea, pentru poliția franceză, obișnuită cu algerienii, un irakian ar fi suspect.

Da, Rish era una din insectele care nu cu mult timp în urmă atinseseră rețeaua serviciilor secrete israeliene, iar aceasta tremurase. Îl reperaseră în provincie, nu la Paris. Ciudat. O dată în Bretagne, iar altă dată în sud, în apropierea granitei spaniole. De ce? Brusc, lui Hausner îi veni ideea că, în tot acest lanț de măsuri de securitate, exista o verigă slabă pe care el nu o cunoștea și nu o putea localiza. Se înfioră.

În dosarul lui Rish exista un portret psihic al acestuia, precum și semnalmentele standard. O să le scoată și o să le folosească

într-un apel către SDECE din Franța. Hausner privi în jur. Toată lumea vorbea în continuare, împărțită în grupuri. Se ridică.

– Dacă nimeni nu mai are nevoie de prezența mea, mă voi întoarce la treburile mele. Nimeni nu îi răspunse. Doamnă ministru adjunct?

– Nu vrem să te reținem, spuse Miriam Bernstein.

– Nu mă rețineți. Se uită în jurul său. Vă rog să folosiți sala mea de conferință cît doriți. Se întoarse și porni spre ușă, apoi privi în spate și spuse cu sinceritate: *Șalom!*

4.

Căpitanul David Becker, pilotul navei El Al Concorde 02, şedea camera operativă, lîngă Moses Hess, prim-ofiţer. În partea cealaltă a mesei, în faţa lui Hess, se afla inginerul de zbor, Peter Kahn, un evreu american, ca şi Becker.

Pe pereţi erau hărţi, diagrame şi buletine. Unul dintre pereţi era o fereastră largă care dădea spre rampa de parcare a avioanelor. Cele două aeronave Concorde stăteau, în afara rampei parţial umbrite, în lumina puternică a soarelui.

De partea cealaltă a unui perete de sticlă, care traversa sala de operaţiuni, se afla biroul dispecerului, cu teleimprimatoarele şi hărţile meteorologice.

La celălalt capăt al mesei lungi din sala de operaţiuni se afla echipajul de zbor al avionului El Al Concorde 01; era compus din Asher Avidar, pilotul israelian pe care Becker îl considera prea tînăr şi impulsiv pentru a pilota altceva în afara avioanelor de război pe care zburase cîndva. Lîngă Avidar şedea Zevi Hirsch, primul ofiţer pe care, îşi spunea Becker, doar vîrsta îl împiedica să fie pilot, şi Leo Sharett, inginerul de zbor care, de asemenea, atenua ceva din pripeala lui Avidar.

Avidar vorbea echipajului său, iar Becker se străduia să audă şi să înţeleagă cuvintele rostite rapid în ebraică. Era vorba de o cursă pregătită cu atenţie, şi Becker nu avea nevoie de nebuniile lui Avidar. Trebuia să îl urmeze în lunga călătorie, iar la 2,2 mach combustibilul reprezenta un factor foarte important.

Ascultînd conferinţa pe care o ţinea Avidar echipajului său, Becker verifică ultimele hărţi meteo.

Becker era un bărbat foarte înalt, din acest motiv fiindu-i refuzată pregătirea de luptă în cadrul Forţelor Aeriene Americane, atunci cînd îşi începuse stagiul militar, o dată cu debutul războiului din Coreea. Şi pentru că în ROTC nu i se menţionase această limită de înălţime, el se pomeni transportînd trupele pe avioane C–54. În cele din urmă, îşi satisfăcu în parte dorinţa de a lupta pe front, alăturîndu-se Direcţiei de Strategie Aeriană. De-a lungul anilor '50 îşi aşteptă răbdător şansa de a anihila oraşul rusesc care avea să-i fie încredinţat, cu toate că ştia că nu avea să vadă distrugerea provocată. Era oraşul Minsk sau, mai precis, aeroportul din nord-vestul acestuia. Bomba lansată de el ar fi distrus şi satul Zaslavl în care se născuse Teddy Laskov, dar nici unul din cei doi nu îşi dăduse seama de această coincidenţă în decursul discuţiilor lor întîmplătoare.

În cele din urmă, tendinţele lui agresive scăzură o dată cu înaintarea în vîrstă şi, o dată cu apariţia rachetelor balistice intercontinentale, ajunse să piloteze din nou avioane de transport. Apoi veni Vietnamul, şi fu instalat din nou într-un B–52. Anihilă o mulţime de oameni acolo, dar trecuse mult timp şi nu mai avea nici un chef de aşa ceva. În timpul războiului din 1967 se oferi voluntar pentru zborurile de reaprovizionare ale Ierusalimului. O dată cu ultimul său zbor spre Lod, luă sfîrşit şi înrolarea sa, precum şi o căsnicie de douăzeci şi unu de ani, aşa încît el rămase pe loc şi se căsători cu o fată de la Forţele Aeriene ale Israelului, care îi făcea întotdeauna probleme cu declararea încărcăturii.

Forţele Aeriene ale Israelului nu aveau şi nici nu era necesar să aibă imensele bombardiere cu rază lungă de acţiune pe care el le cunoştea atît de bine, iar numărul transportoarelor militare C-130 era foarte mic în cadrul Forţelor Aeriene, Hel Avir. Dar aici el nu dorea să revină în rîndurile armatei. Voia doar să zboare. În cele din urmă, obţinu o slujbă care îi permitea să piloteze avioane de transport El Al DC-4.

În cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite petrecuse mii de ore de zbor în avioane cu reacţie. Fusese, de asemenea, testat la lucru pe marele bombardier supersonic FB-111, fiind astfel

unul dintre puţinii bărbaţi din Israel care ştiau să piloteze la viteze supersonice avioane mari. Cînd El Al cumpără aeronavele Concorde, Becker se duse la Toulouse pentru a se pregăti. Acum urma să conducă cel mai important zbor al carierei lui şi voia să fie sigur că totul avea să se desfăşoare bine.

Cînd uşa se deschise, Becker privi în sala dispecerului. Îi văzu pe generalii Talman şi Laskov intrînd. Discutară cîteva momente cu personalul, apoi pătrunseră prin uşa de legătură.

Toată lumea din sala de operaţiuni, toţi ofiţerii în rezervă se ridicară.

Talman şi Laskov zîmbiră şi gesticulară, cerîndu-le să se aşeze. Cel dintîi spuse:

– Bună ziua. Tocmai ne întoarcem de la o întîlnire a comitetului de securitate şi vreau să vă spun că totul pare în regulă. Totuşi, pentru o mai mare siguranţă, vom devansa decolarea pentru ora trei şi treizeci. În plus, nu veţi zbura peste Mediterană către Madrid, ci direct spre cizma italiană, îndreptîndu-vă spre Orly pentru realimentare. Am obţinut permisiunea de a zbura cu viteză supersonică deasupra Italiei şi Franţei. Totul, inclusiv noile planuri de zbor, hărţile şi diagramele meteo, este pregătit. Nimeni nu va părăsi avionul la Orly, urmîndu-se aceleaşi dispoziţii ca şi în cazul planului pentru Madrid. Privi fiecare om în parte. Domnilor, spuse şi apoi se opri, căutînd cuvintele potrivite, în timp ce îşi răsucea mustaţa despicată. Apoi adăugă doar: drum bun! *Şalom!*

Se întoarse şi reveni în sala dispeceratului.

Teddy Laskov se aşeză la masă.

– În regulă. Avem un minut la dispoziţie pentru ultimele coordonări. Eu vă voi urmări pe monitorul de la Controlul Traficului Aerian atîta vreme cît vom fi împreună şi folosim frecvenţa companiei. Dar, dacă vreţi să comunicăm unuii cu alţii, trebuie s-o facem pe frecvenţa mea tactică, de pe canalul 31. Adică pe 134, 725. Dacă dintr-un motiv sau altul cineva dintre noi consideră că această frecvenţă nu mai e sigură va spune: „Indicatorul de la rezervorul numărul trei nu mai merge" şi ne reîntîlnim cu toţi pe o frecvenţă alternativă, canalul 27, ceea ce înseamnă

129, 475. E limpede? Vă voi însoți pînă cînd ajungeți la 19.000 de metri altitudine și 2,2 mach. Dacă o să stau bine cu combustibilul, poate mai întîrzii prin preajmă. După aceea veți fi în siguranță. Întrebări?

Avidar se ridică.

– Dați-mi voie, domnule general. Cine controlează tactic această cursă? Adică, eu sînt coordonatorul de zbor al acestor două Concorde, iar dumneavoastră aveți în subordine oamenii dumneavoastră și îmi sînteți superior în Hel Avir – numai că aceasta e o cursă civilă. Să presupunem că sîntem atacați și să spunem că eu vreau să scap abătîndu-mă de la traseu, dumneavoastră doriți să mențin direcția stabilită, ca să puteți ști unde ne aflăm? Cine e șeful?

Laskov îl privi un moment pe Avidar. Indiferent ce se spunea despre tînărul pilot, acesta nu-și irosea timpul cu ocolișuri inutile și nici nu se jena să spună lucrurilor pe nume. Laskov dădu din cap.

– În regulă. E o întrebare bună, Asher. Țin să repet ceea ce vi s-a spus deja: nu anticipăm nici un fel de probleme. Totuși, dacă sîntem... atacați, veți urma regulamentul după care se ghidează misiunile marilor bombardiere. Cum Israelul nu deține așa ceva, dați-mi voie să vă pun la curent cu acest regulament. E foarte simplu. Prima regulă este să nu te abați de la traseul fixat decît în clipa în care primești instrucțiuni de la conducătorul escortei – de la mine – numai atunci pot fi întreprinse acțiuni de evadare individuală, de modificare a direcției de zbor, a vitezei sau a altitudinii. Cît privește regula a doua, vezi regula întîi. Mulțumit de răspuns?

– Nu.

Se așeză și se uită în altă parte.

Laskov încercă să vorbească pe un ton împăciuitor:

– Uite ce e, Asher, escorta de zbor este întotdeauna un ghimpe în coasta tuturor. Nu prea am avut pînă acum în Israel asemenea situații de escortare pe un spațiu atît de larg, de aceea e ceva nou pentru dumneata. Totuși, în decursul unui război la care am participat acum o mie de ani s-a dovedit de nenumărate

ori că mioarele trebuie să stea împreună cu turma, ascultîndu-i pe cîini, dacă nu vor să fie prinse de lup. Indiferent cîte oi din turmă par a fi furate de lup, te asigur că e mult mai rău să fii de unul singur. Desigur că această comparație nu este exactă, dar cred că ai priceput mesajul. Încercă să surîdă părintește, dar Avidar nu îl privea. Laskov ridică din umeri și se întoarse spre Becker. David? Te gîndești la ceva?

– Nu, domnule general, cred că, în felul acesta, totul e clar. Mai puțin numele ce vor fi folosite pe frecvențele tactice.

Laskov se ridică.

– Ai dreptate. Eu sînt Arhanghelul Gabriel, plus numărul de pe coadă, 32. Escadrila mea e Gabriel, plus numerele de pe cozi. Tu, David, te vei numi Aripile lui Emanuel, iar tu, Asher, vei fi Kosher Clipper. În fine, în aer veți fi numiți Emanuel și Clipper. Laskov își privi ceasul. Nu era decît două după-amiază. Adăugă: Și încă ceva. În plus față de delegații misiunii de pace, care figurează pe lista voastră, s-ar putea să mai apară și alte cîteva personalități. Va fi și un american la bord. John McClure. Un fel de angajat al Ambasadei care călătorește spre casă în concediu. Comunicați-le șefilor de echipaj că trebuie să se aștepte la suplinirea listei pasagerilor.

Becker își răsfoi mapa și găsi lista.

– Mai e un compatriot de-al meu care ne va însoți. Domnul general Tom Richardson, atașatul militar aero. Probabil că îl cunoașteți. Are unele treburi la New York.

Laskov nu spuse nimic. Era, probabil, o hotărîre de ultim moment. Știa că nu era lipsită de semnificație, dar nu își putea da seama care era aceasta. Un simplu gest de prietenie, poate. Încuviință din cap.

– E un fel de cunoștință profesională... un prieten atunci cînd nu încearcă să ne dicteze ce avem de făcut. Dacă nu-i place mîncarea, aruncați-l peste bord cînd vă veți afla deasupra Romei. Avidar, dacă se va afla în avionul tău, nu încerca să discuți cu el despre convingerile politice sau religioase, căci nu are așa ceva.

Becker zîmbi.

– A cerut să fie îmbarcat pe nava mea. O să am grijă de el.

– Aşa să faci, replică Laskov, absent. Se îndreptă spre uşa care făcea legătura cu sala dispecerului, unde îl zări pe Talman vorbindu-i dispecerului şef. Se întoarse cu faţa către oamenii care se ridicaseră din nou. David, spuneai că a ales nava ta?

– Da, să trăiţi.

Becker îi întinse lista cu pasagerii.

Laskov o privi. Lîngă numele lui Richardson, trecut cu stiloul la sfîrşitul listei, erau scrise numerele „02". Ştia că pe listă nu erau indicate, deocamdată, nici repartizarea pe avioane şi nici aşezarea pasagerilor. Cea dintîi avea să fie hotărîtă în ultimul moment, din raţiuni de securitate. Cea de-a doua era lăsată pe seama delegaţilor, care se puteau grupa în comitete, astfel încît să lucreze şi în timpul zborului. Laskov nu înţelegea de ce optase Richardson pentru un anume avion, de vreme ce nu putea şti dacă prietenii sau cunoştinţele sale aveau să se afle tot acolo. De ce nu aşteptase pînă cînd vedea cum era repartizată delegaţia? Ambele avioane urma să fie pe jumătate goale. Poate că voia să zboare cu Becker. Se uită în sus.

– Ştia că tu vei pilota 02?

– Cred că da. Bănuiesc că s-a gîndit că ar putea sta în scaunul pentru catapultare, pălăvrăgind tot drumul. Nu ştie prea multă ebraică.

– Probabil. În ordine, domnilor. Drum bun. Ne vedem la vreo cinci mii de metri. *Şalom.*

În salonul personalităţilor, de la capătul culoarului unde erau situate atît sala de operaţiuni, cît şi biroul lui Hausner, se aflau vreo sută de oameni. Draperiile fuseseră trase pentru a veni în sprijinul aparatelor de aer condiţionat, dar cu toate acestea salonul era foarte încins. Şi totuşi, întunericul dădea impresia de răcoare. Din cînd în cînd unul sau altul dintre cei prezenţi dădea un pic la o parte draperiile şi se uita la cele două avioane Concorde, solitare şi înconjurate de soldaţi.

Yaakov Leiber, stewardul şef de pe aeronava lui Becker, intră în salonul personalităţilor. Micuţul Yaakov Leiber, aşa cum îi spuneau aproape toţi, era foarte neliniştit. Ar fi preferat să nu

fie el acela care trebuia să îi întreţină pe pasagerii acestei curse. Era obişnuit să îşi rostească micul discurs în salonul personalităţilor, dar acesta era un grup cu totul aparte. Recunoscu multe chipuri şi nume.

În plus faţă de cei douăzeci de delegaţi ai misiunii de pace era prezent un număr neobişnuit de mare de ajutoare, asistenţi de cercetare, secretare, translatori şi oameni de securitate. Leiber observă că salonul era plin de fum, iar barul era gol ca de obicei.

Yaakov Leiber îşi drese glasul.

– Doamnelor şi domnilor. Doamnelor şi domnilor.

Îşi ridică mîinile.

Se făcu linişte treptat. Unele capete se întoarseră şi îl observară pe omul scund, îmbrăcat într-o uniformă albă prea mare şi purtînd ochelari bifocali ai căror lentile erau atît de groase, încît făceau ca ochii lui să semene cu nişte stridii.

Leiber se întoarse cu spatele spre bar.

– Bună ziua. Sînt Yaakov Leiber, steward şef al avionului El Al Concorde 02.

– Bine că nu e pilotul, observă un om din spate.

Cîteva persoane rîseră.

Leiber zîmbi.

– De fapt, am fost şi pilot, numai că o dată am uitat să-mi iau o carte de telefon pe care să mă aşez şi m-am prăbuşit într-un hangar. Se auziră rîsete şi chiar aplauze. Leiber se apropie de mulţime. Nu vreau decît să vă aduc la cunoştinţă cîteva lucruri. Vorbi cîtva timp despre alegerea locurilor şi despre noua oră a îmbarcării. Aveţi întrebări?

Rabinul ortodox al misiunii, Chaim Levin, se ridică şi spuse:

– Tinere, astăzi e vineri – iar dumneata mi-ai confirmat că vom parcurge tot drumul pînă la New York şi vom ateriza înainte de începutul Sabatului. E adevărat?

Leiber îşi reţinu un surîs. Era o trăsătură caracteristică a curselor El Al faptul că nici măcar în cursul săptămînii rabinii nu se înghesuiau la bordul avioanelor. Unii dintre ei refuzau să zboare într-un aparat al companiei naţionale, deoarece toate echipajele El Al încălcaseră cu un prilej sau altul regulile legate de Sabat. De

aceea foloseau aeronave străine, pentru că nu le păsa dacă acele echipaje îşi nesocotiseră sau nu propriul lor Sabat. Cei doi, unul ortodox şi unul conservator, rabini, membri în misiunea de pace se hotărîseră să facă o excepţie şi să călătorească cu El Al, pentru a da acea impresie de unitate naţională.

– Da, domnule. La New York soarele apune la ora şase şi opt minute. Dar noi vom merge puţin mai repede decît soarele, aşa că vom ateriza la două conform orei New Yorkului. Rabinul Levi îl privi îndelung pe Leiber. Cu alte cuvinte vom ateriza cu un ceas şi jumătate înainte de ora la care plecăm, spuse Leiber. Înţelegeţi...

– Bine, pricep. Să ştiţi că am mai călătorit cu avionul. Îl privea pe Leiber-cel-care-încălca-Sabatul în felul în care se uita la evreii care mîncau carne de porc. Dacă aterizăm cu o secundă după apus, o să mai auziţi de mine.

Cîteva persoane rîseră, iar Leiber zîmbi.

– Bine, domnule. Privi împrejur şi continuă: La masă vi se va servi friptură înăbuşită de vacă şi piure de cartofi. Pentru cei interesaţi se vor pune la dispoziţie cîteva filme. Soţia mea, Marcia, care e mult mai simpatică decît mine, va fi una din stewardesele dumneavoastră pe Ol. La fel ca multe alte perechi care zburau adesea, soţii Leiber nu se aflau niciodată pe aceeaşi aeronavă. Aveau copii, şi, pe urmă, el nu credea că această „politică" avea să dea cuiva de gîndit. Aveţi întrebări? Atunci daţi-mi voie să vă mulţumesc pentru că aţi ales El Al... deşi nu văd ce altceva aţi fi putut face. *Şalom,* spuse, ridicîndu-şi ambele mîini.

Căpitanul David Becker încheie verificarea traseului aeronavei Concorde 02. Stătea la umbra vîrfului conic îndoit în jos al avionului. O echipă de infanterişti era plasată în jurul navei şi, din cînd în cînd, aceştia aruncau cîte o privire spre el. Un om din unităţile de pază ale El Al, Nathan Brin, se apropie şi îl întrebă:

– Cum merge treaba, domnule căpitan?

– Bine.

– Noi sîntem mulţumiţi. Dumneavoastră?

Becker privi spre avion şi dădu din cap.

– Ne vedem sus, mai spuse şi plecă.

– Bine.

Becker se uita la aeronavă. Păsărea asta albă, vestitoare a păcii nu semăna deloc cu un porumbel. Este un fel de pasăre de mare, îşi spuse Becker. O barză sau un pescăruş, eventual. Era aşezată pe picioare lungi, din cauză că aripa delta impunea folosirea multor unghiuri ascuţite. Dacă n-ar fi avut picioarele aşa de înalte, partea din spate s-ar fi tîrît pe pămînt şi la decolare, şi la aterizare. De aceea Dumnezeu le dăduse păsărilor de apă picioare lungi, iar tehnicienii de la Societatea Aeronautică Britanică şi de la Aérospatiale ajunseseră la aceeaşi concluzie. La fel făcuseră şi ruşii cînd îşi construiseră avionul supersonic TU-144. Formidabil. Becker îşi spunea că e plăcut să constaţi că Dumnezeu a avut dreptate.

Apoi mai era şi nasul conic. Ciocul. În timpul decolării şi al aterizării era îndreptat spre pămînt, la fel ca la păsări, asigurînd astfel o mai mare vizibilitate. În timpul zborului era ridicat, ca avionul să fie mai aerodinamic. Britanicii, francezii, ruşii şi Dumnezeu – nu neapărat în această ordine – găsiseră cu toţii aceleaşi soluţii pentru problemele legate de zbor. La început avioanele fuseseră nişte structuri rigide, şi, din acest motiv, performanţele lor erau determinate de parametri rigizi. Păsările sînt flexibile. Omul a început să creeze aparate cu eleroane şi direcţii mobile. Apoi a urmat trenul de aterizare escamotabil. Apoi avioanele cu reacţie. Acum era rîndul ciocurilor care se aplecau.

Becker privi avionul de la cap la coadă. Nu era o aeronavă cu adevărat mare. Fuzelajul avea cincizeci şi doi de metri lungime, iar anvergura aripii delta era de numai douăzeci şi şapte de metri. Cu tot cu pasageri şi combustibil cîntărea vreo 181 000 de kilograme, fiind aproape de două ori mai uşor decît un 747.

Carlinga unui avion este unul dintre ultimele locuri unde sistemul britanic de măsurare şi cîntărire mai era folosit. Toţi piloţii din lume fuseseră instruiţi nu doar în domeniul limbii engleze, ci şi în cel al sistemului de măsuri. Era un standard mondial care

nu trebuia şi nici nu putea fi abandonat cu uşurinţă şi în totalitate. Majoritatea instrumentelor erau dublu marcate, iar piloţii treceau frecvent în conversaţiile lor de la un sistem la celălalt. Alături de indicatorul de viteză în aer măsurată în mach, se afla demodatul indicator de măsurare a nodurilor. Pentru Becker acesta constituia un reper fix într-o lume în continuă schimbare. Îşi imagină un străvechi velier cu greement pătrat căznindu-se să atingă o viteză de cinci noduri, mergînd împotriva vîntului.

Becker dădu pentru ultima oară ocol navei. Se opri sub aripa delta şi privi în sus. Nu, nu fusese construit pentru a transporta cîteva sute de pasageri la clasa turist, ci pentru a purta, cu viteză supersonică, şaptezeci de personalităţi politice către misiunile lor de pace, către tranzacţiile petroliere şi către iubitele aflate în străinătate. Un avion al elitei. Viteza maximă pe care o dezvolta era 2,2 mach – vreo două mii trei sute de kilometri pe oră, în funcţie de temperatura aerului. Viteza unui glonte extrem de rapid. La o asemenea viteză zborul nu mai era guvernat de aceleaşi reguli standard.

Zborul la o viteză supersonică avea anumite particularităţi. Mai întîi, pragul reprezentat de viteza sunetului, pentru trecerea căruia aripile delta erau de mare folos. Din păcate, acestea nu ofereau o manevrabilitate perfectă, căci alunecau şi făceau tonouri, avionul devenind dificil de pilotat. Pentru atac, trebuia să faci ca aripile delta să intre în unghi ascuţit, iar dacă ţi se întîmpla să nimereşti în partea posterioară a unei curbe de contrapresiune, devenea extrem de dificil să atingi viteza sunetului.

Nimeni nu se speria prea tare dacă se întîmpla să „pierzi" unul din motoarele de la un avion obişnuit cu reacţie. În schimb, dacă acelaşi lucru ţi se întîmpla pe un supersonic, puteai pierde cu uşurinţă controlul asupra aparatului; acesta începea să se bălăngăne şi se dezintegra.

La 2 mach, temperatura de la suprafaţa avionului putea atinge 127 grade Celsius. Dacă depăşeai această limită, aeronava nu se desfăcea în bucăţi, dar structura sa era şubrezită, consecinţele putînd să apară în cursul altui zbor.

La 2,2 mach, trebuie să gîndeşti rapid. Dacă voiai să zbori la o altitudine de 19 000 de metri, trebuia să începi ascensiunea de la 17 000. Dacă manevrai prea brusc, îi aruncai pe pasageri în plasa pentru bagaje.

Apoi mai era şi ceea ce îl frămîntase pe Becker încă din prima zi în care se înălţase cu un Concorde pînă la 19 000 de metri. Era problema decompresiei bruşte din cabină, care se poate produce cînd eşti lovit de un proiectil sau cînd la bord are loc o explozie uşoară, sau,în fine, cînd cineva sparge un geam cu un glonţ. În avioanele normale, comerciale, care zburau la altitudini relativ mici, de pînă la 9 000 de metri, decompresia din cabină nu constituia un moment critic. Echipajul şi pasagerii îşi puneau măşti pentru oxigen, respirînd astfel pînă cînd se revenea la altitudini mai joase, în care aerul era mai dens. La 19 000 de metri însă, ca respiraţia să fie posibilă chiar şi cu ajutorul măştilor de oxigen, aveai nevoie de un costum pentru presiune. În absenţa acestora, nu-ţi rămîneau decît cîteva momente în care îţi puteai folosi cunoştinţa pentru a coborî pînă acolo unde se putea respira, şi numai cu masca. Or acest lucru era imposibil de realizat la 19 000 de metri. Îţi puneai masca, dar cunoştinţa tot ţi-o pierdeai. Simţind că a apărut o problemă, computerul de la bord făcea ca avionul să coboare lent, dar în momentul în care ajungeai într-o zonă unde puteai respira cu masca, te trezeai cu tulburări cerebrale.

Becker avea un coşmar care îl obseda: un echipaj care îşi revenea după momentul de pierdere a cunoştinţei – respirînd aerul din măşti, în cazul în care mai erau capabili să înţeleagă acea simplă necesitate – şi încercînd să priceapă ce erau toate luminiţele şi cadranele acelea haioase pe care le aveau în faţă, în timp ce ochii li se holbau, iar saliva le curgea din gură. Şi, în toată această vreme, aparatul computerizat aştepta să fie pilotat de o mînă omenească. Nişte neanderthali într-un Apollo. Iar în spate, şaptezeci de pasageri idioţi, aflaţi în cele mai diverse faze de debilitate mintală, strîmbîndu-se şi mormăind. În coşmarul lui, avionul Concorde ateriza de fiecare dată, iar pe puntea de observaţie se aflau oameni care făceau semne cu mîna. Aveau să

fie uimiți în clipa în care prietenii și cei dragi aveau să apară pe treptele avionului? Becker închise ochii. Știa că nu mai poți să-ți revii la înălțimea aceea, după mai mult de treizeci de secunde în care rămăseseși fără oxigen. Nu era decît un coșmar fără sens. Totuși, continua să impună o comandă simplă acelei părți a creierului său care genera reacțiile condiționate: *dacă nimic nu mai pare cunoscut în carlingă, atunci nu te atinge de nimic.* În cele din urmă, combustibilul avea să se termine.

Becker își șterse sudoarea de pe față și privi aerodromul. La cincizeci de metri depărtare, Avidar se uita la avionul Concorde 01. Se întrebă dacă Avidar avea astfel de coșmaruri. Nu. Avidar în nici un caz.

5.

Miriam Bernstein se afla în salonul personalităţilor, bînd o cafea împreună cu Abdel Jabari. Acesta îl văzu pe Ibrahim Ali Arif, celălalt delegat arab, intrînd. Îşi ceru scuze şi se duse să vorbească cu el.

Bernstein observă că Jacob Hausner stătea singur la bar. Se ridică, ezită, apoi se îndreptă spre el. Acesta nu se întoarse.

– Bună!

– A, bună! îi răspunse, privind-o peste umăr.

– Uite, îmi pare rău că i-am făcut pe unii să se simtă stînjeniţi adineauri.

El îşi agită paharul.

– Nu-i nimic.

– Bine. Se opri un moment, apoi continuă: Deci, vii cu noi?

– Da. Tocmai am aflat de la PM. Mă voi afla pe 02.

Fără să înţeleagă de ce ar fi trebuit să o socotească drept o veste bună, ea simţi deodată o senzaţie plăcută pe care nu reuşi s-o sublinieze.

– Şi eu voi fi pe 02. Tăcere. Ea se forţă să zîmbească şi vorbi din nou: Vrei să schimbi avionul sau ai vrea s-o fac eu?

De ce simţea cu atîta putere că făcuse această remarcă pentru a-l provoca? Hausner avea senzaţia că ea îşi reţinea o emoţie puternică şi că aceasta i se datora lui. O privi, fără ca ceva de pe chipul ei să-i confirme bănuiala, care, totuşi, persistă.

– Nu cred că e nevoie.

Ea se uită în oglindă, apoi privirea îi alunecă spre imaginea reflectată a lui Hausner, ca pentru a se convinge că nici unuia din

ei nu îi căzuse masca. Înfăţişarea ei era naturală, dar încordarea îi era trădată de corp. Îşi dădu seama că stătea aproape pe vîrfuri. Aşa i se întîmpla mereu în preajma lui. Se destinse şi surîse firesc.

– Drăguţ din partea ta că vii. Se pot lipsi de tine aici?

Hausner îşi goli paharul.

– Au avut de ales între a mă opri aici pentru a mă crucifica şi a mă lăsa să plec, sperînd că, dacă se va întîmpla ceva cu avionul, mă voi prăbuşi împreună cu el.

Ea dădu din cap.

– Aşadar, ai ales să te prăbuşeşti cu avionul?

– Ei au ales. Cred că ar prefera să mă prăbuşesc, iar avionul să meargă înainte. Numai că asta nu se poate. Bei ceva?

– Nu beau, dar...

– În ţara asta blestemată nimeni nu bea. Cînd lucram pentru RAF, nimeni nu zbura doar dacă nu era orb. Îşi împinse paharul spre barman. Bine, atunci ne vedem la bord.

Ea îl privi.

– Bine.

Se întoarse şi se îndepărtă.

Cînd văzu că Miriam Bernstein pleacă, Matti Yadin se apropie de bar şi spuse:

– Iar te sîcîie afurisita aceea, şefu'?

Hausner se gîndi un moment apoi răspunse:

– Nu-mi dau seama.

Teddy Laskov intră în salonul personalităţilor, căutîndu-l pe Tom Richardson. Voia să-l întrebe cîte ceva şi să-i comunice, totodată, frecvenţa tactică alternativă pe care tocmai o alesese împreună cu Talman. Se gîndi să-l cheme în biroul ataşatului militar aeroamerican, apoi se răzgîndi şi, dintr-un motiv pe care nu reuşea să-l înţeleagă foarte bine, se hotărî să nu îi mai dea acea informaţie lui Richardson. Dacă ar avea nevoie de ea cu adevărat, americanii ar putea s-o obţină chiar şi cînd el se va afla la bordul avionului, de la Talman, din Citadelă.

Laskov îi văzu pe Miriam şi pe Hausner discutînd la bar, apoi o văzu pe ea întorcîndu-se şi plecînd. Dacă n-ar fi ştiut că cei doi se detestau reciproc, ar fi putut crede că Hausner spusese ceva care o rănise. Fu surprins de sentimentul de gelozie care îl încercă brusc. O urmări, fără ca ea să-l vadă. Îşi luaseră deja rămas-bun, aşa că se întoarse şi porni cu mersul său ca de urs spre scările din spate, unde îl aştepta un jeep ca să-l ducă la escadrila sa.

Generalul Benjamin Dobkin stătea de vorbă cu Isaac Burg în preajma barului.

Dobkin se uită la Burg.

– Aşadar, vii cu noi la New York?

Burg încuviinţă din cap.

– Cred că trebuie să mă văd cu agenţii din New York. În plus, am acolo şi o prietenă care va simţi, în mai puţin de şapte ore, mînia lui Dumnezeu.

Rîse şi ochii îi sclipiră.

Dobkin privi în ceaşca de cafea, apoi se uită la Burg.

– E ultima lor şansă, nu? Vreau să spun că, dacă ar vrea să ne atace, acum ar trebui s-o facă. Dacă n-o fac, vor fi iremediabil pierduţi în ochii susţinătorilor lor. E cea mai importantă ţintă pe care au avut-o vreodată. Acum ori niciodată, nu-i aşa?

– Da, zise Burg, dînd uşor din cap. Ştiţi, cînd am plecat de la întîlnirea pe care am avut-o adineauri, eram foarte încrezător. Dar fiinţele umane sînt creaturi foarte dotate şi viclene. Dacă vor s-o facă, vor găsi prilejul. Asta-i tot ce ştiu după atîţia ani în care am avut de-a face cu arabii. Aşa cum bine ştim amîndoi, nu sînt acei bufoni pe care ni-i descrie presa. Da, sînt foarte îngrijorat, încheie, dînd încă o dată din cap.

Cele două avioane Concorde, 01 şi 02, stăteau cu uşile deschise în lumina soarelui. La bordul fiecăruia se aflau deja şase oameni din echipa de securitate a lui Hausner. Matti Yadin

se afla cu cei şase pe 01 şi le făcea instructajul. Fiecare era înarmat cu cîte un pistol automat Smith & Wesson, calibrul 22. În mod normal, gloanţele de acest calibru nu străbăteau corpul omenesc şi nu perforau cabina. Teoretic, păreau sigure, dar, în realitate, a trage focuri de armă într-o cabină presurizată nu era o idee foarte fericită.

Oamenii de pază aveau şi ei, ca echipament standard la bord, o puşcă veche americană M-14 care fusese astfel asamblată, încît să poată fi montată pe ea o lunetă cu raze infraroşii, pentru uz nocturn, şi un Crossman 10X, pentru a fi folosit ziua. La bord se mai afla şi un pistol – mitralieră Uzi de fabricaţie israeliană, o armă foarte mică, de altfel, lungă de numai patruzeci şi cinci de centimetri şi cîntărind patru kilograme, dar capabilă să lanseze, cu multă eficacitate, douăzeci şi cinci de proiectile de 9 mm. Puştile M-14 şi Uzi nu puteau fi folosite decît în afara avionului.

La bord se mai afla un mijloc de distrugere despre care nu ştia nici unul dintre cei prezenţi la bord. În coada fiecărui Concorde se afla jumătate de kilogram de exploziv de plastic, amplasat pe rezervorul de echilibrare. Fusese pus acolo cu peste un an în urmă, în îndepărtatele oraşe St. Nazaire şi Toulouse, de către doi algerieni care muriseră între timp. Cînd aeronava accelera, combustibilul avea să fie pompat în rezervorul gol, pentru a modifica centrul de gravitaţie al avionului şi a face posibil zborul supersonic. Atunci cînd, şi dacă, explozibilul era detonat, nava avea să fie, pur şi simplu, spulberată.

Teddy Laskov stătea în carlinga avionului său F–14 şi se juca cu un calculator de buzunar, socotindu-şi propria rază de zbor în funcţie de diverşi factori precum consumul de carburant, greutatea, manevrele efectuate şi temperatura aerului. Ca vechi luptător, Laskov ar fi dorit să păstreze şi armele de 20 mm, dar trebuia să admită că erau grele şi inutile. Proiectile. Asta era tot ce conta astăzi. Poate că Richardson avusese dreptate. Din carlinga deschisă îi strigă pe armurieri:

– Luaţi tunurile de douăzeci. După ce fură îndepărtate proiectilele de douăzeci de milimetri de pe toate avioanele, privi la stînga şi la dreapta, apoi vorbi în căşti: Porniţi motoarele.

Cele douăzeci şi patru de motoare Pratt şi Whitney, fiecare cu o presiune de peste 9 000 de kilograme, izbucniră deodată, scoţînd un sunet asurzitor ce zguduia pămîntul.

După un minut Laskov ridică degetul mare, strigînd în microfon:

– *Zanek!* Porniţi.

Cele douăsprezece avioane de luptă se îndreptară spre pista de decolare.

Tom Richardson îşi aminti prea tîrziu că nu obţinuse frecvenţa alternativă a lui Laskov. Nu era tipul de informaţie pe care să o poată solicita Citadelei prin telefon, şi, dintr-un motiv sau altul, biroul său nu o obţinuse încă. De asemenea, deşi se aşteptase la modificarea orei de decolare, aceasta îi crease unele neplăceri. Se întrebă dacă Laskov îi acceptase sugestia de a renunţa la proiectilele de tun. Apoi îşi spuse că nu avea o importanţă chiar atît de mare.

Delegaţia de Pace părăsea holul, coborînd pe scările din spate şi urcînd în autobuzele care aşteptau. Richardson se strecură într-o cabină telefonică aflată chiar lîngă bar şi formă un număr din Ierihon, pe malul vestic, ocupat. Nu avea încredere în telefoane, dar nici timp şi nici altă soluţie nu mai avea.

Jacob Hausner băgă capul pe uşa anticamerei de la biroul său.

– Au sunat de la SDECE din Franţa?

Secretara privi în sus şi spuse:

– Nu, domnule.

– La dracu'! Se uită pe fereastră şi văzu că autobuzele erau aproape pline. Trebuie să plec. Probabil mă voi întoarce mîine cu unul din cele două avioane. Dacă apare ceva important cît

timp mă aflu în aer, sună la Citadelă şi ei or să-mi comunice. Sînt pe 02.

– Călătorie plăcută. *Şalom.*

– Tocmai despre asta e vorba. *Şalom.*

Traversă repede culoarul.

Matti Yadin privea de la fereastra autobuzului care urma să se îndrepte spre Concorde 01. Îl văzu pe Hausner trecînd în fugă.

– Şefu'!

Hausner se întoarse şi privi în sus.

Yadin se aplecă în afară.

– Dacă nu vrei să zbori cu... ştii tu – mă duc eu în locul tău.

Hausner scutură din cap.

– Nu, n-are nici o importanţă. E o călătorie scurtă. Şi-apoi, e de rău augur să schimbi planurile de zbor. Hausner ezită. Încă îl mai îngrijora ceva, dar nu ştia exact ce anume. Ajunsese să aibă un sentiment neplăcut în ceea ce privea această călătorie. Acelaşi sentiment îl văzu şi în ochii lui Yadin. Ţi-l mai aminteşti pe Ahmed Rish?

– Cum aş putea să-l uit?

– Într-adevăr. Gîndeşte-te la el şi, dacă-ţi vine vreo idee, dă-mi un semnal. Ne vedem la New York.

Yadin zîmbi forţat.

– *Şalom.*

Hausner se întinse şi, pentru prima oară, îi strînse mîna lui Yadin.

Aflat în turnul de control al aeroportului Lod, Chaim Mazar privea cu un binoclu la autobuzele care se apropiau de cele două avioane. Zări o luminiţă pe acoperişul unei case din Lod şi îşi îndreptă binoclul într-acolo. Puse mîna pe transmiţător şi, în timp ce continua să privească spre clădire spuse, vorbind repede:

– Către elicopterele de control! Aici Turnul. Am zărit o scînteie în cvadrantul treizeci şi şase. Casă cu tencuială roz. Pe acoperiş. Trimiteţi urgent pe cineva.

Mazar privi cum după cîteva secunde un elicopter Huey coborî pe acoperişul casei. Patru oameni înarmaţi cu automate Uzi sărira înainte ca acesta să aterizeze. După cîteva momente auzi o voce cu răsuflarea tăiată:

– Turnul, sînt Huey treizeci şi şase.

– Recepţionat, şapte-şase. Dă-i drumul!

– Nici o problemă. O tînără cu oglindă reflectorizantă. Urmă o pauză. Vocea părea amuzată. Adăugă: Plajă în pielea goală. Terminat.

Mazar îşi şterse picăturile de sudoare de pe frunte şi bău un pahar cu apă.

– Recepţionat. O să aibă loc un raid aerian. Pune-o să se îmbrace şi aresteaz-o. Ţine-o în elicopter pînă cînd o să poţi s-o predai poliţiei.

Urmă altă pauză lungă.

– Recepţionat. Turnul.

– Turnul, terminat. Mazar se trînti în fotoliul aflat lîngă controlorii traficului aerian. Se întoarse spre unul dintre aceştia. N-a fost prea elegant, dar după o zi atît de lungă...

Sabah Khabbani stătea în vîrful dealului, privind prin binoclu. Era o zi senină şi luminoasă, dar nouă kilometri erau o distanţă mare. Se părea că pasagerii începuseră să se îmbarce. Era un moment la fel de bun ca oricare altul. Îşi ridică mîna şi aşteptă să treacă un elicopter.

În spatele său, cei trei îngenunchează printre pini, la cîţiva metri distanţă unul de altul. Fiecare ţinea un proiectil de mortier deasupra gropii. Fiecare avea trei proiectile în plus. Aveau să lanseze alternativ două proiectile cu mare putere de explozie şi două cu fosfor alb. Împreună, cele douăsprezece proiectile ar fi trebuit să cuprindă întreaga zonă dintre terminal şi avioane. Dacă vreunul străpungea rezervorul de carburant – şi nu exista nici un motiv ca acest lucru să nu se întîmple – ar fi murit cu toţii.

Îl priveau cu atenţie pe Khabbani. Acesta coborî braţul. Cu mîini tremurînde, fiecare lăsă să-i alunece proiectilul printre degete. Auziră cum acestea alunecă pe ţeavă. Îşi acoperiră ure-

chile şi deschiseră gura pentru a echilibra presiunea bubuiturii ce avea să urmeze.

Generalul de brigadă Itzhak Talman se afla în camera operativă a Citadelei, privind radarul şi imaginile oferite de E-2D Hawkeye. Vedea cele douăsprezece F-14 ale lui Laskov zburînd în formaţie compactă departe de coastă. Pe alte ecrane se vedeau graficele traficului aerian, cu cele cîteva avioane particulare şi nave aflate pe mare. Un computer trimitea diverse mesaje prin tuburi cu raze catodice şi înregistra benzi cu informaţii. Talman roti butonul pentru volum al unuia dintre aparatele de radio şi îl auzi pe Laskov vorbind echipajului său. Pînă acum totul mergea ca pe roate. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză. Acum nu putea decît să aştepte.

Căpitanul Ephraim Dinitz aşteptă pînă cînd auzi zgomotul înfundat al proiectilelor care loviseră percutorul aflat în capătul ţevii. În felul acesta va satisface cerinţele unui tribunal militar, în cazul în care apăreau dubii cu privire la intenţie. Alergă împreună cu oamenii săi, ieşind dintre copaci şi stînci. Dinitz strigă în arabă:

– Sînteţi arestaţi în numele legii militare! Puneţi-vă mîinile pe cap!

Cei trei puşcaşi palestinieni priviră la mortierele tăcute şi apoi la israelienii care se apropiau. Se ridicară încet în picioare şi îşi duseră mîinile deasupra capului.

Privind în spate peste umăr, Khabbani urmări întreaga scenă care se desfăşura la treizeci de metri înapoia lui. I se înmuiară picioarele şi simţi un nod în gît. Se văzu închis în Ramla, privind în gol prin gardul de sîrmă ghimpată, tot restul vieţii sale. N-avea să-şi mai mîngîie niciodată soţia şi copiii decît prin acel gard ghimpat. Se ridică şi sări de pe creasta dealului. Un soldat strigă, dar el fugea, împleticindu-se peste stînci, călcînd în picioare florile sălbatice. Alt strigăt, apoi sunetul sacadat al unei arme automate. Văzu gloanţele căzînd în jurul lui şi nu-şi dădu seama

decît după cîteva secunde că nu mai alerga, ci zăcea întins pe jos, sîngerînd abundent.

Chaim Mazar îşi luă radioul de campanie. Din turnul său vedea dealurile unde se petrecuse totul. Dădu din cap.

– În regulă, Dinitz. Interogaţi-i imediat şi anunţaţi-mă.

Se aşeză din nou pe scaun. Îşi dădea seama că amărîţii aceia de ţărani palestinieni ştiau mai puţin decît el însuşi cu privire la autorii tentativei disperate. Mortierele acelea fuseseră localizate cu vreo zece ani în urmă, dar le lăsaseră acolo pentru a vedea cine va veni să le folosească. Firește, detonatoarele fuseseră îndepărtate. Ordonase ca în săptămîna respectivă locul să fie supravegheat mai bine decît oricînd. În plus, mai devreme, în cursul zilei, unul dintre agenţii săi fusese avertizat.

Era o încercare atît de stîngace şi prostească, încît Mazar nu putea crede că cineva sperase ca ea să reuşească. Nu putea decît să se gîndească la expresia englezească „red herring"*. Sau la cea ebraică „miel de sacrificiu". Asta erau nenorociţii aceia de palestinieni. Acum, că marele atentat terorist fusese zădărnicit, toată lumea avea să se relaxeze. Mazar, în schimb, nu vedea lucrurile astfel. Dacă acesta fusese un *red herring*, atunci asta nu putea să însemne decît că trebuia să se aştepte la încă un complot, deocamdată nedescoperit, pentru sabotarea misiunii de pace. Dar în ruptul capului nu îşi putea imagina în ce ar fi putut consta acesta. Ridică din umeri.

Controlorul traficului aerian îşi ridică privirea de la aparatul său de radio şi spuse:

– Cele două Concorde sînt gata de zbor, domnule.

Mazar încuviinţă din cap.

– Atunci dă-le cale liberă, şi ducă-se dracului de-aici.

Echipajul de zbor al avionului Concorde 01 îşi completă lista călătorilor. Aparatul porni spre marginea pistei lungi de patru mii de metri. Radioul pîrîi.

– Cale liberă pentru decolare, El Al 01 şi 02. La interval de două minute. Călătorie plăcută.

---

* Mijloc de diversiune (eng., figurat) *(n. trad.)*.

– Recepționat.

Avidar împinse maneta de accelerație și marea pasăre porni cu zgomot pe pistă.

Așezat în scaunul din partea stîngă, David Becker privea cum 01 se ridică încet de la sol. Se întoarse către Moses Hess.

– Anunță-mă, te rog, cînd au trecut două minute, da?

Hess încuviință din cap și se uită la ceas.

Înapoia lor, înspre capătul cabinei de comandă, Peter Kahn se afla în fața tabloului de control al inginerului de zbor. Luminițele și indicatoarele erau nemișcate. Se întoarse spre Becker și îi spuse în engleză:

– Toate sistemele funcționează încă.

Becker zîmbi, auzindu-l vorbind în engleză.

– Bun.

– Un minut.

În spate, pasagerii și însoțitorii de zbor vorbeau cu voci abia auzite. Conform listei, cei zece delegați erau însoțiți de douăzeci și cinci de persoane. Lor li se adăugau doi stewarzi și două stewardese, împreună cu stewardul șef, Leiber. Toți cei cinci se aflau imediat înapoia cabinei de comandă. Șase gărzi, conduse de Hausner, erau răspîndite printre pasageri. Tom Richardson găsise un loc liber lîngă John McClure și vorbea de unul singur. Generalul Dobkin își trecea din nou în revistă notele pe care avea să le prezinte celor de la Pentagon. Isaac Burg ședea singur, citind un ziar și trăgînd din pipa neaprinsă. Rabinul Levin se angajase într-o dispută religioasă cu unul dintre delegați. Cu echipajul și însoțitorii de zbor, lista cuprindea cincizeci și cinci de membri. Numărul sporit de bagaje ce fusese îngăduit adusese aparatul în apropierea limitei maxime de greutate care să nu stînjenească decolarea, mai cu seamă dacă se lua în considerare și temperatura aerului.

Miriam Bernstein ședea în spatele lui Abdel Jabari, care ședea alături de Ibrahim Arif, al doilea delegat arab aflat la bordul lui 02. Un tînăr din echipa de securitate, Moshe Kaplan,

privea iritat la cele două *kheffiyah*-uri cu carouri albe şi negre, stînd în partea opusă a intervalului dintre scaune.

Cabina era mică şi scaunele aşezate două cîte două pe fiecare parte. Deşi un bărbat de o sută optzeci de centimetri abia putea sta în picioare, interiorul, care fusese proiectat de francezi cu talentul lor tipic pentru astfel de lucruri, dădea impresia de luxos. Lipsa de spaţiu nu avea nici o importanţă, pentru că se întîmpla destul de rar ca un Concorde să zboare mai mult de trei ore şi jumătate.

Un ultim detaliu al decorului era constituit de un aparat Mach de măsurare a vitezei, montat pe perete. Luminile roşii ale neoanelor indicau: MACH 0,00.

În carlingă, Hess îşi luă privirea de pe ceas.

– Să pornim!

Becker eliberă frînele şi împinse maneta de acceleraţie. Nava începu să se mişte şi, pe măsură ce înainta pe pista lungă şi strălucitoare, prinse viteză.

– Şaizeci de noduri, anunţă Hess.

– Totul este în regulă, răspunse Kahn cu ochii pe panoul său.

Becker ceru aprinderea postcombustiei.

Inginerul de zbor îşi mişcă degetele cu calm pentru a aprinde mai întîi perechea din exterior, apoi pe cea dinăuntru.

– Postcombustia – toate patru, anunţă el.

În acelaşi moment însă, se auzi un zgomot înfundat care făcea inutilă prezenţa acelui mesaj operativ.

– O sută de noduri, zise Hess.

Parcurseseră jumătate din pistă, iar aburii de căldură care se înălţau din asfalt făceau ca porţiunea rămasă să pară şi mai scurtă decît era. Mici lacuri-miraj se formau şi se evaporau tot mai rapid. Becker clipi. *Concentrează-te asupra instrumentelor. Nu da atenţie viziunilor.* Dar continua să privească prin parbriz. Valurile de căldură îl fascinau, modificînd şi scurtînd pista. Era ca şi cum ar fi depăşit zona de asfalt. Simţi broboane de sudoare pe frunte şi speră că Hess nu va observa. Îşi luă ochii de pe parbrizul luminat de soare şi privi spre ecran. Indicatoarele de viteză se mişcau rapid. Mîna stîngă i se încleştă şi mai tare pe manşă

cînd trase uşor maneta înapoi. Muşchii picioarelor i se încordară involuntar, iar el se ridică imperceptibil de pe scaun. *Sus, sus, lua-te-ar naiba!*

– V-unu, zise Hess. Monotonia tonului său masca importanţa cuvintelor rostite cînd viteza aerului depăşi 165 de noduri. Acum trebuia să înceapă zborul, chiar dacă o luminiţă pîlpîitoare sau clipind cu intermitenţă ar fi indicat altceva. V–R, mai spuse el.

Becker începu să tragă mai puternic de maneta de control. Roata din faţă a avionului se ridică de pe asfaltul încins, iar aripile se îndreptară spre cer, parcurgînd aerul într-un unghi mai mare. Alergau mîncînd pămîntul, cu o viteză de 75 metri pe secundă şi, o clipă, Becker simţi că îl lasă nervii. Se trezi din nou bîntuit de toţi demonii care îl chinuiseră încă din vremea cînd urma şcoala de pilotaj: *De ce să zboare? E ceva în neregulă aici, Becker, dar nimeni n-are curajul s-o spună. De ce pîlpîie indicatorul de acolo? Cine a construit avionul ăsta, şi de unde ştii că îl poţi pilota, Becker? O să dai greş, n-o să reuşeşti, Becker. O să mori, o să dai greş!* Îşi simţi gîtul încordat şi observă că îi tremurau mîinile şi genunchii.

– V-doi, zise Hess, şi Becker crezu că desluşeşte în tonul lui o umbră de îngrijorare.

Cînd roţile principale părăsiră pista, simţi manşa devenind mai uşor manevrabilă în mîinile sale. Privi în jos spre ecran. Indicatorul de viteză arăta două sute douăzeci de noduri. Ritmul ascensiunii creştea rapid, iar acele altimetrului se mişcau încă şi mai repede. Becker ţinea întregul avion cu degetele şi palma unei singure mîini. Surîse şi îşi drese glasul.

– Viteză!

Sunetul propriei voci, calmă şi netulburată, păru să alunge demonii ascunşi în carlingă. Dar auzi obişnuita promisiune făcută la despărţire: *Data viitoare nu ne mai scapi, Becker.* Aşteptă stingerea unor becuri, apoi spuse, aproape strigînd:

– Forţa de ascensiune. Coborî vocea şi adăugă: Verificare după decolare. Înclină avionul uşor pentru a-l face să urmeze traseul celeilalte aeronave. Şi, cînd îţi faci timp, Peter, sună să

ne aducă nişte cafea. Se aşează din nou calm, iar muşchii i se destinseră. Mai urma o aterizare şi o decolare la Orly, apoi la New York. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore avea să fie din nou acasă, la Lod. Atunci, imediat, va demisiona. Ştia de multă vreme că asta avea să se întîmple. De cîte ori simţea că i se încordează sfincterul în momentul decolării sau al aterizării, se gîndea la asta. De cîte ori, întîlnind un banal gol de aer, simţea că se înfioară, de cîte ori trebuia să-şi şteargă transpiraţia de pe palme cînd traversa o furtună, se gîndea la demisie. Dar nu era nimic anormal. Se întîmplase şi unor piloţi mai mari decît el. Şmecheria era să priveşti lucrurile în faţă şi să spui: „Renunţ."

– La ce? Întrebă Hess.

– Poftim? zise Becker, întorcînd capul şi privindu-l uimit.

– La ce renunţaţi? La ce vreţi să renunţaţi? întrebă din nou Hess în timp ce îşi arunca privirea pe lista pasagerilor.

– La... cafea. Am uitat. Nu mai vreau.

Hess îşi ridică privirea de pe listă şi se uită la el. Privirile li se întîlniră şi amîndoi înţeleseră.

– În regulă. Îl chemă pe Kahn. Doar două cafele, Peter.

Becker îşi şterse mîinile şi faţa, fără să se mai ascundă. Totul era în regulă acum. Hess avea dreptul să ştie. Îşi aprinse o ţigară şi trase adînc fumul în piept.

6.

Aparatul Concorde 02 îşi începu ascensiunea uşoară şi graţioasă. Trenul de aterizare fusese deja ridicat în corpul avionului. Acţionînd o pîrghie hidraulică, Hess retrase flapsurile şi ridică botul navei în poziţia orizontală din timpul zborului. În cabina de comandă se aşternu liniştea, tulburată doar de murmurul aparatelor electronice în fundal. Becker înclină avionul cu 30 de gade şi îl orientă spre vest, îndreptîndu-se spre Tel Aviv. Altimetrul dublu indică 6.000 de picioare şi 1.800 de metri, iar viteza aerului era de 300 de noduri. Îşi mai aprinse o ţigară. Pînă acum totul mergea bine.

Becker readuse avionul la poziţia normală şi se aşeză comod pe scaun, privind pe rînd toate instrumentele. Avioanele Concorde erau controlate electronic, asemenea unei capsule spaţiale. De exemplu, cînd era mişcată manşa sau pedalele de direcţie, un semnal electronic era transmis dispozitivelor de control hidraulic. Acest semnal, nu cablurile sau legăturile, realiza mişcările suprafeţelor exterioare. Computerul simula artificial stabilitatea şi presiunea pe care pilotul trebuia să le simtă cînd manevra aparatele de control. Dacă această presiune nu ar fi existat, pilotul ar fi mişcat dispozitivele de control fără să simtă nimic. Şi cum aviatorii nu erau obişnuiţi cu aşa ceva, cei de la Aérospatiale şi Societatea Aerospaţială Britanică programaseră computerul ca acesta să opună o rezistenţă artificială mişcărilor de control. Totul ţinea de domeniul psihologicului, îşi spuse Becker, şi ceea ce era straniu devenea şi mai ciudat cu fiecare descoperire tehnică. Cu mult înainte de a fi simţit spaima aceea,

trăise un sentiment de alienare în carlingă. Da, era vremea să facă loc generației tinere.

Se aflau deasupra plajei de lîngă Tel Aviv. Becker scoase din sacul de voiaj un binoclu și începu să privească atent către pămînt. În mod normal, plaja ar fi trebuit să fie plină de bikini, dar raidul aerian îi trimisese pe toți înăuntru. Ca întotdeauna, Becker își văzu locuința din Herzlya. Văzu șezlongul gol din curte și se întrebă dacă soția lui își imagina că și el făcea parte din grupul celor care îi obligase pe toți să își întrerupă prima plajă a acelei primăveri. Înaintea lui se întindea albastrul întunecat al Mediteranei și un cer azuriu fără pată. Becker lăsă mai liberă manșa și apăsă mai tare accelerația. Viteza și altitudinea crescură.

Vedea în față avionul 01. Poate că la sol navele Concorde aveau o înfățișare ingrată de pasăre, dar în zbor ele constituiau o veritabilă contribuție a tehnocraților la frumusețea pură. Era o aeronavă foarte frumoasă în zbor, dar Becker avea mereu sentimentul neliniștitor că într-o bună zi computerele aveau să-l inducă în eroare. Să-l trădeze. Acele minunate computere care puteau face o mie de operațiuni simultan; lucruri pe care trei echipaje umane nu le-ar fi putut duce la bun sfîrșit, oricît de asiduu ar fi lucrat. Acele computere aveau să-l atragă într-o zi pînă la – 60 000 de picioare – 19 000 de metri – și 2,2 mach, iar apoi aveau să îl lase baltă. Pe tubul catodic avea să apară un mesaj: *Descurcă-te singur. Deșteptule*! Becker surîse forțat. Încă două decolări și trei aterizări.

Apăsă pe butonul de transmisie al ecranului său și vorbi în microfonul din cască:

– Către Serviciul de Control al Traficului Aerian. Aici El Al 02. Terminat.

– Spune, 02.

– Recepționat. Avionul însoțitor la orizont. Sînt la 380 de noduri. Accelerez pînă la 0,80 mach.

– Recepționat. Urcă la 5 000 de metri.

– Recepționat. Roti selectorul pe frecvența celuilalt avion. El Al 01, aici 02. Sînt exact în spatele tău. La vreo opt kilometri. Mă apropii pînă la cinci și cobor puțin. Nu frîna brusc.

Avidar confirmă, apoi vorbiră un timp pentru a-și coordona vitezele.

Becker ajunse la 5 000 de metri și se apropie de Avidar. Vorbi cu Serviciul de Control și Dirijare a Traficului Aerian:

– El Al 01 și 02 în formație, la 5 000 de metri și 0,86 mach. Aștept permisiunea de a urca la 19 000.

– Recepționat. Încă nu. E un Air Iran 747 la nivelul de zbor șase-zero-zero. Rămîneți la 5 000 de metri.

Avidar luă legătura cu Becker pe frecvența companiei.

– El Al 02, aici 01. Vezi dacă poți da de cîinele nostru de pază. Eu nu-l văd.

Becker mută pe 134, 725.

– Gabriel 32, aici Emanuel.

Teddy Laskov urmărise frecvențele El Al și ATC, iar acum mută pe canalul 31, pentru a lua legătura cu Becker.

– Emanuel, aici Gabriel 32, te aud bine. Te văd bine. Te văd pe tine și pe Clipper la poziția orei unsprezece. Lăsați un radio pe această frecvență.

– Recepționat, Gabriel. Cînd ni se va da permisiunea de la ATC, o să urcăm pînă la 19 000 și o să accelerăm pînă la 2,0 mach mergînd spre 280 de grade.

– Recepționat. O să vă însoțesc. Totul e perfect pînă acum.

– Pînă acum. Revin pe frecvența companiei. Copilotul va rămîne în legătură cu tine.

– Recepționat. Hawkeye, aici Gabriel 32. Cum ne vezi?

E-2D Hawkeye se afla cu aproape cinci kilometri deasupra avioanelor Concorde și F-14. Monitoriza simultan cele trei frecvențe. Ofițerul de gardă la bord ridică transmițătorul și spuse:

– V-am reperat pe toți, Gabriel. Vezi o navă apropiindu-se dinpre 183 de grade? La vreo 180 kilometri de tine? Nu e o cursă regulată.

Laskov vorbi în intercom cu ofițerul de zbor aflat înapoia lui:

– Vezi ceva, Dan?

Daniel Lavon privi la ecranul televizorului care avea şi un tub cu raze catodice.

– Tot ce se poate. Ceva la marginea de sud-vest a radarului. Puţin peste 160 de kilometri şi se apropie perpendicular pe traseul nostru.

Aparatul E-2D Hawkeye, avînd un echipaj de cinci oameni şi dotat cu cele mai recente echipamente electronice, era în mai mare măsură decît avioanele F-14 să detecteze şi clasifice o navă. Tehnicianul de zbor de pe Hawkeye îi spuse lui Laskov:

– Încercăm să-i contactăm, dar nu reuşim.

Laskov confirmă.

Controlorul de informaţii şi comandă de pe E-2D spuse:

– Gabriel, nava neidentificată zboară cu vreo 960 de kilometri. Se îndreaptă într-o direcţie şi cu o viteză care o vor face să traverseze traseul vostru, dar la 1800 de metri mai jos faţă de altitudinea voastră actuală.

– Recepţionat, Hawkeye, contactează-l pe ticălos şi spune-i să schimbe direcţia sau viteza, sau pe amîndouă.

– Recepţionat, Gabriel. Încercăm.

Laskov începu să se gîndească. În circa un minut aeronava necunoscută avea să se afle în raza de 160 de kilometri a Phoenix-ului său. Dacă avionul acela avea la bord rachete ruseşti Acrid, nu putea ataca navele Concorde decît de la 130 de kilometri. Această diferenţă de 30 de kilometri dintre Acrid-ul rusesc şi Phoenix-ul american era esenţială. De aceea F-14 era stăpînul cerului, avînd o rază de acţiune foarte lungă. Era ca o confruntare dintre doi cavaleri, unul avînd o lance de doi metri şi jumătate, iar celălalt una de trei metri. Şi totuşi, încă puţin şi Laskov nu mai avea acel avantaj.

– Hawkeye, dacă nu îl identifici sau dacă nu se prezintă singur, îl atac înainte de a ajunge la 130 de kilometri.

Generalul Talman se ridică de pe scaunul său din sala operaţională de la Citadelă, puse mîna pe un radio-emiţător şi interveni imediat:

– Gabriel, aici Controlul Operațional. Uite ce e, tu ești la fața locului, tu trebuie să iei decizia, dar, pentru numele lui Dumnezeu, privește din toate punctele de vedere. Tăcu, apoi continuă: Orice s-ar întîmpla, te voi susține. Terminat.

Talman nu dorea să se lanseze pe frecvența radio într-un discurs politic. Tot ce trebuia spus se spusese cu mult înainte. Privi către punctele luminoase convergente de pe ecranul radarului și își mîngîie mustața.

Ceea ce așteptase Laskov de la Talman era o împuternicire limpede de a ataca atunci cînd considera necesar. Dar el avea destul de multă experiență.

– Gabriel, aici Hawkeye. Ascultă, Nu este – repet – nu este un avion militar, pentru că nu primim nici un fel de emisii radar sofisticate de la el.

– Atunci de ce naiba merge cu 960 de kilometri pe oră?

– Probabil un avion cu reacție civil, Gabriel. Ia stai. Recepționez ceva.

Laskov strigă în microfon:

– Mă doare-n cot dacă e un avion civil cu reacție. Și el poate fi adaptat să lanseze un proiectil aer-aer. Identificați-mi-l pe băiat sau îl spulber.

Nici un răspuns.

Danny Lavon spuse în aviafon:

– Domnule general, e o mare încurcătură. Îmi asum răspunderea. Puteți să spuneți că am intrat în panică și am apăsat un buton. E destul de aproape acum...

Laskov roti butonul aviafonului, făcîndu-l să se oprească cu un țiuit electronic. Cînd îl deschise din nou, Lavon tăcuse.

– Ascultă-mă, fiule. Respectă doar ordinele. Lasă chestiile astea.

Ofițerul de la dirijarea zborurilor reveni.

– Gabriel, aici Hawkeye. Tocmai am vorbit cu Serviciul de Control și Dirijare a Traficului Aerian din Cipru. Civilul nostru neidentificat e un Lear cu reacție, Model 23, înmatriculat în Franța. Zboară de la Cairo în Cipru, apoi la Istanbul și Atena. Șase oameni la bord. Oameni de afaceri. Pașapoarte franceze.

Avem frecvențele și indicativul de apel. Încercăm să-i prindem acum.

Laskov nu era mulțumit.

– Încercați? Prostii. Sînt la 130 de kilometri, aveți frecvențele lor și cele mai bune aparate din lume. Care-i problema, Hawkeye?

– S-ar putea să fie a lor, Gabriel.

– Recepționat. Laskov respiră adînc și privi prin parbrizul de plexiglas. Cele două aeronave Concorde pluteau sub el ca două avioane de hîrtie. Clipper și Emanuel, aici Gabriel. Ați urmărit toată povestea? Becker și Avidar răspunseră afirmativ. Bun. Transmiteți la ATC că vreți să vă îndreptați către nord și că cereți *acum* permisiunea de a urca la 19 000.

Becker și Avidar confirmară.

Avidar luă legătura cu Controlul Traficului Aerian și primi ca răspuns informația că deasupra lor se aflau un TWA 747 și un Lufthansa 707, așa că mai aveau de așteptat cinci minute înainte de a primi permisiunea de ascensiune.

Laskov nu mai voia să aștepte nici cinci secunde. I se adresă lui Lavon în aviafon, pentru că nu voia ca Talman sau oricine altcineva să audă.

– Armează Phoenix-ul, Daniel. Pregătește-te să ochești ținta. Își aminti de Miriam Bernstein. *Chiar dacă l-ați vedea pe dracu' pe ecranul radarului... nu-l doborîți cu vreuna dintre rachetele voastre.* Și de Richardson. *Ascultă, nu te pripi acolo sus. Nu avem nevoie de incidente.* Apoi își spuse că toată viața avusese această meserie scîrboasă. Hawkeye, dacă nu ia legătura cu noi, în șaizeci de secunde tipul e mort.

De data aceasta, primi un răspuns de la pilotul de pe Hawkeye.

– Recepționat. Nu-l putem prinde. Îmi pare rău, n-am ce să fac. Te înțeleg foarte bine. Fă ce crezi de cuviință.

– Mulțumesc.

Talman interveni din nou:

– Gabriel, sînt alături de tine, spuse el, începînd să se teamă că ceva nu e în regulă. Dacă aveau aparatele defecte, avionul ar fi trebuit să se întoarcă și să aterizeze la Alexandria. Iar dacă nu,

de ce nu răspundeau? Auzise apelul lansat de pe Hawkeye pe frecvenţa Lear. Vorbise în franceză, apoi în engleză, care era limba internaţională a aviaţiei, şi, în fine, chiar şi în arabă. Nu miroase a bine, Gabriel, zise Talman în radio-emiţătorul său.

– Corect. Laskov vorbi în aviafon: Unde e?

Lavon îşi privi radarul.

– La vreo şaizeci şi cinci de kilometri. Şi urcă.

Era deja prea tîrziu pentru un Phoenix.

– Încarcă un Sparrow şi ochişte.

– S-a făcut, domnule general. Lavon mişcă un contact electric şi apoi dădu la o parte o mică plăcuţă ce acoperea ecranul muniţiei. Sub el se afla un buton roşu pe care Levon puse un deget.

– Gabriel, aici Emanuel. Vocea lui Becker părea încordată. Lear-ul ne cheamă pe frecvenţa companiei.

– Recepţionat. Laskov mută imediat radioul pe frecvenţa El Al, iar Lavon luă legătura cu restul escadrilei, ordonîndu-i să monitorizeze şi ei.

– El Al Concorde 01 şi 02. Aici Lear cinci-patru. Mă auziţi?

Laskov simţi un fior rece. Accentul era fără îndoială arab.

Becker şi Avidar confirmară.

Lear vorbi din nou. Vocea era foarte calmă şi precisă.

– Ascultaţi cu atenţie. Avem informaţii foarte importante pentru voi.

Becker şi Avidar confirmară din nou, cu o nuanţă de îngrijorare în glasuri.

Laskov înţelese că Lear trăgea de timp. Îi spuse lui Lavon:

– Cînd ridic mîna, foc.

Talman rămase nemişcat în mijlocul sălii operaţionale. Privea neîncrezător către cei care vorbeau în transmiţătoare. Îşi şopti:

– Ce dracu...!

Lear reveni. Vocea vorbea foarte repede:

– În cozile celor două avioane se află cîte o bombă controlată prin radio. *Prin radio,* accentuă el. Nu vă îndoiţi de acest lucru. Au fost plasate la St. Nazaire, cea din 01, şi la Toulouse

cea din 02. Sînt aşezate pe rezervorul numărul unsprezece. Ştiu că aveţi o escortă de F-14. Dacă văd urma de fum a rachetelor lor îndreptîndu-se spre mine sau dacă văd flacăra de la gura tunului lor, voi apăsa pe butoanele focosului radio şi vă arunc în aer pe amîndouă. Aţi înţeles? Escorta ne urmăreşte? *Aţi înţeles?*

Laskov refuză să confirme. Stătea privind în gol.

Cu vocea tremurîndu-i de furie, Avidar urlă în microfon:

– Ticăloşii!

Becker răspunse calm:

– Recepţionat. Apăsă pe butonul PA şi vorbi la fel de liniştit: Domnule Hausner, domnule general Dobkin şi domnule Burg, vă rugăm să veniţi în cabina de comandă.

Laskov îşi lăsă capul în piept. Pur şi simplu, nu-i venea să creadă. Toate acele strategii, toate măsurile de securitate... Scoase un binoclu dintr-o cutie veche de piele, aflată lîngă piciorul lui, şi îl aşeză în poală, uitîndu-se uimit la el. În afara uniformei, binoclul era tot ce luase cu el la plecarea din Rusia. Îl ridică şi privi spre cerul senin. Avionul Lear, alb şi verde, se vedea acum apropiindu-se, tîrînd în urmă o coadă prelungă şi subţire formată din reziduurile motoarelor cu reacţie. Era aproape. De fapt, era prea aproape pentru distanţa minimă de 16 kilometri a rachetei Sparrow, dar încă prea departe pentru raza maximă de kilometri a rachetei Sidewinder. Avionul Lear vira cu 90 de grade şi începu să zboare paralel cu aeronava Concorde 02. Laskov văzu o cupolă de observaţie din plexiglas plasată în partea dinapoi a acoperişului cabinei. După toate aparenţele, cineva privea din cupolă, iar Laskov înţelese că, probabil, bărbatul acela îndreptase către *el* un binoclu. Îl lăsă pe al său în jos.

Din întîmplare sau, poate, ca urmare a unui plan bine gîndit, avionul Lear nu ieşea din spaţiul mort al celor opt kilometri care separau raza de acţiune a rachetei Sparrow de cea a lui Sidewinder. Această zonă moartă le dăduse adesea bătăi de cap militarilor occidentali, cu toate că, în condiţii normale, ea nu era considerată un punct de importanţă critică. Într-o luptă obişnuită, Laskov ar fi accelerat sau ar fi încetinit, pînă în momentul în care

ar fi putut folosi racheta necesară. Se temea însă să facă mişcări neaşteptate, căci ştia că escadrila lui era ţinută sub observaţie din cupola din spate. Îşi continuă zborul cu aceeaşi viteză şi îi şopti lui Lavon:

– Pregăteşte Sidewinder-ul, în caz că se apropie mai mult.

Dar ştia că nu are nici un rost. Lear-ul era mult prea aproape de aeronave pentru a mai putea fi vorba de rachete.

Avionul Lear îşi modifică uşor direcţia şi se plasă la circa 150 de metri sub Concorde 02, imediat sub botul acestuia. Din poziţia în care se afla, Laskov abia dacă îl putea vedea.

Talman se prăbuşise în scaun. Personalul din sala operaţională amuţise. Pe ecranul radarului imaginile avionului Lear şi al navei Concorde 02 se confundau, iar Talman îşi dădea seama că Laskov nu avea ce face cu rachetele. Se întîmplase atît de repede porcăria asta. Privi spre cronometrul digital din perete. Nu trecuseră decît zece minute din momentul în care Laskov văzuse avionul pe ecranul radarului. Într-un fel, parcă de la început ştiuse că avea să se întîmple aşa. Nu era nevoie decît de un nebun sau doi, iar cu tehnologia modernă orice era posibil. Un nimeni putea modifica destinul unor naţiuni. O bombă atomică aruncată într-un oraş. Otrăvirea resurselor de apă. O bombă într-un Concorde. Cum te puteai apăra împotriva unui lucru atît de fără noimă?

Hausner, Dobkin şi Burg se aflau în cabina de comandă, ascultînd explicaţiile lui Becker. Tom Richardson şi John McClure apăruseră şi ei, neinvitaţi, în carlingă, căci, văzînd Lear-ul apropiindu-se, îşi dăduseră seama că ceva nu e în regulă.

McClure se aplecă deasupra panoului inginerului de zbor, mestecînd un beţişor de chibrit. Era un bărbat înalt, slab, care le amintea unora de Lincoln. Portretul era completat de o vorbire nazală, tipică Vestului Mijlociu.

– Mai bine luam un Pan Am, spuse în clipa în care Becker îi informase că erau deturnaţi.

Burg se întoarse către Becker.

– Vreți să-l chem pe ministrul de externe aici, sus?

Becker clătină din cap.

– N-avem nevoie de sfatul oamenilor politici. Vom lua hotărîrile aici. Numai să stați prin preajmă.

Din cînd în cînd Becker vedea botul Lear-ului ivindu-se de sub vîrful conic al avionului său. Își aminti de povestea unui infanterist care luptase în Vietnam și spunea că VC se apropiau foarte mult în timpul luptelor armate, în așa fel încît americanii să nu-și poată folosi armele grele decît omorîndu-și propriii oameni. Știa că Laskov e legat de mîini și de picioare. Cum, de altfel, erau *toți*.

Hausner părea dus pe gînduri, aproape nepăsător. Apoi pe fața lui se ivi un surîs straniu. Își amintea acum ceea ce mai devreme nu reușise să-și precizeze. Rish fusese văzut în satele acelea mici din Franța. Numele lor nu-i spuneau nimic atunci, căci Israelul nu avea încă nici un Concorde. Acum își dădea seama că cele două sate necunoscute din Franța se aflau lîngă St. Nazaire și Toulouse. Apoi își aminti cuvintele pe care le rostise la întîlnirea comitetului de securitate. *Folosim aceste păsări de peste treisprezece luni și, de cînd le-am cumpărat, nu au fost nici un moment pierdute din vedere de oamenii mei.* Ăsta era punctul slab al raționamentului. *De cînd le-am cumpărat.* St. Nazaire și Toulouse. Ce idiot fusese!

Privindu-l peste umăr, Becker îl întrebă:

– E posibil? La bombă mă refer.

Hausner încuviință din cap.

– Din păcate.

Becker începu să spună ceva, apoi se întoarse. Se auzi din nou radioul pîrîind, apoi vocea lui Matti Yadin:

– Ai avut dreptate, șefu'.

Știa că Hausner trebuia să se afle în carlingă. Dar acesta nu-i răspunse.

Becker luă legătura cu Laskov pe frecvența tactică.

– Ce facem, Gabriel?

– Așteptăm.

Laskov vedea botul avionului Lear ieşind din cînd în cînd de sub Concorde. Se uită la butonul de comandă al tunului. Îşi imgină că ar putea lansa şaizeci de proiectile de 20 de mm într-o secundă pe deasupra parbrizului avionului Concorde, direct în carlinga Lear-ului. Numai că nu avea asemenea proiectile şi, chiar dacă le-ar fi avut, probabil nu ar fi riscat. Înainte mai exista o şansă, acum nu. Se gîndi la Richardson şi Bernstein şi se simţi trădat, înşelat de oameni cu bune intenţii, dar, cu toate acestea, înşelat. Apăsă pe butonul tunului. Camera video începu să se rotească, filmînd scena pentru cei de la Citadelă. Laskov bătea cu degetul în ecranul din faţa lui.

Vocea de pe Lear se auzi din nou în aparatele de la bordul celor două Concorde.

– Bănuiesc că avioanele din escortă urmăresc frecvenţa El Al. Piloţii de vînătoare să ia aminte! Vă ţin sub observaţie. Dacă văd vreo scînteie de la tunuri, apăs pe buton şi arunc în aer avioanele. Nu-mi pasă dacă mor. Şi acum, ascultaţi-mă cu atenţie. Trebuie să vă întrerupeţi drumul şi să vă întoarceţi la bază. N-aveţi ce să faceţi aici. Dacă în şaizeci de secunde nu vă întoarceţi la bază, arunc în aer primul avion, ca să vedeţi că nu glumesc.

Avidar interveni pe frecvenţa tactică:

– Ei, domnule cîine de pază, cum rămîne?

Laskov se gîndi să deschidă supapa de admisie, pătrunzînd brusc sub Concorde şi sfărîmînd Lear-ul. Poate că nu se aşteptau să vadă un avion de un sfert de milion de kilograme prăbuşindu-se peste ei şi poate că intrau în panică. Dar chiar dacă îi lovea, explozia în aer ar fi avariat cu siguranţă avionul Concorde 02. Vocea lui Avidar se auzi din nou.

– Ce *facem*, Gabriel?

Lear interveni pe frecvenţa El Al.

– Concorde, cred că vorbiţi cu escorta. N-o să vă ajute cu nimic. Mai au doar cincisprezece secunde pentru a se întoarce.

Laskov se întrebă dacă cel din Lear avea să arunce în aer avioanele imediat după ce escorta sa de F-14 se îndepărta. Sau,

poate, individul – oricine va fi fost – voia ostatici? Mută pe frecvența El Al, vorbind pentru prima oară avionului Lear.

– Țineți minte că sîntem în misiune de însoțire. Nu plecăm. Repet: Nu plecăm. Ne vom întoarce cu toții la Lod. Trebuie să ne urmați și să aterizați cu noi. Dacă nu vă supuneți, vă voi... ucide, încheie el, dîndu-și seama că termenul „a ataca" nu se potrivea situației.

Vocea de pe Lear îi răspunse, rîzînd:

– Răgazul a expirat. Întoarceți-vă sau *veți răspunde* de moartea celor de acolo.

Hausner știa cine vorbește. Puse mîna pe umărul lui Becker și spuse:

– Îl cunosc pe tip. Spune-i lui Laskov că se numește Ahmed Rish și că nu va ezita să facă ceea ce spune. Așa că să se îndepărteze.

Richardson încuviință din cap.

– Probabil că nu vor să ne facă nici un rău, altfel ar fi detonat deja bombele. Este, pur și simplu, o deturnare. Întreabă-i ce vor. Și transmite-i lui Laskov că regret povestea cu proiectilele de 20 de mm, adăugă el după o pauză.

Becker se întoarse către Dobkin și Burg. Aceștia încuviințară din cap. Îi transmise lui Laskov mesajele lui Hausner și Richardson, apoi se adresă celor de pe Lear:

– Cine sînteți și ce doriți?

Răspunsul lui Rish veni clar și răspicat:

– Nu contează cine sîntem. Vrem să vă escortăm într-un anume loc și să vă ținem prizonieri pînă cînd vă vom putea da drumul. Dacă faceți ce vă spunem, nimeni nu va păți nimic. În schimb, dacă escorta nu se îndepărtează imediat, vom arunca în aer avionul din față.

Danny Lavon vorbi în aviafon:

– Domnule general, dacă are o bombă la bord, nu mai avem ce face aici. Poate îl atragem mai departe și îl atacăm de la 160 de kilometri.

Laskov îl chemă pe Talman:

– Către Punctul de Control. Mă întorc acasă.

Talman spuse calm:

– E vina mea, Gabriel.

Laskov ştia că nu e vina nimănui, dar în zilele următoare mulţi oameni aveau să spună la fel.

Se auzi din nou vocea de pe Lear, dar, observă Laskov, Rish îşi pierduse calmul. Striga acum la el, ordonîndu-i să plece imediat. Laskov îl ignoră cîteva clipe şi încercă să-şi facă o imagine asupra situaţiei. Se întrebă cum de reuşise avionul Lear să urmeze un plan de zbor care să-l aducă atît de aproape de traseul şi ora de zbor a celor două Concorde, mai ales că momentul decolării fusese modificat cu o jumătate de oră. De asemenea, avea impresia că Lear-ul îl asculta şi pe frecvenţa tactică. Rosti cuvintele:

– Rezervorul numărul trei nu mai funcţionează, iar escorta de F-14, E-2D, Talman şi cele două Concorde trecură pe frecvenţa alternativă. Laskov îi chemă pe Clipper şi pe Emanuel şi spuse vorbind repede: Ascultaţi! Ticălosul ăla urmărea şi frecvenţa tactică principală. Nu-mi dau seama cum de-a obţinut-o şi nici dacă o are şi pe asta, dar vă voi vorbi, totuşi. Nu vă părăsim. E-2D–ul va continua să vă urmărească. Rămînem mai în spate cu cîteva sute de kilometri. Chemaţi-mă pe frecvenţa asta şi ţineţi-mă la curent cu ce se întîmplă. Dacă vine momentul şi vă hotărîţi să riscăm, vom încărca şi vom expedia un Phoenix, de la 160 de kilometri. Există şanse să nu observe fumul, dacă nu sînt foarte atenţi. Aţi înţeles?

Toată lumea confirmă rînd pe rînd.

Ahmed Rish ţipă în radioul său pe frecvenţa El Al:

– Ştiu că vorbiţi! Gata cu prostiile. Gata! Cinci secunde. Puse mîna pe butonul detonatorului numărul 01. Unu, doi, trei...

Laskov spuse pe frecvenţa El Al:

– Noroc!

La ordinul său, escadrila de F-14 se înclină mult spre dreapta. Efectuară o rotaţie de 180 de grade şi în cîteva secunde dispărură.

Becker nu le văzu plecînd, dar, dintr-o dată, se simţi foarte singur.

7.

Lui Avidar nu-i plăcea felul în care se desfăşurau lucrurile. Sporise treptat viteza şi bănuia că se află la cel puţin zece kilometri înaintea Lear-ului şi a celuilalt Concorde. Ce rază putea avea un detonator radio? În mod sigur, mai puţin de zece, doisprezece kilometri. Privi altimetrul şi observă că se afla cu puţin peste cei cinci mii de metri care îi fuseseră comunicaţi de la Centrul de Control al Traficului Aerian.

Cei de la centru observaseră imaginile avionului Lear şi al Concorde-ului 02 confundîndu-se şi văzuseră, de asemenea, escorta aeronavelor F-14 îndepărtîndu-se, dar nu urmăriseră conversaţiile care avuseseră loc pe frecvenţa El Al. Cu toate acestea, controlorul îşi dădea seama că ceva nu e în regulă. Luă legătura cu cele două Concorde.

– Dacă totul se desfăşoară normal, puteţi urca la 19.000 de metri. Îmi pare rău pentru fiecare întîrziere.

Rish, care după toate aparenţele urmărea şi frecvenţa ATC, le ordonă să confirme.

Avidar şi Becker făcură întocmai. Avidar îşi privi indicatorul de viteză. Zbura la o viteză a aerului de 1.000 de kilometri pe oră. Dacă apăsa la maximum acceleraţia şi oprea postcombustia, putea ca în numai cincisprezece secunde să atingă viteza de 1 mach, cîştigînd încă trei kilometri.

Vocea lui Rish se auzi din nou în aparat:

– Foarte bine, foarte inteligent. Acum mă veţi urma cu luminile de navigaţie aprinse. Mă voi îndrepta spre 160 de grade cu o viteză de 300 de noduri. El Al 02 va veni imediat după

mine, apoi va urma El Al 01. Vom coborî pînă la 150 de metri. Aţi înţeles?

Becker şi Avidar confirmară.

Lear-ul se înclină spre stînga, iar Becker se pregăti să-l urmeze.

Asher Avidar lovi butoanele postcombustiei şi începu să împingă acceleraţia imediat ce motoarele primiră combustibil. Se îndreptă către centrul unui nor cumulus aflat drept în faţa sa. Cele patru motoare uriaşe Rolls Royce Olympus generară o presiune de 70 000 de kilograme, iar aparatul se năpusti înainte.

Zevi Hirsch strigă la Avidar:

– Ce dracu'...

Leo Sharett se întoarse de la panoul de zbor.

– Asher, *nu*...

Matti Yadin, care încă se mai afla în cabină, îl apucă pe Avidar de braţ, dar acesta îl împinse la o parte. Yadin îşi scoase pistolul Smith & Weston 22 şi i-l puse în tîmplă. Avidar îl înlătură, ca şi cum ar fi fost o insectă enervantă.

În Concorde 02, Moses Hess apucă braţul lui Becker şi îi atrase atenţia să privească pe geam. Becker văzu nava dispărînd în nor.

În cabina pasagerilor toată lumea ştia deja că ceva nu merge bine. Yaakov Leiber se aplecă deasupra unui scaun gol şi văzu cum avionul în care se afla soţia sa dispare dinspre partea tribordului. Apoi îl văzu ieşind din nor.

Unul dintre cei şase arabi de pe Lear strigă la Ahmed Rish. Acesta privi cum avionul Concorde se năpustea înainte. Înşfăcă detonatorul radio de pe scaun. Acesta avea două butoane roşii. Fără să se uite, puse degetul pe butonul marcat cu numărul 02 şi începu să apese, apoi îşi dădu seama de greşeală. Puse degetul pe celălalt buton.

Concorde 01 se înălţa rapid. Rezervorul numărul unsprezece începu să se umple automat cu kerosen, pe măsură ce computerul decidea că e nevoie ca centrul de gravitaţie să se apropie de partea din faţă a navei, pentru viteza şi unghiul în care acesta evolua. În cabina pasagerilor marele vitezometru digital indica

0,97 mach, iar pe scaune se aprinseră luminile centurilor de siguranță. Pasagerii începură să se îngrijoreze cînd inerția îi împinse în scaune și avionul se înclină. Machometrul indica 0,98 mach, apoi 0,99.

Ahmed Rish apăsă butonul, lansînd un semnal radio, adaptat doar pentru receptorul de pe El Al 01.

De la o distanță de unsprezece kilometri detonatorul radio abia dacă primi semnalul. Receptorul transformă acest semnal slab într-un impuls care închise circuitul, permițînd curentului de la luminile de navigație din spate să pătrundă pe sîrma detonatorului amplasat în explozivul plastic.

Machometrul arăta 1,00 mach, iar nava trecu pragul sunetului. Rezervorul din coadă, cu 4 000 de litri de carburant, explodă și spulberă peretele de presurizare. O limbă de foc năvăli în cabina pasagerilor în clipa în care machometrul sări la 1,10 mach. Măștile de oxigen căzură din compartimentele aflate deasupra, pe măsură ce cabina pierdea presiunea.

Asher Avidar știu că pierduse încă înainte de a fi auzit explozia. Dintr-o dată, dispozitivele de control începură să se miște în gol în mîinile sale, iar luminile de pe ecranul de zbor începură să pîlpîie una după alta. Ușa dintre cabină și carlingă se deschise, iar echipajul auzi țipetele din spate. Hirsch se întoarse, privind spre celălalt capăt al navei. Văzu cerul și nu spuse decît:

– Dumnezeule!

În spatele lui, Matti Yadin zăcea jos, sîngerînd, căci ușa îl lovise în plină față. Avidar se întoarse spre Zevi Hirsch, strigîndu-i pentru a acoperi zgomotul aerului care pătrundea înăuntru:

– E mai bine așa. Nu poți să cedezi în fața ticăloșilor ăstora.

Hirsch îl privea consternat.

Becker urmărea încercările navei surori de a-și păstra echilibrul. Cu detașare rece, înțelese, văzînd flăcările portocalii, că bomba *se afla* pe rezervorul de echilibrare numărul unsprezece – un punct inaccesibil din cabină. Presupuse că bomba în sine era

destul de mică, pericolul mai mare fiind explozia combustibilului. Îi şopti lui Peter Kahn:

– Renunţă la computer şi goleşte rezervorul numărul unsprezece. Apoi se întoarse spre Hess: Spune-le pasagerilor să înainteze spre partea din faţă a cabinei.

Se întrebă dacă peretele de presurizare ar putea rezista exploziei, sperînd totodată să nu aibă ocazia să afle.

Privi pe geam, fascinat de ceea ce vedea. Hausner, Dobkin, Burg, Richardson şi McClure năvăliseră şi ei în spatele scaunelor piloţilor şi priveau aceeaşi scenă.

El Al 01 începu tulburătorul dans al morţii. Nava cu aripi delta se înclina şi se rotea asemenea unui planor elegant. Becker înţelegea prin ce trece Avidar, trăgînd şi apăsînd butoane, contacte, pedale şi manete. Dar era o bătălie pierdută.

Concorde 02 se apropie de avionul ce se prăbuşea. Becker ceru binoclu şi începu să privească. Din interiorul corpului de metal al navei coborî un mic propulsor care îi dădu lui Becker de înţeles că măcar computerul mai funcţiona încă. Asemenea creierului unui uriaş animal rănit, îşi dădea seama că e în pericol, dar, spre deosebire de acesta, nu înţelegea că rana e mortală şi continua să se lupte pentru a rămîne în viaţă. Computerul înregistrase defectarea sistemelor electrice şi hidraulice şi eliberase acest propulsor – o moară de vînt, mai degrabă – pentru a-l transforma în generator electric şi pompă hidarulică. Francezii denumiseră această caracteristică *très pratique*, dar britanicii o considerau disperată. Becker ştia că, în acest caz, noua sursă de energie n-avea decît să înrăutăţească situaţia, căci reţelele electrice distruse aveau să redevină active, iar lichidul hidraulic să ţîşnească prin ţevile deschise. Capilare nervoase distruse şi artere sfîşiate. Dar inima metalică bătea încă, iar creierul mecanic încă mai funcţiona. Becker era îngrozit de ceea ce vedea cu binoclul. Îl puse jos şi îşi şterse ochii şi tîmplele.

În avionul care se prăbuşea, Avidar şi Hirsch nu reacţionau decît instinctiv în faţa fiecărei crize noi, căci ce altceva mai era de făcut în cabina de pilotaj a unui avion condamnat. Leo

Sharett stătea calm în fața tabloului de comandă al inginerului de zbor, îndeplinindu-și conștiincios rolul de coordonare a sistemelor, chiar și la multă vreme după ce acestea încetaseră să mai existe. Luminile instrumentelor sale începură să se stingă una cîte una, iar avionul începu să se aplece cu vîrful în jos, ca o frunză argintie în bătaia blîndă a vîntului. Apoi, ca o izbăvire, avionul se dezintegră într-o flacără imensă.

Becker auzea strigătele disperate din cabina din spatele lui. Deasupra tuturor se auzea vocea micului Yaakov Leiber, strigînd numele soției sale. Văzu cîteva fragmente venind spre ei și făcu o manevră bruscă pentru a le evita. Cei cinci bărbați aflați în picioare în cabina de pilotaj se prăbușiră pe podea, iar în cabina pasagerilor aceștia fuseseră azvîrliți din scaune. Cu întîrziere, Peter Kahn aprinse semnalul pentru centurile de siguranță și vorbi în microfonul PA:

– Toată lumea jos. N-o să se întîmple nimic.

Apoi le explică rapid care era situația.

În cabina de pilotaj toată lumea se ridică în picioare. Hausner privi spre Dobkin și Burg, dar aceștia se întoarseră cu spatele.

Avionul cu reacție Lear se făcu din nou auzit prin radio. Tot vocea lui Rish, care urla aproape isteric:

– Ei m-au obligat s-o fac, țipă el. Acum, ascultați-mă bine! Urmați-mă și faceți exact ceea ce vă spun, dacă nu, o să le împărtășiți soarta.

Hausner înșfăcă microfonul de pe tabloul de comandă și spuse:

– Rish, ticălosule! Aici Jacob Hausner. Criminal blestemat! O să te omor cînd ajungem jos, nenorocitule!

Începu să-i adreseze în arabă o avalanșă de injurii tipice pentru Orientul Mijlociu.

După ce Hausner tăcu, vocea lui Rish se auzi din nou din difuzor. Era evident că Rish se străduia să își păstreze cumpătul. Spuse răspicat:

– Domnule Hausner, *te* voi omorî imediat cum ajungem jos.

Hausner începu o nouă tiradă în arabă, dar Becker îi smulse microfonul. Mută pe frecvența alternativă pentru a lua legătura cu Laskov, dar nu auzi decît un țiuit puternic.

Vocea lui Rish se auzi din nou, acoperind cu greu sunetele radioului:

– Nu mai puteți comunica nici cu escorta, nici cu mine. Urmați-mă.

Țiuitul deveni și mai puternic.

Becker închise toate radiourile.

– Ne-a blocat accesul. Probabil că are un emițător cu o bandă foarte largă la bord. Privi în jurul lui, în cabină. Cred că are toate atuurile.

Se uită spre Burg, care era cel mai în vîrstă dintre cei prezenți.

Acesta încuviință din cap. Era foarte palid, ca toți ceilalți, de altfel. Imaginea avionului pulverizîndu-se îi îmbolnăvise, pur și simplu. Burg dădu din nou din cap.

– Dați-mi voie să vorbesc cu ministrul de externe și cu pasagerii. Au dreptul să știe ce se întîmplă. Vocea îi era sugrumată. Vă rog să mă scuzați, spuse, ieșind din carlingă.

Tom Richardson își drese vocea.

– Poate că ar trebui să-i lăsăm pe piloți să-și facă datoria.

Dobkin încuviință.

– Da. Trebuie să vorbim cu fiecare dintre pasageri și să le explicăm ce trebuie să facă atunci cînd vom ateriza. Trebuie să începem să organizăm o defensivă psihologică împotriva presiunilor pe care le presupune statutul de ostatic. Este foarte important.

– Da, zise Hausner. Bine gîndit. Cred că va fi o captivitate de lungă durată. Cel puțin, pentru voi.

Richardson interveni:

– Nu vă faceți griji, domnule Hausner. Nenorocitul ăla încerca doar să vă sperie.

McClure vorbi pentru prima dată de cînd își exprimase preferința pentru Pan Am.

– Nu fi prost, Richardson. Tipul acela tocmai a omorît cincizeci de oameni. Dacă a spus că-l omoară pe Hausner, o va face.

– Mulțumesc, replică Hausner.

– Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, zise McClure.

Scoțînd încă un băț de chibrit din provizia sa inepuizabilă, și-l bagă în gură.

Avionul Concorde 02 urmă traseul Lear-ului, îndreptîndu-se spre sud. În timp ce toți ceilalți se întoarseră în cabina pasagerilor, Hausner rămase pe loc. Nu putea să dea ochii cu nimeni. Se simțea răspunzător, cu toate că, de fapt, situația devenise disperată ca urmare a îndemnului la precauție rostit de Talman și a indeciziei lui Laskov. Vîrsta îșî spunea cuvîntul, tocind instinctele războinice ale acestuia, iar promisiunea păcii îi încetinise reacțiile. Apoi mai erau vinovați și cei de pe Hawkeye, care îl asiguraseră pe Laskov că la bordul avionului Lear se afla un grup de oameni de afaceri. Și slaba securitate asigurată de francezii care asamblaseră avioanele. Și, în fine, tot ceea ce se întîmplase în ultimele cîteva mii de ani. Toate acestea se adunaseră sub cerul acela lipsit de nori, la mii de metri deasupra Mediteranei. Dar Hausner alungă aceste gînduri. Îi păru rău că nu schimbase avionul cu Matti Yadin.

8.

Generalul Talman şedea pe scaunul său din centrul camerei operative, de la Citadelă. Evita privirile tehnicienilor şi ale personalului aflat în jurul său. Văzuseră cu toţii, pe ecranul radarului, cum se dezintegrase avionul Concorde 01.

Talman vedea încă avioanele Lear şi Concorde 02, care se apropiau de coasta Sinai. Îi putea urmări atîta timp cît imaginile recepţionate de la E-2D rămîneau clare. Dar ştia că, pînă la urmă, Lear-ul avea să oblige Concorde-ul să zboare la joasă altitudine, făcîndu-l să dispară pe fundalul neregulat al solului.

Urmărind imaginile pe propriu-i radar, ofiţerul de zbor al lui Teddy Laskov, Danny Lavon, ajunse la aceeaşi concluzie.

– Coboară rapid, domnule general. N-o să-i mai putem vedea deasupra Sinaiului.

Laskov nu răspunse.

Talman puse mîna pe un telefon de perete şi luă legătura cu toate escadrilele. Le ordonă să pătrundă în spaţiul aerian egiptean, urmînd un traseu care să le permită să localizeze pe radarele lor avionul Concorde. Unul dintre aghiotanţii lui Talman sună la Cairo. Egiptenii vor colabora, dar avea să mai dureze pînă cînd legătura putea fi stabilită.

David Becker urmări avionul Lear care coborî pînă la mai puţin de o sută de metri de suprafaţa apei. În curînd se ivi coasta Sinai, deasupra căreia ajunseră foarte repede. Becker înclină botul conic al avionului pentru a avea o mai bună vizibilitate.

Dedesubt se zărea nedesluşit deşertul, iar imensul Concorde era zguduit puternic de curenţii de aer. Becker nu ştia ce intenţii are Rish, însă era convins că omul e nebun. Micuţul Lear era mai uşor de manevrat printre mişcările neregulate ale aerului de la altitudinea joasă, în schimb Becker se străduia din răsputeri să menţină nava sa la aceeaşi înălţime şi în poziţie orizontală. Viteza aerului era de numai 250 de noduri, iar el era conştient că, dacă ar încetini mai mult, avionul s-ar opri. Cu toate acestea, cei de pe Lear nu păreau să dea vreo atenţie problemelor sale, accelerînd sau încetinind alternativ în cursul urmăririi şi efectuînd manevre de uşoară modificare a direcţiei şi a altitudinii care erau extrem de dificile pentru Becker. Acesta ajunsese la concluzia că pilotul de pe Lear nu era un specialist în ale zborului. Becker deschisese deja flapsurile, pentru a avea o siguranţă mai mare, modificînd în mod constant energia. Kahn pompa combustibil în secţiunea mediană a rezervorului numărul zece, încercînd să menţină nava în echilibru.

Cu mîinile crispate pe dispozitivele de control, Becker îşi simţea gura uscată şi inima bătîndu-i cu putere în piept. În dreapta lui se afla Canalul Suez, dedesubt, trecătoarea Mitla. În faţă terenul se înalţa brusc. Altimetrul indica 330 de metri de la nivelul mării, sau 1 000 de picioare, dar el vedea că nu se află la o altitudine mai mare decît cei 100 de metri la care zburaseră cînd traversau coasta. În zare se vedeau, în ceaţă, culmile sudice ale munţilor Sinai, despre care ştia că au o înălţime de 800 de metri. Se întreba dacă pilotul de pe Lear era conştient că el trebuia să înceapă ascensiunea încă de acum, dacă nu voiau să se izbească de munţi.

Hess privi spre Becker.

– Dave, ăsta ne omoară.

Becker deschise radioul, dar nu auzi decît semnalul de bruiaj.

– Nenorocitul! exclamă, apoi continuă: Rish, Lear! Nu putem păstra altitudinea asta! Eşti cel mai idiot ticălos care s-a aflat vreodată într-o carlingă. Bruiajul continuă să se audă, iar Becker reduse volumul: Ticălosule!

Peter Kahn strigă din stația de transmisie a inginerului de zbor.

– Domnule căpitan, consumăm 585 de kilograme de combustibil pe minut.

– Pentru cît timp mai avem?

– Mai puțin de două ore jumătate.

Privindu-și ceasul, Becker văzu că trecuse cu puțin de ora patru. Dacă Rish plănuia un alt Entebbe, n-aveau să reușească.

– Păi, dacă aș ști unde vrea să ne ducă ticălosul, aș afla dacă trebuie să facem pe noi de frică sau nu.

Becker își blestemă ghinionul. Încă două decolări și trei aterizări. Acum se părea că nu va mai avea parte decît de o singură aterizare și de nici o decolare.

Avionul Lear se înclină puternic spre stînga, iar Becker îl urmă, fără să poată face o curbă la fel de strînsă, așa încît, atunci cînd virajul luă sfîrșit, se aflau la dreapta Lear-ului. Se redresă rapid și reveni în spatele acestuia. Îl rugă pe Kahn să îi dea binoclul și privi spre avionul aflat acum la numai o mie de metri înainte. Văzu clar cupola de observație din plexiglas, din care cineva îl urmărea cu un binoclu.

– Nenorociții!

Puse binoclul deoparte. Așteptă rîsetele răutăcioase ale demonilor din mintea sa. Dar aceștia nu se aflau acolo, iar el respiră profund, simțindu-se neașteptat de calm, mult mai liniștit decît se simțise în ultima vreme. Oare așa te simți cînd ești conștient că totul s-a terminat?

Hausner, care stătuse tăcut pe scaunul de catapultare, privi în sus.

– Ce șanse există ca oamenii noștri să ne urmărească prin radar?

Privind peste umăr, Hess îi răspunse:

– La altitudinea asta, și deasupra uscatului, foarte mici. Există pe E-2D un computer, sau cam așa ceva, care e în stare să identifice imagini, separîndu-le de detaliile solului, dar ne aflăm de cîtăva vreme deasupra Egiptului și nu cred că ne-a urmat.

– Dar egiptenii?

Hess clătină din cap.

– Au aparatele acelea radar de sol, Barlock, de la ruşi, cu care pot urmări avioanele aflate la joasă altitudine. Însă noi ne aflăm în spatele liniei Henry Kissinger, iar radarele egiptene sînt orientate spre vest, spre Israel. Probabil că am fost detectaţi de la sol, dar pînă cînd egiptenii vor afla ce se întîmplă, noi vom fi deasupra Mării Roşii, dacă păstrăm aceeaşi direcţie. Şi-apoi, chiar dacă ar vrea să ne ajute, n-ar putea. Corect?

– Mă gîndeam la propunerea pe care o făcuse Laskov de a lansa o rachetă, zise Hausner. N-am putea apela la soluţia asta, dacă ne mai urmăreşte prin radar?

Becker vorbi fără să se întoarcă:

– *Dacă* ne mai aflăm pe ecranul radarului său şi *dacă* încă mai zburăm după apusul soarelui, o să mă mai gîndesc. În acest moment al zilei nu e deloc greu să observi urma unei rachete, iar semnalele electronice au o viteză mai mare decît obuzele. Becker apăsă pe pedalele de direcţie cînd coada avionului se înclină în stînga şi în dreapta. Dar sîntem al naibii de aproape de Lear. Pe ecranul unui radar probabil că aproape ne confundăm, aşa că ar fi nevoie de un foc al dracului de bine ţintit, ca să nu ne lovească pe noi în locul lor.

– Mă duc să arunc o privire la peretele de presurizare, zise Hausner, ridicîndu-se.

– Duceţi-vă, răspunse Becker. M-am gîndit şi eu la asta. Numai că, după cum ştiţi, de aici nu putem ajunge în locul acela. Doar dacă vreţi să vă căţăraţi pe coadă.

Becker regretă imediat aceste cuvinte, dar, cu fiecare minut de zbor, nervii îi erau tot mai întinşi.

Hausner ieşi din carlingă şi porni pe culoarul lung dintre scaune. Nimeni nu-i vorbi. Micul Yaakov Leiber îl privi cu ochii înlăcrimaţi. Cei care participaseră la şedinţa de securitate îi întoarseră spatele.

Cînd trecu pe lîngă ea, Miriam Bernstein îl atinse pe braţ, dar el nu-i dădu atenţie. Ajungînd în apropierea a doi dintre

oamenii lui, îi bătu uşor pe umăr, iar aceştia îl urmară. Intră în cambuza din spate, apoi într-o mică garderobă în care se aflau bagajele echipajului şi ale însoţitorilor. Erau, de asemenea, haine şi paltoane ale pasagerilor, atîrnate în cuierele aflate de-a lungul peretelui. Dădu la o parte hainele şi se uită la peretele de presurizare.

În sala de operaţiuni, Talman ascultă rapoartele fiecăreia dintre cele zece escadrile aflate deasupra Sinaiului. Nici un semnal vizual. Nici un obiect identificat prin radar. Laskov raportă ultimul.

– Cobor în Eilat pentru realimentare. Vreau ca muncitorii care lucrează la realimentare să mă aştepte pe pistă. Cînd o să plec din nou, nu mă mai întorc pînă nu-i găsesc. Şi vreau să aduceţi tancuri petroliere americane, ca data viitoare să pot efectua realimentarea în aer, la altitudine medie. N-o să las nici un centimetru al acestei zone nesurvolat pînă nu-i descopăr. Piloţii şi inginerii de zbor vor zbura şi vor dormi pe rînd.

Talman clătină din cap.

– Stai puţin, Gabriel. Privi harta luminată şi îşi spuse că zona în care avionul s-ar fi putut afla creştea în fiecare minut în proporţie geometrică. Se uită apoi la cercurile concentrice de pe hartă, care înconjurau punctul în care fuseseră văzuţi ultima dată, deasupra coastei. De atunci, zburaseră încă o jumătate de oră cu o viteză de vreo 500 de kilometri pe oră, timp în care se putuseră îndrepta în orice direcţie. Raza ultimului cerc era de 250 de kilometri, dacă se lua în considerare ultima viteză. Introduse datele într-un computer şi apoi citi informaţiile. Spaţiul aerian care trebuia cercetat avea deja o suprafaţă de 196 350 de kilometri pătraţi, fără a se pune la socoteală altitudinile cuprinse între 150 de metri şi opt kilometri. Cu fiecare minut numărul kilometrilor pătraţi şi cubi de cercetat creştea tot mai mult. Apăsă pe butonul radioului. Gabriel, poate că se îndreaptă spre Lod. Întoarce-te. Vom afla cît de curînd unde se află. Am încălcat

destul spațiul aerian astăzi. Pînă acum egiptenii au fost foarte răbdători, dar acum vor să plecăm. Au promis că vor trimite un avion de cercetare. Nu exagera, Gabriel. Este exact ceea ce urmăresc răpitorii, dar trebuie să evităm acest lucru. Vino acasă, bătrîne! Făcu o pauză. E un ordin.

Laskov confirmă, fără entuziasm.

Talman oftă și chemă restul escadrilei. Nu îndrăznise să le spună pe calea nesigură a undelor că sateliții americani încercau deja să localizeze avionul. De asemenea, avioanele de recunoaștere Lockheed SR–71, urmașe ale aparatelor U–2 se aflau deja în troposferă, zburînd cu 3 mach și fotografiind întreaga peninsulă Sinai. Aveau să treacă mai multe zile pînă ce informațiile oferite de sateliți și de SR–71 să poată fi interpretate. Era o acțiune de durată, preferabilă totuși lipsei de acțiune. Talman bănuia că și sateliții ruși și navele Mandrake făceau același lucru, dar se întreba dacă, în caz că ar avea mai mult noroc, aceștia ar da vreun semn de viață la Tel Aviv. Ultima soluție la care ar fi putut apela era ascultarea electronică. Poate că, în cele din urmă, puternicele instrumente de recepție electronică ale Agenției Americane de Securitate Națională și ale Serviciilor de Informații Israeliene reușeau să capteze sunetele puternicului aparat de bruiaj. În majoritatea țărilor lumii bărbați și femei, agenți plătiți, stăteau în încăperile aflate la ultimul etaj al locuințelor lor, ascultînd și înregistrînd orice semnal radio transmis în apropierea lor. Poate că, în cele din urmă, unul dintre oamenii aceștia avea să capteze sunetul transmițătorului aeropurtat cu bandă largă de emisie, pe care fuseseră instruiți să îl caute. Dar Talman știa că, aflat în preajma avionului Concorde, Lear-ul avea să emită doar un semnal extrem de slab, iar șansele de a-l recepționa erau minime, chiar dacă nu inexistente.

Talman era mulțumit, considerînd că, pentru moment, făcuse tot ce era posibil. Ridică receptorul telefonului și îl sună pe primul-ministru, căruia îi prezentă, mai întîi, un raport asupra

situației, iar apoi îi oferi demisia sa, închizînd înainte să primească vreun răspuns. Se ridică și se duse la adjunctul său, generalul Hur, vorbind cu el cîteva clipe. Apoi își luă pălăria și ieși din camera operativă. Toți cei de față priviră în tăcere spre ușa care se închise în urma lui.

Avionul Concorde se înălță treptat peste munții Sinai. Becker vedea că Lear-ul voia să rămînă la acea distanță de 150 de metri față de sol, dar ridicăturile și adînciturile bruște ale acestuia făceau ca survolul să fie îngrozitor de dificil. Cîțiva pasageri se simțeau deja rău.

În fața lor se înălța muntele Sinai, iar avionul Lear trecu peste vîrful acestuia la mai puțin de cincizeci de metri. Becker acceleră și depăși vîrful. Altimetrul său sălta brusc de la cincizeci de metri la o sută și înapoi, în timp ce aripile imense în formă de delta fură lovite de curenți ascendenți. Se săturase. Acceleră și mai mult și începu să se înalțe deasupra avionului Lear. Acesta crescu brusc viteza și se ridică drept înaintea lui. Becker încetini imediat, și avionul se cutremură, fiind gata-gata să se oprească. Apoi acceleră din nou pînă cînd depăși destul de mult viteza de oprire, continuînd să zboare constant.

– Era cît pe-aci, spuse Hess cu vocea tremurîndu-i ușor. Cred că vrea să-l urmăm, indiferent cît de greu ne va fi. Probabil că știe ce pilot bun ești, Dave.

Becker își șterse transpirația rece de pe frunte. Avionul Lear coborî la altitudinea dinainte, reduse din nou viteza, și Becker ajunse iarăși în spatele lui. Se simțea ca un elev ascultător urmîndu-l pe un inspector supraveghetor al chiulangiilor într-un loc ascuns pentru pedeapsă, iar sentimentul era umilitor. Știa acum că Rish era gata să provoace o coliziune în aer, în caz că lucrurile nu mergeau conform planurilor sale.

Oamenii lui Hausner înlăturau fîșiile de plastic de pe peretele de aluminiu, folosindu-se de cuțitele lor de trupe de comando. Hausner privea cum, cu fiecare mișcare, oțelul ieșea la iveală. Nu exista nici o posibilitate de a se trece dincolo.

– Are cineva vreo idee?

Nathan Brin, unul dintre oamenii săi, încercă să-şi păstreze echilibrul în avionul care sălta în sus şi în jos şi spuse:

– Ce aţi zice de o idee disperată?

– S-o auzim.

Tînărul se ridică şi vorbi repede:

– Am putea lua praf de la proiectile, un container din cambuză şi să facem o încărcătură explozivă, la care să ataşăm un fir electric pentru a da o gaură în perete. Apoi, cu o lanternă şi cîteva curele am putea prinde firul care conectează bomba şi l-am trage afară.

Hausner se întoarse către celălalt bărbat, Moshe Kaplan.

– Kaplan, acesta e genul de oameni pe care îi angajăm acum?

– Ce nu vă place la ideea asta? întrebă Brin, înroşindu-se.

– E periculoasă. Şi ce te face să crezi că există o astfel de sîrmă şi nu o baterie?

Brin căzu pe gînduri.

– Trebuie să fie vorba de o sursă de energie care aparţine avionului şi care e conectată cu receptorul radio şi cu detonatorul. *Ceva* a detonat bomba de pe 01, şi acel ceva nu a fost în nici un caz o baterie plasată acolo cu mai mult de un an în urmă.

Hausner încuviinţă din cap.

– În regulă, dacă este vorba de o sîrmă, atunci aceasta trebuie să fie conectată cu o sursă cu energie şi voltaj constante. Ceva în genul farurilor de navigaţie ale cozii.

Se gîndi un moment, apoi se repezi afară din compartimentul bagajelor şi, parcurgînd culoarul dintre scaune, ajunse la puntea de comandă. Auzindu-l pe Hausner intrînd în carlingă, Becker întoarse capul.

– Avem noroc?

– Ascultă, sursa de energie a radioului şi a detonatorului ar putea fi farurile de navigaţie ale cozii. Stinge-le.

Becker se gîndi un moment, amintindu-şi că Rish le ceruse în mod expres să ţină luminile de navigaţie aprinse. Dar toate

aeronavele zboară cu ele aprinse. De ce ar fi trebuit să precizeze asta?

– Mai sînt şi alte surse de energie acolo, în spate. Toată reţeaua hidraulică din coadă este activă şi urmărită electric, inclusiv roata din spate şi dispozitivele de direcţie. Firește, pot să sting luminile de navigaţie ale cozii şi pot chiar să renunţ la energia pentru roată, dar nu pot opri curentul aparatelor de direcţie, pentru că am nevoie de ele în timpul zborului.

Stînd în dreptul panoului de comandă al inginerului de zbor, Kahn spuse:

– M-am gîndit şi eu la asta. Există multe şanse ca sursa de curent să fie farurile de navigaţie ale cozii. Dar orice bombă controlată prin radio trebuie să aibă şi o baterie care să recepţioneze constant impulsuri de la sursele de energie din interiorul cozii. Chiar dacă a fost plasată acolo cu ani de zile în urmă, bateria se încarcă de cîte ori pornim motoarele. Dar poate că greşesc. Pot stinge luminile de navigaţie şi pot tăia curentul roţii din spate, zburînd mai departe tot aşa. Poate că vom fi aruncaţi în aer, dar poate că nu. Vrea cineva să încerce?

Nu voia nimeni.

Hausner se aşeză în scaunul de catapultare şi îşi aprinse o ţigară. Bucuria de o clipă trecuse.

– Poate că am reuşi să ridicăm o secţiune a podelei din cabină şi o porţiune din reţeaua de blindaj şi din izolare. Apoi am pătrunde prin acoperişul de aluminiu al compartimentului bagajelor. De-acolo ar trebui să fie mai uşor să trecem prin peretele de presurizare în coadă.

Becker clătina din nou din cap.

Nu îi plăcea ideea de a face tot felul de găuri în avionul său şi de a-i trimite pe oameni să umble prin el.

– Ştii că şi compartimentul bagajelor e presurizat, iar peretele este la fel de gros şi acolo, jos, ca şi aici, în cabină.

– Chiar dacă ai putea trece prin el, nu am chef de nici un fel de gaură. Şi nici de expediţii prin podea. Nu pot să risc. Sînt prea multe fire.

Hausner se ridică şi zîmbi forţat.

– Atunci sînt convins că nu ai agrea ideea de a folosi praf de pușcă pentru a face o gaură în peretele de presurizare?

În ciuda situației în care se aflau, Becker izbucni în rîs.

– Îmi pare rău.

Știa că Hausner ar fi preferat să moară decît să înfrunte din nou viața după cele întîmplate aici, asta în caz că nu reușea să salveze chiar el situația. Mai știa, de asemenea, că asupra lui Hausner plana o amenințare cu moartea. De aceea nu mai putea avea încredere în modul lui de a gîndi.

– Domnule Hausner, vă mulțumesc pentru ceea ce încercați să faceți, dar, în calitate de căpitan al acestei nave, am dreptul de veto asupra oricărei idei care ar pune în pericol avionul sau pe oamenii din el. Cîtă vreme ne aflăm în aer, eu comand aici, nu dumneavoastră, nici Burg, nici ministrul de externe. Eu. Privi peste umăr. Uite ce e, Jacob, știu prin ce treci, dar ia-o încetișor. Mai avem două ore de zbor în față. Să vedem ce se întîmplă.

Hausner încuviință din cap.

– În regulă.

Părăsi puntea de comandă.

9.

Concorde-ul traversă promontoriul peninsulei Sinai, îndreptîndu-se spre Marea Roşie în urma Lear-ului care se înclina puternic pentru a se orienta către Arabia Saudită. Becker era curios să afle încotro se îndreptau, cu toate că destinaţia lor părea din ce în ce mai puţin importantă.

Cu vîrful înclinat, cu coada şi flapsurile în jos, avionul semăna mai mult decît oricînd cu o pasăre, cu o străveche pasăre a mării care voia să coboare pe suprafaţa apei de sub ea, dar, dintr-un motiv sau altul, nu putea s-o facă. Becker privea fascinat spuma albă a valurilor Mării Roşii.

– Se zăreşte coasta, Dave.

Linia ţărmului saudit se apropia repede şi, cît vedea cu ochii, terenul era neted. Oftă uşurat.

– N-o să mai fie aşa de greu acum.

Hess îl privi şi spuse:

– E numai un fel de a spune. Vrei să te înlocuiesc un timp?

Becker se uită la el, întrebîndu-se dacă ar fi în stare să piloteze un Concorde în condiţiile acestea. Se hotărî să fie grosolan:

– Eşti în stare?

– Sînt în stare să mă descurc cu ce-a mai rămas de făcut.

Becker zîmbi şi lăsă dispozitivele de control. Căută în buzunar o ţigară. Aproape că se simţea bine. Dacă existase vreodată un motiv ca un pilot să îşi piardă cumpătul, atunci zborul peste Sinai fusese acela. Indiferent ce s-ar întîmpla, se simţea liniştit la gîndul că acest ultim zbor al său fusese cel mai reuşit.

Lear-ul prinse rapid viteză, zburînd cu vreo 800 de kilometri pe oră. Hess se străduia să mențină Concorde-ul la 150 de metri deasupra solului.

Becker văzu, drept înainte, cîțiva beduini pe cămile, care îi priveau uimiți. Soarele care apunea pe mare arunca o umbră uriașă a aripii delta deasupra beduinilor. Cămilele se răspîndiră în dezordine cînd avionul trecu pe deasupra lor. Trase din țigară. Zborul părea mai sigur acum în aceste zone fără denivelări, dar Becker era conștient că, la o altitudine de 150 de metri și cu o viteză atît de mare, oricemică denivelare i-ar fi putut face să se izbească de pămînt înainte ca pilotul să aibă timp să redreseze.

Peter Kahn își ridică privirea de pe instrumentele sale.

– Mai avem carburant pentru o oră și cincizeci de minute, domnule comandant.

Dobkin își făcu apariția în cabina de pilotaj și își puse mîna pe brațul lui Becker.

– Cum merge?

– Bine. Vreo idee?

– Am ținut o mică ședință în spate.

– Și?

– Am ajuns la concluzia că amicii sînt foarte inteligenți. În primul rînd, nu s-au apucat să ne țină acele lungi predici politice la care apelează de regulă tipii de soiul acesta. Așa încît nu știm nimic despre ei, în afară de faptul că, probabil, sînt palestinieni. Iar dacă Hausner n-ar fi recunoscut vocea lui Rish, nu am fi știut nici măcar atîta. În aceste condiții este extrem de dificil pentru oamenii noștri să înceapă să lucreze la acest caz.

– Nu e bine, zise Becker.

– Cîtuși de puțin, consimți Dibkin. Au modificat și mai mult acel *modus operandi*, bruindu-ne aparatele de emisie. Asta nu poate să însemne decît că ne îndreptăm spre o destinație secretă. De data aceasta, nu vom mai ateriza pe un aeroport înțesat de reporteri și nici nu va mai avea loc o salvare gen Entebbe, fiindcă nimeni nu va ști unde ne aflăm. Nu ni se va permite să comunicăm cu lumea.

Becker ajunsese la aceleaşi concluzii. Îşi spusese că s-ar putea să fie silit să aterizeze în deşert, iar acum era convins că aşa avea să se întîmple. Spera să aibă parte măcar de o pistă ca aceea de la Dawson Field.

Dobkin păru să-i ghicească gîndurile.

– Poţi ateriza oriunde?

– Nu şi într-o curte cu porci, dar nu vă faceţi griji din cauza asta.

Hausner se aşeză lîngă Miriam Bernstein şi discutară o vreme. Simţeau amîndoi un soi de vinovăţie pe care încercau să o depăşească stînd de vorbă. Un steward, Daniel Jacoby, preluase conducerea echipei de însoţitori de zbor şi dădea instrucţiuni cu privire la servirea meselor şi a băuturilor, indiferent dacă avea cineva nevoie de acestea sau nu. Hausner ceru un Scotch dublu. Îşi agită băutura.

– Nu-mi vine să cred că am putut trece cu vederea acest amănunt.

Miriam Bernstein luă o înghiţitură din băutura lui.

– Ar fi găsit o altă modalitate de a o face.

– Oricare ar fi fost aceasta, aş fi fost la fel de vinovat.

– Mă tot gîndesc la Teddy... la generalul Laskov. A căzut în aceeaşi capcană ca şi noi. Sînt convinsă că ar fi reacţionat altfel, dacă eu nu aş fi...

– Nu pot să cred că nenorociţii aceia au fost în stare de aşa ceva.

– Jacob... Am auzit pe cineva spunînd că acest Rish te cunoaşte. Şi că a ameninţat...

– Ar fi trebuit să-l împuşc pe ticălos cînd am avut ocazia.

– A spus, într-adevăr, la radio că vrea să...

– Nu da atenţie zvonurilor. Vom avea parte de foarte multe în zilele care urmează.

Îl atinse pe braţ.

– Îţi aminteşti de ziua în care m-ai întrebat dacă vreau să-ţi fac o vizită... acasă?

Hausner începu să rîdă.

– Nu spune lucruri pe care s-ar putea să le regreți cînd te vei întoarce la Tel Aviv, mai ales că s-ar putea să-ți cer să te ții de cuvînt.

Ea surîse.

– Nu te-am înțeles niciodată cu adevărat. Te-am admirat mereu... dar tu îi sperii pe oameni.

– Nu am nevoie de o spovedanie pe patul morții. Nu sîntem pregătiți pentru așa ceva, încă.

– În regulă.

Discutară despre alte subiecte, iar cînd cina fu servită, nici unul nu simți nevoia să mănînce.

Abdel Majid Jabari discuta cu Ibrahim Ali Arif, celălalt delegat arab la bord.

Vorbeau într-o arabă rapidă, blîndă, șoptită.

– E o tragedie.

Arif vorbea la fel de repede pe cît mînca.

– Mă simt foarte stînjenit în clipa de față. Ca Daniel în groapa cu lei.

Jabari privea la bărbatul solid care își îndesa mîncarea în gură.

– Nu te mai gîndi mereu la propria-ți dificultate, prietene. Tragedia aceasta e mai mare decît ea. Își aprinse o țigară. Îmi pare atît de rău pentru acei evrei care și-au mizat cariera și reputația pe bunăvoința arabilor.

– Și totuși, mă simt destul de jenat. Nu cred în păcatul sîngelui. Jenat, da. Vinovat, nu. Sentimentul de vinovăție e tipic evreiesc. Privi către tava neatinsă din fața lui Jabari. O luă și o așezâ deasupra propriei tăvi, întrebîndu-l: Te deranjează dacă...?

Jabari bău din paharul de arak.

– În orice caz, groapa cu lei se află *afară*, zise el, arătînd în direcția avionului Lear. Aceștia sînt compatrioții noștri. Trebuie să-i putem privi în ochi, fără nici o urmă de stînjeneală. Fii sigur că le vom împărtăși soarta.

Între două mușcături, Arif începu să rîdă.

– S-ar chema că sîntem foarte norocoşi, amice. Chiar dacă pe *ei* îi eliberează pînă la urmă, ştii bine că *noi* sîntem marcaţi pentru tratament special. Groapa cu lei este şi aici, şi acolo. Sîntem oameni fără ţară, fără popor, fără adăpost. Sîntem blestemaţi. Cred că aş mai vrea o porţie. Steward!

Avionul Lear se întoarse spre nord, urmat de Concorde. Ieşiră din Arabia Saudită şi intrară în Irak. Soarele, aflat aproape de linia orizontului, arunca umbre purpurii pe pămînt. Becker era din ce în ce mai îngrijorat.

– Timpul de zbor?

– Jumătate de oră, răspunse Kahn.

Unul dintre cele mai fascinante detalii tipice pentru Orientul Mijlociu, îşi spunea Becker, era inexistenţa unui apus veritabil. Acum era lumină, iar peste un minut se făcea întuneric. Dacă era destul de periculos să aterizezi în timpul zilei pe o suprafaţă care nu aparţinea unui aerodrom, noaptea, această încercare se putea transforma într-un dezastru.

– Ce se va termina mai întîi, Peter?

Kahn înţelese ce voia să spună. Deschisese deja o carte cu grafice.

– Aici, soarele apune la şase şi şaisprezece minute. Sfîrşitul zilei aeronautice are loc cu cinci minute mai tîrziu. Acum e şase şi un minut, aşa că mai avem vreo douăzeci de minute de lumină şi douăzeci şi nouă de combustibil. Aproximativ.

Becker vedea discul lunii deasupra liniei întunecate a orizontului. Cîteva stele clipeau în zona mai întunecată a cerului. La nord, prin geamul său din partea stîngă, se vedea Steaua Polară. Dedesubt, umbrele deveneau prelungi şi se preschimbau din purpuriu în negru. Deşertul e incredibil de frumos, îşi spuse Becker.

Hess îl făcu atent.

– Uite!

Becker privi prin parbriz. În depărtare terenul se înclina şi se vedea o porţiune cu vegetaţie luxuriantă. Un rîu îşi unduia cursul printre pîlcuri de curmali. Dincolo de acesta, care acum

era aproape sub el, se afla un alt rîu mai mare şi la fel de şerpuitor. Tigrul şi Eufratul. Dincolo de Tigru, se înălţau munţii Iranului de peste o mie de metri. Altimetrul său arăta că nivelul solului scăzuse, apropiindu-se de cel al mării, aşa că acum se aflau la circa 300 de metri înălţime, iar Lear-ul nu dăduse nici un semn că ar vrea să coboare sub cei 150 de metri anteriori.

– Acesta trebuie să fie capătul drumului, zise Hess.

Becker privi în jos către pămîntul dintre cele două fluvii. Mesopotamia. Tărîmul fertilităţii. Leagănul civilizaţiei. Era o alinare să priveşti peisajul acesta, după întinderea pustie a deşertului. Se întrebă dacă zburau către nord, spre Bagdad. Instinctiv, căută să vadă urma de fum a rachetei lui Laskov. Îşi stinse ţigara şi se întoarse spre Hess.

– De-aici preiau eu conducerea.

Lear-ul se lansă într-un cerc larg spre stînga, iar Becker îl urmă. Cînd aparatul dinainte începu să coboare, Becker înţelese că nu se îndreptau spre Bagdad.

Hess apăsă pe butoanele de aprindere a semnalelor pentru legarea centurilor de siguranţă şi stingerea ţigărilor. Luă microfonul PA şi spuse:

– Ne apropiem de aterizare. Vă rugăm să rămîneţi pe scaune şi să nu fumaţi.

– Mulţumeşte-le că au zburat cu El Al, spuse Becker.

– Ce glumă bună, răspunse Kahn.

– Carburant?

– Din punct de vedere tehnic, deloc.

– Lasă tehnica.

În afara computerelor şi a instalaţiilor electronice, mai era şi acel ceva pe care piloţii îl numeau în feluri diferite.

Kahn ezită.

– Două mii de kilograme, poate.

Becker încuviinţă din cap. În condiţii normale asta însemna încă aproape cinci minute de zbor. Putea realiza o aterizare perfectă dacă începeau fără prea mare întîrziere, dar nu ar fi făcut faţă unei aterizări incomode sau uneia forţate, în care ar fi tre-

buit să efectueze o întoarcere. Aştepta îngrozit să audă liniştea care anunţa oprirea succesivă a motoarelor.

Avionul Lear ieşi din cerc într-un unghi de 90 de grade şi se îndreptă spre nord, într-o linie accentuat descendentă.

Becker văzu, în depărtare, o şosea dreaptă, care mergea dinspre nord spre sud.

– Cred că asta e pista noastră de aterizare.

Ieşi la rîndul său din mişcarea circulară şi reveni în spatele avionului Lear.

Hess deschise trenul de aterizare şi începu să coboare flapsurile.

– Se putea şi mai bine.

Soarele aproape dispăruse, iar şoseaua abia dacă se mai vedea. Becker observă că pe marginile ei se aflau tufe, iar terenul era accidentat. Începură manevrele finale.

Dobkin şi Hausner năvăliră în cabină. Primul strigă ceva. Becker se înfurie.

– Întoarceţi-vă la locurile voastre. Încerc să aterizez cu porcăria asta.

Nu făcură nici un gest de a pleca.

Hausner spuse:

– Am votat.

– Aici nu sîntem în Knesset. Liniţte!

Jos se aprinseră opt becuri aflate de o parte şi de cealaltă a şoselei pe care o luminau parţial. Cineva agita o lanternă puternică în locul în care Becker presupunea că se află pragul de aterizare. Avionul Lear trecu acest prag şi Becker zări flapsurile coborînd. Clătină din cap pentru a alunga oboseala şi îşi privi cu atenţie instrumentele. Abia se mai vedeau. Privi din nou pe geam. Luminile de jos îi stînjeneau vederea. Ştia că în asemenea situaţii îşi putea pierde uşor simţul de orientare. Se ştie doar că din cauza oboselii, unii piloţi încercaseră să aterizeze pe Calea Lactee, atunci cînd îşi mutaseră privirea de la instrumentele de bord către exterior. Puteau lua stelele drept semnale luminoase de aterizare şi rîurile drept piste. Se frecă la ochi.

Hausner veni în spatele lui Becker.

– Votul a fost unanim. Altminteri, nu l-am fi luat în considerație.

Becker reduse puțin viteza și îi ceru lui Hess să coboare flapsurile în totalitate. Cu mîna dreaptă ținea manșa, iar cu stînga, maneta de accelerație. Încercă să plaseze vîrful aparatului între șirurile de indicatoare luminoase. Privi țintă spre farurile de zbor ale avionului Lear.

– Ce vot? Despre ce dracu' vorbiți? Mă chinui să aterizez pe cea mai nenorocită pistă pe care am pomenit-o. Ce vreți?

– Bomba nu are nici un efect la sol, Becker. În cel mai rău caz, ne va avaria coada, spuse Hausner repede.

– Și?

Becker văzu Lear-ul atingînd pămîntul și zguduindu-se în urma impactului. Avionul lor trecu peste prag, iar Becker reduse și mai mult viteza. Uriașa navă începu să atingă pămîntul.

– Am votat să luptăm cînd ajungem jos, zise Hausner. Oamenii mei au cîteva arme. Poți ateriza în altă parte?

Hausner aproape striga.

Becker simți perna de aer care se forma sub marile aripi delta. Îi răspunse tot strigînd:

– De ce nu mi-ați spus acum două minute?

De-o parte și de alta, sub imensele aripi delta, se zăreau camioane și oameni. Șoseaua era denivelată, iar avionul se zguduia periculos. Un alt grup de vehicule cu farurile aprinse se afla la vreo doi kilometri mai înainte, acolo unde se presupunea că aparatul avea să se oprească.

În partea stîngă se afla un deal nu foarte înalt care, probabil, oferea o perspectivă a Eufratului. Hausner strigă ceva la el. Becker luă rapid o decizie, fără a avea timp să se gîndească. Împinse înainte maneta de accelerație, iar nava se ridică din nou. Împinse puternic manșa și pedalele de direcție. Avionul Concorde se înclină spre stînga, îndreptîndu-se către Lear.

Acesta rulase pe partea stîngă a șoselei și se oprise printre grupurile de vehicule pe care Becker le văzuse la capătul traseu-

lui de rulaj intenţionat. Aflat în picioare pe aripa avionului Lear, Rish urmărea scena. Crezu iniţial că avionul se zguduise atît de puternic, încît avea să părăsească şoseaua. Apoi observă poziţia flapsurilor şi a direcţiei şi, intrînd în Lear, opri aparatul de bruiaj strigînd în transmiţător:

– OPRIŢI! OPRIŢI!

Întinse mîna spre detonatorul radio în timp ce avionul Concorde se îndrepta direct spre el în mare viteză şi la numai cîţiva metri de sol.

Avionul zbura cu 180 de noduri, iar trenul său de aterizare aproape că atingea pămîntul. Aripile delta creau o pernă de aer mai mare decît cea produsă de aripile obişnuite, drepte. Becker se îndreptă spre terenul mai înalt din partea stîngă. Ţiuitul slab al radioului încetă, iar Becker auzi vocea lui Rish ţipînd la el. De fapt, Lear-ul se afla drept înaintea sa, la mai puţin de cincizeci de metri şi, pentru o fracţiune de secundă, Becker se gîndi să îl zdrobească. Îşi dădu seama însă că moartea lui Rish nu ar rezolva nimic şi că impactul cu avionul celălalt la o asemenea viteză i-ar fi putut omorî pe toţi. Trebuia să evite aparatul lui Rish.

Acum nu mai putea folosi acceleraţia sau postcombustia, căci Concorde-ul s-ar ridica, iar cînd coada ar fi aruncată în aer, ar muri cu toţii. Sau, dacă postcombustia ar folosi ultimele resurse de carburant, iar motoarele ar lua foc, ar muri, de asemenea. Trebuia să menţină aparatul la altitudine mică, dar nu atît de jos, încît să lovească avionul Lear ori vreun alt obstacol de la sol. Becker îşi ţinu respiraţia cînd trecură ca fulgerul pe deasupra Lear-ului, trenul de aterizare evitînd cu foarte puţin impactul. Concorde-ul zbură mai departe. În faţa lor se ridicau acum ruinele unui zid. Îşi luă inima în dinţi şi începu să tragă uşor de manşă. Vîrful avionului se ridică încet şi, cînd trecură razant pe deasupra zidului, roţile posterioare, de amortizare, se loviră de acesta. Concorde-ul se zgudui din toate încheieturile. Becker trase din nou de manşă, iar vîrful avionului se ridică, îndrep-

tîndu-se spre dealul care se înalţa în apropiere. Ar fi vrut să poate trece peste fluviu, dar ştia că, în două secunde, Rish avea să apese pe buton.

Cînd Concorde-ul trecu pe deasupra, avionul Lear se zgîlţîi puternic în legăturile sale. Micuţa aeronavă, vehiculele şi oamenii din preajmă fură loviţi de gunoaiele spulberate. Pămîntul fu acoperit de un nor uriaş de praf care orbi pe toată lumea. Rish bîjbîi după detonator şi, cînd îl găsi, căută butoanele pe pipăite.

Becker smuci frîna. Rish ţipa în continuare în transmiţător. Trenul principal de aterizare atinse coasta dealului cînd vîrful avionului se înălţă. Becker schimbă sensul presiunii motoarelor. Roata de amortizare din spate se lovi de sol şi se zgudui. Vîrful avionului se îndoi, iar trenul de aterizare aflat în dreptul său lovi pămîntul. Nava se cutremură violent, aruncîndu-i la podea pe toţi cei aflaţi în spatele lui Becker. Sistemul computerizat de frînare sporea şi diminua succesiv presiunea exercitată asupra roţilor. Majoritatea cauciucurilor explodară. Apoi coada avionului sări în aer.

Becker opri cele patru motoare. Hess acţionă sistemul de stingere a incendiilor, iar Kahn opri toate dispozitivele. Avionul urca în plină viteză panta, iar în motoarele sale pătrunseră, cu un zgomot înfricoşător, tot felul de resturi şi gunoaie. În clipa în care motoarele încetară să se mai rotească, singurul zgomot care se mai auzi fuse cel al roţilor care se hurducau pe panta stîncoasă.

Chiar înainte de a auzi explozia, Becker simţi că pedalele de direcţie cedează. Ştia că în rezervorul numărul unsprezece încă se mai aflau urme de combustibil şi încerca să-şi închipuie cît de grave vor fi avariile. Se întreba dacă peretele de presurizare rezistase. O a doua explozie, care s-ar fi produs într-un rezervor plin de combustibil, ar fi distrus total aeronava. Fără coadă şi pedalele de direcţie, aceasta nu putea fi controlată nici măcar la sol.

Deodată, trenul de aterizare frontal se prăbuşi şi toţi cei aflaţi în cabina de comandă fură aruncaţi cu putere înainte. Vîrful

brăzdă adînc pămîntul în vreme ce avionul îşi continuă înaintarea. Pietrişul ridicat de vîrful conic al avionului lovi geamurile cabinei, crăpîndu-le şi transformîndu-le în veritabile reţele de pînză de păianjen. Instinctiv, Becker apăsă pe un contact hidraulic, ridicînd masca exterioară de protecţie deasupra parbrizului. Se aplecă în scaun şi privi din carlinga înclinată. În faţă, la vreo sută de metri, se profila un edificiu ruinat. Înainte ca masca de protecţie să fi acoperit în întregime geamul, acesta fu izbit de ceva. Ţăndările zburară înăuntru, lovind faţa şi mîinile lui Becker. Acesta strigă:

– Ţineţi-vă!

Avionul încetini şi apoi se opri lent la cîţiva metri de ruine.

Becker privi în sus.

– Toată lumea teafără?

Privi în dreapta. Moses Hess zăcea peste maneta de control cu faţa plină de sînge. În parbriz, chiar în dreptul lui, se afla o gaură imensă.

– Dacă vreţi să luptaţi, coborîţi dracului jos din avion! strigă Becker în spate.

Peter Kahn se ridică şi strigă în cabină:

– Evacuarea! Însoţitorii de zbor! Evacuare de urgenţă!

Yaakov Leiber îşi dezlegase centura încă înainte de oprirea aparatului. Alergă la uşa din faţă, roti mînerul şi o deschise. În acel moment fu activat sistemul de depresurizare, iar rampa de evacuare de sub pragul uşii se deschise. Cei şase oameni ai lui Hausner ieşiră primii, în timp ce doi stewarzi îi conduceau pe pasageri pe interval, spre rampă. Stewardesele deschiseră cele două uşi pentru evacuare în caz de urgenţă, din apropierea aripilor. Acestea îi conduceau pe pasageri pe aripi şi apoi în jos, către latura din faţă a imensei aripi delta. Unii începură să sară de pe aripi, iar alţii să coboare rampa.

Hausner se ridică de pe podeaua cabinei de comandă şi pe jumătate alergă, pe jumătate se tîrî spre uşa din dreapta. O deschise şi sări înainte ca rampa să se fi deschis. Nici nu atinse

pământul şi deja începu să le strige oamenilor săi tot felul de ordine.

– În josul pantei! Mişcaţi-vă! Ticăloşii or să vină dinspre şosea. Pe acolo! Depărtaţi-vă o sută de metri!

Dobkin ieşi în urma lui Hausner, încercînd să aprecieze rapid situaţia. Se aflau pe un teren mai înalt, ceea ce era un lucru bun. În jurul avionului terenul era plat şi cobora în toate direcţiile. Spre est panta era mai domoală şi dădea în şosea. La vest cobora abrupt spre fluviu. Din cauza întunericului nu reuşea să vadă extremităţile sudică şi nordică ale platoului. Aveau vreo şase pistoale calibrul 22, un automat Uzi şi o puşcă. Ştia că arabii au mult mai multe arme. Privi spre coada avionului. Fusese grav avariată, dar asta nu mai conta. Probabil că şi peretele de presurizare fusese aruncat în aer, căci în spatele aeronavei erau împrăştiate bagaje. Truse de toaletă, pantofi şi haine fuseseră îngropate în brazda adîncă asemenea unor seminţe ce aşteaptă să fie acoperite pentru a se dezvolta în timpul primăverii. Ultima rază a soarelui se stinse şi cerul se acoperi de stele reci şi albe. Dobkin se simţi dintr-o dată înfrigurat şi îşi dădu seama că şi aici sufla vîntul *Hamseen*. Avea să fie o noapte lungă şi rece. Se întrebă dacă vreunuia dintre ei îi va mai fi dat să vadă răsăritul.

Isaac Burg stătea pe aripa delta înclinată, de pe care ceilalţi pasageri săreau jos. Se întoarse şi urcă pe fuzelaj. Se sprijini de un lonjeron îndoit şi privi atent spre şoseaua aflată la vreo jumătate de kilometru mai jos. Vedea farurile unor camioane săltînd şi coborînd pe panta plină de denivelări şi umbrele unor oameni care alergau înaintea vehiculelor ce avansau lent. Îşi scoase pistolul, un Colt al Armatei Americane, calibrul 45, şi aşteptă.

Jabari şi Arif coborîră rampa şi se îndepărtară de navă, Jabari ajutîndu-l să se ridice pe solidul Arif care se tot poticnea.

Căzură și se tîrîră înapoia unei ridicături mici a terenului. După cîteva clipe, Jabari privi deasupra dîmbului.

– Nu cred că o să explodeze.

Arif își șterse fața și spuse gîfîind din greu:

– Nu pot să cred că am fost de acord cu lupta.

Jabari se lăsă din nou la pămînt.

– Ți-ai spus că ești condamnat, oricum. La fel de osîndit ca și Hausner. Îți amintești ce spunea adineauri? L-a pălmuit pe Rish cînd acesta era închis în Ramla?

– Ghinionul lui. Dar, cel puțin, el știe de ce o să moară. Eu n-am pălmuit niciodată pe nimeni, cu excepția soției mele, și totuși, Rish o să-mi taie gîtul cu o bucurie la fel de mare.

Jabari își aprinse o țigară.

– Ești foarte egoist, Ibrahim.

– Cînd e vorba de *viața* mea, cred și eu.

Jabari se ridică.

– Haide! Vino să vedem unde și cum își propun să lupte. Poate dăm o mînă de ajutor.

Arif rămase așezat.

– Eu rămîn aici. Du-te tu înainte. Își descoperi capul. Arăt ca un evreu acum?

Deși nu voia, Jabari începu să rîdă.

– Cum stai cu ebraica?

– Mai bine decît jumătate din membrii Knesset-ului.

– Păi, dacă va fi nevoie, nu strică să încerci.

– Avraham... Aronson...

Tom Richardson se afla pe coasta care cobora spre fluviu și privea în jos, la Eufrat. John McClure se apropie de el și puse un picior pe o mică movilă. Richardson văzu că avea un revolver în mîna pe care o ținea pe genunchi. Își frecă palmele înghețate și spuse:

– N-a fost o mișcare prea bună.

McClure scuipă chibritul și îl înlocui cu altul.

– Poate.

– Uite ce e, eu unul nu mă simt obligat să rămîn pe-aici. După cîte se pare, pe malul fluviului nu se află nimeni. Hai s-o ştergem. Mîine pe vremea asta am putea fi în Bagdad.

McClure îl privi.

– De unde ştii unde ne aflăm?

Richardson rămase nemişcat.

– Te-am întrebat ceva, domnule colonel.

Richardson se strădui să-l privească în ochi şi să nu se piardă. Nu spuse nimic.

McClure lăsă tăcerea să persiste cîteva clipe, apoi îşi ridică revolverul. Roti camerele cărtuşelor şi observă că Richardson tresare. Spuse în şoaptă:

– Cred că mai rămîn puţin pe-aici.

Cu ochii ţintă spre pistol, Richardson zise calm:

– Eu plec.

McClure observă cîteva luminiţe mişcîndu-se de-a lungul malului fluviului. La o distanţă echivalentă cu lungimea a trei terenuri de fotbal. Era singurul mod în care aprecia distanţele. Trei sute de yarzi. Vreo 270 de metri. Ridicol sistem!

– Ne-au înconjurat deja, zise el, arătîndu-i.

Richardson nu se obosi să privească într-acolo.

– Poate sînt civili.

– Poate. McClure ridică revolverul, un imens Ruger 357 Magnum, cu ambele mîini şi trase două focuri în direcţia din care se vedeau luminile. I se răspunse printr-o rafală de automat. Amîndoi se aruncară la pămînt în faţa gloanţelor care fură cît pe-aici să-i nimerească. McClure îşi încărcă din nou pistolul. Stai liniştit şi relaxează-te. S-ar putea să rămînem aici mai mult timp.

Nathan Brin aşeză puşca M-14 pe o stîncă. Aprinse aparatul optic pentru timp de noapte şi începu să privească de jur împrejur. Aparatul lumina totul într-un verde feeric. Roti lentilele pînă cînd imaginea deveni clară şi văzu că se aflau printre ruinele unui oraş. Totul avea o înfăţişare selenară. Totul cu excepţia celor douăzeci de arabi care urcau nonşalant panta, venind dinspre şosea. Camioanele se opriseră la cîteva sute de metri în

spatele lor, acolo unde începea panta. Arabii se aflau acum la vreo 200 de metri. Fixă reticulul lunetei pe inima celui aflat în frunte. Era Ahmed Rish, dar Brin nu-l recunoscu. Apăsă uşor pe trăgaci, dar, în acel moment, îşi aminti de cele învăţate în decursul orelor de pregătire şi îşi fixă ţinta asupra ultimului om din şir. Apăsă pe trăgaci. Din dispozitivul de amortizare nu se auzi decît sunetul vergelei mişcîndu-se înainte şi înapoi. Omul se prăbuşi fără zgomot, iar cei dinaintea sa îşi continuară drumul în susul apei, fără să-l observe.

Brin îşi îndreptă puşca asupra celui care rămăsese acum ultimul din şir. Trase din nou şi din nou singurul sunet al pivotului metalic şi al vergelei. Omul căzu, iar Brin zîmbi. Îl distra acest joc, deşi în timpul instrucţiei fusese prevenit că aşa ceva nu trebuie să se întîmple. Ţinti din nou şi trase. Omul căzu, dar se pare că făcu un zgomot oarecare, căci, dintr-o dată, arabii se răspîndiră printre stînci. Brin se ridică şi se ascunse în spatele unei pietre uriaşe. Indiferent care avea să fie sfîrşitul luptei, aceasta nu mai putea fi evitată. Ideea asta îl înflăcăra. Auzi un zgomot în spate şi întoarse arma într-acolo. Hausner îl privea lung. Brin îi zîmbi.

– E bine?

– Da, zise Hausner, încuviinţînd din cap.

Becker privi în întuneric.

– Unde naiba sîntem?

Peter Kahn notase coordonatele pe harta sistemului de navigaţie inerţial înaintea impactului. Acum se uita pe o hartă la luminile sistemului energetic pentru cazurile de urgenţă.

– Bună întrebare.

Becker îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică de pe scaun. Luă capul lui Hess în mâini. Fusese lovit de o cărămidă mare, acum în poala lui. Nu mai dădea semne de viaţă. Lăsă capul jos şi îşi şterse mîinile pătate de sînge pe cămaşa albă. Se întoarse spre Kahn.

– E mort, Peter.

Acesta încuviinţă din cap.

Becker își șterse fața de transpirație.

– În fine, înapoi la treabă. Unde naiba ne aflăm?

Kahn privi spre hartă din nou și făcu un semn de-a lungul unui raportor. Se uită în sus.

– Babilon. Sîntem la apa Babilonului.

Becker puse mîna pe umărul lui Kahn și se aplecă deasupra hărții. Încuviință din cap.

– *„Da,* zise el, *dă, am plîns cînd ne-am adus aminte de Sion.“*

Cartea a doua

BABILON
TURNURILE DE PAZĂ

La rîul Babilonului, acolo am şezut şi am plîns, cînd ne-am adus aminte de Sion.
În sălcii, în mijlocul lor, am atîrnat harpele noastre.
Că acolo cei ce ne-au robit pe noi ne-au cerut nouă cîntare zicînd: „Cîntaţi-ne nouă din cîntările Sionului!"
Cum să cîntăm cîntarea Domnului în pămînt străin?

De te voi uita, Ierusalime, uitată fie dreapta mea!
Să se lipească limba mea de grumazul meu, de nu-mi voi aduce aminte de tine, de nu voi pune înainte Ierusalimul, ca început al bucuriei mele.

(Psalmi, 136: 1–6)

Atunci Babilonul, podoaba împărăţiilor, cununa mîndriei caldeilor, fi-va ca Sodoma şi ca Gomora, pe care Dumnezeu le-a nimicit.
Nu va mai fi locuit în veci şi din neam în neam.
Arabii nu vor mai înfige acolo corturi, nici ciobanii nu-şi vor mai face tîrle în latura aceea.

Ci numai animale sălbatice vor sălăşui într-însul, bufniţele vor locui prin case, struţii îşi vor face cuiburi acolo, oameni cu chip de ţap vor juca în acel loc.

Şacalii vor urla în palatele lor şi lupii în casele lor de petrecere. Vremea este aproape să sosească şi zilele ei nu vor zăbovi!

(Isaia, 13:19–22)

10.

Dealurile erau învăluite într-o liniște pe care n-o tulbura decît țăcănitul celor patru motoare Rolls-Royce Olympus care se răceau. Imensa navă albă, cu trenul de aterizare frontal prăbușit, și cu vîrful înfipt în noroi semăna cu o creatură trufașă îngenuncheată. Pentru o clipă timpul păru să stea în loc, apoi o pasăre de noapte ciripi nesigur și, imediat, toate celelalte făpturi nocturne se auziră din nou.

Jacob Hausner știa că totul, viața, viitorul lor și poate al poporului lor, depindea de cele ce aveau să se întîmple în următoarele minute. Un asalt hotărît din partea palestinienilor ar duce la cucerirea dealului, punînd capăt tuturor discursurilor lor despre apărare. Privi de jur împrejur. Reuși să zărească, în lumina slabă, oameni care se agitau fără rost în jurul avionului. Unii dintre ei, își spuse el, se mai aflau probabil sub șocul impactului cu solul. Acum, cînd venise momentul, nici unul nu știa ce are de făcut. Actorii erau binevoitori, dar nu aveau scenariu. Hausner se hotărî să creeze unul ad-hoc, dar dorea să îi aibă în preajmă pe Dobkin și Burg, pentru a împărți cu ei dificila sarcină.

Hausner luă pușca M-14 din mîinile lui Brin și privi în josul pantei prin lentilele telescopice. Cei trei arabi zăceau printre stînci, acolo unde căzuseră, iar Hausner văzu cel puțin două arme automate AK-47. Dacă ar fi putut pune mîna pe ele, poate cacealmaua lor ar fi dobîndit mai multă forță.

Se întoarse către Brin.

– Mă duc în vale să recuperez armele acelea. Acoperă-mă!

Îi înapoie arma și își scoase revolverul Smith & Wesson.

Moshe Kaplan, unul dintre oamenii lui Hausner, îl văzu pe acesta pornind în josul dealului şi îl ajunse din urmă.

– Dezertăm deja?

Hausner îi şopti:

– Dacă vrei să vii cu mine, vorbeşte în şoaptă şi nu prea mult.

Observă că pistolul lui Kaplan avea surdină.

Parcurseră distanţa în salturi mici, din stîncă în stîncă, unul înaintînd, iar celălalt acoperindu-l. Hausner observă că ceea ce luase drept stînci nu erau decît bucăţi imense de pămînt uscat care se desprinseseră şi căzuseră în vale. La fiecare pas al său, alte asemenea fragmente întărite se desprindeau şi alunecau în jos. Duşmanului nu avea să-i fie prea uşor să atace urcînd dealul, dacă trebuia să se ferească de gloanţe în timp ce înainta pe acest teren nesigur de argilă şi nisip.

Din vîrful dealului, Brin privea prin lunetă. La vreo jumătate de kilometru depărtare, observă că palestinienii se regrupau lîngă camioane. Urmărindu-le mişcările, îşi dădu seama că aceştia intraseră într-o stare de nebunie. Îi cunoştea bine. Dacă îi luai prin surprindere, aşa cum făcuse el cu acest grup, o luau la fugă. Apoi se simţeau stînjeniţi şi se învinovăţeau reciproc. Urma mînia şi îndrăzneala, pe care el o observa chiar acum. În clipa în care erau suficient de iritaţi, acţionau cu hotărîre. De fapt, chiar în timp ce el privea prin lunetă, un grup de vreo douăzeci de inşi porni din nou în susul dealului. Cineva luă dintr-un camion trei târgi făcute sul. Se întorceau ca să ridice corpurile celor morţi.

Hausner nu vedea prea departe în întuneric, dar încerca să păstreze drumul drept încă din momentul în care porniseră. Corpurile se aflau lîngă un grup de pietre asemănător cu o pînză de corabie. Privi cu atenţie contururile terenului, deşi ştia că de jos totul arăta altfel. Folosea o metodă recunoscută pentru eficacitatea pe care o dădea vederii pe timp de noapte: mişcînd scurt din cap, privea lateral, cu coada ochiului. Începea să-şi piardă punctele de reper.

În timp ce cobora, se întreba ce fac cei care rămaseseră în preajma avionului. Spera că Brin le spusese tuturor celor care aveau arme că el cobora în vale. Apoi începu să calculeze care era puterea armelor de care dispuneau. Sus, pe deal, se mai aflau încă cinci dintre oamenii săi, fiecare avînd propriul său Smith & Wesson 22. În plus, Brin avea puşca, iar altcineva, Joshua Rubin, probabil, pistolul-mitralieră de 9 mm, Uzi. Presupuse că la bord mai existau şi alte arme mici, dar acestea nu aveau precizie la distanţe mai mari de douăzeci de metri. Pistolul Uzi şi puşca M-14 erau singurele lor speranţe, dar şi asta numai pînă la terminarea muniţiei. De aceea era foarte important să reuşească să recupereze cele două AK-47. Dacă aveau suficientă muniţie, ar fi putut rezista cam o zi pe deal. Dar Hausner se îndoia că va reuşi să descopere cele două cadavre printre formaţiunile acelea de pămînt neregulate.

Auzi un zgomot şi se opri. Kaplan, aflat în spatele unei stînci, încremeni. Auzirăm din nou sunetul acela. Cineva vorbea în arabă cu o voce joasă, tînguitoare:

– Aici sînt, spuse vocea. Aici.

Hausner răspunse într-o arabă şoptită pentru a nu-şi trăda accentul.

– Vin, vin.

– Sînt *aici*. Sînt rănit, zise vocea.

– Vin, repetă Hausner.

Se tîrî printr-un şanţ nu foarte adînc şi ajunse într-un spaţiu liber, dominat de formaţiunile care semănau cu pînza de corabie. În lumina lunii care tocmai răsărise zări trei trupuri zăcînd pe jos. Unul dintre ele ţinea în mîini un AK-47. Hausner înjură în şoaptă.

Kaplan se apropie şi îi spuse:

– Lasă-mi-l mie. Am amortizor.

Hausner clătină din cap.

– Prea departe. O să trag eu.

Dacă Kaplan nu-l nimerea din primul foc, glonțul s-ar fi lovit de ceva, făcînd zgomot, iar el ar fi fost supus unui tir de gloanțe AK-47.

Hausner își dădu jos cravata și haina de la costum, își trase cămașa albastră din pantaloni și descheie cîțiva nasturi de sus. Sfîșie căptușeala de mătase a hainei și și-o legă în jurul capului, încercînd să o facă să semene cît mai mult cu un *kheffiyah*. Începu să se tîrască spre arabul rănit.

Kaplan își armă pistolul și se ascunse în umbră.

Brin îi urmărea pe palestinienii care urcau dealul. Se aflau la mai puțin de o sută de metri de ultimul punct în care îi zărise pe Hausner și Kaplan. De data aceasta, palestinienii nu mai ofereau o țintă prea bună, căci aplicau tehnicile de acoperire și camuflaj asemenea unor infanteriști bine instruiți. Brin își mișcă arma, căutîndu-l pe Hausner. Văzu pe cineva tîrîndu-se undeva între mormanele de pămînt. Un bărbat cu *kheffiyah* negru.

Hausner șopti:
– Sînt aici. Sînt aici.
Arabul rănit privea în întuneric.
Hausner înaintă repede spre el.

Brin îl urmărea prin lunetă pe arabul cu *kheffiyah-ul* ușor deranjat, tîrîndu-se pe pămînt ca o șopîrlă. Îl observă abia acum pe cel rănit, către care se tîra. Probabil că rănitul era unul dintre cei pe care îi țintise mai înainte și care făcuse acel zgomot, alertîndu-i pe ceilalți. Își îndreptă pușca într-acolo și fixă reticulul lunetei asupra celui ce se tîra. Începu să apese ușor pe trăgaci. Ezită. Nu i se părea prea onest să împuște pe cineva care își risca viața ca să o salveze pe cea a unui tovarăș rănit. Și totuși, altă soluție nu avea. Făcu totuși un compromis. Îl va împușca pe cel ce se tîrăște, dar nu și pe cel deja rănit. Nu înțelegea de ce o hotărîre atît de complicată ar fi dat satisfacție zeului sau zeilor

războiului, care îi puneau pe oameni în asemenea situații. Nu știa decît că ceea ce contează este să încerci să joci cît mai corect. Cercetă din nou panta. Nu-l zărea pe Hausner și nici pe Kaplan, dar îi vedea pe arabi înaintînd și aflîndu-se acum la mai puțin de cincizeci de metri de rănit și de tovarășul lor care se tîra. Tot nu-i ofereau o țintă sigură. Brin îl ochi pe bărbatul care se tîra în spațiul liber.

Hausner șopti:

– E-n regulă.

Auzea sunetele celor care urcau în fugă panta.

Arabul rănit se ridică într-un cot și cînd Hausner fu mai aproape încercă să-i zîmbească. Îl privea de la mai puțin de un metru distanță. Lăsă să-i scape un sunet de surprindere și își ridică arma. Hausner sări asupra lui.

Brin luă degetul de pe trăgaci.

Arabul strigă din nou. Hausner puse mîna pe o bucată de cărămidă îngropată în praf, o ridică și îl lovi în plină față.

Kaplan traversă în fugă spațiul gol și luă armele celor doi arabi morți pe care îi zărise mai înainte. Puse, de asemenea, mîna și pe mai multe încărcătoare pline cu muniție. Hausner luă arma și muniția celui rănit.

Brin aștepta pînă cînd arabul care conducea grupul se află în cîmp deschis și trase. Amortizorul scoase un sunet abia auzit, iar cel ochit se îndoi de spate și se prăbuși.

Hausner și Kaplan priviră în direcția de unde auziseră zgomotul omului care căzuse. Îi vedeau acum pe arabi înaintînd peste și pe lîngă movilele de pămînt și lut. Se aflau la mai puțin de douăzeci de metri de ei.

Brin trase din nou, iar arabii se împrăștiară cînd încă un om de-al lor căzu.

Hausner îl ridică cu greu pe rănit și, dîndu-i arma și muniția lui Kaplan, îl luă în spate. Începură să alerge în susul dealului, cărîndu-și cu greu poverile. Ocolira cîteva ridicături de pămînt, o luară prin șanțurile provocate de eroziune, se aplecară sub crusta dură a povîrnișului. În spatele lor izbucniră rafalele de

arme automate, făcînd să zboare în jurul lor fragmente de pămînt şi cărămidă.

Kaplan cunoştea pocnetul acela specific al puştilor AK-47, asemănător pocnitorilor chinezeşti. Cînd auzi gloanţele şuierînd în jurul său, simţi că îi îngheaţă sîngele în vine. De cîteva ori crezu că fusese nimerit, dar, în realitate, nu fusese atins decît de bucăţi de pămînt sau de ricoşeuri, fierbinţi, dar fără efect.

– Pune-l jos! urlă la Hausner.

Nu puteau să ajungă sus cu arabul în spinare.

– Nu, răspunse Hausner, trăgîndu-şi cu greu răsuflarea. Avem nevoie de el. Hai, dă-i drumul!

– Mă doare-n fund!

Kaplan se întoarse, coborî una dintre arme şi deschise focul, trăgînd un încărcător întreg. De sus se auzea sunetul ridicol al pistoalelor Smith & Wesson 22. Apoi se făcu auzită vocea mult mai autoritară a pistolului-mitralieră Uzi. Se întoarse şi-l ajunse din urmă pe Hausner. Acum se aflau la mai puţin de cincizeci de centimetri de culme, şi mai mulţi oameni alergară în întîmpinarea lor. Cineva îl luă pe arab de pe umerii lui Hausner. Kaplan se poticni şi se întinse jos, transpirat şi epuizat. Fu ajutat să se ridice. Alergau în zigzag, iar pămîntul exploda peste tot în jurul lor. În apropierea culmii dealului, Kaplan îl văzu pe Brin ochind şi trăgînd cu acea formidabilă armă mută. Kaplan simţi că fusese nimerit. De data asta, nu mai era o bucată de pămînt sau ricoşeu. Era ceva usturător şi fierbinte. Îşi pierdu cunoştinţa.

Hausner zăcea la pămînt, respirînd cu greu. Îşi întinse braţele lateral şi simţi că terenul nu mai e înclinat. Reuşise. Îl auzea pe Dobkin dînd calm ordine cu privire la amplasarea celor trei AK-47. Auzea focuri de armă trase din vale, apoi tirurile trase de pe propriile poziţii. Imediat ce începură să folosească puştile AK-47, focul arabilor încetă. Apoi nu se mai auzi nici o armă şi, cînd ultimele ecouri se pierdură în depărtări, dealul fu cuprins de o linişte stranie.

Dobkin se aplecă asupra lui Hausner.

– Ce prostie, Jacob. Dar, pentru o vreme, n-or să mai încerce s-o ia de la cap.

– Kaplan?

Dobkin se aşează lîngă el.

– Lovit, dar nu grav. În fund.

Ridicîndu-se în capul oaselor, Hausner zise:

– El a chemat glonţul ăsta. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus au fost: „Mă doare în fund!"

Dobkin îl împinse la loc cu mîna lui mare.

– Aşteaptă mai întîi să-ţi tragi sufletul. N-am chef să-mi faci o criză de inimă.

Uriaşul stătea în faţa lui Hausner, acoperind cu trupul său tot cerul.

– E-n regulă. I se părea caraghios să zacă pe jos. Am lovit pe vreunul? Am luat ceva arme?

– Am nimerit cîţiva. Numai că n-au mai repetat greşeala. Au luat toţi răniţii şi armele, lăsînd totuşi în urmă cîteva cadavre.

– Şi prizonierul meu?

– Trăieşte.

– Vorbeşte?

– Nu încă.

Hausner dădu din cap.

– Aş vrea să mă ridic şi să-mi verific oamenii.

Dobkin îl privi lung.

– Bine. Uşurel.

– Aşa. Hausner se ridică încet şi privi în jur. A mai fost cineva rănit?

– Moses Hess e mort.

Hausner îşi aminti de geamul făcut ţăndări.

– Altcineva?

– Cîţiva s-au lovit la aterizare. Becker şi Hess s-au descurcat excelent.

– Da.

Hausner făcu cîţiva paşi spre Brin, care continua să privească prin lunetă. Poziţia lui constituia un punct cheie al defensivei pe coasta estică. Se afla pe un fel de promontoriu

înconjurat de un strat de pămînt, care, firește trebuia înălțat și întărit. Semăna cu un balcon și oferea o poziție ideală de observație și tragere. Hausner păși pe movila de pămînt și privi în zare peste pămîntul negru. Apoi se întoarse spre Dobkin.

– Unde sîntem?

– La Babilon.

– Fii serios.

– Pe cuvînt.

Hausner tăcu o clipă.

– Cel din „Babilonul a pierit, Babilonul a pierit" sau din „La apa Babilonului"?

– Exact.

Hausner simți că se pierde. Cu cîteva ore în urmă se aflase într-o aeronavă modernă, îndreptîndu-se spre New York, iar acum se tîra prin pulberea Babilonului. Era ceva ireal. Era ca și cum Dobkin i-ar fi spus că sînt pe Marte.

– De ce tocmai la Babilon? strigă el.

Era unul dintre acele nume geografice cu o rezonanță istorică aparte, la fel ca Hiroshima sau Normandia, Camelot sau Shangri-La, Auschwitz sau Masada. Ierusalim sau Armaggedon.

Dobkin ridică din umeri.

– Cine știe? Vreo glumă de-a lui Rish, probabil. Robia babiloniană și toate celelalte.

– Ciudat simț al umorului.

– Păi, nu e chiar o glumă. E un fel de trimitere istorică...

– Înțeleg. Se întoarse spre Brin. Ai auzit, Nathan? Ești rob în Babilon. Ce părere ai?

Acesta își aprinse o țigară, ținînd-o în mîna făcută căuș.

– Rob pe dracu'! Mîine dimineață în zori mă duc personal la scîrbele alea și le dau ultimatum să se predea.

Hausner izbucni în rîs și îl bătu pe spate. Apoi se întoarse spre Dobkin.

– Vedeți, domnule general? Oamenii mei sînt pregătiți să lupte cu ticăloșii. Dobkin n-avea prea multă răbdare cu forțele paramilitare, precum poliția și serviciile de securitate. Mormăi

ceva. Care este poziția noastră? întrebă Hausner. Din punct de vedere tactic.

– E puțin cam prea devreme ca să ne dăm seama. Am încercat să aflu cîte ceva despre asta în timp ce tu te jucai de-a John Wayne.

– Și?

– Sîntem cam la șaptezeci de metri înălțime. Bănuiesc că nu e un deal natural, ci un gorgan sau o movilă care acoperă o anumită structură. După cum poți vedea, aici, sus, e aproape netedă, ca un platou. Ca Masada. Analogia era inevitabilă. Cred că e fosta citadelă de la zidul de nord al cetății. E acoperită cu un strat de praf adus de vînt, dar, dacă am face săpături, am descoperi zidurile și turnurile. Movila de acolo, de pildă, a fost probabil vîrful vreunui turn. Promontoriul pe care se află Brin a fost un turn care ieșea în afara zidului.

Hausner îl privi.

– Cunoașteți locul. Era mai mult o afirmație decît o întrebare. Cum e posibil?

– Din hărți și machete. N-am crezut niciodată că voi ajunge să-l văd. Visul unui arheolog evreu, spuse el, zîmbind.

Hausner îl privea uimit în întuneric.

– Sînt cu adevărat fericit pentru dumneavoastră, domnule general. Trebuie să-mi amintesc să felicit compania El Al pentru că nu a pierdut această ocazie neașteptată și a făcut posibilă excursia asta. Poate o vom trece între cursele noastre regulate. Cu tot cu aterizare forțată.

– Las-o mai ușor, Jacob.

Hausner lăsă să se prelungească momentul de tăcere, apoi respiră profund și întrebă:

– Bine, putem apăra poziția asta?

Dobkin își trecu mîna prin păr.

– Cred... că da. Tăcu o clipă apoi continuă: E o movilă dreptunghiulară de forma și mărimea unui hipodrom obișnuit. Este orientată pe direcția nord-sud, de-a lungul malului fluviului Eufrat. Fluviul se află acum în perioada revărsărilor, iar apele sale ating coasta vestică a dealului. Arabii au trimis oameni pe

malul fluviului. Americanul McClure a tras cîteva focuri în direcţia lor cu puţin timp în urmă. Are un fel de pistol mare de cowboy. Cu şase gloanţe. Îl însoţeşte şi colonelul Richardson.

– Sînt singurii din zona aceea?

– Am mai multe patrule postate de-a lungul crestei, dar McClure e singurul înarmat. E o pantă deschisă, dar foarte abruptă. Cred că acum 2 500 de ani acolo era zidul care dădea spre fluviu. Ceea ce în termeni militari se cheamă taluz. Nu cred că trebuie să ne aşteptăm la vreun atac serios dinspre partea aceea, mai ales după ce le-am arătat că o ţinem sub supraveghere şi că putem riposta.

Hausner îşi aprinse o ţigară.

– Şi în privinţa coastei de aici?

– Asta e problema. De la nord la sud dealul are cam jumătate de kilometru, dar înălţimea scade treptat pînă ajunge la nivelul şoselei şi al cîmpiei. Aşa cum ştiţi, în unele zone există şanţuri provocate de eroziune şi formaţiuni stîncoase. Acestea sînt zonele cele mai favorabile unei înaintări. În alte locuri terenul este gol şi expus focurilor noastre. De aceea nu cred că trebuie să ne temem de un atac lansat prin acele zone. Am aşezat cele trei AK-47 în aşa fel, încît să se acopere cele mai vulnerabile puncte. Le mînuiesc trei dintre oamenii dumneavoastră. Joshua are pistolul-mitralieră, iar Brin are puşca 14. Pistoalele calibru 12 au fost împărţite cîtorva pasageri pe care i-am indicat eu şi care suplimentează acest dispozitiv defensiv. Voi instala posturi de observaţie şi ascultare mai departe, în josul pantei. Respiră adînc. Cu toate acestea, linia noastră de apărare e destul de firavă, iar dacă n-ar fi cele trei AK-47, eu aş fi recomandat să se înceapă negocierile.

Hausner trase adînc din ţigara lui Brin şi i-o dădu înapoi. Se uită la Dobkin şi îl întrebă:

– Credeţi că au să atace din nou în noaptea asta?

– Orice adevărat comandant militar ar face-o, căci cu cît aşteaptă mai mult, cu atît apărarea devine mai bine organizată. Acum jumătate de oră nu prea aveam şanse. În clipa de faţă am putea trece cu bine noaptea asta.

– Dar la lumina zilei nu vor ataca, nu?

– Eu unul n-aş face-o.

– Becker a încercat să transmită vreun SOS?

– Lucrează cu radioul, folosind baterii. Hai să ne întoarcem la avion. Domnul ministru de externe vrea să iei parte la o întîlnire.

– Şi aici, se strîmbă Hausner.

Brin privea prin lunetă. Din cînd în cînd o oprea pentru a economisi bateriile şi a-şi odihni ochii.

– O să trimit pe cineva să te înlocuiască puţin mai tîrziu, îi zise Hausner, bătîndu-l uşor pe umăr.

– Va trebui să fie cineva foarte mare ca să-mi ia mie puşca.

Hausner zîmbi.

– Faci cum vrei.

Porni după Dobkin.

11.

Avionul se afla aproape de mijlocul platoului. La extremitățile sudică și nordică ale acestuia se vedeau zidurile care dădeau spre fluviu și formau acum un fel de povîrnișuri. Avionul Concorde urcase pe povîrnișul sudic. Hausner și Dobkin ajunseră la brazda trasată de vîrful conic al navei și înaintară de-a lungul ei, spre avion. Hausner se ținea cu greu după uriaș.

– Cine conduce? Dobkin nu răspunse. Domnule general, trebuie să discutăm despre asta. Ierarhia e foarte importantă. Înțelegeți, nu? Nu poate exista decît un singur conducător.

Dobkin își încetini mersul.

– Desigur că ministrul de externe e acela.

– Apoi?

– Isaac Burg, probabil.

– Apoi?

Dobkin lăsă să-i scape o exclamație de exasperare.

– Păi, cred că un om politic.

– Cine?

– Bernstein. Ea e în guvern.

– Știu. Doar că asta nu constituie o recomandare prea importantă aici.

Dobkin ridică din umeri.

– Nu mă băga pe mine în chestia asta. Eu sînt doar militar.

– Bun. Cine urmează?

– Tu sau eu, bănuiesc.

– Am șase oameni înarmați și loiali. Sînt singura forță efectivă de luptă de pe acest deal.

Dobkin se opri.

– Unul dintre ei are un glonț în fund. Și rămîne de văzut cît de eficienți vor fi ceilalți. Cele două acțiuni de pînă acum n-au fost decît încercări. Data viitoare va fi un atac în toată regula.

Hausner se întoarse și începu să meargă din nou.

Dobkin îl ajunse din urmă și îl bătu pe spate.

– Bine, înțeleg. Dar tu ți-ai ispășit deja vina, și era cît pe-aci să mori. Acum calmează-te puțin. O să avem de înfruntat multe momente dificile.

– Mai degrabă zile, aș spune.

– În nici un caz. Nu vom rezista decît pînă mîine seară. Cel mult.

– Nu vom putea fi salvați pînă atunci.

Dobkin încuviință din cap.

– Așa e. Am nimerit aici în cel mai nepotrivit moment al anului. Inundațiile de primăvară fac zona al dracului de greu accesibilă. Sezonul turistic începe abia peste o lună și, dacă Becker nu reușește să intre în legătură cu cineva prin radio, ar putea trece zile întregi pînă să-și dea cineva seama unde ne aflăm. Și încă mai mult pînă să întreprindă ceva.

– Crezi că irakienii ar putea încerca o acțiune de salvare?

– Cine știe? Arabii sînt în stare de cele mai cavalerești gesturi imaginabile și de cele mai mari trădări – toate într-o singură zi.

Hausner dădu din cap.

– După părerea mea, și ei vor ca misiunea de pace să reușească, așa că, dacă Bagdadul află că sîntem aici, ne-ar putea sări în ajutor.

Dobkin făcu un gest de neîncredere cu mîna.

– Cine poate ști? Poate că deja nu mai poate fi vorba de pace. Dar eu nu sînt om politic. Din punct de vedere strict militar, le-ar fi foarte greu să ne ajute în această regiune. E singurul lucru pe care îl știu.

Hausner se opri. Se aflau în apropierea avionului, și se zăreau mici grupuri de oameni care discutau. Își coborî vocea:

– De ce?

Şi Dobkin vorbi mai încet.

– Pentru că, după ultimele rapoarte, irakienii nu prea dispun de unităţi mobile de elicoptere, paraşutiştii sînt şi mai puţin numeroşi, iar vehiculele amfibii, atît de necesare pentru a transporta trupele în acest anotimp, sînt practic inexistente în armata lor. E drept că sînt bine pregătiţi pentru războiul în deşert, dar în acest anotimp al revărsării apelor între Tigru şi Eufrat sînt o mulţime de mlaştini, smîrcuri şi viituri. Multe armate şi-au găsit sfîrşitul în Mesopotamia în timpul primăverii.

– Dar trupele regulate de infanterie? Nu mai sînt folosite?

Dobkin dădu din cap.

– Ba da, infanteria uşoară ar putea să ajungă pînă la noi, numai că pentru asta ar avea nevoie de prea mult timp. Puţin mai la sud de aici se află un orăşel, Hillah, dar nu ştiu dacă are garnizoană proprie sau dacă ar putea ajunge pînă la noi. Chiar şi în acest caz, crezi că ar lupta împotriva palestinienilor?

– Tot ce am discutat trebuie să rămînă între noi.

– Secretul militar numărul unu. Ştii care e secretul numărul doi? Numeroase unităţi ale armatei irakiene sînt formate din palestinieni strămutaţi. Mie unuia nu mi-ar surîde să fiu obligat să probez loialitatea subalternilor mei ordonîndu-le să lupte cu compatrioţii lor. Dar cum nu vrem să distrugem moralul nimănui, nici această informaţie nu trebuie făcută publică.

Dobkin şi Hausner înaintară spre Concorde, oprindu-se în apropierea vîrfului său conic. La cîţiva metri mai în faţă se afla structura pe care fusese la un pas să o lovească. Semăna cu o stînă ruinată, dar nu era din piatră, aşa cum crezuse Hausner cînd se îndreptau spre ea, ci din cărămidă arsă. Cărămida arsă a Mesopotamiei. Era parţial acoperită cu frunze de curmali, iar Hausner observă că nu se deosebea prea mult de colibele păstorilor din Israel şi, probabil, din tot restul Orientului Mijlociu. Era un monument străvechi al celei mai solitare ocupaţii. O legătură cu lumea lui Avraam. Privi înăuntru printr-un zid parţial prăbuşit şi văzu bărbaţi şi femei stînd de vorbă în picioare. Aceasta era întîlnirea la care îi convocase ministrul de externe.

Hausner auzi un sunet în întuneric şi se întoarse într-acolo. Majoritatea pasagerilor se aflau sub aripa delta, unde rabinul Haim Levin începea oficierea Sabatului, cu o mică întîrziere. Hausner recunoscu silueta măruntă a lui Yaakov Leiber, susţinut de ceilalţi doi stewarzi.

Hausner observă o mişcare sub fuzelaj. Deodată Peter Kahn sări jos de pe axul roţii din dreptul trenului frontal de aterizare, care căzuse. Avea o lanternă pe care o stinse imediat.

Dobkin se duse la el.

– Cum arată?

– Rău.

– Ce e rău? întrebă Hausner.

Kahn îl privi, zîmbind.

– A fost un lucru extraordinar ce-aţi făcut, domnule Hausner.

– Ce e rău?

– Unitatea energetică auxiliară s-a avariat cînd s-a prăbuşit trenul de aterizare.

– Şi ce dacă? Decolăm?

Kahn zîmbi forţat.

– Nu. Dar pe fundul a două dintre rezervoarele aripilor se mai află cîteva sute de litri de combustibil şi dacă putem pune în funcţiune UEA-ul, o să obţinem electricitate pentru a transmite vreun mesaj. Bateriile n-or să dureze o veşnicie.

Hausner dădu din cap, căci pentru ei, „veşnicia" se putea reduce la cîteva ore, iar în acest caz bateriile ar fi fost suficiente.

– Unde e căpitanul?

– În cabina de comandă.

Hausner privi în susul vîrfului conic înclinat şi văzu o strălucire verzuie prin parbriz. Desluşi silueta lui Becker.

– Mă duc să discut cu el.

Dobkin clătină din cap.

– Domnul ministru de externe vrea să stea de vorbă cu tine, zise el, arătînd spre colibă.

Hausner nu se simţea pregătit.

– Nu acum.

– Mi-e teamă că trebuie să insist.

Urmă o tăcere prelungă. Hausner privi spre cabina de pilotaj, apoi spre colibă. Kahn se simți stînjenit și plecă.

– În valiză am o descriere și un portret psihologic ale lui Rish. Vreau să le iau, spuse Hausner.

– Bine, bănuiesc că... ezită Dobkin. Apoi, dintr-o dată, uluit de ceea ce auzise: Cum dracu' de ai așa ceva la tine?

– O bănuială.

– Sînt impresionat, Jacob, pe cuvîntul meu. În regulă. Or să vrea să vadă chestia asta.

Hausner sări pe vîrful din față al aripii delta, care se afla la mică distanță de pămînt și începu să urce înspre ușa de evacuare în caz de pericol.

Cabina înclinată era întunecată, dar dinspre puntea de comandă venea o stranie lumină verde. Beculețele pentru legarea centurilor de siguranță și stingerea țigărilor erau încă aprinse, iar machometrul funcționa, indicînd 0,00 MACH. Pentru totdeauna. Cabina era goală și mirosea a kerosen ars. Peste tot erau împrăștiate bagaje de mînă, pături și perne. Prin spărtura din peretele de presurizare, acolo unde se aflase coada, se auzea vocea limpede a rabinului Levin.

Intră în cabina de comandă. Becker încerca să potrivească butoanele radiourilor, care răspîndeau o lumină verde. Se auzea un fel de murmur electronic și tot felul de paraziți. Moses Hess zăcea prăbușit peste instrumente, acolo unde murise. Becker vorbea foarte încet, și Hausner înțelese că acele cuvinte îi erau adresate lui Hess. Își drese glasul.

– David.

Becker întoarse capul, fără să spună nimic. Apoi reveni asupra aparatului.

Hausner se duse la scaune. Se simțea stînjenit de cadavrul care zăcea acolo.

– V-ați descurcat perfect.

Becker începu să parcurgă din nou frecvențele, ascultînd cu atenție, dar neîncercînd să transmită.

Hausner se apropie şi mai mult, pînă cînd, ajungînd între scaune, îl atinse cu piciorul, fără să vrea, pe Hess. Se dădu înapoi. În mod normal, trupul său ar fi fost înmormîntat în zece minute, dar Hausner era convins că rabinul nu-i va lăsa să o facă în timpul Sabatului. Decît dacă el sau altcineva ar fi reuşit să-l convingă, invocînd raţiuni medicale. În caz contrar, corpul lui Hess avea să aştepte pînă la apusul soarelui.

– O să-l scot de aici, David.

– Nu contează. În cabină se auzi un ţiuit asurzitor. Becker înjură şi închise aparatul, reducînd şi fluxul furnizat de unitatea energetică de urgenţă. Luminiţele se stinseră şi lumina lunii se revărsă în cabină. Ticălosul ăla ne bruiază încă. Nu poate face mare lucru de acolo unde se află, dar încearcă, totuşi.

– Ce şanse avem să intrăm în contact cu cineva?

– Cine ştie? Becker se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară. Privi o vreme pe geam, apoi se întoarse către Hausner. Radioul de înaltă frecvenţă pare complet mort, ceea ce nu e de mirare, pentru că e extrem de sensibil. Dacă îl reparăm, putem lua legătura cu orice punct de pe glob, în funcţie şi de condiţiile atmosferice. Asta cel puţin teoretic. Radioul VHF funcţionează şi am transmis mesaje pe 121,5 – Frecvenţa Internaţională pentru Cazuri de Urgenţă. Am transmis şi am monitorizat ultima noastră frecvenţă El Al. Dar nu aud nimic şi nu primesc nici un răspuns.

– De ce?

– Pentru că VHF este eficient în cîmp deschis. Nu m-am uitat, dar bănuiesc că în jurul nostru se află şi dealuri mai înalte decît acesta.

– Aşa e.

– Şi-apoi, bateriile nu sînt la fel de puternice ca un generator. Şi, în fine, pentru că Rish emite paraziţi pe toate frecvenţele, folosindu-se de transmiţătorul său cu bandă largă. El are posibilitatea să-şi menţină motoarele şi generatoarele permanent în funcţiune. Iată de ce, încheie Becker, suflînd un nor prelung de fum.

– Bine, spuse Hausner. Privi pe geam şi văzu că oamenii din adăpost se agitau. Dar, cel puţin, am putea lua legătura fără dificultate cu un avion care ar trece pe deasupra noastră, nu?

– Da. Nu ne trebuie decît un astfel de avion.

Hausner observă cărămida pătată de sînge care îl omorîse pe Hess şi care se afla acum pe tabloul de comandă. În lumina verde a instrumentelor desluşi cîteva semne cuneiforme săpate pe ea. Nu ştia să le interpreteze, dar îşi închipui că era vorba de inscripţia aflată pe majoritatea cărămizilor din Babilon: „EU, NABUCODONOSOR, REGE AL BABILONULUI, FIU AL LUI NABOPOLASSAR, REGE AL BABILONULUI." În cabina de comandă a navei supersonice, cărămida părea să vină dintr-o altă lume, dintr-un alt timp. Se întoarse.

– O să pun o gardă sus, pe fuzelaj, şi o să stabilim un mod de a-ţi comunica dacă vedem vreun avion.

– Nu-i rău. Privi îndelung spre copilotul mort, apoi se uită înapoi, spre Hausner. Kahn lucrează la UEA.

– L-am văzut. Zicea că e rău. Cît vor dura bateriile?

– Asta e mai greu de spus. Pot să monitorizeze o anumită perioadă, dar, în clipa în care transmit, consum o grămadă de „suc". Nu ştiu cîtă energie putem scoate din sistemul energetic de urgenţă. Sînt baterii nichel cadmiu, bune, ce-i drept, dar nu te avertizează cînd sînt terminate. Sînt excelente pînă în clipa în care se consumă.

Hausner dădu din cap. Ştia asta şi era îngrijorat. Şi luneta pentru timp de noapte folosea baterii nichel cadmium.

– Crezi că ar trebui să renunţi pentru moment şi să economiseşti bateriile, în speranţa că vei putea folosi UEA-ul, dacă îl repară Kahn.

Becker îşi trecu mîna prin păr.

– Nu ştiu. La naiba. Tot ce vom face de-acum înainte implică unele renunţări, nu? Deocamdată, nu ştiu. O să mă mai gîndesc.

– Bine. Hausner duse o mînă pe scaunul inginerului de zbor şi se trase spre uşă. Se prinse de toc şi se întoarse. Ne vedem mai tîrziu.

Becker se întoarse în scaun şi întrebă:

– O să reuşim?

– Sigur că da.

Hausner intră în cabina înclinată, căutîndu-şi geanta de voiaj.

Hausner ieşi pe aripă şi sări jos prin partea din faţă. Văzu că serviciul religios al Sabatului tocmai se sfîrşise şi majoritatea oamenilor se îndreptau grăbiţi spre perimetrul defensiv. Cîţiva mergeau spre colibă, iar printre ei se afla şi rabinul Levin. Hausner îl ajunse din urmă.

– Putem să-l îngropăm pe Moses Hess?

– Nu.

– Trebuie să începem să ne organizăm apărarea. Aveţi ceva împotrivă dacă vom lucra în timpul Sabatului?

– Da.

Se opriră în apropierea zidului colibei. Cîţiva dintre cei care participaseră la serviciul religios trecură pe lîngă ei, intrînd. Hausner îl privi pe rabin.

– O să colaborăm sau o să fim adversari? întrebă Hausner.

Rabinul îşi puse cartea de rugăciuni şi *tallit-ul* în buzunar.

– Tinere, prin natura sa religia se află în conflict cu obiectivele laice. Fireşte, Moses Hess trebuie înmormîntat noaptea asta, iar voi trebuie să lucraţi la organizarea apărării. Aşa că va trebui să facem un compromis. Veţi ordona tuturor să lucreze, în ciuda obiecţiilor mele, iar eu mă voi îngriji de trupul lui Moses Hess şi voi amîna înmormîntarea lui. Israelul a făcut asemenea compromisuri încă din 1948.

– Şi toate au fost la fel de idioate. Nu e decît ipocrizie la mijloc. În fine, facă-se voia ta, deocamdată.

Hausner se îndreptă spre intrarea în colibă. Rabinul îl apucă de braţ şi îl trase înapoi.

– Deseori, supravieţuirea depinde de idioţenie, ipocrizie şi compromisuri.

– N-am timp pentru aşa ceva.

– Aşteaptă. Ştiu că eşti anglofil, Hausner. Te-ai întrebat vreodată de ce englezii se opresc să îşi ia ceaiul la ora patru, chiar şi în toiul unei bătălii? Sau de ce poartă haine de seară la tropice?

– Ţine de stilul lor.

– Şi e foarte important pentru moral. Foarte important, repetă el, lovindu-l uşor cu degetul în piept. Nu vrem ca oamenii să înnebunească, pentru că ne aflăm pe vîrful unui deal din Babilon, înconjuraţi de arabi. Aşa că îndeplinim mai departe ritualurile zilnice, fără nici o abatere. Oficiem serviciul Sabatului. Nu ne îngropăm morţii în timpul acestuia. Nu muncim în timpul Sabatului. În felul acesta, nu vom ajunge să mîncăm şopîrle sau ceva asemănător, pentru că şopîrlele nu sînt cuşer, Jacob Hausner. Îl ciocăni din nou în piept, dar puţin mai tare. Nici nu vom încălca alte precepte religioase. Scutură cîteva fire de praf de pe cămaşa lui Hausner. Întreabă-l pe domnul general Dobkin de ce soldaţii sînt obligaţi să se bărbierească în fiecare zi. Moralul, Jacob, forma, stilul, civilizaţia – iată ce asigură viaţa unui astfel de grup. Obligă-i pe bărbaţi să se bărbierească şi pe femei să se îngrijească. Totul depinde de asta. Crede-mă, am fost cîndva capelan în armată şi ştiu ce spun.

Hausner zîmbi, fără să vrea.

– Interesantă teorie. Numai că eu n-am întrebat decît dacă o să ne împăcăm bine împreună.

Rabinul Lavin coborî vocea.

– Eu o să ţin un discurs despre Lege, iar tu o să vorbeşti sus şi tare în numele eficacităţii militare. Iar oamenii vor fi de partea cui vor crede de cuviinţă. Disputele interne nu sînt întotdeauna nefaste. Cînd discută despre nimicuri, oamenii uită de situaţia disperată în care se află. Aşa că tu şi cu mine ne vom certa pentru aceste nimicuri. În particular, vom apela la compromisuri. Ca acum, de pildă, cînd mă pregătesc să particip la această întîlnire care are loc în timpul Sabatului. Vezi, aşadar, că sînt un tip raţional, zise el, intrînd în colibă.

Hausner rămase locului, privind înspre punctul în care se aflase rabinul. Nu era capabil să urmeze pînă la capăt raţionamentul acesta, care amesteca un pic de machiavelism şi bizanti-

nism, cu o logică destul de complicată şi cu un adaos de iudaism tipic, menit să păstreze proporţiile corecte. Bănuia că nici măcar el însuşi nu pricepea prea bine ce spunea. În orice caz, era un excentric şi ceea ce spusese nu suna prea rău.

Hausner păşi spre intrarea colibei.

Vreo cincisprezece oameni discutau cu voci joase, stînd în picioare. Tăcură cu toţii şi întoarseră capetele spre Hausner. El se opri în dreptul intrării. Printre curmali se vedea o lună alb-albăstruie care lumina locul unde se afla acesta. Ariel Weizman, ministrul de externe, traversă încăperea şi îi strînse mîna.

– Aţi făcut o treabă admirabilă, domnule Hausner.

Hausner îl lăsă să-i scuture mîna.

– Vreţi să spuneţi că am permis să fie amplasate bombele la bordul avionului meu?

Acesta îl privi de aproape în lumina lunii.

– Ajunge, Jacob, îi şopti el. Se întoarse. Să începem. Ne aflăm aici pentru a încerca să ne definim obiectivele şi şansele pe care le avem de a îndeplini aceste obiective.

Hausner puse jos geanta de voiaj şi începu să privească încăperea, în timp ce ministrul de externe continua să îşi rostească discursul compus din şabloane parlamentare.

Kaplan zăcea întins, cu faţa în jos, lîngă un perete, fiind acoperit cu o pătură albastră a companiei El Al. Lîngă el se aflau pantalonii săi plini de sînge. Îl îngrijeau două stewardese, Beth Abrams şi Rachel Baum, iar lui Kaplan părea să-i convină situaţia. Hausner se bucura că stewarzii şi stewardesele companiei El Al primiseră lecţii de medicină.

Cei zece delegaţi oficiali la misiunea de pace, inclusiv cei doi arabi, Abdel Jabari şi Ibrahim Arif erau cu toţii prezenţi. Miriam Bernstein stătea în apropierea spărturii din zid. Este fermecătoare la lumina lunii, îşi spuse Hausner. Se pomeni că o priveşte prea insistent.

Prizonierul arab şedea într-un colţ, cu mîinile legate de picioare. Pe faţă avea o crustă de sînge uscat care se scursese din rana provocată de lovitura lui Hausner. Cămaşa de luptă îi era

teapănă din cauza sîngelui de la rana din umăr. Cineva dăduse la o parte cămaşa şi îi pusese un pansament. Părea pe jumătate adormit sau drogat.

Hausner îl ascultă pe fiecare care lua cuvîntul. O şedinţă parlamentară în toată regula. Propuneri, priorităţi şi chemări la vot. Nu se puteau hotărî nici măcar pentru ce anume erau acolo, de ce se hotărîseră să lupte sau ce să facă în continuare. În tot acest timp, cinci oameni de-ai săi, împreună cu alţi cîţiva voluntari, încercau să apere un perimetru imens. Totul era ca o mică reproducere a Israelului: democraţia în acţiune sau în aşteptare. Îşi spuse că Churchill avea dreptate: democraţia e cea mai rea formă de guvernare. Cu excepţia celorlalte.

Hausner văzu că şi Dobkin începea să îşi piardă răbdarea, dar pregătirea lui militară îl învăţase să se încline în faţa politicienilor. Hausner interveni, întrerupînd pe cineva:

– A fost interogat prizonierul?

Nimeni nu răspunse. De ce vorbea omul ăsta înainte să-i vină rîndul? Ce putea să aibă de-a face prizonierul cu toate astea? Chaim Tamir, membru al Knesset-ului, privi cu dispreţ spre prizonierul care părea adormit de-a binelea şi spuse:

– Am încercat. E reticent şi destul de grav rănit.

Hausner dădu din cap. Se duse la arabul care dormea şi îl lovi în picior. Se auziră cîteva exclamaţii de surprindere, inclusiv din partea arabului. Hausner se întoarse.

– Vedeţi dumneavoastră, cel mai important vorbitor din această încăpere este tînărul acesta. Ceea ce are el de spus despre capacitatea militară a adversarilor poate fi hotărîtor pentru soarta noastră. Mi-am riscat viaţa ca să îl aduc aici, iar dumneavoastră nu faceţi decît să discutaţi unii cu alţii. Hausner văzu că Burg şi Dobkin par mai destinşi şi, cum nimeni nu spuse nimic, continuă: Dacă acest tînăr are veşti foarte proaste pentru noi, nu cred că ar trebui aduse la cunoştinţa tuturor. De aceea sugerez ca, în afara domnului ministru de externe, a domnului general şi a domnului Burg, toată lumea să părăsească această încăpere.

Camera se umplu de strigăte de indignare şi mînie.

Ministrul de externe ceru să se facă liniște. Se întoarse spre Dobkin cu o privire întrebătoare. Acesta încuviință din cap.

– Aceasta ar fi fost, într-adevăr, prima sarcină. Trebuie să-l interogăm, indiferent în ce situație se află. Și trebuie să o facem fără nici o amînare.

Ministrul de externe păru surprins.

– Atunci de ce n-ați spus nimic, domnule general?

– Prizonierul era rănit, iar stewardesa i-a administrat tranchilizante. Și apoi, dumneavoastră ați convocat această întîlnire.

Hausner se întoarse spre Burg.

– Vrei s-o faci tu?

Burg își aprinse pipa și spuse, dînd din cap:

– E specialitatea mea.

Ministrul de externe dădu din cap a încuviințare și zise:

– Ne vom continua ședința în altă parte. Vă lăsăm cu prizonierul, domnule Burg.

Mulțimea începu să părăsească incinta, urmîndu-l pe ministrul de externe. Toți păreau furioși.

Miriam Bernstein se opri în fața lui Hausner și îl privi. Acesta îi întoarse spatele, dar ea făcu un gest care îi surprinse pe amîndoi. Apucîndu-l de braț, îl întoarse pe jumătate și îl întrebă:

– Cine naiba te crezi?

– Știi foarte bine cine și ce sînt.

Ea încercă să-și controleze furia.

– Domnule Hausner, scopurile nu justifică mijloacele.

– În noaptea asta, da.

Ea îi spuse răspicat și precis:

– Uite ce e, dacă va fi să ieșim vii de aici, nu vreau să ne pierdem omenia și respectul de sine. Ai reușit în foarte scurt timp să dizolvi o întrunire democratică și să obții permisiunea de a tortura un om rănit.

– Nu mă mir decît că mi-a trebuit așa de mult. Își aprinse o țigară. Uite ce e, Miriam, prima repriză e a noastră, a bestiilor, și probabil că așa se va întîmpla cu toate celelalte de acum încolo. Așa că voi, oamenii, băgați-vă în cap că aici n-aveți ce face decît dacă vreți să fiți soldați. Am de gînd să rezolv situația

asta nenorocită, chiar de-ar fi să transform dealul ăsta blestemat într-un lagăr de concentrare.

Ea îl pocni puternic peste față, făcînd să-i zboare țigara din gură. Cei care încă se mai aflau în colibă se prefăcură a nu fi văzut sau auzit nimic pe întuneric. Incinta era acum învăluită în liniște.

Hausner își drese vocea.

– Domnul Burg are treabă, iar dumneavoastră îl rețineți, doamnă Bernstein. Vă rog să ieșiți.

Ea plecă.

Hausner se întoarse spre Dobkin.

– O să inspectăm perimetrul, ca să vedem cum stăm. Traversă încăperea. Isaac, imediat ce obții ceva concret, dă-ne de știre. Arătă spre geanta de voiaj. Ai aici un portret psihologic și o descriere ale lui Rish. Te rog să ai grijă de ele.

Burg privi uluit spre geanta de voiaj.

– Cum Dumnezeu...

– O bănuială norocoasă. Nimic mai mult. Îngenunche lîngă Kaplan care era aproape adormit acum, probabil datorită tranchilizantelor. Probabil că n-avea să fie trezit de zgomotele interogatoriului. N-o să te deranjeze, Moshe? Vrei să te mutăm?

Kaplan clătină din cap.

– Am mai văzut, murmură slab. Mergeți în perimetru și organizați bine defensiva.

– Ce altceva putem face, Moshe?

– Nimic.

După ce Hausner și Dobkin plecară, din colibă se auzi un țipăt care străpunse văzduhul. Dacă prima împușcătură a lui Brin declanșase lupta deschisă, își spuse Hausner, torturarea arabului făcea imposibilă ideea de capitulare. Nu puteau cere un tratament mai bun decît cel pe care ei înșiși îl administrau. De-acum încolo nu mai puteau da înapoi.

Merseră de-a lungul coastei care dădea spre fluviu. La fiecare cincisprezece metri, bărbați și femei stăteau jos sau în picioare, în grupuri sau solitari, și priveau în jos, către Eufrat.

Majoritatea erau ajutoarele tinere, secretare şi translatori. Tinerii şi tinerele care lucrează la oricare dintre misiunile diplomatice din lume. Abia aşteptaseră să ajungă la New York. Şi, poate, unii dintre ei aveau să reuşească.

Hausner îi spuse lui Dobkin că va trebui să se asigure că şi cei zece delegaţi ai misiunii de pace vor face de gardă împreună cu toţi ceilalţi prezenţi.

– Au să-şi reducă din timpul afectat şedinţelor, zise Hausner, iar Dobkin zîmbi.

Îi găsiră pe McClure şi Richardson stînd pe o movilă de nisip. Hausner se apropie de ei.

– Mare ghinion aţi avut.

McClure îşi ridică încet privirea.

– S-ar fi putut şi mai rău. Mi-aş fi putut petrece concediul cu nevastă-mea şi rudele ei.

Richardson se ridică.

– Cum stăm?

– Rău, îi răspunse Hausner, relatîndu-le pe scurt cele întîmplate. După ce termină, îi întrebă: Vreţi să plecaţi de aici sub un steag alb? Dumneavoastră, domnule colonel, aveţi uniforma de ofiţer al Forţelor Aeriene Americane, iar domnul McClure are, desigur, asupra sa acte care să dovedească apartenenţa sa la personalul din cadrul Departamentului de Stat. Sînt aproape convins că nu vă vor face nici un rău. În aceste zile, palestinienii încearcă să nu se pună rău cu guvernul dumneavoastră.

McClure clătină din cap.

– Ciudată coincidenţă. Un unchi al tatei a fost ucis la Alamo. Mă întrebam adesea cum trebuie să se fi simţit cînd erau supuşi asediului. Ştiţi? Refuzau ofertele de capitulare, deşi îi vedeau pe mexicani năvălind peste ziduri. Cred că a fost un infern.

Dobkin înţelese destul din răspunsul în engleză al americanului pentru a fi tulburat.

– Acesta e un răspuns?

Hausner izbucni în rîs.

– Sînteţi un om straniu, domnule McClure. Sînteţi, în orice caz, binevenit să rămîneţi. Apropo, sînteţi singura persoană înarmată de pe coasta aceasta a dealului.

– Bănuiam.

– Bun. Aşa că, dacă auziţi pe cineva strigînd, daţi fuga acolo şi trageţi cîteva focuri pînă cînd reuşesc să trimit cîţiva oameni cu arme automate, de pe coasta estică.

– În regulă.

Hausner avea încredere în McClure.

– De fapt, nu prea cred că vor ataca pe partea asta.

– Probabil că nu. McClure privi către cer rapid, apoi din nou spre Hausner. Aţi face mai bine să organizaţi cît de cît defensiva înainte să apună luna.

– Ştiu, mulţumesc, domnule McClure. Şi dumneavoastră, domnule colonel, adăugă Hausner, întorcîndu-se spre acesta.

– Spune-mi Tom, zise Richardson, apoi începu să vorbească în ebraică, uimindu-i pe Hausner şi pe Dobkin. Ascultaţi, eu sînt de partea voastră, dar, după părerea mea, ar trebui să încercaţi să negociaţi.

Dobkin se apropie de Richardson şi îi răspunse tot în ebraică:

– Ce să negociem? Plecasem într-o misiune de pace, şi jumătate dintre noi sînt morţi. Ce mai putem negocia?

Richardson nu răspunse.

– O să-l considerăm drept un sfat, domnule colonel. Vă mulţumim, spuse Hausner.

McClure nu părea preocupat de faptul că toţi vorbeau în jurul lui o limbă pe care nu o înţelegea. Hausner simţi încordarea dintre cei doi americani şi îşi spuse că ceva nu este în regulă.

12.

Hausner şi Dobkin continuară să parcurgă perimetrul. Era un oval aproape perfect sau, după cum îl descrisese Dobkin, avea forma şi dimensiunile unui hipodrom, ceea ce îl făcu pe Hausner să fie de acord cu faptul că nu era o formaţiune naturală. Vîrful movilei, sau al dealului, era aproape plat, susţinînd şi el ideea unei structuri artificiale existente dedesubt. Suprafaţa netedă era întreruptă din loc în loc de dune de nisip, şanţuri de eroziune şi văi secate sau dîmburi rotunjite. Pe acestea din urmă Dobkin le considera rămăşiţe ale unor turnuri de pază care se ridicau odinioară deasupra zidurilor cetăţii. Dobkin aşeză pe fiecare dintre aceste ridicături bărbaţi şi femei.

Vreo treizeci de persoane se plasaseră, într-un fel sau altul, în dispozitiv. Majoritatea se aşezaseră instinctiv. După aterizare Dobkin plasase doar pe cîţiva dintre ei.

Hausner stătea în preajma lui Dobkin în vreme ce acesta lua în considerare problemele legate de acoperire, camuflaj şi cîmpurile deschise, încercînd să modifice linia de apărare pentru a profita cît mai mult de avantajele terenului. Ordonă să se înceapă construirea unor parapete din cărămizi şi săparea de tranşee, acolo unde solul plin de praf permitea acest lucru. Hausner se întreba dacă nu cumva era un efort inutil, avînd în vedere că, practic, apărătorii nu dispuneau de arme de foc.

Burg îi dăduse lui Dobkin pistolul său automat calibrul 45, iar acesta îl dăduse la rîndu-i unuia dintre stewarzi, Abel Geller, pe care îl aşeză într-o poziţie strategică. Hausner dădu pistolul său Smith & Wesson 22 unei tinere stenografe, Ruth Mandel.

– Ştii să-l foloseşti?

Aceasta privi pistolul, ținîndu-l în mîna sa mică.

– Mi-am petrecut timpul în armată.

Hausner numără trei pistoale mici, plus cele șase Smith & Wesson ale oamenilor lui. Împreună cu al său făceau zece. Apoi mai era Joshua Rubin cu Uzi-ul, Brin, cu puşca M-14, şi ceilalți trei oameni ai săi, Jaffe, Marcus şi Alpern, fiecare cu cîte un AK-47. Acestea erau dispuse în așa fel, încît să acopere cu foc încrucișat întreaga latură estică a dealului. Era în medie cam un om la treizeci de metri. Nu era o situație strălucită, dar nici disperată.

Dobkin găsi un steward, pe Daniel Jacoby, şi îi ceru să găsească o modalitate de a face şi a servi cafele celor aflați în perimetrul defensiv.

Apoi se opriră în dreptul lui Brin. Lîngă acesta, cu spatele lipit de o movilă de pămînt, dormea o tînără într-un costum bleu de paraşutist.

– Cine e? întrebă Hausner.

Brin îşi ridică privirea de la lunetă.

– Naomi Haber, stenografă. S-a oferit să fie mesagerul meu. O să am nevoie de cineva prin care să trimit vorbă dacă văd ceva.

Hausner încuviință din cap.

– Ai văzut ceva?

– Nu.

– O să vezi după ce apune luna.

– Ştiu.

Hausner şi Dobkin se depărtară puțin de Brin şi de tînăra care dormea. Priveau tăcuți la Babilon.

Hausner îşi aprinse o țigară.

– Ei, ce zici?

Dobkin clătină din cap.

– Nu ştiu. Depinde foarte mult de cît de decis va fi atacul. Un pluton de infanterie bine instruit ar cuceri dealul. Pe de altă parte, un batalion cu cinci sute de oameni prost pregătiți n-ar reuşi nimic. Pentru a cuceri o poziție defensivă, indiferent cît de slab este ea apărată, ai nevoie de un anume soi de curaj.

– Crezi că ticălosul ăla îl are?

– Cine ştie? E un lider charismatic acest Rish? Ar fi în stare oamenii lui să moară pentru el? Pentru cauza lor? Nici măcar nu ştim cîţi sînt. Să aşteptăm raportul lui Burg.

– Aşa e. Hausner privi în josul pantei estice. Vedea panglici de apă strălucind în lumina lunii şi suprafeţe întinse acoperite de mlaştini lucitoare. Şi totuşi, zona era pustie. Nisip şi pămînt. Era greu de crezut că, în antichitate, Mesopotamia hrănise milioane de oameni. La vreun kilometru distanţă se vedea un zid chiar lîngă şoseaua pe care începuseră aterizarea. Cunoşti cu adevărat locul acesta, Ben?

– Cred că aş putea trasa o hartă din memorie. Mîine dimineaţă, cînd o să mă pot orienta în funcţie de punctele de reper, o să desenez o hartă militară de toată frumuseţea.

– Mă întreb cum or fi ajuns palestinienii aici?

– Cum ajung gherilele peste tot?

– Aveau cîteva camioane.

– Am observat.

– Arme grele? Mortiere?

– Ferească Dumnezeu!

– E aproape caraghios. Voiau să ne ţină ostatici – robi – în Babilon.

– Nu cred că s-ar fi întîmplat aşa, dacă am fi aterizat pe şosea, zise Dobkin. Mă întreb dacă am făcut ceea ce trebuia.

– Poate că nu vom şti niciodată, zise Hausner. Îşi aprinse o ţigară şi îşi vîrî mîinile îngheţate în buzunare. Poate că Asher Avidar a făcut ceea ce trebuia.

– Poate.

Hausner privi spre nord. La vreun kilometru se înalţa brusc un deal din mijlocul cîmpiei. Hausner îşi dădu seama că e un gorgan.

– Ce e acolo?

Dobkin îi urmări privirea.

– E dealul lui Babil. Unii arheologi îl identifică cu Turnul Babel.

Hausner privi fix.

– Tu crezi?

– Cine ştie?

Privi de jur împrejur.

– Putem vedea de aici Grădinile Suspendate?

Dobkin începu să rîdă.

– Nu organizez excursii în timpul Sabatului. Îşi puse mîna uriaşă pe umărul lui Hausner. Vreau să văd ce pot identifica aici cînd o să răsară soarele. Partea principală a ruinelor se află la sud. Acolo.

– Locuieşte cineva pe-aici?

– Arabilor nu le place zona. Ei cred că e bîntuită, doar ştii versetele din Isaia.

– Cele cu... „nici arabii nu-şi vor înălţa cort acolo, nici păstorii adăpost. Doar fiarele sălbatice... vor vieţui acolo... şi balaurii în palatele lor plăcute vederii..." Acela?

– Da, acela.

– Şi totuşi, acolo este o stînă.

Dobkin dădu din cap în semn de aprobare.

– În ciuda interdicţiei biblice, undeva printre ruine se află şi un sat.

Hausner îşi stinse ţigara, păstrînd chiştocul.

– Oare ne-ar putea fi de vreun ajutor?

– Nu cred. Eu eram cel care primea rapoartele secrete ale oamenilor care se întorceau din Irak. Satele lor sînt, în general, incredibil de primitive. Unii dintre săteni nici măcar nu ştiu că sînt cetăţeni irakieni. Trăiesc asemenea primilor ţărani mesopotamieni, care au pus bazele civilizaţiei de aici acum peste cinci mii de ani.

– Asta înseamnă că nu ne aflăm în preajma nici unui mijloc modern de transport sau comunicaţie?

– Oraşul Hillah, la sud. Dar nu m-aş bizui pe faptul că ei ştiu că sîntem aici. Se opri o clipă, părînd să-şi amintească ceva. *Există* un mic muzeu şi o casă de oaspeţi undeva în partea sudică a ruinelor, la Poarta Iştar.

Hausner întoarse imediat capul spre Dobkin.

– Spune mai departe.

– Departamentul irakian al antichităților le-a construit pe amîndouă cu vreo douăzeci de ani în urmă. Îl cunosc pe custodele muzeului. Doctorul Al-Thanni. L-am văzut la Atena acum șase luni. Ne scriem adesea printr-un prieten comun care locuiește în Cipru.

– Vorbești serios? Hausner începu să meargă încoace și încolo cu pași mărunți. Ai putea să ajungi acolo?

– Jacob, ne aflăm într-o situație care în terminologia militară de specialitate se cheamă împresurare. Sîntem înconjurați. Așa cum noi avem aici, sus, posturi de gardă și poziții de tragere, poți fi sigur că și jos întregul deal e înconjurat de asemenea puncte.

– Dar dacă te-ai putea strecura printre ele...

– Există șanse ca doctorul Al-Thanni să nu fie acolo pînă la sfîrșitul lui aprilie cînd începe sezonul turistic.

– Trebuie să existe un telefon.

– Probabil că da. Și apă curentă. Și ia ghicește unde este așezat postul de comandă al lui Rish.

Hausner se opri din mers.

– Totuși, dacă ai putea ajunge acolo... la casa de oaspeți ori la muzeu – am avea o legătură cu lumea. Poate că faci rost de un jeep. Sau poate că telefonul nu e păzit. Ce spui, Ben?

Dobkin privi către sud, peste relieful neregulat. Vedea siluetele unor ruine la care se efectuaseră săpături. Erau cel puțin doi kilometri pînă la excavațiile de la Poarta Ishtar. În jurul dealului nu putea fi decît o linie de santinele. Totuși, ar fi vrut să vadă încă o dată totul la lumina zilei.

– S-a făcut. Dar, dacă mă prind, au să mă facă să le spun tot ce știu despre organizarea noastră de aici. Toată lumea vorbește, Jacob. Știi asta...

– Sigur că știu.

– Mi-ar trebui un pistol ca să... mă asigur că nu cad în mîinile lor. Ne putem permite?

– Nu prea cred, Ben.

– Nici eu.

– Un cuțit, spuse Hausner.

Dobkin începu să rîdă.

– Ştii, n-am înţeles niciodată cum aveau strămoşii noştri curaj să se arunce în propriile spade. Îţi trebuie ceva curaj. Şi cred că e şi foarte dureros. Privi în depărtare. Nu cred că aş putea s-o fac.

– Bine, zise Hausner, hai să întrebăm pe-aici să vedem dacă n-are cineva vreun medicament mortal dacă îl iei în supradoză.

– Apreciez faptul că te străduieşti să-mi faci sinuciderea cît mai plăcută.

– Sînt peste cincizeci de persoane aici...

– Ştiu. Da, o să mă duc. Dar numai după ce văd totul şi la lumina zilei. O să plec mîine seară.

– S-ar putea să nu mai trăim atîta.

– Merită să aşteptăm. O să am mai multe şanse de succes. Dacă plec în noaptea asta, o să-mi dau viaţa degeaba. Nu vreau să se întîmple aşa. Vreau să reuşesc.

– Desigur.

Isaac Burg se apropie, pufăind din pipă. Păşea greoi, ca cineva care tocmai îndeplinise o sarcină neplăcută.

Hausner şi Dobkin porniră în întîmpinarea lui. Hausner vorbi cel dintîi:

– A spus ceva?

– Că toată lumea.

Hausner dădu din cap.

– A...

– A, nu, trăieşte. De fapt, nici n-a trebuit să insist pea mult. Voia să vorbească.

– De ce?

– Aşa sînt ei. Dobkin poate să-ţi spună. Ai văzut şi tu la Ramla. Un amestec de lăudăroşenie, şoc, iritare şi spaimă. Îşi studie pipa cîteva clipe. I-am promis că-l voi trimite înapoi la prietenii lui.

– Nu putem face asta, spuse Dobkin, scuturînd din cap. Regulamentul militar spune că acela care a pătruns în interiorul unei zone defensive nu poate fi repatriat înainte de sfîrşitul ostilităţilor. E valabil şi aici ca oriunde altundeva.

– Da, numai că în lumea mea, a spionilor şi a agenţilor secreţi, procedăm altfel. I-am promis. Putem face o excepţie din motive medicale. Şi-apoi, n-a văzut prea mult. Credeţi-mă, n-are rost să lăsăm un om să moară numai pentru că nu avem dotarea medicală necesară.

– O să mă mai gîndesc, spuse Dobkin.

Hausner asculta dialogul dintre cei doi. Nu era o dispută încinsă, ci doar un dezacord cu privire la interpretarea anumitor regulamente. Burg era, în cel mai bun caz, un om foarte straniu, îşi spuse Hausner. Puţin mai devreme fusese gata să-l tortureze pînă la moarte pe prizonier, iar acum încerca să-i salveze viaţa. Dacă l-ar lăsa să plece, iar arabii ar cuceri dealul şi l-ar prinde pe Burg viu, ar avea grijă să-l omoare foarte încet. În locul lui, gîndi Hausner, l-ar ucide pe arab şi l-ar îngropa, cît mai adînc. Iar Dobkin... el era oşteanul desăvîrşit, credincios, inteligent şi chiar inventiv. Dar *ţinea* la regulamentele sale. Hausner îşi pierdu răbdarea.

– Lăsaţi asta. *Ce a spus?*

Burg îşi goli pipa, lovind-o de tocul pantofului.

– O mulţime de lucruri. A zis că-l cheamă Muhammad Assad şi că e un aşbal. Cunoaşteţi cuvîntul. Un pui de tigru – un palestinian care şi-a pierdut părinţii în războaiele cu Israelul. Toţi aceştia sînt crescuţi de gherilele palestiniene, iar cînd devin oameni maturi nu ne prea înghit.

Dobkin încuviinţă din cap.

– Consecinţele războiului sînt nenumărate. Iar asta e cea mai gravă. Nu ne înghit deloc, fu el de acord.

Văzuse o mulţime de mici vagabonzi cu ochii adînciţi în orbite şi îmbrăcaţi ca vai de capul lor, plîngînd la căpătîiul părinţilor morţi, printre gunoaiele şi dărîmăturile din satele arabe. Războiul. Acum crescuseră, toate aceste tinere victime erau oameni în toată firea. Coşmaruri care reveneau şi ziua.

– Corect, zise Burg. Sînt foarte periculoşi, căci au fost îndoctrinaţi cu ură din ziua în care au fost capabili să înţeleagă ceva. Resping standardele normale de comportament. Ura faţă de Israel este religia lor de trib. Îşi pipăi buzunarele, căutînd

punga cu tutun, şi o găsi. Au fost, de asemenea, instruiţi ca soldaţi încă de cînd au învăţat să meargă. Sînt extrem de bine pregătiţi.

– Cîţi sînt? întrebă Dobkin.

– O sută cincizeci.

Se făcu tăcere.

– Eşti sigur? întrebă Hausner.

Burg dădu din cap în sens afirmativ.

– Cum poţi fi sigur?

Burg zîmbi.

– Acesta e unul dintre lucrurile cu privire la care toţi soldaţii mint, nu-i aşa, Ben? Cîţi. La început a spus cinci sute, dar nu l-am crezut. De-aceea s-au auzit ţipetele. În cele din urmă, ne-am înţeles pentru o sută cincizeci.

Dobkin dădu din cap.

– Ceva arme grele?

Burg clătină din cap.

– Nu se aşteptau să opunem rezistenţă. Totuşi, cei mai mulţi au puşti AK-47.

– Trebuie să aibă o bază prin apropiere.

– Nu chiar aşa de aproape. În deşertul Shamiyah, de cealaltă parte a Eufratului, la vreo sută de kilometri de aici. Guvernul irakian are o serie de motive bine cunoscute pentru a îngădui prezenţa lagărului aici. În orice caz, ei au venit aici la sfîrşitul lui ianuarie, înaintea inundaţiilor, folosindu-se de camioane. De atunci au aşteptat ordinele. Apoi, cu cîteva ore în urmă, a apărut Rish şi i-a chemat prin radio. Restul e de domeniul trecutului – şi nu numai.

– Înţeleg că Rish îi conduce? întrebă Hausner.

– Nimeni altul. Locotenentul său se numeşte Salem Hamadi, şi e un prieten vechi al acestuia. Hamadi e palestinian şi aşbal. De fapt, el a coordonat programul aşbal. După cum ştiţi, Rish nu e nici una, nici alta. E irakian, iar satul său nu e prea departe de aici. În orice caz, cu cîtva timp în urmă şi-au unit forţele şi au început să recruteze orfani, tineri şi tinere, din diverse lagăre. Vreo douăzeci dintre aceşti pui de tigru sînt, de fapt, tigroaice.

Muhammad spunea că s-au antrenat ani de zile în deşertul Shamiyah pentru a face faţă celor mai diverse însărcinări care nu mai păreau să le fie niciodată solicitate.

– Ştiau pentru ce se află aici? întrebă Dobkin.

– Li s-a spus cînd avionul lui Rish începuse să aterizeze. Nu ştiau prea bine dacă vor fi două avioane sau numai unul. Tăcu, amintindu-şi de 01. Li s-a spus că ne vor ţine ostatici aici dintr-o serie de raţiuni de natură politică, pe care domnul Muhammad Assad nu prea le înţelegea. A recunoscut că manevra noastră nebunească i-a cam pus pe gînduri. Nu cred că sînt pregătiţi din punct de vedere psihic pentru a lupta şi a pierde oameni. Erau pregătiţi să ţină ostatici cîţiva oameni coboriţi din două avioane. Apoi, dintr-o dată, au început să piardă oameni.

– Dar sînt trupe de şoc, zise Hausner. Aşa ai spus.

Burg clătină din cap.

– N-am spus decît că sînt bine instruiţi. E o diferenţă. Nici unul dintre ei n-a participat vreodată la o luptă. Păru că se gîndeşte la ceva. Nu e prima dată cînd orfanii sînt pregătiţi încă din copilărie să devină soldaţi. Istoria e plină de astfel de cazuri, şi niciodată aceştia nu au fost mai buni sau mai slabi decît recruţii obişnuiţi. De fapt, s-a întîmplat frecvent să fie mult mai slabi, căci soldaţii orfani, ca orice alt copil crescut într-o instituţie socială, sînt puţin mai înapoiaţi decît cei care au trăit într-un mediu familial. Sînt convins că e valabil şi pentru aşbali. Nu pot fi soldaţi extraordinari. Nu au imaginaţie, şi, practic, viaţa lor e lipsită de scopuri personale. Nu au nici un fel de experienţă în afara vieţii militare, iar dezvoltarea lor emoţională s-a oprit. Au numai o idee vagă cu privire la ţelul pentru care luptă, căci nu au nici o casă în afara barăcilor militare. Sînt convins că vor lupta pînă la moarte pentru a-şi apăra camarazii şi lagărele, dar, în afara acestora, nu posedă nici un fel de noţiune de familie sau ţară. Totul este vag în clipa în care nu se mai află în echipa lor, în plutonul lor, în compania lor. Mai sînt şi alte motive pentru care nu vor putea fi soldaţi buni. Am înţeles asta, avînd de-a face cu amicul Muhammad. Se uită spre Dobkin. Ben?

Dobkin dădu din cap.

– De acord. Numai că sînt peste o sută şi mai bine înarmaţi decît noi. Nu-şi vor strînge corturile, dispărînd în noapte, aidoma arabilor tăi proverbiali.

– Nu, zise Hausner. N-o vor face. Pentru că au doi conducători foarte capabili.

Dobkin încuviinţă din nou din cap.

– Asta este cheia. Conducerea. Păru să-şi amintească de vechi lupte şi dădu din cap pentru el însuşi de cîteva ori. Îi privi pe Hausner şi pe Burg. Vreţi să vă spun ce ştiu eu despre soldaţii arabi? Sînt persoane romantice, a căror imagine mentală cu privire la război se reduce la viziunea unor oameni gonind prin deşert călare pe armăsari albi. Într-adevăr, arabii nu sînt foarte cunoscuţi prin succesele atacurilor lor. S-au dus de mult zilele în care purtau stindardul islamului de-a lungul unei jumătăţi din lumea civilizată. Îşi aprinse o ţigară. Dar să nu mă înţelegeţi greşit. Nu sînt luptători atît de slabi pe cît se spune. Sînt, în general, curajoşi şi neclintiţi, mai ales atunci cînd au de apărat o poziţie. Asemenea multor soldaţi proveniţi din medii sociale şi economice joase, vor îndura cele mai mari lipsuri şi privaţiuni. Dar au şi defecte. Atacă cu reticenţă, nu sînt în stare să schimbe tactica atunci cînd situaţia s-a modificat. Deşi ofiţerii şi sergenţii lor nu sînt dintre cei mai buni, se pricep să impună un control şi o disciplină foarte severe, pe care puţini soldaţi le vor mai respecta în clipa în care comandantul lor e ucis. Soldaţii arabi sînt lipsiţi de iniţiativă şi, în plus, nu prea bine dotaţi din punct de vedere al tehnicii moderne. Din cîte ştiu, mai ales cei din grupurile aşbal, par să se afle în această situaţie. Şi, mai mult, sînt atît de orbiţi de această propagandă a urii, încît nu sînt calmi şi nu acţionează ca nişte soldaţi profesionişti.

Burg dădu din cap.

– Aşa e. Şi cred că s-ar *putea* să nu mai fie buni de nimic dacă pierderile din rîndurile conducătorilor sau ale trupei vor fi cît de cît serioase. Ceea ce, e adevărat, nu ştiu dacă va fi cazul. Pe de altă parte, noi nu putem fugi nicăieri, căci luptăm pentru viaţa noastră. Toate pierderile sînt acceptabile pentru noi, deoarece altă alternativă nu avem.

Hausner spuse:

– Există una. Vor cere o discuție.

– Dar nu înainte să mai încerce un atac, zise Dobkin. Privi spre cer. În curînd vom avea ocazia să aflăm dacă sîntem capabili să le provocăm pierderi serioase. Apune luna.

13.

Primul care îi văzu fu Brin. Îi văzuse chiar înaintea celor doi oameni din postul de observaţie şi ascultare din josul pantei.

Se apropiau ca nişte umbre, purtînd uniforme de camuflaj şi arme automate. Luneta de noapte amplifica cea mai mică rază de lumină naturală, aşa încît Brin putea vedea lucruri pe care nici măcar păsările de noapte nu le vedeau, pe care nici măcar oamenii aceia nu le observau. Brin le vedea umbrele în lumina stelelor, pielea albă sub ochii în care se citea frica. Vedea cele mai intime mişcări pe care le făceau în întunericul despre care credeau că îi acoperă ca un văl – buzele murmurînd rugăciuni, urinarea rapidă din cauza fricii, buclele de păr date la o parte de pe chip. O fată strîngea mîna unui bărbat. Brin se simţea ca şi cum ar fi privit prin gaura cheii.

Puse jos puşca şi îi şopti lui Naomi Haber.

– Vin.

Ea încuviinţă din cap, îl atinse pe braţ şi alergă să dea alarma.

Lunga linie defensivă, şerpuind de-a lungul coastei estice a dealului, se pregăti de luptă, căci avertismentul se răspîndi înainte ca rapidul mesager să-l poată transmite.

Pe latura vestică era linişte. Lumina reflectată de Eufrat ar fi dat în vileag orice siluetă care ar fi urcat panta. Cei de acolo îşi lipiră feţele de pămînt, încercînd să observe de sus orice mişcare. Nu se vedea decît firul cenuşiu-argintiu al fluviului curgînd spre sud.

Dobkin, Burg şi Hausner se aflau pe o mică movilă – unul dintre turnurile de pază acoperite – din apropierea centrului pantei estice, la vreo cincizeci de metri distanţă de acesta.

Movila fusese aleasă drept post de comandă şi observaţie – PC/PO. Sperau ca din acest punct dominant să poată conduce lupta pe panta estică, în lungime de vreo cinci sute de metri.

În vîrful movilei fusese înfiptă o grindă de aluminiu, desprinsă din secţiunea îndoită şi zdrobită a cozii avionului Concorde, iar în vîrful acestui straniu catarg se vedea un drapel încă şi mai ciudat, un tricou de copil, recuperat dintr-unul din bagaje, unde fusese pus ca dar pentru cineva din New York. Tricoul înfăţişa o hartă a zonei portuare a Tel Avivului, desenată în culori luminoase. Scopul înălţării acestui stindard fusese de a stabili un punct de reper, cu ajutorul căruia mesagerii se puteau orienta pentru a ajunge la centrul de comandă, ca să transmită informaţiile şi să preia ordinele. De asemenea, de a marca punctul ultim de regrupare, citadela din interiorul citadelei, acolo unde avea să fie opusă ultima rezistenţă, în caz că linia defensivă ar fi distrusă sau penetrată. Era o tactică veche, folosită încă dinaintea epocii radioului, telegrafului şi a telefoanelor de campanie. Cei trei comandanţi se aşezară sub steagul lor şi începură să aştepte.

Cei doi de la postul de observaţie şi ascultare PO/PA din josul pantei, ajunseseră sus aproape fără respiraţie, raportînd ceea ce se ştia deja:

– Vin.

Brin îi urmărea pe aşbali continuîndu-şi drumul tăcut în susul dealului. Nu mai înaintau în şir, ca data trecută, ci în linie dreaptă, pe toată lăţimea de cinci sute de metri a pantei. Aproximativ o sută de oameni, bărbaţi şi femei, la distanţă de cinci metri unul de altul. Menţineau linia dreaptă, ca trupele de infanterie bine instruite de odinioară. Nu se risipeau şi nici nu se apropiau, nu întîrziau în preajma punctelor de camuflaj natural, aşa cum, fără îndoială, îi îmboldea instinctul. Ţineau puştile AK-47 întinse cu baioneta înainte. Era un spectacol

înspăimîntător pentru toţi cei care asistau la el. Dar pentru Brin nu era decît un spectacol. Paradă. Abia aştepta să vadă cum vor reacţiona atunci cînd gloanţele vor începe să zboare către ei. Probabil că atunci aveau să revină la tehnicile mai moderne, descoperind cît de rare erau posibilităţile de camuflaj şi adăpost oferite de terenul respectiv. Aveau să înainteze de la o stîncă pînă la un şanţ, iar de aici pînă la o groapă. Acum însă, în întuneric, făceau din această înaintare, după tiparele clasice ale atacurilor de infanterie, un spectacol de care aveau parte mai degrabă ei înşişi decît evreii care nu îi puteau vedea.

Conştiinţa faptului că el era singurul care îi vedea îl aduse de cîteva ori în pragul disperării. Pe apărătoarea de cauciuc a lunetei sale se formau broboane de transpiraţie care îi alunecau apoi în jos, pe obraji. Erau încă foarte departe, la vreo cinci sute de metri. Apoi la patru sute.

Generalul Dobkin şi Isaac Burg nu reuşeau să cadă de acord cu privire la tactica ce trebuia adoptată. Dobkin dorea să declanşeze un tir al armelor grele cînd arabii se aflau încă departe, în ideea de a-i ţine la distanţă, împiedicînd un asalt asupra firavei linii defensive. Dacă aveau noroc, o asemenea tactică ar fi produs panică şi ar fi provocat întoarcerea din drum a inamicului. Prizonierul spusese că nu au grenade de mînă, dar Dobkin nu era foarte convins de acest lucru, aşa că nu dorea să le ofere posibilitatea de a se apropia pînă la o distanţă de la care le-ar fi putut folosi.

Burg considera că atacul trebuia declanşat cînd inamicul era foarte aproape – astfel încît să poată fi folosite şi pistoalele mici – pentru a produce cît mai multe pierderi, fără a irosi muniţia.

Pe Hausner nu-l consultară, dar acesta considera argumentele lui Dobkin mai bine întemeiate, avînd în vedere situaţia în care se aflau. Totuşi, Hausner ştia că, pînă la urmă, Dobkin avea să se încline în faţa unui funcţionar public civil. Era o decizie subiectivă, iar în acest tip de hotărîri ierarhia juca întotdeauna un rol esenţial.

Hausner se scuză, sări de pe movilă şi parcurse cei cincizeci de metri care îl despărţeau de locul unde Brin stătea în genunchi.

Brin tremura vizibil în timp ce urmărea valul înaintării aşbalilor. Hausner nu-l putea învinovăţi. Vorbi în şoaptă:

– Distanţa?

– Trei sute cincizeci de metri, spuse Brin, fără să ridice privirea.

– În desfăşurare?

– Tot în linie. Majoritatea se află în cîmp deschis. Au baionete.

Naomi Haber şedea jos, gîfîind din cauza efortului. Hausner se întoarse către ea.

– Fugi pînă la un AK-47 şi ordonă-i să deschidă focul.

Ea se sculă imediat şi porni în fugă de-a lungul liniei. Hausner se întoarse din nou către Brin.

– Distanţa?

– Trei sute.

– Foc! spuse el în şoaptă.

Brin apăsă pe trăgaci, ţinti din nou şi apăsă, ţinti şi apăsă iarăşi. Proiectilele porneau tăcute din ţeava ce scotea un sunet slab, ca o tuse. Apoi se auzi cel dintîi AK-47, ca un semnal că toată lumea putea deschide focul. De-a lungul crestei dealului, de sus şi de jos, se auziră împuşcături. Bubuiturile celor trei AK-47 acopereau zgomotul pistoalelor mici. Mai puternic decît toate se auzeau însă rafalele sacadate ale pistolului-mitralieră de 9 mm, Uzi.

Arabii ripostară imediat cu tiruri grele ale propriilor arme AK-47. În curînd, zgomotul deveni asurzitor. Hausner vedea proiectilele lovindu-se de parapetele improvizate de israelieni. Nu-şi dădea seama dacă fusese cineva lovit.

Misiunea lui Brin era de a încerca să îi identifice pe comandanţi şi să-i elimine. Îşi mişcă puşca pînă văzu antena unui aparat radio purtat în spate de un operator. La capătul unui fir în formă de spirală se afla microfonul. Tînărul era întins jos şi ţinea microfonul în dreptul feţei. Brin ochi gura acestuia şi trase.

Microfonul şi faţa tînărului se dezintegrară în zeci de fragmente care se împrăştiară. Îşi mişcă din nou puşca şi, după ce ochi inima operatorului, trase din nou.

Tirul de răspuns al celor din grupul aşbal încetă în clipa în care linia lor lungă se fragmentă rapid în grupuri care se adăposteau în spatele obstacolelor naturale. Înaintarea fu încetiniţă, dar continuă. Brin cercetă zona din spatele aşbalilor, căutîndu-i pe conducătorii principali. La un moment dat i se păru că îl vede pe Rish, dar acesta dispăru imediat, fiind înlocuit de o tînără. Brin trase fără să ezite. Văzu cum capul fetei zvîcneşte într-o parte. Bereta îi zbură şi părul său lung flutură în clipa în care se prăbuşi.

Dobkin vedea exploziile puternice care însoţeau înaintarea arabilor. Scutură din cap. Poate că erau bine pregătiţi, dar tactica adoptată nu era strălucită. Metoda general aprobată pentru atacul pe timp de noapte, metodă care fusese creată în mare parte de armata israeliană, era total diferită de ceea ce făceau arabii. Se ştia acum că atacurile nocturne trebuie începute pe tăcute, nu prin folosirea unor zgomotoase baraje de artilerie sau prin strigătele soldaţilor, aşa cum se întîmpla în trecut. Aşa procedaseră aşbalii la început, dar înaintarea lor fusese prea lentă, iar recurgerea la riposta armelor pripită. Cu ocazia diverselor lupte anterioare, israelienii demonstraseră că o goană rapidă şi tăcută constituia cea mai eficientă metodă de atac nocturn. În general, inamicul nu era decît pe jumătate alertat, iar cînd vedea trupele care se apropiau abia dacă îşi putea crede ochilor. Pînă cînd începeau să reacţioneze, atacatorii ajungeau deja la distanţa de la care puteau folosi grenadele, apoi, o secundă mai tîrziu, se aflau în tranşee. Chiar şi un infanterist cu raniţa plină putea parcurge fără greutate o jumătate de kilometru alergînd şi ajungînd la ţintă în mai puţin de două minute.

Dobkin privea scînteile care se vedeau în întuneric. Aşbalii trăgeau din fugă, apoi se ascundeau în spatele obstacolelor, cînd normal ar fi fost să facă exact invers. Apărătorii dealului trăgeau către punctele de unde se vedeau scînteile, în timp ce atacatorii

alergau. Din cîte îşi putea da seama Dobkin, tirul inamicului era pînă acum cu totul ineficient, cu excepţia unui singur accident care îi fusese raportat. Privind în josul pantei, Dobkin vedea scînteile ţevilor intersectîndu-se cu ceea ce, spera el, erau loviturі bine ţintite.

Participase la nenumărate bătălii de-a lungul anilor pînă să poată ajunge să stea pe o poziţie mai înaltă şi să-şi dea seama de mersul bătăliei, urmărind scînteile şi zgomotele, sunetele scoase de oameni şi mirosul aerului nopţii. Şi, mai presus de toate, un anume instinct al războinicului îl ajuta să înţeleagă că totul este în regulă sau că, dimpotrivă, totul e pierdut.

Una peste alta, Dobkin ştia că, în ciuda zgomotelor, pierderile nu aveau să fie prea grave pentru nici una din părţi, pînă cînd cele două tabere nu se apropiau mai mult. Aşa stătuseră lucrurile întotdeauna şi în trecut. Totuşi, de data asta, simţea că n-aveau să cîştige. Se întoarse spre Burg.

– O trupă dezordonată, dar foare hotărîtă. Probabil vom rămîne fără muniţie în scurt timp. Poate că ar trebui să ordonăm retragerea pe movila asta.

Burg clătină din cap. Cu mult înainte de a fi intrat în serviciul secret, acesta fusese comandant de batalion în Războiul de Independenţă. Avea şi el un anume instinct care îl ajuta în astfel de situaţii.

– Să mai aşteptăm. Presimt că vor înceta tirul. Dobkin nu îi răspunse. În zori o să-l aducem în faţa curţii marţiale pe Hausner, spuse Burg într-o doară.

– Nu putem fi siguri că el a dat ordinul de deschidere a focului, răspunse Dobkin.

– Ştii bine că el a făcut-o.

Burg stătea cu o mînă pe catargul strîmb din aluminiu, părînd fascinat de sclipirile armelor şi de şuierul continuu al gloanţelor. Îşi dădu dintr-o dată seama că lipsea ceva, anume sunetul armelor grele care dădeau unei confruntări acea savoare militară tipică. Lupta asta semăna cu o bătaie dintr-un film american cu gangsteri – numai pistoale şi pistoale-mitralieră.

– Ei, domnule general? Nu crezi că Hausner a dat ordin de foc împotriva dispozițiilor noastre? întrebă Burg.

Dobkin nu avea chef de ceartă.

– Probabil că el a făcut-o. Oricum, nu are prea mare importanță, nu?

– Pentru mine are, replică Burg tăios. Are foarte mare importanță.

De-a lungul întregii linii defensive tirul rămînea constant, căci a începe să economisești muniția putea constitui un semnal pentru atacători, anunțîndu-i pe aceștia că sfîrșitul e aproape și că nu au decît să insiste puțin. Dar numărul proiectilelor israelienilor scădea vertiginos și, de fapt, cîteva pistoale rămăseseră deja fără muniție. Cele trei AK-47 își continuau partitura în rafale scurte, iar Joshua Rubin trăgea fără încetare cu automatul Uzi, neoprindu-se decît pentru a permite țevii să se răcească. Brin, folosind relativ puțină muniție, reușise zece lovituri extrem de eficiente.

Așbalii se aflau acum la mai puțin de o sută de metri de linia defensivă, dar pierderile lor creșteau în proporție geometrică cu fiecare zece metri de înaintare.

Cineva alerga spre postul de comandă dinspre panta vestică, iar Burg și Dobkin se așteptară să primească vestea nefericită că inamicul lansase un al doilea atac pe coasta respectivă. Acolo, linia defensivă era susținută doar de McClure cu pistolul său și de vreo alți doisprezece oameni cu cărămizi și bucăți din grinzile de aluminiu transformate într-un fel de sulițe. Mesagerul sări pe movilă, își trase răsuflarea și spuse:

– Pe coasta vestică e liniște, apoi zîmbi.

Dobkin răspunse zîmbetului și îl bătu ușor pe spate.

– E prima veste bună pe care o primesc de cînd o doamnă mi-a spus „da" aseară în Tel Aviv.

Îngenunchind lîngă Brin, Hausner își spuse că în cîteva minute totul avea să se sfîrșească, deoarece era clar că nu aveau destulă muniție pentru a menține un tir constant.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, apărătorii intensificară tirurile, într-o ultimă şi disperată tentativă de a produce panică în rîndurile atacatorilor. Hausner îi urmărea pe arabi, care erau acum vizibili, în parte, chiar şi pe întuneric. Aşbalii şovăiră în clipa în care ritmul înteţit al focului rări şi mai mult rîndurile. Încetiniră, dar nu bătură în retragere. Momentul culminant al atacului lor trecuse, dar, deşi se temeau să mai înainteze, nu se retrăgeau. Comandanţii lor răcneau la ei şi îi îmboldeau, încercînd să redobîndească iniţiativa. Cîteva grupuri înaintară din nou, dar fără tragere de inimă.

Profitînd de faptul că îi putea vedea mai bine pe comandanţi, Brin ochi doi dintre ei în mai puţin de treizeci de secunde. Dîndu-şi seama, ceilalţi începură să se ascundă, în timp ce Brin îl căuta disperat pe Rish. Studiase cu atîta atenţie fotografia pe care Hausner o avea în dosarul său, încît aproape că vedea chipul lui Rish pe cel al fiecărui arab. Dar ştia că atunci cînd avea să-l vadă într-adevăr, nu va mai avea nici o îndoială.

Israelienii auzeau strigătele în arabă şi vedeau cîte ceva din ceea ce se întîmpla. Înţeleseră astfel că în rîndurile aşbalilor apăruse o problemă. Veteranii israelieni ştiau ce au de făcut şi, în timp ce Hausner privea năucit, vreo douăzeci de bărbaţi şi femei începură să alerge, strigînd, în josul pantei, fără să fi primit ordin de la cineva.

Dobkin înţelese ce se întîmplă. Cîntări cu detaşare rece şansele de reuşită. Ideea pe care se baza un astfel de contraatac primitiv, care nu folosea decît strigătele, era de a produce panică în rîndurile atacatorilor. Dacă era îndeplinit cu destul elan şi convingere, şi dacă era destul de spontan, ca acesta, putea să-l încremenească pe inamic. Mai întîi, aveau să dea bir cu fugiţii cei mai laşi, apoi chiar şi cei curajoşi aveau să fie cuprinşi de panică, în faţa acestei inversări a situaţiei. Iar dacă nu îşi pregătiseră apărarea, aveau să alerge pînă se prăbuşeau obosiţi.

Dar avea să se întîmple aşa? Ce s-ar petrece dacă aşbalii ar avea trupe şi pe coasta dinspre fluviu? Dacă ar ataca şi acolo, Dobkin nu ar mai putea trimite nici un fel de întăriri. Toată

lumea se afla acum la jumătatea pantei estice, în mijlocul unui contraatac neautorizat. Iată ce se întîmplă cînd oamenii nu mai respectă ordinele. Dobkin o luă la fugă spre creasta pantei estice.

Hausner apucă puşca M-14, a lui Brin, şi începu să privească prin luneta de noapte. Pentru un moment totul era pe muche de cuţit. Dacă aşbalii nu rupeau rîndurile, avea să se dezlănţuie un măsacru. Israelienii care îi atacau erau de cinci ori mai puţini şi nu aveau decît arme uşoare. Se aflau la mai puţin de cincizeci de metri de aşbali şi trăgeau cu o eficacitate crescîndă. Joshua Rubin înnebunise de tot. Alergă şi trase cu pistolul-mitralieră Uzi o rafală atît de lungă, încît lui Hausner îi era teamă că ţeava avea să se topească. Strigătul lui sălbatic acoperea zgomotul armei.

Pentru a-l proteja pe Rubin, Hausner începu să tragă în jurul acestuia. I se păru că vede deja un bărbat rupînd rîndurile şi fugind. Îl urmară două fete, apoi alţii şi alţii. Aşbalii strigau cuvîntul arab pentru retragere. Cîţiva comandanţi, ofiţeri şi sergenţi, încercară să îi întoarcă din drum. Hausner îndreptă ţeava puştii asupra unuia care avusese oarecare succes şi trase. Omul se prăbuşi. Pentru conducători era deja limpede că cineva cu o lunetă foarte bună le provoca pierderi extrem de importante. Acum, cînd ieşiseră în faţă, încercînd să organizeze o rezistenţă, gestul lor era aproape sinucigaş. Hausner ţinti din nou. Se antrenase cu fiecare din armele pe care le mînuiau oamenii săi, dar acesta nu era rolul lui. Trase, lovind încă un comandant, apoi îi trecu arma lui Brin, care începuse să devină nerăbdător.

În cele din urmă, în mijlocul strigătelor care cereau doctori şi târgi pentru conducătorii loviţi, ceilalţi ofiţeri arabi îşi pierdură curajul şi se alăturară goanei generale.

Cînd distanţa dintre aşbali şi israelieni crescu, retragerea deveni mai ordonată, mai ales că israelienii pierduseră ceva din furia născută din disperare, care îi făcuse să declanşeze contraatacul.

Aşbalii adunară armele căzute, îşi strînseră morţii şi răniţii, organizînd apoi o ariergardă care să le asigure un mai mare timp

pentru a se retrage. În fuga lor, micile alunecări de teren îi făceau să cadă la pământ, pierzîndu-şi morţii şi răniţii.

Israelienii urmau îndeaproape ariergarda, dar, în cele din urmă, se opriră atunci cînd un mesager al lui Dobkin le ordonă să se întoarcă. Adunară armele pe care le mai găsiră în întuneric şi urcară înapoi panta dealului, murdari, transpiraţi şi epuizaţi. Rubin şi o stenografă, Ruth Mandel, fuseseră atinşi de gloanţe, dar nu grav.

Tot nu se auzea nimic de pe coasta dinspre fluviu, dar Dobkin trimise acolo doi oameni înarmaţi cu AK-47, ca să se asigure. Dealul era învăluit de linişte, iar în aer plutea mirosul de cordită.

Hausner luă puşca M-14 din mîna lui Brin şi privi prin lunetă, pentru ultima oară, la arabii care se retrăgeau. Acum nu se mai aflau în bătaia puştii, dar îi vedea fără dificultate. Un om stătea singur cocoţat pe o movilă de pămînt, ţinînd pe umăr corpul unei femei cu păr lung. Rămase nemişcat în vreme ce ultimii aşbali treceau în fugă pe lîngă el. Privi spre dealul care îi răpise pe atîţia dintre fraţii săi. Făcu un gest cu braţul, ca un fel de salut sau de blestem. Hausner nu-şi dădu seama despre care din cele două era vorba şi, deşi nu-i putea vedea chipul de la o asemenea distanţă, fu convins că era Ahmed Rish.

14.

Primul-ministru al Israelului intră neanunțat în camera operativă a Citadelei din Tel Aviv. Cei din personalul de la Forțele Aeriene schimbară cîteva priviri, apoi se întoarseră la lucrul lor.

Zgomotul telefoanelor, teleimprimatoarelor și aparatelor electronice era foarte puternic, mai puternic decît cel pe care îl auzise primul-ministru în 1973, cînd cu Yom Kippur.

Prim-ministrul cercetă instinctiv încăperea imensă, în căutarea generalului Talman. Apoi își aminti și se apropie de cel care îl înlocuise pe Talman, generalul Mordecai Hur. Cei din preajma lui se răspîndiră prin sală, pentru a obține informații și a transmite ordine.

Prim-ministrul se opri lîngă generalul Hur.

– Există vreun supraviețuitor de pe 01?

Hur, o copie perfectă a fostului său șef, era la fel de rezervat, corect și diplomat ca acesta, avînd același aer britanic și aceeași ținută elegantă. Prim-ministrul nu îi semăna în nici una din aceste privințe, dar se înțelesese bine cu Talman și spera că nu va avea probleme nici cu Hur.

Acesta clătină aproape imperceptibil din cap.

– Nu, domnule. Dar am recuperat aproape jumătate dintre trupuri. Făcu o pauză, apoi adăugă: nu vor exista supraviețuitori.

– Știu. Privi de jur împrejur la aparatele cu afișaj electronic. Unde e 02, Motty?

Hur fu oarecum uimit de faptul că primul-ministru i se adresase folosind diminutivul numelui său.

– Nu ştiu, domnule. Şi cu fiecare minut care trece fără să aflăm, zona în care s-ar putea afla creşte, dacă au fost realimentaţi cu carburant şi încă mai zboară. Am ajuns la limita resurselor.

Prim-ministrul dădu din cap.

– Ce a fost cu fotografia satelitului american deasupra Sudanului?

Hur luă o hîrtie de pe o masă lungă.

– Aveţi aici un raport al agentului nostru detaşat acolo. Obiectul din fotografie s-a dovedit a fi, de fapt, o folie de aluminiu aflată pe nisip, avînd dimensiunea şi forma aproximativă a unui avion Concorde.

– Truc sau întîmplare?

– Nu s-a căzut de acord. După părerea mea, este vorba de o şmecherie foarte abilă, dar alţii cred că nu e decît o coincidenţă. Dar am mai obţinut alte trei-patru fotografii asemănătoare. Dacă nu putem trimite un agent la faţa locului, va trebui să facem o analiză spectrală şi un test cu infraroşii. Mai avem, de asemenea, o mulţime de relatări bazate pe observaţii radar, audio sau video. Dar astea par cele mai puţin credibile.

– A fost o operaţiune bine pusă la punct. Dar nu se putea organiza fără ajutorul cuiva din interior, nu?

– Asta nu e de competenţa mea. Întrebaţi la Shin Beth.

Prim-ministrul discutase cu Mazar mai mult de o oră, dar Securitatea Internă era la fel de consternată ca toată lumea. Cu toate acestea, spre deosebire de alţii, Mazar nu-şi dăduse demisia. Prim-ministrul trebuia să-l admire pe acest om care spusese:

– Nu am rezolva nimic, dacă v-aş plictisi acum oferindu-vă demisia mea.

Dar el ştia că, în cele din urmă, Mazar avea să fie înlăturat.

Un aghiotant îi aduse un telefon.

– Secretarul general al Naţiunilor Unite, domnule.

Prim-ministrul luă receptorul.

– Da, domnule secretar. Îl ascultă pe secretarul general prezentîndu-i în termeni precauţi acea relatare a situaţiei pe care

o ceruse puțin mai înainte. Delegațiile arabe de pace se aflau încă în New York. Nimeni nu fusese rechemat. Domnea o anumită teamă că Israelul va reacționa exagerat, punîndu-i pe arabi într-o postură delicată. Prim-ministrul nu făcu nici un fel de comentarii, într-un sens sau altul. Discutară politicos cîteva minute, apoi primul-ministru se uită la cadranul de pe perete și văzu că la New York era miezul nopții. Secretarul general părea obosit.

– Vă mulțumesc, domnule secretar general. Aș putea avea legătura cu Biroul Misiunii Israeliene? Vă mulțumesc.

Discută cu ambasadorul său permanent pe lîngă Națiunile Unite, apoi cu alți înalți funcționari ai misiunii de pace care lucraseră luni de zile pentru a pregăti Conferința. Mulți dintre ei aveau prieteni și rude în rîndurile delegaților pierduți. Disperarea și indignarea se amestecau cu optimismul. Prim-ministrul își auzea propria voce reluată de amplificatoarele din birourile lor. Se adresă tuturor:

– Ați pregătit un teren fertil pentru pace. Era fermier, îi plăceau aceste metafore. Vom planta acea sămînță. Îngrijiți pămîntul, astfel încît să fie pregătit să o primească. Iar *dacă* va fi nevoie să arăm cu sare, atunci așa vom face, și pămîntul va fi ca pustiit pentru mai bine de zece ani.

Linia nu era protejată și era convins că, cel puțin, cei de la FBI și CIA ascultau convorbirea, iar el tocmai asta dorea.

Închise.

Se întoarse spre generalul Hur.

– Vor mai trece cîteva minute pînă cînd Departamentul de Stat va asculta caseta convorbirii și ne va suna. Hai să bem niște cafea.

Se duseră la bar și își turnară singuri în cești. O tejghea din apropiere se umplea încet încet de ziare autohtone și străine, toate avînd pe prima pagină aceeași fotografie a unui Concorde cu însemnele El Al. Prim-ministrul recunoscu poza. Fusese transmisă presei cu ocazia zborului inaugural al lui El Al 01. Toate titlurile anunțau același lucru; folosindu-se de diferite

cuvinte din diverse limbi. Prim-ministrul privi în fugă cîteva dintre publicații.

– Uneori am senzația că sîntem foarte singuri pe această planetă imensă. Alteori simt că oamenilor le pasă de noi.

Generalul Hur privea în ceașca de cafea din fața sa. Își simțea ochii roșii, părul ușor ciufulit și pielea iritată. Dar de văzut nu vedea nimic din toate acestea. Nu crezuse nici un moment în Conferința de Pace, atîta vreme cît fusese în centrul discuțiilor. Dar acum avea ocazia să vadă cît de mult crezuseră alții în ea și se simțea oarecum vinovat pentru că sperase mereu că ceva, ceva minor, desigur, avea să o împiedice. Privi către primul-ministru.

– Din experiența mea ca militar, știu că oamenii se gîndesc la pace doar în ceasul al unsprezecelea, atunci cînd, în general, e imposibil să mai modifici cursul evenimentelor.

– Și cam cît să fie ceasul acum, domnule general?

– N-aș putea spune, domnule. Așa se întîmplă mereu cu acest al unsprezecelea ceas. Niciodată nu știi cînd e fără un sfert – știi doar cînd e și cinci.

Un aghiotant aduse din nou un telefon.

– Washington, Departamentul de Stat.

Prim-ministrul privi spre Hur, apoi ridică receptorul.

– Da, domnule secretar. Cum mai merg treburile pe la ferma din Virginia? Știu că zona afectată de maree a devenit extrem de bogată în sare în comparație cu epoca în care strămoșii dumneavoastră s-au stabilit acolo. Timpurile se schimbă, iar mareea nu iartă. Și noi avem asemenea probleme. Marea are atîta spațiu, și totuși pare că rîvnește să înghită pămîntul.

Discutară în felul acesta ocolit vreo cîteva minute, apoi primul-ministru puse receptorul în furcă și, întorcîndu-se spre Hur, îi spuse:

– Faima noastră de oameni care reacționează foarte dur în fața actelor teroriste nu ne prinde rău. Toată lumea ne sună ca să se asigure că mai sîntem dispuși să participăm la discuții.

Uitînd pentru o secundă de rolul și funcția sa, Hur întrebă:

– Și sîntem?

Prim-ministrul privi de jur împrejurul camerei operative, fără să spună nimic un timp, apoi îi răspunse:

– Nu ştiu, domnule general. Soarta lui 01 nu mai poate fi schimbată. Dar cred că starea de spirit a oamenilor va depinde foarte mult de ce se întîmplă cu 02. De ce nu avem încă nici un mesaj de la cei care i-au deturnat, domnule general?

– Nu-mi dau seama.

Prim-ministrul dădu din cap.

– Poate că nu...

– Ce anume, domnule?

– Nu contează. Ai văzut raportul de la Aerospaţiale?

– Da. Un exemplu tipic de precauţie inutilă. Nu ne putem aştepta la nici un ajutor din partea lor.

Prim-ministrul dădu din nou din cap.

– Iar palestinienii cu mortierele nu par să ştie nimic.

– Nici nu-i de mirare.

– Am uitat ceva?

Hur clătină din cap.

– Nu, nu cred. Aici facem tot ce se poate. Avem legături cu alte centre de operaţiuni aeriene de la Teheran pînă la Madrid, care încearcă să ne ajute. Acum totul depinde de serviciul secret.

– Sau de o eventuală hotărîre a domnului Ahmed Rish de a ne suna, ca să ne spună ce se întîmplă.

– Aş prefera să aflăm singuri.

Prim-ministrul privi pentru ultima dată prin încăpere.

– Ţine-o tot aşa, Motty. O să discutăm din nou mai tîrziu.

– Da, domnule. Unde vă pot găsi dacă apare ceva?

Prim-ministrul stătu o clipă pe gînduri, reflectînd. În Tel Aviv transporturile şi mijloacele de comunicare erau net superioare. De asemenea, oraşul era mai puţin expus şi mai sigur şi din alte puncte de vedere. De curînd, un studiu al Ministerului de Război afirmase din nou că acesta ar fi trebuit să devină centrul tuturor operaţiunilor în perioada crizei actuale. Şi totuşi, Ierusalimul era capitala, nu doar din punct de vedere politic. Era inima şi sufletul Israelului. Era un concept, o stare de spirit, o

entitate spirituală şi veşnică. Chiar dărîmat şi pustiit, aşa cum fusese după plecarea romanilor, el rămînea totuşi Ierusalimul.

– La Ierusalim. Mă duc la Ierusalim.

Hur dădu din cap şi îşi îngădui un zîmbet.

Prim-ministrul plecă.

Teddy Laskov stătea singur pe pista din zona militară a aeroportului Lod. La răsărit, cerul era luminat ca în zori, iar dealurile Samariei care se înălţau pe cîmpia Şaron se conturau în depărtare. Privi vreme îndelungată către cer, pînă cînd lumina se estompă şi întunericul nopţii fu deplin.

Se întoarse şi privi spre pistele negre, către locul în care cele douăsprezece F-14 se vedeau în luminile terminalului internaţional. Stăteau tăcute ca nişte santinele la hotarul civilizaţiei. Oamenii le numeau aeronave de război, dar ar fi putut la fel de bine să fie nave de pace, îşi spuse Laskov. O să îi fie dor de ele, de mirosul de piele din interior, de cel al aparatelor hidraulice. O să ducă dorul barurilor din sălile de aşteptare ale echipajelor şi al paraziţilor radiourilor. Şi, mai ales, o să simtă lipsa oamenilor care făceau ca Hel Avir să fie mai mult decît o simplă colecţie de metal extrem de preţuit. De la primul său zbor din Rusia şi pînă la ultimul din Israel trecuseră patruzeci de ani. Era, oricum, prea mult, îşi spuse el.

Se întoarse şi se îndreptă spre un jeep care aştepta. Privi pentru ultima oară într-acolo în clipa în care urcă în maşină.

Şoferul aprinse farurile, porni şi traversă pista, către drumul de acces spre aeroport.

Laskov îşi scoase pălăria şi haina şi le puse în poală. Vîntul nopţii se lovea de parbriz, răvăşindu-i părul. Se aşeză mai comod şi începu să se gîndească la Miriam. Pentru cîteva minute destinul ei fusese în mîinile lui. De fapt, soarta întregii naţiuni se aflase în mîinile lui atîta vreme cît se aflase la comanda avionului său de război. Acum nu mai ţinea în mînă decît o pălărie şi o haină şi privea cu sentimente diferite ideea de a părăsi acest post de comandă atît de stresant. Pe de-o parte, se bucura că poate să o facă, dar, în acelaşi timp, simţea şi un

anume gol interior. Se simţea mult prea repede însingurat, iar absenţa lui Miriam avea să contribuie şi mai mult la această senzaţie, îşi spuse el.

Şoferul îi aruncă, pe furiş, o privire.

Laskov se întoarse spre el şi zîmbi forţat.

Tînărul îşi drese vocea şi îl întrebă:

– Acasă, domnule general?

– Da, acasă.

15.

La ora şase şi trei minute începea dimineaţa crepusculului nautic – BMNT. Cerul deveni de un albastru desăvîrşit, lipsit de nori. Peste deal plutea mirosul umed al fluviului şi răcoarea aerului dimineţii, iar de pe apă se înălţa o ceaţă uşoară, pe măsură ce temperatura creştea. Păsările începură să ciripească în lumina tulbure. La şase şi nouă minute soarele se înălţă deasupra piscurilor îndepărtate ale munţilor Zagros din Iran şi împrăştie ceaţa.

Hausner se întreba ce le va fi trecut prin minte străvechilor locuitori ai văii Tigrului şi Eufratului atunci cînd vedeau, în fiecare dimineaţă, soarele răsărind dinapoia acelor munţi cu vîrfurile acoperite de zăpadă. Iar într-o zi, de acolo năvăliseră perşii, semibarbari şi însetaţi de sînge, distrugînd străvechile civilizaţii dintre Tigru şi Eufrat. În cele din urmă însă, aceştia aveau să fie asimilaţi de cultura locuitorilor văii.

Începînd de atunci, aproape în fiecare secol, din regiunile înconjurătoare, ocupate acum de Turcia şi Iran, năvălea un nou grup de munteni săraci şi barbari. De fiecare dată, satele, oraşele şi fermele ignorau distrugerile, jafurile, violurile şi masacrele, ducîndu-şi mai departe viaţa sub alţi conducători, după ce praful se risipea, iar crimele încetau. Apoi au venit arabii, din deşerturile sudului, şi au alungat divinităţile de demult.

Dar cea mai mare pacoste au fost mongolii. Prin distrugerea completă a cetăţilor şi a vechiului sistem de irigaţii, ei au făcut imposibilă pentru vecie refacerea Mesopotamiei. Un teritoriu ce adăpostea cîndva douăzeci sau treizeci de milioane de oameni – cea mai mare concentrare umană din lume, în afara Egiptului şi

a Chinei – a fost transformat într-un deşert locuit doar de cîteva milioane de persoane, măcinate de boli şi de teroare. Pămîntul care fusese cultivat timp de patru mii de ani în permanenţă s-a transformat în nisip. Mlaştinile aducătoare de malarie şi dunele de nisip îşi schimbau în permanenţă poziţia, în funcţie de revărsările furioase ale fluviilor gemene peste cîmpia aluvionară. Cîteva secole mai tîrziu, cînd au venit turcii, oamenii şi locurile au decăzut şi mai mult. Iar atunci cînd, în 1917, britanicii i-au izgonit pe turci, nu au putut crede că aceasta era Semiluna Fertilă. Locul legendar al Grădinii Edenului, la Qurna, era o mlaştină plină de miasme. Printre englezi circula o glumă: „Dacă asta e Grădina Edenului, atunci chiar că n-aş vrea să ajung să văd iadul."

Nu este deloc de mirare că irakienii moderni erau, gîndi Hausner, aşa cum erau – un amestec de amărăciune faţă de destinul lor istoric şi de mîndrie pentru antica lor moştenire. Aceasta era una dintre cheile complexei personalităţi a lui Ahmed Rish, iar dacă cuiva din Tel Aviv avea să-i treacă prin cap acest lucru, atunci poate că acela avea să strige: „Robia babiloniană."

Hausner,clătină din cap. Nu. Era uşor să ajungi la o asemenea concluzie aflîndu-te în Babilon, dar pentru cei din Serviciul Secret al Armatei ea nu era nicidecum la fel de evidentă, căci aceştia urmăreau semnalele radio şi radar, fotografiile obţinute prin satelit şi rapoartele agenţilor.

Şi totuşi, serviciile de informaţii israeliene erau cunoscute pentru imaginaţia şi modul lor neconvenţional de a privi lucrurile, iar dacă examinau cu atenţie profilul psihologic al lui Rish – un romantic cu visuri de grandoare şi toate celelalte – poate că aveau să ajungă la concluziile corecte. Cel puţin, aşa spera Hausner.

Hausner începu să inspecteze linia defensivă. Aveau acum încă două AK-47 şi, poate, muniţie suficientă pentru a face faţă unui atac precum cel lansat în noaptea precedentă.

Cu excepţia unui mic grup de voluntari, care plecaseră să cerceteze din nou coasta în căutarea unor eventuale arme abandonate, toată lumea lucra la fortificarea poziţiei defensive. Aduseră bare şi folii de aluminiu ca să îi îngroape pe cei doi arabi morţi care fuseseră lăsaţi pe cîmpul de luptă.

Israelienii aveau şapte răniţi: unul, Chaim Tamir, delegat al misiunii de pace, fusese rănit destul de grav. Cu toţii se aflau în coliba păstorilor pe care Hausner o transformase în infirmerie. Kaplan şi două stewardese îi supravegheau.

Pentru a uşura accesul în Concorde, construiau o rampă de pămînt şi lut, pînă la aripa din partea dreaptă. Cei care lucrau aici, transpiraţi şi cu piepturile dezgolite, foloseau unelte primitive, improvizate din diverse fragmente ale avionului. Cărau pămîntul în valize şi pături şi îl modelau în forma unei rampe, folosindu-se de mîini şi picioare.

Hausner păşi pe fragmentul deja construit al rampei şi de acolo sări pe aripă, intrînd apoi în cabină pe uşa de evacuare în caz de pericol.

Burg şi Dobkin şedeau în partea din spate a avionului. Curtea Marţială.

Hausner înaintă pe culoarul dintre scaune. Soarele pătrundea prin hublouri, iar prin spărtura din peretele de presurizare se zărea o rază luminoasă străbătînd praful din interior.

– Bună dimineaţa.

Rămase în picioare între scaune, simţind încă mirosul de kerosen ars.

Cei doi îi răspunseră dînd din cap.

Dobkin îşi drese glasul.

– Jacob, ne întristează foarte tare acest lucru. Dar dacă vrem să păstrăm o anumită disciplină, trebuie să fim duri cu oricine încalcă ordinele.

– Sînt de acord.

Dobkin se aplecă înainte.

– Atunci recunoşti că avem căderea de a te judeca?

– N-am spus asta.

– Nu contează, zise Dobkin. Aici *noi* sîntem legea. Fie că eşti sau nu de acord.

– Sînt de acord că *noi* sîntem legea. *Noi* îi putem judeca pe oameni şi putem cere aplicarea unor sancţiuni.

Dobkin se încruntă.

– Jacob, eşti foarte abil. Însă, dacă e să vorbim serios, şi dacă te judecăm, va fi un proces deschis, cu observatori şi tot tacîmul, dar, totodată, te asigur că verdictul va fi cel meritat. Iar în aceste condiţii, singura sentinţă posibilă e...

Dobkin îi ceru din priviri ajutor lui Burg, care iniţiase aceste proceduri. Dar acesta era mult mai pragmatic şi mai dornic de a supravieţui. Se aşeză comod, fără să spună nimic. Îşi aprinse pipa cu multe eforturi şi făcu tot felul de zgomote care să nu îl implice. Voia să vadă cum se va încheia. Dobkin era militar, deci obişnuit să ceară şi să se bucure de loialitate deplină. În schimb, Burg şi lumea acestuia erau pregătiţi pentru lipsa de loialitate şi pentru acele compromisuri care i-ar fi făcut pe generali să caute prin manualele lor de curte marţială.

Hausner îşi privi ceasul ostentativ.

– Uite ce e, singurul lucru rău în chestia asta e că eu nu pot fi acuzat de nerespectarea unui ordin, deoarece eu dau ordinele. Acum, dacă oricine altcineva nu respectă aceste comenzi – inclusiv vreunul din voi doi – atunci putem constitui un grup care să-l judece. Altceva?

Dobkin se aplecă în faţă.

– E o revoltă?

– Nu i-aş spune aşa.

– Eu, da. Omul cu cea mai înaltă funcţie de aici este ministrul de externe şi, ca membru ales al Knesset-ului, el...

– Bine, bine, domnule general, Numai că eu mă bucur de loialitatea majorităţii oamenilor înarmaţi de aici. Poate că, *de jure,* ministrul de externe conduce, dar, *de facto,* noi am preluat puterea şi ştii bine acest lucru. Tocmai de aceea nici nu te-ai sinchisit să-l inviţi măcar la această mică şedinţă. Singurul punct în dispută este cel cu privire la persoana care conduce acţiunile, iar eu spun că eu sînt acela. Dar, dacă voi vreţi ca ordinele mele

să vină prin gura ministrului de externe, n-am nimic împotrivă. Sau puteți chiar voi să transmiteți aceste comenzi, nu mă deranjează atîta timp cît toată lumea înțelege cine le dă. În regulă?

Urmă o tăcere prelungită, apoi Burg vorbi pentru prima dată.

– Asta a fost o manevră clasică, bazată, cred, pe strategia von Neumann-Morgenstern. Jacob a uzurpat puterea ministrului de externe cu consimțămîntul nostru tacit, iar acum ne lucrează pe *noi*. Comportament machiavelic, conchise Burg pe un ton neutru.

Hausner nu răspunse nimic.

Urmă o altă tăcere, după care Dobkin vorbi abia șoptit:

– De ce faci asta, Jacob?

Hausner ridică din umeri.

– Probabil pentru că sînt singurul care înțelege cum trebuie acționat în această situație. Și pentru că *în mine* am încredere, pe cînd în ceea ce *vă* privește, am unele temeri.

Dobkin clătină din cap.

– Nu. Ci pentru că tu ne-ai adus aici, iar acum vrei să ne scoți de aici tot tu, ca să devii erou și să poți privi în continuare viața în față atunci cînd – și dacă – ne vom întoarce acasă. Nu-ți pasă dacă în decursul acestei operațiuni cineva este călcat în picioare, atîta vreme cît toată acțiunea de salvare îți va fi atribuită.

Hausner se înroși.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule general. Se întoarse și porni spre ușă, apoi, privind în spate peste umăr, le spuse: La douăsprezece fix, întîlnire a personalului. Apoi, în navă.

Apoi ieși.

Ajuns jos, Hausner îi găsi pe Becker și pe Kahn aplecați asupra unei scheme UEA. Se ghemui lîngă ei la umbra aripii delta.

– Cum de n-am avut nici un pic de noroc cu radioul astă-noapte?

– Nu prea ne-am putut concentra din cauza zgomotului, spuse Kahn.

Hausner zîmbi.

– Regret. În seara asta o să încercăm să păstrăm liniştea.

– Sper că, pînă la căderea nopţii, nu vom mai fi pe aici, zise Kahn.

Hausner se uită la el.

– Cred că depinde în bună măsură de voi doi.

Becker se ridică.

– De mine. Eu sînt căpitanul, iar dacă stabilim contactul radio, eu voi primi laudele. Dacă nu, tot eu voi trage ponoasele.

Se ridică şi Hausner.

– Desigur. Toată lumea se uită după avioane. Imediat cum cineva zăreşte vreunul, are ordin să dea fuga şi să te anunţe. În cîteva ore va fi terminată şi rampa care duce la Concorde, aşa că vei putea ajunge înăuntru ca să transmiţi un mesaj la mai puţin de două minute după ce avionul a fost zărit. E bine?

– Nu-i rău, zise Becker.

Hausner privi în sus, spre aripa în formă de delta. Păru să ia o decizie.

– O să golesc rezervoarele.

Becker îl privi uimit, apoi spuse:

– Dar am nevoie de combustibilul rămas ca să pun în funcţiune unitatea energetică auxiliară, pentru a genera energia necesară radiourilor.

– UEA nu funcţionează şi nici nu va funcţiona vreodată, iar pentru noi prioritatea o constituie acum respingerea atacurilor arabe. Chiar dacă reuşeşti să repari UEA, n-o să ne fie de mare folos atîta timp cît Rish se află în carlingă. Domnule căpitan, am nevoie de carburant ca să confecţionez obiecte explozive.

– Nu te pot lăsa să iei combustibilul.

Hausner se uită uimit la el. Tehnocraţii se descurcă mult mai simplu decît muritorii de rînd.

– Vă pierdeţi timpul fără rost cu chestia asta. Mai bine întoarceţi-vă pe puntea de comandă şi folosiţi aparatele de radio pînă cînd se consumă bateriile. Nu avem timp acum să ne facem

griji pentru electricitatea de care vom avea nevoie mai tîrziu, pentru că s-ar putea ca acest „mai tîrziu" să nu existe, dacă nu ne descurcăm cu ceea ce avem, aşa cum am făcut-o astă-noapte. Îi privi calm pe cei doi, apoi adăugă, coborînd vocea: Şi-apoi, nu vreau ca tot combustibilul acela să rămînă în rezervoare şi să vă prăjească pe amîndoi în carlingă în clipa în care acestea vor fi lovite de un proiectil.

Becker ştia că Hausner are dreptate, dar, pe de altă parte, nici el nu greşea. Pentru fiecare problemă care apărea existau mai multe soluţii.

– Uite cum facem, dă-ne voie să încercăm să reparăm UEA atîta vreme cît recepţia radio nu ne ajută cu nimic, iar tu poţi să iei combustibilul de care ai nevoie. S-ar putea să fi rămas mai mult decît am crezut noi, dar, oricum, nu poţi lua decît atîta cît să pui în canistre. Restul rămîne în rezervoare. De acord?

Hausner zîmbi.

– Cînd ne aflam în aer, ai cerut şi ţi s-a acordat ascultare deplină, din partea mea şi a tuturor celorlalţi, fără ca cineva să încerce să discute sau să obţină compromisuri. Erai căpitanul. Acum, pe pămînt, eu sînt comandantul. De ce n-aş face şi eu acelaşi lucru?

Becker clătină din cap.

– Nu-i acelaşi lucru. Acolo, sus, toate problemele sînt de natură tehnică. Aici totul e subiectiv, de aceea e loc pentru discuţii.

– Prostii. Hausner privi în sus, spre Concorde. Albul său strălucea palid în lumina soarelui ce răsărea. O să iau mai tîrziu o hotărîre definitivă. Deocamdată o să încep să fac cocteiluri Molotov. Ne vedem mai tîrziu.

Se întoarse şi se îndepărtă.

Ministrul de externe şedea jos, sub coada sfărîmată a aeronavei, alături de doi asistenţi tineri, Shimon Peled şi Esther Aronson. Tot acolo se mai aflau şi Ya'akov Sapir, membru de

stînga al Knesset-ului, de care Hausner nu prea se sinchisea, şi Miriam Bernstein, de care îi păsa foarte mult.

Hausner observă că se aflau într-o mică pauză şi că se angajaseră într-un fel de dezbatere parlamentară extrem de vie. Se duse la ei.

Ministrul de externe îşi ridică privirea şi, la început, păru surprins că îl vede pe Hausner. Apoi dădu uşor din cap, ca pentru sine însuşi. Înţelese că Dobkin şi Burg nu reuşiseră în tentativa lor de a-i impune o disciplină lui Hausner. Evaluînd rapid situaţia, se ridică şi îl întîmpină pe Hausner.

– Nici n-am avut timp să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru rolul jucat în acţiunea de astă-noapte.

Hausner dădu din cap.

– Vă mulţumesc, domnule ministru. Privi în jos, la cei patru oameni care şedeau în praf, încercînd să-l ignore. Îmi pare rău că nu am avut timp să vă spun fiecăruia dintre voi ce are de făcut în dimineaţa asa.

– Nu face nimic. Am fi fericiţi să facem fiecare cîte ceva după cît ne stă în putinţă şi...

– Domnule ministru, iată la ce mă gîndeam: ar trebui să adunaţi toate bagajele risipite care au căzut în urma avionului. Unele dintre ele se află mai jos, pe deal, aşa că fiţi atenţi cînd ieşiţi din perimetru. Goliţi bagajele şi verificaţi conţinutul lor, apoi duceţi toate genţile goale şi hainele celor din linia defensivă. Aceştia vor umple valizele cu pămînt şi nisip şi vor construi parapete, iar din haine vor face momîi pe care le vor umple cu nisip şi cîrpe. Vreau să se facă chestia asta bine. Apoi, spre seară, să aşeze momîile în poziţie de tragere. Aveţi grijă să păstraţi cîteva cîrpe pentru bandaje, şi inventariaţi totul cu grijă, reţinînd tot ce poate fi de folos, medicamente, băuturi alcoolice, alimente, lucruri de felul ăsta. Tăcu o clipă, apoi adăugă puţin mai încet: Şi mai vreau să căutaţi printre medicamente unul care să omoare rapid şi fără dureri, dacă este luat în supradoză. Dar asta să rămînă între noi. Apoi din nou tare: E limpede?

Ministrul de externe încuviinţă din cap.

– Sigur că da. O să începem imediat ce suspendăm şedinţa. Hausner clătină imperceptibil din cap. Poate că n-ar fi rău s-o facem chiar acum, zise ministrul de externe. Se întoarse către cei care continuau să stea jos. Cine este pentru?

Se auziră cîteva răspunsuri mormăite, apoi toţi se ridicară încet şi fără chef, îndepărtîndu-se. Singura care rămase fu Miriam.

Hausner se întoarse şi porni în direcţia opusă.

Miriam Bernstein îl ajunse din urmă.

– Ai umilit un om minunat. El nu răspunse. Mă auzi, lua-te-ar naiba?

Se opri, dar rămase cu spatele.

– Oricine insistă să mi se opună, se expune umilinţelor, dacă nu şi mai rău. Şi, oricum, n-am nici timp, nici răbdare pentru o predică, Miriam.

Ea veni în faţa lui şi îl privi drept în ochi, întrebîndu-l apoi în şoaptă:

– Ce s-a întîmplat cu tine, Jacob? Nu-mi vine să cred că te porţi aşa.

El se apropie şi privi în jos, în ochii ei, care se umpluseră de lacrimi. Nu-şi dădea seama dacă sînt lacrimi de furie sau de tristeţe, dar îşi dădu brusc seama că niciodată nu era în stare să înţeleagă expresia chipului ei. Uneori părea un fel de robot programat să ţină predici pacifiste şi conciliante. Şi totuşi, bănuia că există şi ceva viaţă acolo. Pasiune, pasiune adevărată. Atîta reuşise să afle cît timp stătuseră alături în Concorde. Dar atunci el avusese un moment nefast, iar ea devenise mai umană. Era una dintre acele femei care răspund cu blîndeţe nevoilor şi slăbiciunilor, dar pe care forţa şi siguranţa bărbaţilor le pun în dificultate. Bănuia că asta avea legătură cu uniformele negre care îi tulburaseră copilăria. Dumnezeule, n-avea să-i cunoască niciodată pe evreii din lagăre. Putea să îi înţeleagă pe cei născuţi în Israel, deşi nu făcea pare nici dintre aceştia. Ai lui aparţineau

unui grup mic ce descreştea cu fiecare an ce trecea. De aceea, nu se simţea prea în largul lui în noul Israel şi nici cu evreii proveniţi din lagăre, ca Miriam Bernstein. Privi fără să vrea în jos, către încheietura mîinii, unde erau tatuate numerele ei. Mulţi oameni scăpaseră de ele prin operaţie plastică. Ale ei erau strîmbe şi mai puţin vizibile decît era normal. Rezultatul creşterii. Numerele unui copil.

– Nu vrei să-mi răspunzi?

– Ce? A, da. Ce s-a întîmplat cu mine? Uite ce, acum cîteva minute generalul Dobkin şi domnul Burg erau pe punctul de a mă aşeza în faţa unui pluton de execuţie. Îşi ridică mîna ca să împiedice exclamaţia ei de neîncredere. Să nu mă înţelegi greşit, nu sînt furios pe ei, căci sînt de acord cu procesele mentale care i-au făcut să ajungă la acel punct. Doar că nu am fost de acord cu victima aleasă. Vezi tu, Miriam, ei văd lucrurile într-o lumină mult mai clară decît majoritatea celor de aici şi ştiu ce trebuie făcut. Pot să-ţi garantez, Miriam, că, dacă situaţia asta se mai prelungeşte încă patruzeci şi opt de ore, toţi cei de aici vor striga în gura mare, cerînd executarea celor care ascund alimente, a bolnavilor prefăcuţi, a trădătorilor şi a celor care adorm în timpul orelor de gardă. Dar nu ne putem permite luxul de a aştepta să ajungem la un consens, iar ceea ce astăzi ţi se pare brutal mîine îţi va părea admisibil.

Miriam îşi şterse o lacrimă şi clătină din cap.

– Ai foarte puţină încredere în umanitate. Cei mai mulţi dintre noi sînt altfel. Aş muri mai degrabă decît să votez pentru executarea altcuiva.

– Şi *vei* muri, dacă îţi menţii această poziţie. Nu ştiu cum un om care a trecut prin tot ce ai trecut tu mai poate să creadă în bunătatea înnăscută a fiinţelor umane.

– Am spus că *majoritatea* oamenilor sînt buni. Există mereu cîţiva fascişti.

– Vrei să spui că în fiecare dintre noi există puţin fascism, iar acesta va deveni extrem de activ în clipa în care lucrurile iau

o întorsătură neplăcută. Şi, pentru a supraviețui, eu am apelat la el. De bună voie şi în cunoştință de cauză. Bestia. Miezul întunericului. O privi. Era palidă. Ştii, îmi închipuiam că cineva care îşi petrece atîta timp cu un general al Forțelor Aeriene se molipseşte de dîrzenia lui.

Ea îl privi rapid şi se coloră în obraji.

– Eşti...

Apoi se întoarse şi se îndepărtă în fugă.

16.

Hausner stătea împreună cu Brin şi Naomi Haber în locul unde se afla poziţia acestora şi privea în josul coastei estice, fumînd şi vorbind cu cei doi tineri.

– O înveţi să folosească luneta şi arma? îl întrebă pe Brin.

Acesta ridică din umeri.

– Nu vrea.

– De ce? întrebă Hausner, întorcîndu-se spre ea.

Naomi îşi scutură praful de pe costumul albastru de paraşutist şi spuse:

– Nu pot să împuşc pe cineva. Pot să alerg repede, şi asta m-am oferit să fac.

Hausner se pregătea să-i răspundă, cînd apăru Dobkin. Hausner se uită grăbit la acesta, apoi căută din priviri un pistol, fără însă să găsească vreunul. Brin deveni mai încordat.

Dobkin părea că uitase de incidentul din Concorde. Salută, dînd uşor din cap, şi se aşeză jos. Un timp nimeni nu zise nimic.

Hausner se întoarse şi, întinzînd mîna spre o ridicătură nu foarte abruptă, aflată la sud-vest, întrebă:

– Ce e acolo?

Dobkin se uită în direcţia respectivă. Umbrele dimineţii acopereau pămîntul maroniu, iar din mlaştinile împrăştiate ici şi colo se înălţau aburi.

– Amfiteatrul grecesc. Construit de Alexandru cel Mare. În 323, după ce a cucerit Babilonul. În epoca respectivă, cetatea era deja foarte veche şi în declin. El a încercat să o readucă la viaţă, dar timpul ei trecuse. Alexandru a murit aici. Ştiai?

– Nu, spuse Hausner, aprinzîndu-şi o ţigară de la cea pe care tocmai o terminase.

– În curînd vor veni să poarte tratative, spuse Dobkin.

– Grecii?

Dobkin zîmbi.

– Cu grecii m-aş putea descurca. De arabi mi-e teamă.

– *Poate* că vor veni, spuse Hausner, zîmbind şi el. Între cei doi se simţea o anumită încordare. Se întoarse spre Brin şi Naomi Haber. Ce-ar fi să vă odihniţi puţin la umbră?

Fata se ridică. După o mică ezitare, Brin o imită. Apoi, luînd puşca M-14, porni, urmat de ea.

Cînd cei doi nu-i mai puteau auzi, Dobkin spuse:

– Nu există nici o îndoială în privinţa asta. N-or să încerce un asalt în timpul zilei, dar nici nu vor aştepta noaptea pentru a rezolva lucrurile.

– Ai dreptate.

– Ce le vom spune?

Hausner îl privi.

– Eşti de partea mea?

Dobkin ezită.

– Eu... ministrul de externe şi Burg sînt superiorii *noştri*.

– O să mai vedem.

Dobkin schimbă vorba.

– În noaptea asta plec în misiunea aceea.

– Ştiu.

– N-am prea multe şanse de a o duce la bun sfîrşit. Nu plec decît pentru ca cei de aici să îşi păstreze speranţele şi moralul.

– De aceea te şi trimit. Nici eu nu cred că vei reuşi. Puţini sînt cei care ar mai pleca, fiind totuşi conştienţi de acest lucru. Ai dreptate, domnule general. Îl privi. Deci, eşti de partea mea?

Dobkin ridică din umeri.

– Ce importanţă are? Ai toate atuurile, iar conducătorii politici sînt intimidaţi. Oamenii tăi deţin cinci din cele şase arme automate.

– Vreau să ştiu asta pentru liniştea mea. Apropo, ce este aceea de acolo, întrebă el, arătînd spre sud.

– N-am de gînd să îţi dau satisfacţia de a şti că sînt alături de tine. Să zicem că sînt neutru. Privi în direcţia indicată. Trebuie să fie colina Kasr. De partea cealaltă se află săpăturile făcute la palatul lui Nabucodonosor şi ruinele Grădinilor Suspendate. Iar în apropierea lor este Poarta Iştar şi muzeul cu casa de oaspeţi. Făcu o pauză. Pe care de-abia aştept să le văd în noaptea asta.

– Mă bucur că spui asta, zise Hausner. Urmă o tăcere prelungită. Deocamdată atenţia lui Hausner fu atrasă de ceva. Arătă cu mîna spre sud-vest, spre Eufrat. Acela e fum? Parcă ar fi un sat printre ruine.

Dobkin încuviinţă din cap, fără să se întoarcă.

– Aşa e. Este satul Kweirish.

– Oare nu ne-ar putea ajuta?

– Nu cred. Sînt numai ţărani, rupţi de lumea de afară. În plus, sînt convins că aşbalii sînt atotputernici acolo.

Hausner văzu în depărtare colibele din pămînt, înghesuite asemenea unui sat italian din evul mediu în preajma ruinelor unui oraş roman.

Terenul care îi înconjura era un spaţiu al celor mai interesante contraste. Mici suprafeţe de deşert alternau cu zonele mlăştinoase din est, iar dincolo de acestea Tigrul şi, mai departe, munţii care se înălţau în zare. Pe malul vestic al Eufratului nesfîrşite întinderi de noroi, umed, deocamdată, dar pe care soarele fierbinte avea să-l usuce şi să-l crape asemenea unui joc de cuburi. Cîteva trestii şi curmali se luptau să supravieţuiască pe ambele maluri ale Eufratului.

Mai aproape, în jurul colinei pe care se aflau, Hausner văzu cărămizi şi pietriş, movile mai mici şi mlaştini. Apoi mai erau şi şanţurile joase ale fostelor ziduri drepte ale cetăţii, punctate ici şi colo de movilităţile din locurile unde se aflaseră turnurile de pază. Vîntul, apa, nisipul şi miile de ani de săpături, făcute de ţărani pentru recuperarea cărămizilor, contribuiseră împreună la a ascunde privirilor ceea ce fusese cîndva minunea tuturor cetăţilor lumii. Hausner ştia că locurile pustiite, ca acesta, erau prezente la tot pasul în Mesopotamia. Cele mai mari şi mai bogate cetăţi ale lumii antice zăceau într-un somn milenar

acoperite de praf. Privind dincolo de Eufrat, fu cuprins de o senzație de deșertăciune. Cîmpia întinsă și pustie de noroi umed era traversată din loc în loc de faimoasele canale de irigație, care nu mai erau folosite de mult. Locul părea pentru veșnicie părăsit de viața atotbiruitoare care, probabil, înflorise cîndva aici. Era un colț straniu și oarecum neprielnic al lumii, un loc unde cu mult timp în urmă fuseseră înălțate temple imense unor zei de care nimeni nu-și mai amintea azi și unde fuseseră construite palate pentru regi și imperii de mult dispărute fără urmă.

Tăcerea locului îi părea asurzitoare, ca și cum ar fi auzit zgomotul înfricoșător al carelor de luptă babiloniene, goana disperată a dușmanului și strigătele armatelor triumfătoare. Bogatul Babilon, simbolul trufiei, al trupescului și al păcatului, atît în Vechiul, cît și în Noul Testament. Pentru evreii și creștinii de azi, completa sa decădere era o dovadă a împlinirii profețiilor biblice, dar Hausner știa că în toată pustietatea care îl înconjura trebuia să existe un înțeles. Și totuși, poate că acesta nu era altul decît nimicnicia. Nisipul. Pulberea. Moartea.

De ce îi adusese Rish aici? În amintirea robiei babiloniene? Hausner își închipuia că acesta era motivul. Sau poate că era vorba de ceva mai puțin melodramatic. Poate că nu era decît faptul că locul era bine plasat pentru scopurile sale, fiind situat în apropierea taberelor palestiniene. Dar acestea se aflau la o sută de kilometri, în deșert... Atunci, tot despre robia babiloniană era vorba. În bibliotecile lumii se aflau volume întregi despre Babilon, iar cînd acestea aveau să fie revăzute și rescrise, undeva, într-o notă de subsol, va sta scris: *un incident straniu cu o aeronavă supersonică Concorde și...* Hausner își stinse țigara, dar nu aruncă chiștocul.

– Iată-i, spuse el abia auzit.

Dinspre șosea înainta în susul colinei un grup de cinci oameni, sub un steag alb pe care îl ținea primul dintre ei.

Haber și Brin, care nu se îndepărtaseră prea mult, se întoarseră în fugă. Brin modificase puterea de vizualizare a lunetei, adaptînd-o luminii zilei, și începu să îi urmărească.

– Nu cred că Rish se află printre ei.

Îi trecu puşca lui Hausner, iar acesta îngenunche şi privi prin lunetă, apoi, punînd arma jos, clătină din cap.

– Nu are încredere în noi. Se teme că nu vom respecta steagul alb. Chestia asta mă scoate din sărite. Domnule general?

Dobkin dădu din cap a încuviinţare.

– Arată, într-adevăr, o lipsă de bună-credinţă din partea lui. Se gîndi un moment, apoi adăugă: Nu ne înţelege, şi *lucrul* acesta mă sperie cel mai tare.

Hausner se ridică şi se întoarse către Brin şi Haber.

– Transmite-le să nu tragă. Toată lumea să rămînă ascunsă şi nimeni să nu părăsească linia defensivă, Nathan. Dacă încearcă cineva să o facă, opreşte-l. Domnule general, vrei să mă însoţeşti? întrebă el, scuturîndu-şi praful de pe haine.

– Sigur. Se ridică şi el şi îşi îndreptă uniforma. Ştii, mi se pare caraghios. *Acum* le-a venit cheful să discute, iar noi tocmai de aceea mergeam la New York. De aceea ne aflam în Concorde. Acum nu mai sînt *eu* sigur dacă am chef de discuţii.

– Sînt de acord, spuse Hausner, dar sînt, totodată, sigur că cei din delegaţia de pace vor să o facă. N-am încredere în oamenii ăştia, Ben. Sînt pacifişti de meserie, mereu gata să vadă partea bună a oricărei propuneri. Blestemaţi fie pacifiştii, căci ei fac ca războiul care urmează să fie mai dificil decît cel care a trecut.

Dobkin rîse.

– Amin. Generalii ar trebui să negocieze păcile, iar pacificatorii să conducă armatele. Deveni serios. De fapt, nu sîntem prea drepţi cu cei din delegaţie. Nu sînt toţi la fel. Unii, majoritatea, sînt la fel de realişti şi cu picioarele pe pămînt ca şi noi.

Hausner ajunse pe coastă.

– Mă îndoiesc. Vino. Să mergem înainte să coboare asupra noastră doisprezece negociatori de meserie.

Începu să coboare, urmat de Dobkin.

Pătrunzînd într-o scobitură adîncă din deal, pierdură, pentru un timp, din vedere grupul de arabi. Apoi, ajunşi la o sută de metri mai jos, văzură din nou steagul alb şi îi văzură şi pe arabi. Erau înarmaţi şi înaintau repede. Deşi se simţi o clipă cuprins de

îndoială, Hausner începu totuşi să fluture o batistă albă şi să strige în arabă. Ceilalţi îl văzură şi îi răspunseră. Ambele grupuri continuară să se apropie încet. Arabii se opriră pe o stîncă dreaptă din coasta dealului.

Hausner porni în fugă spre ei şi se opri foarte aproape de conducătorul lor, conform obiceiului arab.

– Unde e Rish? Numai cu el vreau să stau de vorbă.

Celălalt îl privi uimit un timp, ochii lui negri fiind plini de ură şi dispreţ. Era limpede că nu îndeplinea de bună voie misiunea aceasta. Răspunse încet şi răspicat:

– Sînt Salem Hamadi, locotenent al lui Ahmed Rish, care vă transmite toată consideraţia lui şi vă cere să vă predaţi imediat.

Hausner îl privi pe arab. Spre deosebire de Rish, acesta nu fusese niciodată capturat şi, de aceea, nu exista nici un portret sau o fişă psihologică a sa. Nu se ştia măcar nici care erau activităţile sale. Hausner ştia doar că acesta intrase în viaţă ca palestinian orfan, devenind apoi coordonatorul programului aşbal al diverselor organizaţii palestiniene de eliberare. Valori? Moralitate? Onoare? Era greu de spus. Nu te puteai bizui nici măcar pe o solidă educaţie religioasă, ca în cazul celorlalţi arabi. Omul aflat la mai puţin de un metru de Hausner era scund, dar bine proporţionat, avea un barbişon despicat cu grijă şi, după toate aparenţele, dădea o mai mare importanţă propriei igiene decît teroriştii pe care Hausner îi cunoscuse la Ramla. Hausner se propie şi mai mult.

– Unde e? Vreau să vorbesc cu el.

Hamadi dădu uşor din cap.

– Eşti Jacob Hausner.

– Da.

– Vrei să mă însoţeşti?

– Poate că da.

Hamadi ezită.

– Te asigur că nu vei păţi nimic.

– Zău?

Hamadi îşi muşcă buzele pentru a-şi înfrîna nerăbdarea care punea stăpînire pe el.

– Cuvîntul meu. Se opri, apoi continuă: Crede-mă, şi noi vrem să rezolvăm totul prin discuţii, ca şi voi. Zîmbi brusc. Asta nu e o capcană menită să-l omoare pe Jacob Hausner. Am putea face asta chiar acum, aici. În plus, nu eşti chiar atît de important.

– Rish a spus că mă va ucide cînd aterizăm, deci se pare că mă socotea important.

Salem Hamadi privi în gol.

– Îşi retrage jurămîntul.

Hausner se întoarse şi îi făcu semn cu mîna lui Brin, care îi urmărea prin lunetă. Acesta primi mesajul. Din spatele parapetelor de curînd ridicate cîteva capete priveau discret scena. Observă că unele dintre bagajele folosite erau prea viu colorate şi îşi spuse că ar trebui acoperite cu un strat de praf. Se întoarse din nou spre Hamadi care observase sclipirea lunetei şi acum încerca să-i memoreze poziţia. Trecînd pe lîngă el, Hausner îl împinse intenţionat.

– În regulă, hai să mergem, mai am şi altele de făcut.

Grupul porni în josul pantei. Ajunseră la capătul acesteia şi începură să meargă de-a lungul unei ridicături de un metru, care, conform explicaţiilor lui Dobkin, era fostul zid interior al cetăţii. Hausner văzu locul unde roata din spate a Concorde-ului se lovise de zid; parcă trecuse un secol de atunci. Se întoarseră spre sud şi se îndreptară către grupul principal al ruinelor.

Ruinele oraşului antic nu fuseseră săpate decît pe alocuri. Îţi trebuia multă imaginaţie pentru a reuşi să îţi închipui acea metropolă în plină splendoare, cu mii de suflete – tinere cu braţări sunătoare, soldaţi bînd şi mîncînd, bazare pestriţe, procesiuni maiestuoase şi celebri astrologi babilonieni desenînd horoscoape în noroiul umed, în schimbul a cîtorva bănuţi. Dar Hausner, ca locuitor al Orientului Mijlociu, era obişnuit cu excavaţiile şi putea să-şi imagineze toate acestea, şi încă multe altele. Aproape că simţea prezenţa spiritelor înghesuindu-l ca pe o stradă aglomerată. În urechi îi răsunau sunete ce păreau să se transforme în glasuri vorbind o străveche limbă semitică. Apoi auzi un cuvînt ori o bucată de frază în ebraică. Simţi dintr-o dată

că, în locul pe care mergea acum, trecuse un evreu care îi vorbea soției sale. Copiii lor îi însoțeau și se îndreptau cu toții spre Poarta Ișțar, către ieșirea din cetate. Părăseau Babilonul și robia, în speranța de mai bine.

Hamadi spuse ceva, și, dintr-o dată, Hausner observă că merseseră o bucată bună de drum. Privi împrejur. Aici se făcuseră mai multe săpături. Hamadi vorbea cu Dobkin, care punea fără încetare întrebări cu privire la ruine. În cele din urmă, Hamadi, care păruse a ezita în răspunsurile sale, îi spuse să-și țină gura.

Hausner cunoștea cîte ceva despre istoria Babilonului, chiar dacă nu știa mare lucru despre cetate în sine. Era mai degrabă conștient că Babilonul reprezenta un nume, un simbol, o concepție, o stare de spirit, nedînd prea multă atenție celor care se interesau de cărămizile și mortarul zidurilor sale. Pe Dobkin îl interesau acestea, dar Hausner era preocupat de ceva mai durabil. Și ce putea fi mai durabil decît distrugerea și uitarea totală? Prin acestea Babilonul continua să constituie un simbol, iar locul său în istorie era asigurat de faptul că decăzuse, adeverind profeția.

Așadar, Babilonul murise așa cum toate cetățile pier, iar praful spulberat pe deasupra lui timp de veacuri acoperise totul. Arheologii moderni cu greu mai reușeau să localizeze zona, chiar și legendele locale, care menținuseră vie amintirea altor cetăți stinse de mult, încetînd să pomenească Babilonul. Atît de desăvîrșită era pustiirea.

Iar acum începuseră săpăturile, aici, ca și în Israel și în alte regiuni ale Orientului Mijlociu. Fiecare movilă excavată constituia un memento al naturii trecătoare a tuturor celor lumești și, în același timp, al ciudatei înclinații omenești spre autodistrugere. Lui Hausner, această asociere cu Babilonul, în care evreii fuseseră din nou aduși, îi părea ridicolă și tristă în același timp. Nu avea nici o importanță că ajunseseră aici transportați de o navă supersonică. Ceea ce conta era faptul că se aflau aici împotriva voinței lor. În cele cîteva mii de ani natura umană nu

suferise modificări esențiale. Schimbările nu afectaseră decît detaliile exterioare.

Cînd micul grup ajunse la înălțimile pe care se afla amfiteatrul grecesc, cotiră spre vest, către Eufrat, și o luară pe o cărăruie. Un măgar fără vlagă mușca din tufișurile de mărăcini albi ca nisipul, răspîndite peste tot. Un vînt ușor trecea foșnind printre frunzele galben-verzui ale unui curmal solitar. Căldura devenea tot mai puternică, iar Hausner își aminti că cei de pe deal nu aveau băutură decît pentru încă cel mult o zi. Poate că alimentele aveau să le ajungă pentru două zile. Mici fragmente din coada aeronavei fuseseră transformate într-un fel de bazine pentru a strînge apa de ploaie, numai că aici ploaia era la fel de neobișnuită ca și zăpada.

Înaintau încet, iar Dobkin arăta atît interes militar, cît și curiozitate de arheolog față de locurile prin care treceau. Se opriră pe o creastă mică. Hausner văzu dealul cu locul unde se afla avionul, la vreun kilometru și jumătate mai spre nord. Vîrful acestuia nu se vedea prea bine. Văzut de aici, dealul, sau cetatea îngropată, arăta extraordinar, iar Hausner înțelese motivul pentru care așbalii doreau să negocieze.

Mai la vest, la vreo cinci sute de metri distanță, se afla Eufratul. Din locul unde se afla acum, Hausner vedea mai clar satul Kweirish, de pe malul fluviului. Era un sat de *sarifa* – colibe de pămînt nevăruite și nedecorate. Pe măsură ce se apropiau, văzu femei înfășurate pînă la ochi în *abbah*-uri lungi și negre și bărbați în *gellebiah*-uri lungi, asemănătoare cămășilor și avînd capetele acoperite cu *kheffiyah*-uri. Cineva cînta la un instrument cu coarde, scoțînd sunete subțiri. Capre de culoarea pămîntului pășteau arbuștii, păzite de figuri biblice cu veșminte lungi și *kheffiyah*-uri care fluturau în vînt. Făceau aceleași munci și în aceleași condiții pe care le cunoscuseră și strămoșii lor cu mii de ani în urmă. Erau acum musulmani, nu idolatri, renunțaseră la turmele de porci, iar Babilonul nu mai exista. În rest, viața pe Eufrat continua cu modificări infinit mai mărunte decît cele ale cursului fluviului rătăcitor și neobosit.

Grupul părăsi cărarea caprelor şi începu să urce o colină mai înaltă. Ajunseră la cîteva trepte abrupte din cărămidă şi urcară mai departe, pînă la o zonă plată, săpată în coasta movilei. Aici, cocoţat pe un soclu de piatră, se afla Leul Babilonului. Nu se ştia nimic despre el, nici vîrsta, nici semnificaţia, şi, cu toate acestea, era înfricoşător, păşind de o veşnicie peste o victimă prăbuşită.

– O să vă percheziţionăm şi o să vă legăm la ochi aici, spuse Hamadi.

– Nu, răspunse Hausner, clătinînd din cap.

Hamadi se întoarse către Dobkin.

– Este un procedeu militar folosit în toată lumea, atunci cînd un inamic este introdus în propriile poziţii. Ştiţi foarte bine că nu e vorba de nici o umilinţă.

Dobkin trebui să fie de acord. Hausner consimţi fără convingere.

Se dezbrăcară şi fură percheziţionaţi cu multă atenţie. Apoi se îmbrăcară din nou şi fură legaţi la ochi, fiind îndrumaţi cu grijă pe treptele care mai rămăseseră de parcurs. Terenul deveni plat, dar era acoperit cu cărămizi de argilă. Coborîră cîteva trepte, şi, dintr-o dată, aerul deveni mai răcoros. Le scoaseră legăturile de la ochi. Hausner se încordă pentru a reuşi să vadă ceva în întunericul din încăpere. Auzi voci vorbind în şoaptă.

– Sînt Ahmed Rish, spuse o voce din umbră într-o ebraică acceptabilă. Orice reîntîlnire cu Jacob Hausner este un eveniment. Şi este o mare onoare să-l întîlneşti pe faimosul general Dobkin.

Cei doi rămaseră tăcuţi. Ambii îşi dădură seama că de-a lungul zidurilor se aflau oameni ascunşi în umbră. Sala ruinată nu avea acoperiş, dar soarele era prea jos pentru a pătrunde aici. Priviră de jur împrejur pe măsură ce ochii li se obişnuiră cu întunericul.

Rish le vorbi din nou.

– Ne aflăm în ruinele excavate ale Palatului din Sud, în sala tronului în care Belşaţar, nepot al lui Nabucodonosor, a văzut semnul fatal scris pe zid. Cred că cunoaşteţi povestea din Cartea

lui Daniel.Tăcere. Rish vorbi din nou, din umbră: Mă aflu chiar pe locul unde se afla tronul regal, într-o nișă a zidului. Dacă priviți în beznă, poate veți reuși să vă imaginați scena petrecerii – vasele de aur și argint luate de Nabucodonosor cînd a jefuit Ierusalimul, mîna care s-a ivit din umbră și a scris pe perete cuvintele ce prevesteau căderea Babilonului. Se opri, pentru a spori efectul spuselor sale. E una dintre istoriile preferate ale evreilor. De aceea v-am adus aici. Un tratament special. Nici Hausner, nici Dobkin nu răspunseră, iar Rish continuă: În apropiere s-a descoperit un furnal care este, fără îndoială, cel în care Nabucodonosor i-a aruncat pe Shadrach, Meshac și Abed-nego. Dumnezeu a făcut însă o minune, și aceștia au rămas în viață. Totuși, evreii n-au fost întotdeauna salvați de astfel de miracole. Tăcu o clipă, iar sunetele respirației celor aflați de-a lungul pereților umplură încăperea. Rish continuă, vorbind abia auzit: Babilonul este un loc de o infinită durere pentru evrei, dar și spațiul unor miracole. Ce va fi de data asta, domnule Hausner?

Acesta își aprinse o țigară.

– Ai fost foarte elocvent, Ahmed Rish. Eu, în schimb, voi trece direct la obiect. Ce vrei?

– V-a trebuit mult curaj ca să aterizați cu avionul acela uriaș pe dealul acela. Ați fi putut muri cu toții.

– Ce vrei?

– Îmi cer scuze. Am uitat să vă întreb dacă doriți ceva. Apă, o mică gustare?

Dobkin interveni:

– Avem și una, și alta din belșug, Rish.

Acesta răspunse, rîzînd:

– Nu cred.

Hausner strigă aproape. Nu avea niciodată răbdare cu această manie arabă de a vorbi fără rost.

– Treci la subiect. Ce *vrei?*

Vocea lui Rish păru puțin mai aspră.

– Vreau să fiţi cu toţii ostaticii mei atîta timp cît voi negocia cu guvernul vostru. Şi mai vreau să evităm orice altă vărsare de sînge.

Privirea lui Hausner se obişnuise cu întunericul şi putea să-l vadă acum pe Rish stînd în picioare într-o mică nişă din perete. Purta sandale şi un *gellebiah* simplu, alb. Nu părea foarte schimbat faţă de cel pe care Hausner îl cunoscuse la Ramla. Era foarte înalt şi blond pentru un arab. Hausner îşi aminti că se credea despre el că ar avea în vine şi sînge cerchez sau persan.

– Astă-noapte aţi avut parte de o scurtă înfrîngere, şi cred că aveţi vreo treizeci de morţi şi răniţi.

– Nu mă aflu aici ca să negociez comunicate de presă cu privire la acţiunile noastre. Nici n-am de gînd să intru într-o dispută nesfîrşită despre motivele politice care ne-au îndemnat să facem ceea ce am făcut, despre obiectivele pe care le urmărim sau despre orice altceva. Cel puţin, nu cu voi. O să discut toate aceste detalii cu guvernul vostru. N-am de gînd decît să vă dau o garanţie şi un ultimatum. Garanţia pe care v-o ofer este următoarea: nici un evreu nu va mai fi ucis, dacă vă predaţi. Iar ultimatumul pe care vi-l dau este o capitulare care să aibă loc înainte de apus. Vi se pare acceptabil?

– Şi dacă ţara noastră refuză cererile tale? Cum vei mai putea garanta atunci că vom fi în siguranţă ca ostatici?

– Chiar dacă veţi spune că nu e decît o înşelătorie, vă voi elibera. Firește, numai voi şi cu mine vom şti acest lucru. Dar vă dau cuvîntul meu în privinţa aceasta.

Hausner şi Dobkin se consultară pe tăcute.

– Cred că-ţi cunoaştem jocul, domnule Rish, zise Hausner. Scopul tău principal a fost să dai naştere unui incident care să facă imposibilă Conferinţa de Pace şi poate că ai şi reuşit. Dar poate că nu. Al doilea motiv al acţiunii tale a fost capturarea a două avioane pline cu înalte oficialităţi israeliene, pe care să le poţi interoga pentru a obţine informaţii secrete de natură politică şi strategică. Acestea ar fi, fără îndoială, nepreţuite, nu-i aşa? Şi ultimul motiv al acţiunii a fost acela de a ne ţine ostatici, fără a specifica cereri sau pretenţii. Chiar dacă ai de gînd să ne

eliberezi, fără ca cererile tale să fie satisfăcute, n-o vei face decît după ce vom fi stat destul de mult de vorbă cu tine, aşa-i? Îmi poţi garanta că nici unul dintre noi nu va fi interogat ori supus presiunilor? Rish nu răspunse. Şi-apoi, continuă Hausner, cum rămîne cu arabii din Israel? Nu cred că promisiunea ta se referea şi la ei.

Rish nu răspunse nici de data asta, dar Hausner îşi dădu seama că pe chipul acestuia se petrecuse o schimbare evidentă. Rish îi considera pe evrei duşmani tradiţionali. Dar pentru că erau consideraţi necredincioşi, o ciudăţenie a modului arab şi musulman de a gîndi, îi făcea să nu fie pasibili de pedeapsa capitală pentru un mare număr de vini. În schimb, un musulman, mai cu seamă un arab, nu se putea aştepta la nici un fel de îndurare dacă încălcase vreuna din legile poporului sau ale religiei lui. De aceea Hausner ştia că, din punctul de vedere al lui Rish, atît Jabari, cît şi Arif erau oameni morţi.

– Mă înfurii, domnule Hausner, şi, crede-mă, dacă vrei să întăriţi leul nu e bine s-o faci cînd te afli în vizuina lui. Fă-o de la distanţă, domnule Hausner.

Hausner dădu din cap a încuviinţare şi îl privi pe Rish mai de aproape. Ar fi vrut să-l întrebe despre fata pe care îl văzuse purtînd-o în spate de pe cîmpul de luptă. Dar oare să fi *fost* Rish acela? Şi dacă era el, cine să fi fost fata? A-l întreba ar fi însemnat să confirme o bănuială pe care probabil că Rish deja o avea, cu privire la existenţa unei lunete utilizabile şi noaptea. Şi poate că întrebarea ar fi provocat o furie greu de controlat. Acum Rish părea destul de calm, dar cu persoane atît de labile nu puteai fi niciodată sigur. Aceasta era concluzia pe care o trăseseră psihiatrii de la Ramla cu privire la el. Labil şi psihopat. Dar asemenea multor criminali psihopaţi, Rish avea un farmec al său, care te putea seduce, făcîndu-te să comiţi o greşeală fatală.

– Cum pot şti că nu eşti plin de ură şi că nu ne vei omorî pe toţi? Cum pot fi sigur că... nu eşti nebun?

—Pentru numele lui Dumnezeu, Hausner, spuse repede Dobkin, apucîndu-l de mînă.

Urmă o tăcere prelungită în timpul căreia Hausner era convins că Rish se străduia să-şi depăşească tentaţia de a-i ucide pe amîndoi. Dar şi Hausner, şi Rish ştiau că, în acest caz, nu mai putea fi vorba de a se preda.

Cu efort extrem Rish reuşi să îşi ţină sub control iritarea, apoi vorbi pe un ton calm:

– Nu pot decît să vă repet promisiunea şi ultimatumul. Nu voi aştepta nici un moment după apusul soarelui, căci, aşa cum ştim amîndoi, după căderea serii emisia radio se face mai uşor. Aşa că să nu cereţi o prelungire a termenului. Rish ieşi puţin din nişă. Cum, de asemenea, ştim amîndoi, autorităţile irakiene pot descoperi în orice moment mica noastră problemă de aici. Dar nu vă aşteptaţi ca acestea să acţioneze la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce vor fi aflat acest lucru. Vor ezita înainte de a face vreun pas, vă asigur de asta. Am prieteni în guvernul irakian. Aceştia vor întîrzia cît mai mult orice acţiune, informîndu-mă cu privire la toate deciziile. Chiar cînd armata irakiană se va pune în mişcare, o va face cu încetineală. Totuşi, nu pot să nu iau în considerare şi acest amănunt, aşa că, dacă la apus nu avem nici un semn de la voi, vom ataca. Hausner şi Dobkin rămaseră tăcuţi. Rish îşi întinse mîinile într-un gest de rugăminte. Gîndiţi-vă la urmările unei înfrîngeri. Toţi oamenii mei sînt aşbali. Cred că ştiţi asta de la ostaticul vostru. Nimeni nu spuse nimic. Rish continuă: Nu voi fi răspunzător pentru ce s-ar putea întîmpla în vîltoarea luptei. Dacă oamenii mei vor cuceri dealul în noaptea asta, s-ar putea lăsa purtaţi de furia de a ucide. Şi-au pierdut mulţi prieteni aseară şi sînt dornici de răzbunare. Apoi ar trebui să vă gîndiţi şi la femeile voastre... înţelegeţi?

Hausner răspunse cu una dintre cele mai ofensatoare injurii arabe.

Se lăsă liniştea, netulburată decît de murmurul celor aflaţi pe lîngă ziduri. Apoi Rish ieşi şi mai mult din umbra nişei. Zîmbea.

– E interesant că stăpîneşti foarte bine părţile mai colorate ale limbii arabe. Unde le-ai învăţat?

– De la tine – la Ramla.

– Zău? Ieşi din nişă şi veni către centrul sălii tronului, stînd la numai doi metri de Hausner şi Dobkin. Am fost cîndva prizonierul tău în Ramla, iar acum tu eşti pe cale de a deveni ostaticul meu. Atunci cînd mă aflam în Ramla, ai fi putut ordona unuia dintre arabi să mă omoare în schimbul obţinerii iertării ori al unui alt privilegiu. Se practică, şi ştiu foarte bine acest lucru. Dar oricît de mult ai fi dorit s-o faci, n-ai făcut-o. Ai un anume simţ al corectitudinii. Şi totuşi, eu am jurat că te voi ucide pentru jignirea de a mă fi pălmuit. Dar, de fapt, într-un anume sens aş putea spune că îţi datorez viaţa. De aceea mă voi purta corect cu tine, dacă te predai acum. Privi cu atenţie la Hausner, apoi se apropie la mai puţin de un metru de acesta. Ştii că încă mă mai arde lovitura aceea, nu? Se aruncă asupra lui Hausner şi îl pocni peste faţă cu palma deschisă. În primul moment acesta fu luat prin surprindere, apoi vru să se repeadă la Rish, dar Dobkin îl apucă şi îl ţinu în loc. Rish dădu din cap. Acum s-a terminat. Insulta nu mai există. *Al ain bel ain al sen bel sen*, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Hausner îşi regăsi stăpînirea de sine şi se smulse din strînsoarea lui Dobkin.

– De acord, Rish, numai că mai există şi mica insultă de a fi aruncat în aer un avion cu cincizeci de oameni la bord.

Rish privi în altă parte şi spuse:

– Nu discut despre asta. Ai ocazia să-i salvezi pe ceilalţi cincizeci. Iar din punct de vedere militar, adăugă el, privind spre Dobkin, trebuie să ştiţi că nu aveţi nici o şansă.

Dobkin se apropie de Rish. Auzi foşnetul hainelor celor din întuneric. Rish făcu o mişcare aproape imperceptibilă din mînă, iar umbrele se retraseră înapoi la pereţi. Dobkin veni la numai cîţiva centimetri de Rish.

– Astă-noapte situaţia militară era, într-adevăr, disperată. Totuşi, v-am învins. Acum vom avea mai multe şanse.

Rish clătină din cap.

– În noaptea asta cucerim dealul, domnule general.

Hausner îl apucă pe Dobkin de umăr.

– Mi-ajunge. Vreau să ne întoarcem.

Rish dădu din cap.

– Sper că veţi da dovadă de atîta spirit democratic, încît să daţi voie fiecăruia să voteze în privinţa asta, domnule Hausner.

– Da. Tot ceea ce facem acolo sus se hotărăşte prin vot. Înainte de apus îţi voi aduce la cunoştinţă hotărîrea luată. Între timp vă vom trimite şi prizonierul. Are nevoie de îngrijire medicală. Aveţi dotarea necesară?

Rish izbucni în rîs.

– Stîngaci mod de a afla care este situaţia noastră din punct de vedere medical. Oricum, îl vom prelua pe rănit. Mulţumesc. Îşi trecu încet privirea de la unul la celălalt şi adăugă: Trebuie să vă avertizez încă o dată că, dacă oamenii mei pun stăpînire pe deal pe întuneric, nu voi mai putea să-i controlez.

– Eşti ori un comandant nepriceput, ori un om care nu ştie să mintă, zise Dobkin.

Rish se întoarse şi reveni în umbra nişei. Vocea lui, care se îndepărta, era reluată de ecoul din sala tronului.

– Sînt un om realist, domnilor. Ceea ce nu e şi cazul vostru. Salvaţi-i pe acei oameni, domnule general. Salvaţi-le viaţa, domnule Hausner.

– Aşa voi face, spuse Hausner, întorcîndu-se să plece.

– A, încă ceva. Am unele informaţii pe care s-ar putea ca oamenii dumneavoastră să le considere interesane şi care v-ar putea ajuta să luaţi o decizie. Făcu o pauză, iar Hausner simţi un fior traversîndu-i şira spinării. Nu se întoarse şi nici nu răspunse. Dobkin era cu spatele la Rish. Unii dintre oamenii dumneavoastră au rude ori persoane la care ţin în cîteva ţări arabe. Ştiu cîte ceva despre oamenii aceia. N-aţi vrea să aflaţi şi *dumneavoastră?* Dacă vă predaţi, vă vom oferi relatări reale despre fiecare dintre ei, punînd astfel capăt unor lungi perioade de suferinţă şi nesiguranţă. În caz că sînt vii şi se află unde se găsesc în prezent, familiile lor i-ar putea ajuta să revină în Israel. Tăcere. De exemplu, familia lui Abdel Jabari. Sau fratele lui Rachel Baum, dispărut în misiune din 1973. Hausner porni spre

ieşire, urmat de Dobkin. Nu cumva şi unul din verii soţiei dumneavoastră a dispărut în Sinai în 1967, domnule general? Dobkin continuă să înainteze fără ezitare. Soţul lui Miriam Bernstein, Yosef, se afla acum şase luni în lagărul sirian POW. Apoi, într-o noapte, l-au luat şi l-au împuşcat. Hausner încetini pasul. Sau poate că era fratele lui Rachel Baum? Cred că Yosef Bernstein se află şi acum în lagărul sirian. În fine, nu contează. Am scris totul pe undeva şi voi verifica mai tîrziu.

Trupul lui Hausner tremura de furie, împiedicîndu-l să meargă mai departe. Undeva în spate se auzi încet rîsul zeflemitor al lui Rish, pe care ecoul sălii tronului îl amplifica.

Fură conduşi în afara încăperii, în lumina puternică a soarelui. Cei din escortă nu se grăbiră să îi lege la ochi, astfel că Dobkin zări în fugă turnurile şi parapetele Porţii Iştar, la vreo sută de metri mai la est. În apropierea acesteia se afla casa cu verandă şi micul muzeu. Zona restaurată strălucea în lumina soarelui datorită cărămizilor albăstrui. Leii de aur ai Babilonului şi alte animale mitice străluceau în basoreliefuri. În preajmă se aflau şi zidurile Grădinilor Suspendate, acoperite de praf şi fără vreo urmă de vegetaţie, neavînd nici măcar muşchi.

În puţinele momente în care ochii săi încă nu fuseseră acoperiţi, Hausner observase că dealul pe care erau avea cam aceeaşi înălţime ca şi cel pe care aterizase avionul, aflat la vreo doi kilometri depărtare, dincolo de o mică depresiune. De unde se aflau, putea vedea nava şi pe cîţiva dintre oamenii lui umblînd pe vîrful dealului.

Apoi fură legaţi la ochi şi conduşi mai departe.

După ce arabii îi părăsiră, Dobkin respiră adînc.

– Aproape că ai depăşit limita. Eşti nebun. Privi înapoi, peste umăr, după arabii care se depărtau. Ştii, mă aşteptam cumva să întîlnesc o întruchipare a răului.

– Este mai ticălos decît îţi poţi închipui.

– Oare? E bolnav. De asta sînt sigur. Dar cred că, în momentele lui de normalitate, doreşte sincer să se facă plăcut şi admirat.

– Da, şi pe asta vom şi miza, dacă vom mai avea vreo şansă. Hausner gîfîia din cauza urcuşului. Privi în sus şi îi făcu semne lui Brin, care îi răspunse. Se întoarse spre Dobkin, care parcurgea drumul fără nici un efort. Fireşte că ai dreptate. Pentru cei de sus, Rish este diavolul în persoană, ceea ce ne convine – şi lor, de asemenea. Dar, într-un fel, diavolii noştri nu sînt niciodată aşa cum ne-am fi aşteptat să fie, atunci cînd îi întîlnim nemijlocit.

Brin strigă de la distanţă:

– Se predau?

Hausner privi în sus şi zîmbi, strigîndu-i ca răspuns:

– Le-am transmis ultimatumul tău.

Privi din nou către poziţiile oamenilor lui. Observă că pămîntul era sfărîmicios, gropile înşelătoare, iar şanţurile desfundate. Probabil că, pe întuneric, este un coşmar. Dacă ar fi unul dintre cei care atacă, şi-ar pierde foarte repede moralul.

Cei doi ajunseră sus. Toţi, cu excepţia celor care stăteau la posturile de pază, se strînseră în jurul lor. Dobkin le relată pe scurt cîte ceva din cele discutate. Se puneau multe întrebări, iar discuţia începea să se încingă. Hausner suspendă orice alte discuţii, promiţînd că va supune la vot hotărîrea finală, înainte de apus. Ceru tuturor să se întoarcă la locurile lor şi să lucreze la organizarea punctelor defensive, iar acest lucru le dădu multora de înţeles ceea ce ei deja bănuiau: n-avea să aibă loc nici o predare.

Membrii misiunii de pace continuară să lucreze la întărirea punctelor de apărare, în aşteptarea măcelului. Improvizau şi inventau soluţii pe loc. Cu excepţia lăditei de scule a inginerului de zbor, nu existau practic nici un fel de alte unelte. Dar, pornind de la acestea, creară tot felul de alte instrumente.

Scaunele şi podeaua fură scoase din unele porţiuni ale cabinei. Reţeaua metalică de blindaj fu îndepărtată. Aceasta fu aşezată între grinzile de aluminiu, asemenea rufelor pe o sîrmă,

pentru a reține focurile de armă și a nu lăsa să treacă schijele grenadelor.

Un membru al Knesset-ului își aminti de legenda care spunea că fizicianul grec Arhimede apărase Siracuza construind niște lentile gigantice care să ardă flota romană. În același mod, dar cu un alt scop, fură smulse cîteva porțiuni din coada îndoită și fură așezate între grinzile de aluminiu plasate pe linia defensivă. Aluminiul reflecta lumina orbitoare a soarelui spre ochii așbalilor, în cazul în care aceștia s-ar fi hotărît să atace în timpul zilei. De asemenea, el îngreuna sarcina țintașilor care ar fi încercat să se concentreze asupra unei ținte și, în fine, putea lansa mesaje heliografice unor eventuali simpatizanți pe pămînt sau în aer. Pentru a transmite constant un mesaj internațional de SOS, cîțiva oameni manevrau rînd pe rînd niște plăci de aluminiu.

Desprinseră și alte brațe de aluminiu și traverse din coadă și le înfipseră în pămîntul de pe coastă, îndreptîndu-le în afară. Acest șir de țăruși forma ceea ce în termeni militari se numește abatiză. Scopul ei era de a îngreuna escaladarea parapetelor, făcîndu-i pe atacatori să se lovească pe întuneric de unul sau altul dintre acei stîlpi ascuțiți.

Pozițiile de tragere fură întărite pe măsură ce ziua trecea. Tranșeele deveniră mai adînci, parapetele mai lungi și mai solide. Bagajele și rețeaua de blindaj folosite în linia defensivă fură camuflate cu stratul monocolor de praf al Babilonului. La îndemnul lui Dobkin, oamenii își acoperiră hainele și fețele cu acea pastă din praf amestecat cu transpirație și chiar, în unele cazuri, cu urină.

Mai în josul pantei eliberară cîmpurile de tragere, împingînd cîțiva bolovani de pămînt spre poale. În șanțurile de eroziune construiră mici întăriturî de pămînt și argilă în așa fel, încît un eventual atacator, care ar folosi aceste canale drept cale de înaintare, să fie obligat să sară pentru a merge mai departe, depășind nivelul solului și expunîndu-se astfel tirurilor.

Tăiară apoi cele cîteva tufișuri izolate de măracini care creșteau pe coastă, oferind potențiale ascunzișuri. Spinii, folosiți

în zonă drept combustibil, fură aduşi în spatele liniei defensive cu acelaşi scop.

Desprinseră bucăţi imense de pământ şi argilă, unele cîntărind peste o sută de kilograme, şi le aşezară una peste alta pentru a putea fi împinse în vale, peste atacatori.

Săpară gropi-capcană în coasta dealului, înfigînd în acestea alte bucăţi ascuţite de aluminiu luate din structura avionului. Gropile fură acoperite cu tapiţeria smulsă de pe scaune, iar aceasta cu puţin praf şi pământ.

Fură improvizate dispozitive de alarmă fabricate din sîrmă, sfori şi bidoane umplute cu pietriş, aşezate la o sută, două şi trei sute de metri.

Distrugerea aeronavei fu desăvîrşită cu multă greutate, din cauza absenţei uneltelor. Dar în clipa în care reuşiră să creeze o torţă primitivă, folosind buteliile de oxigen ale navei şi combustibilul avionului, munca deveni mai uşoară. Aluminiul fu ars, desprins, smuls şi tras de pe corpul navei, mai ales din secţiunea avariată a cozii. Israelienii se tîrau prin imensa aeronavă, şi pe deasupra acesteia, aproape la fel cum o făcuseră şi lucrătorii de la St. Nazaire. Stăteau pe aceleaşi traverse şi grinzi pe care se aflase şi Nuri Salameh cînd aşezase bomba. Văzură cum explozia îndoise şi arsese materialul, făcîndu-l totodată mai uşor de folosit.

Din conductele hidraulice fură confecţionate arme mici, pentru autoapărare în cazul luptelor corp la corp. Vasele de sticlă din bagaje şi bucătărie fură golite în alte containere şi umplute cu combustibilul avionului. În unele vase fu adăugat săpun de la toalete şi alte asemenea produse din bagaje, creîndu-se astfel un fel de napalm care se lipea şi ardea.

Membrii misiunii de pace lucrau cu entuziasm şi disperare în acelaşi timp. Ţineau scurte întruniri pentru găsirea unor soluţii, discutînd din cînd în cînd despre asedii celebre ale istoriei, căutînd idei şi inovaţii desprinse din acele bătălii ale trecutului. Fură amintiţi Arhimede şi da Vinci, asediul Troiei, al Romei şi al Cartaginei, al Siracuzei, al Ierusalimului şi al Babilonului, toate fiind pe rînd rememorate din vremea anilor

de şcoală. Ce anume caracterizase apărările care triumfaseră? Ce anume provocase înfrîngerile? Era imposibil să nu te gîndeşti la Masada, căci exista o asemănare ce mergea mai presus de simpla similitudine a terenului.

Întrebarea care începea să îi frămînte pe tot mai mulţi dintre apărătorii dealului era: să fie oare posibil ca un grup de persoane inteligente şi civilizate, dar beneficiind de resurse limitate, să facă faţă unor oameni mai puţin educaţi, dar mai bine dotaţi tehnic? Hausner privea cum linia defensivă se contura tot mai bine. În poziţia în care se aflau, în care flancurile şi panta vestică erau aproape imposibil de escaladat, linia lor defensivă părea, ce-i drept, impresionantă, îşi spuse. Un observator care s-ar fi aflat în aer – iar Rish desigur că tocmai asta făcea acum în avionul său cu reacţie Lear – ar fi tras concluzia că avea în faţă o citadelă care, dacă ar fi beneficiat şi de o forţă armată, pe lîngă acele întărituri ridicate cu atîta grabă, ar fi putut fi inexpugnabilă. Numai că o astfel de forţă nu exista.

Adevărata problemă, aşa cum şi Hausner ştia, nu era cît de mult vor rezista, căci o singură zi putea fi de ajuns sau, dimpotrivă, o săptămînă întreagă se putea dovedi insuficientă. Totul depindea de cît de repede aveau să fie descoperiţi. Aveau să-i găsească la timp? Ce naiba se petrecea în Israel?

17.

În Lod căldura era aproape insuportabilă. Teddy Laskov se afla la o masă de pe trotuarul din faţa barului Michael, bînd un pahar de bere. Magazinele aveau obloanele trase, iar traficul din ziua de Sabat era destul de redus, dar barul Michael, proprietatea unui creştin, era supraaglomerat. *Hamseen*-ul nu dădea semne că ar înceta să mai sufle. Laskov privi în jos, către paharul umed. În jurul lui se formă un cerc de apă din care se desprinse un firicel ce se prelinse pe suprafaţa de marmură a mesei şi picură pe piciorul său. Laskov îl urmări. Pantalonii săi albaştri adevereau că el este Teddy Laskov, un simplu cetăţean. După aproape patruzeci de ani, în care trecuse de la o uniformă la alta, se simţea foarte ciudat. Era o mare diferenţă între a purta haine obişnuite în afara orelor de serviciu şi a le purta în calitate de civil. Hainele erau aceleaşi, dar parcă îi veneau altfel.

Barul Michael îi amintea de Miriam, dar nu de aceea se afla acolo, ci doar pentru că era un loc unde afacerile care apăreau în ziua de Sabat puteau fi duse la bun sfîrşit. Inactivitatea şi lipsa de decizie îl stăpîniseră exact o oră, atîta timp cît străbătuse în lung şi-n lat apartamentul său. Apoi se hotărîse să acţioneze.

Generalul Talman venea îmbrăcat în hainele sale elegante care îl făceau să arate întotdeauna ca un ofiţer al Forţelor Aeriene ale Marii Britanii, dintr-un film despre al Doilea Război Mondial. Chiar şi fără uniformă, ca acum, părea gata de a îndeplini o misiune de luptă. Dar, pe măsură ce se apropia, Laskov observă că fostul său şef nu se afla într-o stare de spirit mai bună

decît a lui. Mustața lui Talman se mișcă ușor în clipa în care acesta dădu din cap și se așeză.

– Al dracului de cald.

– Am observat.

– Bine, atunci hai să ne-apucăm de treabă. Mazar vine?

– Ar fi trebuit să fie aici.

– O să începem fără el, spuse Talman.

– Bine. Laskov scoase din buzunar cîteva notițe scrise în grabă. Am adunat toate presupunerile, toate reacțiile, toate semnalările radar și toate rapoartele radar ale agenților de la securitatea israeliană și americană. Privi la hîrtiile din fața lui. Cred că s-au îndreptat spre est după ce au trecut de vîrful muntelui Sinai.

Talman bătea darabana pe masă.

– Am vorbit cu Hur, care mi-a spus, firește, neoficial, că palestinienii au lăsat o serie de urme false, dar că, pînă la urmă, au ajuns cu toții la concluzia că au zburat spre vest, către Libia. E o versiune credibilă și din rațiuni politice. Totuși, cîteva persoane cred că și-au continuat drumul către sud, înspre Sudan. Și asta e o variantă plauzibilă, din punct de vedere politic. Ar fi putut ateriza în Sahara, pentru a se realimenta, îndreptîndu-se apoi spre Uganda. În regiunile acelea nu există prea multe aparate radar și sînt destul de puține persoane care ar putea vedea avioanele. Toate acestea pot fi justificate cu argumente de natură politică, logistică și practică. Libia sau Sudanul. Făcu o pauză și îl privi pe Laskov în ochi. Dar eu nu sînt de acord. Și eu cred că au mers spre est.

Laskov zîmbi.

– Bun. Acum o să-ți arăt și de ce.

Începu să-și răsfoiască notele, în timp ce Talman comandă gin și apă tonică, pregătindu-se să asculte.

Chaim Mazar trecu pe lîngă ei și își continuă drumul pe stradă. Se opri și se întoarse. Privi în jur, ca și cum ar fi căutat o masă liberă, îi văzu pe Laskov și Talman, zîmbi aparent surprins și se duse la ei.

– Vă deranjează dacă stau și eu aici?

Îşi aşează trupul înalt şi slab pe un scaun mic, împletit.

Laskov clătină din cap.

– Mă bucur că eşti şeful Shin Beth, nu un agent oarecare. Eşti cel mai prost actor pe care l-am văzut vreodată.

– Fac tot ce pot. Privi jur împrejur. Vin de la o conferinţă de presă. Dacă credeţi că aici atmosfera e prea încinsă, ar fi trebuit să fiţi acolo.

Talman se aplecă înainte.

– Bine că n-ai lipsit tu.

Mazar ridică din umeri.

– Poate că ar fi trebuit să-mi dau demisia sau să fiu dat afară şi eu.

– De ce? întrebă Laskov. Doar eşti eroul zilei, ai reuşit să împiedici atacul acela cu mortiere. Guvernul are nevoie de un erou, iar în clipa de faţă nu te avem decît pe tine.

Mazar ridică din umeri.

– În clipa de faţă. O să mai vedem cînd se limpezesc apele. V-am spus de la început că atacul mortierelor nu era decît o înscenare, pusă la cale şi coordonată de aceiaşi oameni care au deturnat avionul. Se gîndiseră aşa: dacă avionul lui Rish nu va reuşi să ajungă pe poziţie, atunci n-aveau decît să permită loviturilor de mortiere să îşi atingă ţinta. Dar avionul lui Rish *a ajuns* la locul stabilit, aşa că cineva – desigur tot dintre palestinieni – ne-a informat cu privire la mortiere. De fapt, eu aveam deja cunoştinţă de ele.

– Atunci... ce vină ai tu? întrebă Laskov. Ai făcut tot ce trebuia să faci, ca şef al Securităţii Interne. Hausner şi noi...

– Parţial, căci pentru ca Lear-ul să intercepteze cele două avioane Concorde, trebuia să cunoască ora exactă a plecării. Informaţia aceasta trebuia să-i parvină lui Rish pe aeroportul din Cairo, şi ea nu putea veni decît de la cineva din Israel, de pe aeroport. Este deci vorba de un spion aflat la noi în ţară. Iar asta ţine de domeniul meu. Numai că, din păcate, nu sînt în stare să îl identific pe acest spion. Ba, mai mult, nu am nici un fel de indiciu. Îşi aprinse o ţigară. Oricine ar fi fost, trebuia să ia legătura cu cineva aflat în Lod, care să-i comunice noul plan de

zbor şi ora de plecare, pentru a nu mai vorbi de faptul că amîndoi aţi bănuit că Rish avea şi frecvenţa tactică primă. Am luat legătura cu aeroportul din Cairo. Au fost foarte cooperanţi şi ne-au comunicat că Rish şi grupul său – folosindu-se de pseudonime şi dîndu-se drept oameni de afaceri – au prezentat un plan de zbor către Cipru, pe care l-au schimbat apoi dintr-o dată. Centrul de Control al Traficului Aerian din Alexandria le-a dat multă bătaie de cap din cauza solicitării lor de a devansa ora de plecare, dar bănuiesc că un mic *baksheesh* a rezolvat încurcătura, ca oriunde în ţările islamului, de altfel. În orice caz, restul e de domeniul trecutului.

Talman încuviinţă din cap.

– Interesant, dar, cum bine ai spus, de domeniul trecutului. Acum nu mai contează decît să ştim unde se află Concorde 02.

– Asta din punctul de vedere al statului Israel, al celor de la serviciul de spionaj extern şi de la forţele armate. În ce mă priveşte, cel mai important este să aflu identitatea spionului. Iar misiunea mea este şi mai dificilă, pentru că trebuie să îmi chem aproape toţi agenţii şi informatorii arabi.

– De ce? întrebă Talman.

– Pentru că Isaac Burg, şeful lui Mivtzan Elohim, ştie o mulţime de lucruri despre Shin Beth, de aceea. Iar dacă-l prind şi îl torturează, ar putea pune mîna nu numai pe membrii organizaţiei lui, ci şi pe cei din a mea.

Laskov clătină din cap.

– Imposibil. S-ar omorî mai degrabă decît să se lase torturat.

Mazar dădu din cap.

– Avea pistol, şi sper că măcar o să aibă timp să îl folosească.

Talman mai comandă un gin.

– Şi Dobkin? El era în Aman, nu?

– Da. Avea legături strînse cu Serviciul de Informaţii al Armatei. În plus, cunoştea şi secrete de stat. Iar ministrul de externe ştia... totul. Nu cred că îşi va zbura creierii de dragul cuiva. Mazar privi spre masă, apoi către Laskov. Ca să nu mai vorbim de Miriam Bernstein care era, de asemenea, la curent cu

toate informațiile guvernamentale și care, cred, nu va rezista prea mult torturii, nu?

Tăcu, așteptînd un răspuns. Talman se întoarse spre Laskov, dar nu citi nimic pe fața acestuia. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, respirînd adînc, Mazar spuse:

– Vorbind ca unul care a lucrat treizeci de ani în serviciul secret, aș spune că ar fi preferabil să fie cu toții morți. Tăcu o clipă, apoi adăugă: În ce-l privește pe Hausner, nu-mi fac nici o grijă.

Cîteva minute nimeni nu zise nimic. Își sorbiră băuturile, privind la aburii de căldură care se ridicau de pe șosea. Laskov își drese vocea.

– Ce ne poți spune despre Rish?

Mazar deschise geanta diplomat și scoase un dosar.

– E o nebunie. Nici unul din voi nu are experiență în domeniul serviciului secret, autorizație sau vreun motiv de a cerceta. Ca să nu mai vorbim de intuiție, care îmi lipsește și mie.

Îi înmînă dosarul lui Talman.

– Asta știm, spuse acesta, frunzărind dosarul. Țara asta e puternică pentru că e mică, iar informațiile au fost întotdeauna transmise într-un soi de atmosferă familială. Nimic nu-i poate împiedica pe simplii soldați să li se adreseze direct generalilor și nici pe șefii unei anumite organizații să îi ajute pe directorii altora. Dar, pe măsură ce vom îmbătrîni ca națiune, mă tem că vom deveni la fel de birocrați și specializați ca și restul lumii. Așa că tu nu faci decît să contribui la amînarea acestei evoluții periculoase, Chaim.

Mazar mormăi:

– Vorbești prostii. Dacă iese rău, o să ajungem cu toții la închisoare.

Laskov păru că-și pierde răbdarea.

– Ai obținut fotografii aeriene?

– Da, zise Mazar. Avem mii de imagini primite de la sateliții americani și de la nava de recunoaștere SR-71. Aveți aici cîteva dintre cele suspecte. Americanii cooperează foarte bine cu cei din Aman. Dar mi-a fost foarte greu să-i fac să înțeleagă de ce

are Shin Beth nevoie de ele. Oricum, presupun că puteți să le interpretați la fel de bine ca orice analist.

– După patruzeci de ani, sper să mă descurc, replică Laskov. Luă cîteva fotografii din mîna lui Mazar și o privi pe prima dintre ele. Pe margine erau notate, cu creionul, latitudinea și longitudinea. Era o imagine a vîrfului Sinai. Foarte mulți nori în anotimpul acesta.

– E primăvară, preciză Mazar, fără nici un rost. Oricum, cele mai multe sînt luate deasupra Egiptului, a Sudanului și Libiei. Bănuiesc că încă mai credeți că au luat-o spre est, nu?

– Da. Rish e irakian, nu-i așa?

Mazar zîmbi.

– Măcar de-ar fi totul atît de simplu. Grupul lui Rish e compus în cea mai mare parte din palestinieni, iar aceștia rătăcesc prin întreaga lume islamică, la fel cum evreii colindau odinioară tot pămîntul. E o ironie, desigur, dar, din acest punct de vedere, s-ar putea afla oriunde între Maroc și Irak.

Laskov nu îl asculta cu prea multă atenție. Privea cîteva fotografii ale Tigrului și Eufratului făcute la mare înălțime. Imaginile fuseseră luate de nava de recunoaștere SR-71 de la o altitudine de douăzeci și cinci de kilometri, la ora șapte dimineața. Mai erau cîteva fotografii ale deșertului Shamiyah din Irak. Soarele se afla aproape de orizont și arunca umbre prelungi și deformate peste pămînt. Privi la Mazar.

– Nu există și fotografii ale Irakului, făcute la amiază?

Mazar își consultă carnetul de notițe.

– Numai imagini de satelit, la ora douăsprezece și șaptesprezece. Americanii n-au mai programat nici o fotografiere cu ajutorul camerei de pe nava de recunoaștere pînă mîine seară.

– Atunci, fă-mi rost de imaginile de la satelit, zise Laskov.

– O să încerc. Mazar se ridică. Am comis o trădare demnă de curtea marțială, dar nu mă simt chiar așa de vinovat. Își închise geanta diplomat. Să-mi spuneți și mie dacă primiți vreun mesaj divin. Între timp eu va trebui să-l descopăr pe spion.

Talman privi în sus după ce citise portretul psihic al lui Rish și dosarul cu datele generale.

– I-ați interogat pe cei trei palestinieni cu mortierele?

– Da. Nu știu nimic, normal. Ori, cel puțin, așa credeau ei. Am reușit totuși să interpretăm cîteva detalii care lor nu li se păreau semnificative. Cunoașteți procedurile.

– Și ați aflat ceva? întrebă Talman.

– Eu, unul, sînt convins că Rish i-a implicat pe nenorociții ăștia. Mai avem și alte cîteva indicii, dar trebuie să le analizez înainte de a trece la concluzii. O să vă țin la curent pe amîndoi.

Laskov se ridică și luă mîna lui Mazar.

– Îți mulțumesc. Numai un nebun ar face asta.

– Da. Își șterse sudoarea de pe frunte cu o batistă. Îmi ești dator. O să stau pe-aproape cîndva, ca să primesc ce mi se cuvine.

– Ce-ar fi s-o facem chiar acum? Laskov mîzgăli ceva pe un șervețel umed. Acesta îți este onorariul.

Îi întinse hîrtia udă lui Mazar. Acesta o privi și holbă ochii.

– Ești sigur?

– Nu. Asta este datoria ta. Să fii sigur.

Mazar își puse șervețelul în buzunarul cămășii și intră grăbit în piață, spre biserica Sf. Gheorghe, unde chemă un taxi.

18.

Avionul cu reacție Lear coborî la mică altitudine.

– Să-l doborîm, propuse Brin.

Hausner clătină din cap.

– Am căzut de acord cu privire la un armistițiu pînă la apus și avem cu ce să ne umplem timpul. Așa că nu are rost să complicăm lucrurile, Brin.

– Fleacuri. Oricum, n-ar ataca pe lumină. Nu ne-au dat nici un fel de răgaz.

Dobkin, care desena o hartă strategică, privi în sus.

– Nu e adevărat pe de-a-ntregul. Puteau trage toată ziua, făcîndu-ne tot felul de probleme. Nici mie nu-mi place că trebuie să acceptăm un armistițiu, fiule, dar hai să fim realiști. Se concentră din nou asupra hărții. Desena ridicăturile și gropile coastei din fața lui. Folosindu-se de acea hartă, pe timp de noapte ori în alte momente în care vizibilitatea era redusă, un trăgător putea ochi cu succes, orientîndu-se în funcție de informațiile de pe harta strategică, privite în raport cu țintele plasate în dreptul poziției de tragere. Poftim, zise el, întinzîndu-i-o lui Brin.

– Eu n-am nevoie de ea, domnule general. Am luneta.

– Aproape s-au terminat bateriile. Și-apoi, lentilele s-ar putea sparge.

– Doamne ferește, zise Hausner. E cel mai bun instrument de observație și cea mai bună armă în același timp.

– De aceea o și folosesc, replică Brin, luînd cu neîncredere harta strategică.

Naomi Haber se aşează lîngă parapetul de pămînt, avînd capul înfăşurat cu un prosop ce imita un *kheffiyah*.

– Ce modest eşti!

Brin n-o băgă în seamă.

Dobkin o privi. Prosopul îi ascundea părul negru şi lung, acoperindu-i fruntea. Îi părea cunoscută.

– Te cheamă Haber, nu?

Ea îl privi cu precauţie.

– Da.

– Atunci nu-i de mirare că te afli aici împreună cu Davy Crockett.

– Cu cine?

– Nu contează. Se întoarse spre Hausner. Tînăra era membră a echipei de tir a Armatei.

Brin păru sincer surprins.

– De ce n-ai spus mai înainte?

Ea se ridică şi se întoarse spre Dobkin.

– Domnnule general... eu... adică... m-am oferit să îl ajut... ca mesager. În fine, poate că am ales poziţia asta, pentru că ştiam că aici se află o puşcă şi o lunetă. Dar una e să tragi la ţintă şi alta să împuşti oameni, nu? Nu cred că...

Dobkin păru să o înţeleagă şi începu să spună ceva:

– Jacob...

Hausner se ridică şi o înşfăcă fără menajamente de braţ.

– Uite ce, domnişoară, nici unul dintre oamenii mei nu se compară cu Brin, iar cînd am întrebat dacă cineva de pe deal are o pregătire similară nimeni n-a zis nimic. Mi-ai ascuns o informaţie şi, pe cuvîntul meu de onoare, o să plăteşti pentru asta. Dar, pentru moment, consideră-te trăgător de elită. Dacă zăreşti vreun tînăr aşbal urcînd dealul în noaptea asta, gîndeşte-te la ce ţi-ar face dacă ar ajunge sus.

Tînăra se întoarse şi privi în josul dealului.

Brin părea stînjenit.

– O să am grijă de chestia asta, şefu'.

– Aşa să faci, spuse Hausner, îndepărtîndu-se în direcţia avionului Concorde, urmat de Dobkin.

Munca nu încetase nici un moment în decursul dimineţii, dar acum, la amiază, cînd soarele ardea cu putere, majoritatea oamenilor luau o mică pauză, la fel ca în Israel şi ca peste tot în Orientul Mijlociu. Stăteau sub avion, apăraţi de lumina orbitoare a soarelui de către imensele aripi în formă de delta.

Unitatea de evacuare a deşeurilor, aflată la bord, dădu la iveală alimentele care mai rămăseseră de la masa din ajun, încălzindu-le pe folii de aluminiu, la focuri de spini şi mărăcini. Într-o gaură săpată sub aeronavă erau stocate tot felul de băuturi. Se aflau aici sticle cu vin dulce, din bagaje, cutii cu sucuri de fructe şi mixere pentru băuturi, din cambuză. Numărul sporit de bagaje care le fusese îngăduit permisese fiecăruia să ia mai multe alimente israeliene ambalate, ca daruri ori pentru propriul consum. Cu toate astea, uriaşul efort depus le dăduse tuturor o mare poftă de mîncare.

Yaakov Leiber fusese însărcinat, de către Hausner, cu distribuirea proviziilor, şi se pare că se descurca. Hausner puse mîna pe umărul său.

– Care e situaţia, steward?

Zîmbind forţat, acesta îi răspunse:

– O să putem mînca şi bea împărăteşte... o zi.

– Cum ne-am descurca, să zicem... încă două zile.

– Am fi flămînzi şi însetaţi... dar am putea rezista.

– Trei zile?

– *Foarte* însetaţi.

Hausner dădu din cap. Dacă ar continua să muncească, iar căldura nu s-ar domoli, în trei zile ar apărea deshidratarea. Poate chiar mai devreme. Iar în acel moment nimeni n-ar mai fi în stare să gîndească logic. Toată lumea s-ar gîndi numai la apă, iar acesta ar putea să le fie sfîrşitul, chiar dacă defensiva nu s-ar prăbuşi. Atîtea asedii se terminaseră aşa... Apa. Mîncarea nu era

o problemă, căci fiinţele omeneşti pot supravieţui săptămîni întregi aproape fără să mănînce. Şi-apoi, se găseau nenumărate şopîrle şi scorpioni, iar noaptea trecută auzise şacali, pe care i-ar fi putut atrage cu vreo momeală... arabii înmormîntaţi... La dracu' cu rabinul Levin.

Leiber continua să-i spună ceva:

– Am măsurat, cu atenţie, rezervele de apă. Avem suficiente rezerve pentru o jumătate de litru pe zi de persoană.

– N-ajunge.

– Nu, domnule. Privi în jos, dînd cu piciorul într-o bucată de pămînt. Am putea săpa.

Hausner strigă spre Dobkin, aflat lîngă coliba păstorilor.

– Acesta e un gorgan, nu?

– Sînt convins că este, îi răspunse acesta. O citadelă distrusă, acoperită de praf şi dărîmături. De ce? întrebă el, apropiindu-se.

– Vreau să sap, ca să dau de apă.

Dobkin clătină din cap.

– Ai găsi lucruri interesante, dar nu şi apă. Trebuie să ajungi la nivelul Eufratului. Apoi, apropiindu-se de Hausner şi Leiber, adăugă: De ce n-am trimite pe cineva să aducă apă din vale?

Hausner clătină din cap.

– Ştii bine că au pichete de pază.

– La noapte, dacă nu atacă pe coasta dinspre fluviu, s-ar putea să reuşim. O să conduc eu grupul.

– Tu vei da un telefon din casa de oaspeţi.

Dobkin începu să rîdă.

– N-am nici o monedă de prin partea locului. Hausner zîmbi şi el. Dobkin privi în jos, apoi către fluviu. Puneau lut şi nămol în forme de lemn şi le lăsau la soare, zise el fără nici o legătură. Vocea sa devenise rezervată. Cărămidăriile se întindeau cît vedeai cu ochii în toate direcţiile. Soarele ardea cărămizile, iar ca mortar erau folosite aluviunile fluviului. Întipăreau în cărămizi desene cu lei şi animale mitice, iar regii îşi puneau inscripţiile lor cuneiforme pe fiecare cărămidă. NABUCODONOSOR, REGE

AL BABILONULUI, FIU AL LUI NABOPALASSAR, REGE AL BABILONULUI. Iar şi iar, la nesfîrşit. Uneori colorau marginile cărămizilor în roşu, albastru, galben sau verde, construind astfel unul dintre cele mai frumoase şi mai pline de culoare oraşe, o adevărată perlă luminoasă în valea de mătase a Eufratului. Dobkin dădu cu piciorul în pămîntul maroniu şi făcu cîţiva paşi, privind îndelung spre vest, peste nesfîrşitele ţinuturi mlăştinoase, către care soarele galben-roşietic începea să coboare. Au cucerit Israelul şi l-au adus în robie la apa Babilonului. Chiar aici, Jacob. Un evreu a stat chiar aici, pentru a lipi cărămizile cu mîl, întărind astfel cetatea împotriva lui Cirus al Persiei. Au trecut peste douăzeci şi cinci de secole de atunci. Dar Cirus a cucerit Babilonul, iar una dintre primele sale acţiuni a fost eliberarea evreilor. De ce? Cine ştie? Totuşi, ei s-au întors în Israel, găsind Ierusalimul în ruine. Cu toate acestea, s-au întors acolo, şi asta contează. Privi în sus, părînd că revine la realitate. Şi, mai important, este că nu toţi s-au întors.

– Cum adică?

– Poate că mai există şi azi evrei care trăiesc în captivitate la apa Babilonului.

– Vorbeşti serios?

Leiber părea oarecum stînjenit, din cauza lui Dobkin. Stătea la cîţiva metri distanţă, ascultînd politicos.

– Desigur. Doar dacă nu cumva au fost mutaţi la Bagdad de către guvernul irakian – ceea ce e foarte posibil. Vorbesc despre evreii irakieni pentru care am făcut pe dracu'-n patru să-i luăm de aici. În total vreo cinci sute. Era una dintre propunerile ce urma să fie făcute în cadrul misiunii de pace.

– Crezi că mai sînt aici?

– Au rezistat douăzeci şi cinci de secole. Să sperăm că n-au dispărut. Principala comunitate este un sat aflat pe celălalt mal al Eufratului, într-un loc numit Ummah. Se află la vreo doi kilometri mai la vale, aproximativ în dreptul satului Kweirish, pe care l-am văzut azi.

– Ne-ar ajuta?

– E, aceasta e întrebarea. Ce e un evreu? Cine e evreu? De ce au preferat strămoşii acestor oameni să rămînă în păcătosul Babilon? Cine ştie? Au *rămas* evrei după atîţia ani în care au fost separaţi de iudaismul propriu-zis. Asta e tot ce ştim. Dumnezeu ştie ce fel de ebraică vorbesc. Îşi descheie tunica. Dar vor recunoaşte asta, zise el, scoţînd o Stea a lui David.

– Mă îndoiesc că ştiu că ne aflăm aici, zise Leiber.

Hausner puse o mînă pe umărul lui Leiber şi spuse:

– Poţi fi sigur, domnule steward, că toată lumea ştie că ne aflăm aici. Cu excepţia celor pe care ne-am putea bizui cu adevărat – guvernul irakian şi israelienii. Îl bătu uşor pe spate. Dar ne vor descoperi în curînd. Acum vreau să examinezi fiecare colţişor şi să găseşti mai multe provizii.

Leiber încuviinţă din cap şi se depărtă.

– Din ceea ce am văzut în dimineaţa asta, nu cred că voi putea ajunge la Poarta Ştar de unul singur pe timp de noapte. Terenul e dificil şi necunoscut, peste tot sînt săpături adînci, nemarcate, şi sînt convins că pe drum vor fi multe santinele.

– Ce propui?

– Terenul din partea cealaltă a Eufratului este plat şi, probabil, fără palestinieni. O să cobor într-acolo la noapte, conducînd, eventual, o echipă care să ia apă din fluviu. Eu îl voi traversa înot.

– Şi santinelele? întrebă Hausner.

Dobkin ridică din umeri.

– Din momentul în care va începe tirul pe coasta estică, santinelele de acolo n-or să mai audă mare lucru şi nici n-or să mai fie prea preocupate de asta. Pe la două-trei dimineaţa, îngheţaţi şi obosiţi, vor mulţumi cerului că nu au fost implicaţi în asalt. Pot să mă descurc.

Hausner părea neîncrezător.

– Şi dacă traversezi fluviul şi ajungi la satul acela de evrei, ce te aştepţi să găseşti?

Dobkin nu ştia la ce trebuie să se aştepte. Chiar dacă ar fi avut vreun vehicul comunal, străzile erau inutilizabile. Fără îndoială că nu exista nici un telefon, iar unui măgar iar fi trebuit mai multe zile pentru a ajunge la Bagdad. O posibilitate era să ajungă la Hillah, dar, în acest caz, ar fi trebuit să traverseze încă o dată fluviul. Poate cu o barcă. O barcă cu motor ar fi ajuns la Bagdad în cinci-şase ore. Una simplă putea ajunge la Hillah într-o oră. Şi apoi? Salut, sînt generalul Dobkin din Armata Israeliană şi...

– De ce zîmbeşti? întrebă Hausner.

– De un gînd năstruşnic. Să ştii că nu mi-am amintit de satul acesta acum. Din prima clipă în care am ştiut că sîntem la Babilon, m-am gîndit la oamenii aceştia. Dar dorim să îi implicăm în această poveste? Nu au şi aşa destule necazuri?

– Nu mai multe decît noi. Iar pe viitor, domnule general, te-aş sfătui să nu mai ascunzi asemenea informaţii. După cîte văd, ai două variante – casa de oaspeţi de lîngă Poarta Iştar sau satul evreiesc Ummah.

Dobkin încuviinţă din cap. Existau multe şanse ca Ummah să nu mai fie locuit sau să fie ocupat de palestinieni. În fine, se mai putea ca evreii să nu le fie de nici un ajutor. Dar oare *era*, într-adevăr, posibil aşa ceva? Era posibil să se apropie de un evreu din vremurile de demult, care locuia într-o cocioabă murdară de chirpici de pe malul Eufratului, cerîndu-i ajutorul în numele rudeniei de sînge? Dobkin aşa credea. Şi oare Rish s-ar răzbuna pe nefericiţii aceia, dacă ar afla? În mod sigur. Dar ce putea face? Nimic altceva.

– O să încerc să ajung în Ummah la noapte.

– În regulă. Aş fi preferat să te repezi pînă la casa de oaspeţi, dar e alegerea ta. Se întoarse şi porni împreună cu Dobkin spre colibă. Apoi, uitîndu-se la uriaşul care mergea alături de el, Hausner adăugă: Tot nu îmi pot permite să renunţ la un pistol.

– Bine.

Făcură cîţiva paşi în linişte. Hausner îşi drese glasul.

– L-am rugat pe ministrul de externe...

– Da, îl întrerupse Dobkin. Am primit digitalină. Însoțitorul ministrului de externe, Peled, are probleme cu inima și avea provizii pentru o lună. Am luat jumătate.

– Sper că e suficient.

– Și eu.

Burg ieși din colibă împreună cu cele două stewardese. Rachel Baum și Beth Abrams. Uniformele lor bleu erau leoarcă de sudoare și de sînge amestecat cu iod. Îi aruncară lui Hausner o privire deschisă, exprimînd un amestec de teamă și dezgust și își văzură de drum.

Burg ridică din umeri.

– Și la mine se uită la fel. În schimb, cu Muhammad s-au purtat foare frumos, pînă cînd am terminat ancheta. Nimerii nu ne înțelege, Jacob.

– A mai spus ceva? întrebă Hausner.

Burg își mestecă pipa goală.

– Cîteva lucruri. Privi avionul Lear care se îndrepta spre vest, deasupra fluviului Eufrat. Nu cumva merge la baza militară ca să aducă mortiere și grenade?

Hausner privi către avionul care se pierdea în lumina soarelui.

– Asta ne-ar cam îngreuna situația la noapte.

Dobkin își aprinse o țigară.

– Mă bucur că nu voi fi prin preajmă.

– Deci, te duci pînă la urmă? întrebă Burg.

– Da. În noaptea asta, în timp ce voi o să fiți ciuruiți, eu o să mănînc *matzoh* și miel fript și o să dansez *horah*.

– Cred că de la soare ți se trage, domnule general.

Dobkin îi povesti lui Burg despre satul evreiesc. Acesta ascultă, apoi dădu din cap.

– Iertată să-mi fie gluma, dar nu-mi sună cușer. Eu zic să rămîi la primul plan, Ben.

– Mi se pare mai sigur așa.

Burg ridică din umeri. Oricum, tot sinucidere era.

– Apropo, Muhammad spune că locotenentul lui Rish, Salem Hamadi e homosexual. Li se întîmplă frecvent celor crescuți în instituții.

– Ce contează? întrebă Hausner.

– O să fie foarte important pentru Salem Hamadi, atunci cînd vom transmite știrea, cu volumul dat la maximum prin instalația PA.

Hausner zîmbi.

– Nu-i corect.

– Totul e corect. Le-ai spus să așeze boxele pe linia defensivă?

– S-a făcut, zise Dobkin.

Hausner veni la umbra aripii în formă de delta. Rampa de pămînt și noroi fusese terminată, iar el se sprijini cu spatele de o latură a ei, simțind cea dintîi adiere a unui vînt fierbinte. Becker îi raportase că barometrul scăzuse constant toată ziua.

– Știe cineva denumirea vîntului estic pe aici?

– *Șerji*, zise Dobkin. Îl simți?

– Cred că da.

– Nu-i prea bine. După cîte am auzit, e mai rău decît *Hamseen*-ul din Israel.

– De ce?

– În primul rînd, pentru că e mai cald. Apoi, aici nu e decît nisip și praf și, dacă le ridică în aer, te poate sufoca și omorî. Mai ales pe un deal ca ăsta. Așa a dispărut Babilonul și toată Mesopotamia. Cineva spunea cîndva că o civilizație va supraviețui mereu atîta timp cît oamenii simpli vor face aceleași lucruri mărunte în fiecare zi. Ei bine, acest lucru s-a dovedit a fi adevărat pentru Mesopotamia în decursul fiecărei invazii – cu excepția celei mongole. De îndată ce femeile au încetat să mai mături străzile, iar fermierii nu au mai cultivat pămîntul, acesta a început să se acopere cu praful adus de *Șerji* care, venind din munții Persiei, aducea cu sine deșertul.

Hausner privea peste peisajul din față, spre munții din depărtare. Nori de praf începeau să se formeze în jurul dunelor de nisip. Se roteau în jurul colinelor mai mici, dispărînd apoi în văile uscate, apoi reapăreau, îndreptîndu-se spre ei.

Urmărindu-i privirea, Dobkin zise:

– Din punct de vedere strict strategic, pe cuvînt că nu știu cine ar avea de cîștigat din producerea unei furtuni de nisip.

– Avem destule probleme, spuse Hausner, n-am nevoie de încă una. Se uită la Burg. O să scăpăm și de prizonier, dacă zici că ai terminat cu el.

– Bănuiesc că vrei să-i dai drumul.

– Da.

Dobkin se opuse.

Oferindu-i o țigară, Hausner zise:

– Dă-mi voie să-ți spun o poveste sau două. Se sprijini cu spatele de rampa de pămînt răcoros. În timpul asediului Milanului, în secolul al doisprezecelea, locuitorii cetății au umplut sacii, folosiți pentru stocarea grînelor, cu nisip și i-au utilizat pentru a întări parapetele. Asediatorii, conduși de împăratul german Barbarossa, au crezut că sacii erau plini cu grîu și și-au pierdut moralul. În realitate, orașul era bîntuit de foamete, dar Barbarossa nu știa lucrul acesta. Cîțiva ani mai tîrziu, același Barbarossa asedia orașul italian Alessandria. Un țăran a ieșit din cetate să-și ducă vaca la păscut, dar a fost prins de oamenii lui Barbarossa, care au omorît animalul și au descoperit că stomacul său era plin cu grîu de cea mai bună calitate. Țăranul le-a explicat atunci că finul și nutrețul se găseau cu greu în cetate, în schimb cantitatea de cereale era așa de mare, încît și animalele erau hrănite cu acestea. Barbarossa și-a pierdut din nou curajul și a ridicat asediul, cu toate că, în realitate, cei din Alessandria sufereau de foame, iar țăranul și vaca nu fuseseră decît un truc.

– Cred că știu ce vrei să spui, zise Burg.

– Bun. Mai întîi, o să dăm o petrecere cu niște dansuri și cîntece. Cîțiva or să simuleze că mănîncă și beau. Toate armele de care dispunem trebuie ascunse în coliba ciobanilor. Puneți cîte un singur glonte în toate armele, în așa fel încît să pară pline cu

muniție. Nu dați prea multă atenție mîncării și muniției și construiți o mitralieră falsă, pe care să o așezați la o distanță destul de mare pentru a putea fi luată drept reală. Imaginați tot felul de *ruses de guerre*. Comportați-vă ca și cum am avea aici Divizia a treia blindată, venită la odihnă și distracție. Apoi dați-i drumul lui Muhammad Assad.

Dobkin stătea pe gînduri.

– Mi se pare că bate la ochi.

– Poate că pentru Rish și ofițerii săi. În schimb, așbalii se vor gîndi serios la asta.

Îl privi pe Burg.

– De ce nu? zise acesta. Eu am terminat cu el.

Cei trei intrară în colibă, acolo unde Kaplan stătea tot pe burtă, dar arăta mai bine. Alți patru oameni, cu răni ușoare, printre care se afla și Joshua Rubin, jucau cărți. Stenografa rănită, Ruth Mandel, era înfășurată în pături și părea cuprinsă de febră. Palestinianul îl privi cu teamă pe Burg, iar Hausner văzu că avea nasul rupt. Nu agreea ideea de a-l ține pe prizonier împreună cu rănițiii, dar adăpostul acesta era singura incintă acoperită, cu excepția avionului, care însă era ca un cuptor în lumina soarelui. Rănițiii îl puteau supraveghea și, la urma urmelor, nici unul nu se afla în stare gravă, așa încît domnul Muhammad n-avea decît să raporteze acea informație.

Stewardesele se întoarseră și una dintre ele descoperi rana lui Kaplan. Începea să supureze și mirosea foarte urît. Mirosul de bandaje și de transpirație se răspîndise în toată încăperea. Beth Abrams puse un fel de miez galben de fruct pe rana gangrenoasă.

– Ce-i asta? întrebă Hausner.

Beth Abrams îl privi o secundă apoi îi răspunse:

– E o plantă locală folosită ca astringent.

– De unde știi?

– Am citit în manualul medical al Armatei, cînd făceam parte din trupe. În timp ce vorbea, tampona ușor rana. Fructele sînt ca lămîia, de mărimea unei mingi de tenis și sînt moi. Cresc

pe tulpini lungi, direct pe pămînt. Sînt destule pe coasta dealului, şi le folosesc pentru toţi pacienţii, căci nu mai este alcool.

Acoperi rana şi se îndepărtă.

– În regulă. Hausner se întoarse către Kaplan. Ce-ţi mai face fundul?

Acesta reuşi să surîdă.

– Stewardesele acestea îmi tot pun chestie de-aia galbenă pe el. Să ştiţi că nu glumea cine spunea că, dacă zbori cu El Al, vei fi tratat precum regele Solomon.

Hausner zîmbi. Kaplan îi amintea de Matti Yadin. Va trebui să aibă grijă să obţină o promovare pentru el.

– Aceea mai măruntă, Beth Abrams, este o mică scorpie, dar nu se uită la fundul tău ca medic. Să nu uiţi chestia asta cînd o să ne întoarcem din nou la Lod.

– O să ţin minte şi diseară.

Hausner observă că Chaim Tamir, care fusese grav rănit în contraatacul din noaptea precedentă, dormea buştean. Traversă încăperea micuţă, apropiindu-se de locul în care cei patru bărbaţi jucau cărţi. I se adresă lui Joshua Rubin.

– Nu mi-ai spus niciodată că eşti nebun.

Rubin, un bărbat scund, cu părul roşcat, în vîrstă de vreo douăzeci de ani, îşi strînse cărţile şi privi în sus.

– Nu m-aţi întrebat niciodată. La cine e Uzi-ul meu?

– L-am retras. Cînd te-au adus, nu mai avea decît trei gloanţe.

– Atunci, daţi-mi-l înapoi. Aduceţi-l aici. În cazul în care ne invadează. Vreau să trag în primul ticălos care intră pe uşa aceea.

– Bine, bine. O să ţi-l aduc.

Hausner îi privi pe rînd pe cei patru, care reîncepură să joace cărţi. Erau oameni obişnuiţi, civili, care se pierduseră cu firea preţ de cîteva minute în noaptea precedentă. Acum păreau normali, vorbeau normal, certîndu-se pentru un joc de cărţi. Oare ce părere avea Miriam Bernstein de asta? Putea ea oare să priceapă cum nişte oameni amabili puteau fi criminali şi cum nişte asasini puteau deveni făpturi amabile? Înţelegea ea oare că

un tip ca Isaac Burg era capabil să zîmbească şi să se învîrtă încoace şi încolo cu pipa lui inofensivă, sfărîmînd apoi nasul unui prizonier, dar, cu toate acestea, rămînînd un băiat bun? Era pusă în joc însăşi supravieţuirea lor, iar tot ceea ce trebuia făcut în acest sens nu putea fi evitat.

19.

Reflectat de învelişul metalic al avionului, soarele părea mai fierbinte decît de obicei. Acoperindu-şi ochii cu mîna, pentru a-i feri de lumina orbitoare, Hausner şi Burg priveau cum coada era dezasamblată. Hausner se întrebă din nou cum de nu-i dăduse niciodată prin cap să ceară o verificare a punctelor inaccesibile ale navei. Aceasta fusese examinată cîndva cu ajutorul razelor-X, pentru a se afla gradul de uzură al subansamblelor metalice, dar nimănui nu-i venise ideea să analizeze umbrele care nu îşi aveau locul acolo unde se aflau. Dar de ce nu se gîndise *el* la aşa ceva? Dacă accepţi un asemenea post, şi, din cauza unei scăpări ce-ţi aparţine, mor oameni, în ce măsură trebuie să te consideri vinovat? În ce măsură poţi da vina pe subalterni? Ce poţi face pentru a ispăşi vina pentru tragedia produsă? Trebuie să ispăşeşti? Nu cumva e vorba de lucruri pe care nimeni nu le-ar putea prevedea în chip raţional?

Nu îl putea în nici un caz învinovăţi pe Ahmed Rish, care nu-şi făcea *decît* datoria, aşa cum i se părea că trebuie s-o facă. Misiunea lui Hausner era să îl împiedice pe Rish să îşi ducă la bun sfîrşit planul, iar ceea ce îl sîcîia cel mai tare era faptul că Rish *îl* păcălise. Era o jignire personală, asemenea unei palme, deşi Hausner încerca să nu exagereze importanţa acestui detaliu. Era oare pe cale să îi conducă pe aceşti oameni la o moarte sigură, numai din cauza mîndriei sale exagerate?

În concepţia iudaică, mîndria excesivă fusese dintotdeauna socotită un păcat grav. Babilonul era un simbol al trufiei, de aceea fusese blestemat. Babilonul fusese înşelat. Oare reacţiile lui aveau ca punct de plecare un orgoliu rănit? Nu. Nu

făcea decît să urmeze calea instituită de Israel de atîția ani de zile. Nu putea fi vorba de nici un fel de negociere cu teroriștii. Era o linie dură și inflexibilă, dar se potrivea, din întîmplare, temperamentului și stării lui de spirit, fără a fi neapărat o decizie personală. Și totuși, gîndul acesta nu-i dădea pace. Se întoarse spre Burg.

– Mai există vreo urgență?

Acesta se întoarse cu spatele la coada avionului și arătă cu degetul spre o depresiune aflată la vreo două sute de metri distanță. Abdel Majid Jabari și Ibrahim Ali Arif săpau un șanț de scurgere pentru o latrină, folosind aceleași scule ca toată lumea: bucăți lungi din traversele de aluminiu, pentru a sfărîma pămîntul întărit, și fragmente mai subțiri tot de aluminiu pentru a scoate afară pămîntul și nisipul. Aveau mîinile înfășurate în haine pentru a și le proteja de muchiile tăioase ale metalului.

– I-am luat la întrebări pe amîndoi, deși sînt membri ai Knesset-ului, și nu aveam căderea să o fac. Însă situația o cerea, iar ei au fost puțin cam ofuscați și foarte mînioși. Poate rezolvi chestia asta.

Hausner îi privi pe cei doi arabi un timp.

– Da. Cu toții va trebui să răspundem pentru acțiunile noastre, în caz că ne vom întoarce acasă, nu-i așa, Isaac? Aici Jabari și Arif nu sînt decît doi cai troieni, însă în Ierusalim te-ar putea pune imediat în fața unui comitet al Knesset-ului, nu?

Burg îl privi rece pe Hausner.

– Am făcut ceea ce am crezut de cuviință. Mă susții?

– Desigur. Îi privi pe cei doi oameni care se ridicau în picioare, ștergîndu-și sudoarea de pe față. *Kheffiyah*-urile lor îi apărau de soare mai bine decît pălăriile pe care le purtau aproape toți ceilalți. Sînt într-o situație destul de incomodă amîndoi. Dar nu cred că o trădare i-ar ajuta să se înțeleagă cu Rish. Ei doresc mai puțin decît oricare dintre noi ca acesta să ajungă sus. I-ar mulțumi să-i omoare. Știi ce le fac trădătorilor.

Burg încuviință din cap.

– E neplăcut. Își goli pipa. Să știi că prietena ta, doamna Bernstein, mi-a scos peri albi, pentru că am pus la îndoială loiali-

tatea lui Jabari şi Arif şi pentru felul în care l-am tratat pe prizonier. Spunea că ne-am transformat cu toţii în sălbatici, şi, firește, avea dreptate. Numai că, după părerea mea, asta nu-i chiar aşa de rău, nu, Jacob? Ea gîndeşte altfel. De ce oare cei care au suferit nu sînt în stare să vadă lumea aşa cum e?

– Ba o văd bine, Burg. Pur şi simplu, nu pot să renunţe la acest joc al superiorităţii morale în care ticăloşii ca noi sînt obligaţi să intre în rahat, ca ei să poată organiza seminarii pe tema păcii şi a dezarmării mondiale.

– Mă rog, eu n-am o părere la fel de proastă despre persoanele de genul ăsta. Oricum, îmi face probleme, şi cred că ar trebui să ai grijă şi de ea.

– Cum adică?

Îl privi uimit pe Burg.

Acesta îi răspunse cu o privire asemănătoare şi spuse:

– Asta tu hotărăşti.

Hausner îşi şterse palmele pe pantaloni şi zise:

– O să mă gîndesc.

Făcînd cîţiva paşi, Hausner observă că pămîntul cobora uşor într-o mică depresiune, în partea de sud a platoului. Dobkin bănuia că acolo se aflase curtea citadelei, iar coasta sudică fusese, de fapt, zidul cetăţii, care se întindea de la citadelă pînă la colina Kasr din sud, mergînd de-a lungul fluviului. Coasta nordică era un astfel de zid acoperit, şi, dacă nu ar fi fost atît de apropiate, cele două povîrnişuri le-ar fi oferit aşbalilor o cale uşoară de acces. Hausner era de acord că nici una dintre pante nu semăna a formaţiune naturală, dar nu putea pricepe cum de reuşea Dobkin să vadă ziduri, citadele, turnuri de pază şi chiar curţi. Pentru el totul era mizerie, un teren cu mult mai distrus decît orice altă regiune pe care o văzuse în Israel. Dobkin descria un cadavru acoperit cu un giulgiu gros. Dacă aveai anumite noţiuni de anatomie, nu era nici o dificultate în a recunoaşte picioarele şi braţele, faţa, stomacul şi pieptul, ghidîndu-te după ridicăturile şi adînciturile giulgiului. La fel era şi cu cetăţile. Curţi şi turnuri de pază. Ziduri şi citadele.

Cei doi arabi priviră înspre Hausner cînd îl văzură apropiindu-se. Jabari vorbi primul:

– N-am avut prilejul să te felicit pentru felul în care ai apărat Babilonul astă-noapte.

– Sună cam bombastic, replică Hausner.

Arif încerca să-şi recapete suflul. Era dezbrăcat pînă la brîu şi stomacul i se mişca în ritmul gîfîielilor.

– Şi eu vreau să te felicit.

Hausner dădu din cap în semn de mulţumire. Nu spuse nimic o bună bucată de timp, apoi vorbi:

– Am vreun motiv să mă îndoiesc de voi?

Jabari se apropie de el la cîţiva centimetri.

– Nu.

– Atunci, asta-i tot. Am impresia că domnul Burg doreşte să îşi ceară scuze, dar nu poate, din cauza educaţiei pe care a primit-o. Privi de jur împrejur. Am o însărcinare foarte importantă pentru voi.

– Mai importantă decît săparea latrinei? întrebă Arif.

– Cred că da.

Se aşeză pe marginea şanţului neterminat, legănîndu-şi picioarele. Ei se aşezară lîngă el, ascultîndu-i explicaţiile.

Dobkin şi Burg solicitară o nouă pauză, apoi cerură tuturor să pună în scenă un spectacol pentru prizonier. Toată lumea intră în joc, deşi dansul şi cîntecele cereau mai mult efort decît ar fi putut ei depune. Cele cinci AK-47 şi cele zece pistoale fură aruncate la întîmplare în colibă, ca şi cum nu erau decît nişte arme în plus, iar muniţia fu lăsată pe podeaua murdară. Marcus, din echipa de securitate, veni în adăpost cu pistolul-mitralieră Uzi atîrnat la şold şi i-l dădu lui Rubin, care îl aşeză cu ostentaţie sub pătură. Cei doi vorbiră o vreme, apoi Marcus plecă. Alt membru al echipei de securitate, Alpern, veni să îi viziteze pe Kaplan şi Rubin. Şi el avea un Uzi, numai că arma lui era puţin mai prăfuită. Era, de fapt, acelaşi automat, care îi fusese trecut prin crăpătura din zid de către Rubin.

Brin veni la rîndu-i să îşi arate, ca la paradă, puşca M-14 cu lunetă. Muhammad privi cu atenţie la ea şi la lunetă, iar Brin îi observă privirea. Singura lor armă secretă, pe care Hausner ordonase să nu o arate, era luneta pentru timp de noapte. Brin vorbea cu Assad în ebraică, astfel încît să nu poată fi înţeles de către arab.

– Nu, prietene, nu asta e luneta care te-a ţintit. Mai avem una, dar tu nu vei putea decît să bănuieşti asta.

Îi dădură lui Assad un prînz copios, folosind alimente ale companiei aeriene şi delicatese din bagaje. Unele dintre acestea îl ispitiră cu adevărat, dar gustă din toate. O stewardesă turna apă dintr-un vas în pahare de plastic pe care le dădea răniţilor. Cu toţii le băură. Joshua Rubin bău jumătate şi aruncă restul prin crăpătura din perete. Chiar dacă Assad observase că înainte nu fuseseră la fel de nepăsători faţă de rezervele de apă, nu spuse nimic.

Assad fu scos din colibă de către doi paznici, Jaffe şi Alpern. Înainte să fie legat la ochi văzu zeci de pahare şi borcane care conţineau combustibil de la avion, adunate toate într-o groapă de lîngă zidul colibei. Un steward, Daniel Jacoby, umplea alte cîteva borcane dintr-o canistră de aluminiu. Esther Aronson, una dintre însoţitoare, confecţiona fitile din fîşii de haine. Acesta nu mai era un truc, iar Muhammad Assad fu cu adevărat impresionat. Alpern strigă la Esther Aronson, cerîndu-i o cîrpă pentru a-l lega la ochi pe arab. Aceasta nu se grăbi, aşa cum, de altfel, i se spusese, iar el îi strigă să vină mai repede.

Între timp, Jaffe îl întoarse pe Assad cu spatele, făcîndu-l să vadă întregul perimetru defensiv. Acestuia i se păru că vede o mitralieră de mare calibru aşezată pe un trepied. Nu era, de fapt, decît un fragment din trenul de aterizare frontal, care fusese acoperit cu funingine şi aşezat pe suportul unei camere video recuperate dintr-un bagaj. Cartuşe goale fuseseră atîrnate la vedere, strălucind în soare, ca şi cum ar fi fost muniţii nefolosite. Assad nu păru să se întrebe cum de căraseră israelienii o mitralieră de calibru mare la bordul avionului. Văzu tot ce trebuia să vadă în cele cîteva secunde, apoi fu repede legat la ochi

şi îndrumat spre perimetrul defensiv. De aici fu condus printre cele două reflectoare uriaşe din aluminiu, peste şanţul şi zidul de pământ, iar la jumătatea pantei legătura de la ochi îi fu îndepărtată, dîndu-i-se o batistă albă pe care o legă la capătul unui tub hidraulic de aluminiu. Cu aceeaşi voce cu care, probabil, Dumnezeu i se adresase soţiei lui Lot, Jaffe îi spuse lui Assad să nu privească înapoi, iar acesta, în ciuda rănii, porni destul de repede în josul pantei.

Hausner ordonă încheierea festivităţilor şi îi găsi pe Dobkin şi Burg aşezaţi pe movila de pământ – turnul de pază îngropat – care fusese postul de comandă/observaţie al nopţii trecute. Cei doi supravegheau desfăşurarea lucrărilor. Tricoul cu harta ţărmului Tel Avivului se mişca încet în bătaia vîntului cald.

– Şi acum? întrebă Hausner.

– Ar trebui să vorbim din nou cu Becker, sugeră Burg. Este pe puntea de comandă.

Se întoarseră la avion. Sub ciocul îndoit al navei, fusese ridicată o platformă de pământ bătătorit, pe care se afla Kahn, întins şi lucrînd la roata din faţă. Era plin de unsoare şi transpirat. Hausner se întrebă dacă nu cumva şi-ar fi cheltuit cu mai mult folos energia săpînd capcane, dar nu zise nimic.

– Avem noroc? întrebă Dobkin.

Kahn ieşi de sub aparat şi se ridică.

– Nu, nu încă. Dar cred că sînt pe-aproape.

– Bine, zise Dobkin, încuviinţînd din cap.

– Sper numai că vom avea suficient carburant şi baterii ca să o putem pune în funcţiune şi folosi, dacă o repar.

Privi ostentativ către Hausner.

– De ce? întrebă acesta. Pentru aparatele de aer condiţionat? Păşi pe rampă. Dacă nu reuşiţi să stabiliţi contactul radio, folosind bateriile, mă îndoiesc că generatorul va rezolva problema. Kahn nu răspunse. Hausner porni să urce pe rampă. Privi spre vîrful avionului. Tehnicienii sînt cîrpaci prin definiţie. Dacă ceva nu merge, vor să-l repare. Întreaga ta fiinţă s-a implicat în repararea acestei blestemate UEA, dar e mai presus de

puterea mea de înțelegere la ce ne-ar folosi ea o dată pusă în funcțiune. Deși era roșu la față, Kahn continuă să tacă. Hausner mai făcu cîțiva pași și apoi strigă peste umăr: Radioul ne poate scoate repede de aici, dar se pare că voi doi nu sînteți făcuți să-l folosiți.

Sări pe aripa în formă de delta. Dobkin și Burg rămaseră în urmă, vorbind liniștit cu Kahn.

Cabina era încinsă ca un cuptor, iar Hausner începu să transpire, deși nu mai băuse apă de o bună bucată de vreme. În cabină se auzeau zgomotele provocate de eforturile celor ce încercau să dezasambleze coada. Trecînd pe lîngă cambuză, Hausner văzu că fusese golită complet. Machometrul era aprins, indicînd faptul că Becker folosea unitatea energetică pentru cazurile de urgență. Aparatul continua să indice 0,00 MACH, uimindu-l întrucîtva pe Hausner care se întrebă cine fusese inginerul atît de inteligent care conectase Machometrul pasagerilor la rețeaua pentru cazurile de urgență. Își spuse că, probabil, pasagerii de pe 01 văzuseră cum viteza scade brusc în momentul următor exploziei. Se întrebă ce va fi indicat Machometrul din cabină în clipa în care avionul se răsucise pe cer.

Hausner simți mirosul de pe puntea de comandă înainte de a ajunge acolo. Privi înăuntru și văzu că Hess zăcea încă peste ecranele de control, dar trupul îi înțepenise și arăta foarte nenatural. Prin gaura din parbriz pătrundea un vînt cald. Becker asculta la radio cu căștile pe urechi.

Hausner păși înăuntru.

– Vreau să-l scoateți de aici, zise el tare.

– Lasă-l în seama mea. Îl voi ține aici pînă vor fi dispuși să-l îngroape, spuse Becker, scoțîndu-și căștile.

Hausner nu-l înțelegea pe Becker, dar nici nu voia să încerce. Ce importanță avea unde ținea cadavrul? Poate că era mai bine să nu fie văzut de către ceilalți. Dacă n-ar fi fost rabinul ăla...

Levin era o enigmă pentru Hausner, ca, de altfel, toți cei din casta religioasă. Nu zburau cu El Al, nu mîncau șopîrle nici dacă mureau de foame, nu îi îngropau pe cei morți în timpul Sabatu-

lui. Pe scurt, nu se adaptau secolului al douăzecilea. Şi totuşi, permiteau unor oameni ca Hausner să încalce Legea, ca ei să aibă apă în locuinţele lor şi în ziua de Sabat, ca radarele să funcţioneze, iar operaţiile chirurgicale să aibă loc. Levin nu era decît o altă variantă a lui Miriam Bernstein, îşi spuse Hausner. Amîndoi erau siguri că se află în drum spre Paradis, în timp ce el, Hausner, se pregătea să meargă în Infern. Ajunse să creadă că, fie observaţiile sale erau extrem de pătrunzătoare, fie începea să se îmbolnăvească de paranoia. Dar ce despot nu suferise de această boală?

– Am zis, vrei să asculţi puţin la radio? întrebă Becker.

– Ce? Nu. Nu vreau. Ai auzit ceva? Ai încercat să transmiţi?

– Aşa cum spuneam şi mai devreme, ziua e foarte greu.

– Corect. Poate că vom avea mai mult noroc la noapte.

– Nu, n-o să avem.

– De ce?

– Pentru că am primit un mesaj.

Hausner veni mai aproape.

– De la cine?

– De la colegul Ahmed Rish. Mai înainte, cînd zbura pe aici. Spunea că speră că Jacob Hausner va lua în considerare toate vieţile care se află în joc, chestii d-astea. Şi m-a felicitat pentru zbor. Amabil băiat. Becker rîse ca pentru el. Mi-a mai spus că la apus se va întoarce ca să continue să ne bruieze, în caz că nu ne predăm.

– Ticălosul.

– Îţi oferă mereu numai surprize. Şi toate sînt rele. Becker închise radioul. Nu l-ai putea doborî?

– Care e înălţimea maximă de la care te poate bruia?

– Depinde numai de el. El are puterea, iar cînd cerul e senin poate sta la distanţe foarte mari.

– Atunci nu-l putem doborî decît dacă ai un SAM la bord, pe care îl ţii ascuns.

Becker se ridică şi îşi dădu jos haina udă de transpiraţie.

– Apropo, vreau să păstrez controlul asupra a tot ceea ce se ia de la bordul navei, Hausner. Puţin mai devreme, doi dintre

oamenii tăi încercau să ia rețelele electrice care conectează aparatul ăsta blestemat cu bateriile.

Hausner încuviință din cap.

– În regulă. Îl văzu pe Becker lingîndu-și buzele crăpate de sete. Bea niște apă.

Becker se îndreptă către ușă.

– Cred că o să sap mormîntul.

Părăsi cabina avionului.

Hausner privi îndelung spre aparatul de radio, apoi ieși și el.

Nu voise să o întîlnească, dar era inevitabil, căci ea stătea în picioare pe aripă împreună cu alți cîțiva membri ai delegației de pace. Observase că fiecare se grupase împreună cu cei mai apropiați. Ea nu voise să se amestece cu asistenții mai tineri ori cu membrii echipajului.

Se îndreptau cu toții către coada avionului, pentru a-i ajută pe cei care lucrau acolo. Avea mîinile înfășurate în cîrpe, pentru a și le proteja de muchiile tăioase ale metalului. Și ea era plină de praf și transpirată. Mergea încet pe aripa foarte fierbinte, însoțindu-i pe cei care se urcau pe fuzelaj. Se opri cu picioarele depărtate, pentru a-și menține echilibrul pe aripa înclinată.

– Toată lumea te crede un erou.

– Asta și sînt.

– Așa deci. Nimănui nu-i plac eroii. Tuturor le e frică de ei ori îi detestă. Știai asta?

– Bineînțeles.

– Ai plătit destul pentru vina de a fi trecut cu vederea o bombă plasată în coada de acolo cu peste un an în urmă, în Franța? întrebă ea, arătînd spre partea dinapoi a navei. Ești în stare să revii în rîndul oamenilor?

– Sună aproape ca o invitație.

– Atunci de ce n-o faci? El nu-i răspunse. Ce a mai spus Rish?

– Voia doar să vorbim despre vremurile de odinioară de la Ramla.

– Avem dreptul să ştim.

– Hai să n-o luăm de la capăt.

– Ce condiţii a oferit?

– Ai lua în considerare o predare necondiţionată?

Ea ezită.

– Dacă ar fi să salvez vieţi.

– Preţioasele noastre vieţi nu valorează cît o umilinţă naţională.

Ea clătină din cap.

– Oare ce m-a făcut să cred că îmi place ceva la tine? Eşti o fiinţă tare josnică, pe cuvînt.

– Voiai să îmblînzeşti bestia, Miriam? Nu eşti tu cea care face fapte bune?

Îşi aminti de căldura pe care i-o arătase în avion, atunci cînd ea avusese impresia că simte lipsa cuiva.

Păru încurcată.

– Te joci cu mine?

El îşi scoase un chiştoc de ţigară şi îl privi îndelung. I se părea dintr-o dată atît de lipsită de apărare. Îşi ridică privirea şi spuse:

– Uite ce e, Burg se plînge că distrugi moralul oamenilor. Aşa că ţine-ţi opiniile pentru tine, pînă cînd ţi se va da cuvîntul în Knesset. Vorbesc serios, Miriam. Dacă se hotărăşte să te acuze de provocare de tulburări, nu te voi putea ajuta...

Ea îl privi, dar avu nevoie de un răgaz pentru a pricepe pe de-a-ntregul sensul vorbelor lui, căci rămăsese cu gîndul la ceea ce auzise mai devreme. Deodată se înroşi.

– Ce? Ce naiba vrea să însemne „provocare de tulburări"? Nu mă duceţi voi pe mine. Trăim într-o democraţie, fir-ar să fie...

– Ne aflăm la Babilon, acolo unde Hammurabi a creat legea talionului – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte – cu mult timp înainte ca Moise să ne-o fi dat nouă. Originile noastre sînt crude şi violente – şi asta dintr-un motiv bine întemeiat: ne aflam într-o lume violentă. Apoi am devenit cu toţii pacifişti de meserie, şi

uite ce s-a ales de noi. Acum, după atîtea secole, creştem din nou tinere şi tineri pregătiţi să lupte. Poate că nu ne plac manierele lor, dar ce le pasă lor? Nici lor nu le place spiritul nostru european şi tot ceea ce implică el. Dacă părinţii mei ar fi rămas în Europa, ar fi fost transportaţi în vagoane de marfă, ca ai tăi. Aşa erau ei. Asher Avidar a fost un prost, dar ştii ce? Îmi place să am de-a face cu astfel de proşti. Oamenii ca tine mă bagă în sperieţi.

Ea începu să tremure şi îi spuse cu o voce întretăiată:

– Dacă... dacă părinţii tăi rămîneau în Europa, ai fi devenit nazist. Te-ar fi recunoscut ca pe unul de-ai lor.

Hausner îi dădu o palmă, iar ea se prăbuşi pe aripă, rostogolindu-se cîţiva metri în jos pînă să se oprească. Zăcea acolo, pe metalul care îi ardea tălpile goale. Nu voia să se ridice, deşi ar fi putut s-o facă.

Hausner întinse mîna şi o ajută să se ridice. Cei aflaţi lîngă coadă îi priveau, fără să se jeneze. Ţinînd-o în braţe, Hausner îşi lipi faţa de a ei.

– Nu o să ne înţelegem niciodată, Miriam, dacă vom continua să ne tot lovim. O privi în ochi şi văzu cum i se umplu de lacrimi ce începeau să i se prelingă pe obraji. Îmi pare rău, zise el.

Ea se trase din mîinile lui cu o forţă surprinzătoare.

– Du-te dracului!

Îşi ridică pumnul, dar el o prinse de încheietura mîinii.

– Aşa, Miriam. Nu te simţi mai bine acum decît dacă ai fi întors şi obrazul celălalt? Încă eşti o luptătoare.

Ea se smulse din strînsoare, traversă grăbită aripa strălucitoare şi dispăru pe uşa de evacuare în caz de pericol.

20.

Hausner coborî încet rampa de pămînt. Burg îl aştepta.

– Ei, ce mai urmează? spuse Hausner, oftînd.

– Mă simt ca un aghiotant al tău.

– Păi, eşti. Şi, totodată, eşti ofiţerul care se ocupă cu obţinerea informaţiilor. Iar Dobkin e ofiţerul executiv. Toată lumea are un rol sau va avea în următoarele ore.

– Chiar şi Miriam Bernstein? îndrăzni Burg.

– Da, răspunse Hausner, privindu-l. Şi ea are un rol. Ea trebuie să ne facă să rămînem cinstiţi. Ne reaminteşte mereu că sîntem civilizaţi.

– Aş fi preferat să renunţe la asta pentru moment. Oricum, nu e decît o amatoare în arta producerii sentimentului de vinovăţie. Adevăratul profesionist vrea să discute cu tine. Iată deci ce urmează.

– Rabinul?

– Chiar el. Apoi cred că va trebui să vorbeşti cu McClure şi Richardson. Ca ofiţer de informaţii, îţi pot spune că am impresia că ceva nu e cuşer.

– Ca de pildă?

– Nu sînt sigur. Oricum, după părerea mea, ar putea să contribuie la ridicarea moralului celor de aici, ei fiind singurii străini. Dacă eram în locul lor, aş fi plecat de mult la plimbare.

– McClure e ferm pe poziţie. Richardson însă e puţin mai ezitant. O să le vorbesc. Altceva?

– Deocamdată nu-mi vine nimic în minte, doar dacă nu cumva vrei să supui la vot ofertele lui Rish.

Hausner zîmbi.

– O s-o facem mîine dimineaţă.

– Da, noaptea e un sfetnic bun.

– Unde e Dobkin?

– Ultima oară cînd l-am văzut ţinea un curs despre parapete, şanţuri, tranşee şi întărituri.

– Un curs universitar?

– Da, aşa cred. Iar examenul final este astă-seară.

Hausner dădu din cap.

– Spune-i că, înainte de căderea nopţii, vreau să mai dea instrucţiuni de folosire a armelor. Să fie instruiţi cît mai mulţi oameni. Dacă moare cineva, oricine trebuie să fie capabil să-l înlocuiască.

– Bine. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la adăpost. Le-am promis celor două stewardese că voi sta cîteva ore de gardă.

– Dacă nu mai facem nimic aici, sus, o să ne străduim de dragul lor. Ai grijă să aibă tot ce le trebuie.

– Desigur.

Hausner îl găsi pe rabin vorbind cu Becker, care săpa un mormînt pe o mică ridicătură ce dădea spre Eufrat.

Hausner se opri la cîţiva metri, înainte ca rabinul să-l vadă.

Rabinul îi spuse ceva lui Becker şi apoi se apropie de locul unde se afla Hausner.

– Jacob Hausner, Leul Babilonului. Ţi-ai văzut tizul cînd ai mers la Poarta Iştar?

– Cu ce te pot ajuta?

– Ai putea începe prin a-mi descrie foarte precis termenii propunerii lui Rish.

– Are vreo importanţă? Oricum, nu-i acceptăm.

– Tu şi cu mine, şi alături de noi, majoritatea celor de aici. Dar există şi unii care ar dori să îi accepte. Legea ne învaţă că, în asemenea situaţii, fiecare om e liber să decidă în privinţa propriei sorţi.

– Nu-mi amintesc să fi citit asta în Biblie ori în Talmud. Am impresia că foloseşti legile astea după cum îţi convine.

Rabinul începu să rîdă.

– E greu să te păcălească cineva, Jacob Hausner. Dar o să îți spun ceva care se poate citi în Biblie. Acolo scrie că sinuciderea e un păcat.

– Și?

– Și? Ar trebui să fii mai bine informat, zău. Avem aici vreo șase interpreți și secretare – două fete și patru băieți, cred – care sînt membri ai Organizației Defensive Masada.

– Ei și?

– Aceștia aleargă încolo și încoace pentru a strînge prozeliți în vederea unei soluții Masada, în cazul în care nu vom putea respinge atacul. Eu n-aș vrea să se întîmple așa ceva și cred că nici ție nu ți-ar plăcea.

Îl privi aspru pe Hausner. Acesta își șterse transpirația de pe gît. Vîntul ridica virtejuri de praf în vîrful colinei. Pe celălalt mal al fluviului cîmpia mlaștinoasă se întindea cît vedeai cu ochii. Aici fuseseră cîndva pomi și ogoare pline de roade, încă și azi îți mai puteai imagina Babilonul, cînd te apropiai într-o caravană din Deșertul Occidental, de-a lungul străvechiului drum al Damascului. Așa sosiseră evreii în robie, traversînd deșertul fierbinte al Siriei. Atunci, ei văzuseră cîmpiile cultivate și îngrășate de aluviuni ca fiind la mare depărtare, nu așa cum Hausner le văzuse tot timpul din avionul Concorde 02. Poate că li se păruseră atrăgătoare, chiar dacă știau că este locul sclaviei lor. Iar babilonienii stăteau, probabil, pe cîmpuri și pe zidurile cetății, privind cum puternica lor armată se întoarce aducînd Israelul în lanțuri și care pline cu aurul și argintul Ierusalimului.

– Ei?

Hausner îl privi și spuse încet și abia auzit:

– Robia... lagărele... pogromurile. Atrocitățile nu se pot comite decît asupra unor trupuri vii... Adică... atunci cînd rezistența devine imposibilă... *din punct de vedere fizic* imposibilă... atunci, la naiba, termini cu ea. Nu te oferi singur ca

pradă umilinţelor, violurilor şi măcelurilor. Pui capăt singur înainte ca ei...

– Dumnezeu, nu omul, decide cine moare şi cine nu! Nu Jacob Hausner. Nu sînt de acord cu asta. Nu avem dreptul moral de a ne pune capăt zilelor. Şi să-ţi mai spun ceva despre Masada. Erau cu toţii curajoşi peste poate, dar nu toată lumea dorea sinuciderea. Cîţiva au fost ucişi de tovarăşii lor chiar înaintea sinuciderii în masă. Asta e crimă. Eu cred că şi aici se va întîmpla la fel, dacă exaltaţii aceia ajung să comande. Ce fel de tineret educăm? N-am văzut niciodată atîta lipsă de chibzuinţă.

Hausner se gîndi din nou la Avidar. Apoi la Bernstein. Trebuia să existe o cale de compromis între cele două concepţii.

– La sfîrşit, atunci cînd situaţia nu va mai putea fi salvată, cei care vor dori să se predea vor găsi un mijloc de a o face, cei care vor vrea să lupte pînă la capăt vor merge mai departe, iar cei care vor vrea să termine cu viaţa vor aranja singuri. Altceva?

Rabinul îl privi cu tristeţe şi dezgust.

– Înţelepciunea lui Jacob Solomon Hausner. Iată încă o mostră de înţelepciune neconvenţională. Dacă cele două femei ar fi considerat judecata lui Solomon un bluf şi ar fi acceptat despicarea copilului în două, ele l-ar fi pus pe rege în postura de criminal şi nu de judecător de toţi lăudat. Asta vei deveni şi tu – un asasin. Compromisul tău nu mi se pare acceptabil. Vocea rabinului deveni mai puternică. Insist să permiţi celor care vor dori să se predea să o facă acum şi să interzici sinuciderea sau discuţiile despre sinucidere.

Hausner observă că rabinul ţinea ceva în mînă. Privi cum obiectul respectiv se mişca prin aer în mîna rabinului. Levin continua să strige, dar Hausner nu-l mai asculta. Îşi puse dintr-o dată mîna pe umărul acestuia şi îi zise în şoaptă:

– Nu ştiu. Îşi plecă fruntea. Pur şi simplu, nu ştiu. Toate acestea încep să mă obosească. La urma urmei, nici nu cred că vreau să conduc lucrurile pe aici. Nu mă simt în stare. Eu...

Rabinul luă cu blîndeţe mîna lui Hausner.

– Îmi pare rău. Uite, hai să ne odihnim puţin. Pari foarte obosit. Îţi promit să nu te mai bat la cap ca să iei o decizie... pînă cînd te vei simţi mai bine.

Hausner îşi reveni imediat. Îşi retrase mîna din cea a rabinului.

– Bine. Atunci acesta este ultimul lucru despre care vreau să vorbim. Privi în jos către obiectul din mîna rabinului. Ce naiba e asta?

Rabinul înţelese că fusese înşelat cu abilitate. Era furios, dar impresionat în acelaşi timp.

– Ce? Privi spre propria-i mînă. A, asta... o porcărie. Mi-e şi silă să mă ating de el. Un idol. Îl ridică în lumina soarelui. L-a găsit Becker pe cînd săpa mormîntul.

Hausner se apropie. Era un fel de demon înaripat, din teracotă, cu toate că, pentru o clipă, acesta crezuse că este vorba de ceva mumificat. Avea un trup omenesc foarte firav, cu un falus imens şi un chip oribil, aşa cum Hausner nu mai văzuse niciodată.

– Cred că asta l-ar bucura tare mult pe Dobkin. I-a bătut tot timpul la cap pe cei care lucrau, cerîndu-le să cearnă cu atenţie praful din gropi. Dă-mi-l mie.

Rabinul îl întoarse în mînă, ţinîndu-l cu faţa spre el.

– E prea obscen pentru a vedea lumina soarelui lui Dumnezeu. Aparţine altui timp şi ar fi trebuit să rămînă în beznă.

Strînse în mînă statueta de lut pînă cînd încheieturile i se albiră.

Hausner îl privea uluit. Pentru o clipă, praful fin ridicat de vînt în jurul lui îl împiedică să mai vadă ceva. Strigă prin norul de praf:

– Nu fi prost. Nu mai facem chestii din astea în secolul al douăzecilea. Dă-l încoace!

Rabinul zîmbi şi slăbi strînsoarea. Vîntul se opri, iar norul întunecat de praf coborî. Îi întinse figurina lui Hausner.

– Poftim. N-are nici un sens. Dumnezeu ar rîde de superstiția mea, dacă l-aș distruge. Dă-i-l generalului Dobkin și transmite-i complimentele mele.

– Mulțumesc, zise Hausner, luîndu-l.

Se priviră o vreme, apoi Hausner se întoarse și se îndepărtă.

Hausner mergea repede pe creasta pantei abrupte care cobora spre Eufrat. Privi în jos. Pînă la fluviu erau cam o sută de metri, și se întreba cum de credea Dobkin că va putea să îi parcurgă fără a fi văzut, chiar și pe timp de noapte.

La poala dealului, unde se aflase cîndva temelia citadelei, creșteau tufe mici, acoperite de praf, care semănau cu ricinul. Pe malul fluviului creșteau și trestii, iar Hausner știa că acolo erau postați așbali.

Eufratul părea răcoros și atrăgător. Hausner își linse buzele însetate și se îndreptă spre sud, de-a lungul perimetrului defensiv. Văzîndu-l că trece pe acolo, cei care săpau, bărbați și femei, se opriră din lucru. El grăbi pasul.

Se opri în locul unde se aflau McClure și Richardson. Observă că cei doi înălțaseră o poziție extrem de complexă, compusă dintr-un parapet ridicat pînă la înălțimea pieptului, avînd de jur împrejur un zid cu creneluri, asemenea unui castel în miniatură. Din tapițeria scaunelor și din arcurile acestora confecționaseră un fel de apărătoare împotriva soarelui, care se mișca în bătaia vîntului tot mai puternic, părînd gata să se prăbușească.

– Parcă e Alamo.

McClure mușcă dintr-un băț de chibrit, rupîndu-l în jumătate, și scuipă unul din capete.

– Asta și este.

Amîndoi erau acoperiți din cap pînă în picioare de pămînt și transpirație. Tunica albastră de ofițer al Forțelor Aeriene, pe care o purtase Richardson, era acum pusă într-o adîncitură a gropii, împăturită cu grijă și înfășurată parțial într-o pereche de chiloți de damă. Pe Hausner nu-l înfurie gîndul că Richardson se gîn-

dea în perspectivă. Dimpotrivă, simți că îl respectă. Luînd o atitudine mai formală, zise:

– După cum știți, ni s-a făcut o propunere de predare, pe care însă nu o putem accepta. Totuși, voi puteți. O puteți primi fără teamă sau rușine. Rish nu vă va ține prizonieri decît atîta vreme cît va avea nevoie ca poziția lui să nu fie cunoscută de restul lumii. Orice s-ar întîmpla, pe voi vă va elibera. Sînt aproape sigur că așa va fi. Nu au nevoie de probleme cu guvernul american. De aceea vă rog să plecați, căci va fi mai bine pentru toată lumea.

McClure se așează pe marginea gropii, cu picioarele legănîndu-i-se.

– Mă simt destul de important aici, ca singur om înarmat pe latura vestică a dealului. Am ajuns primul aici aseară și poate că eu i-am oprit pe tipii aceia să încerce să urce această pantă. În plus, am adus o serie de îmbunătățiri terenului. Așa că am impresia că voi rămîne aici.

Hausner clătină din cap.

– Nu vreau să mai stați aici, pentru că situația se complică și mai mult.

McClure își privi un timp pantofii.

– Dacă vrei să știi adevărul, nici mie nu-mi convine că mă aflu aici, dar nici nu mi-aș încerca șansele cu amicul Rish. Dacă la noapte îl bateți, o să uite imediat că sîntem neutri și o să ne strîngă cu ușa să afle punctele slabe ale apărării. Gîndește-te la *asta*.

Hausner rămase pe gînduri. Îl privi pe Richardson.

– Domnule colonel?

Vedea că Richardson nu se simte prea în largul lui. Era limpede că între cei doi se petrecea ceva.

Richardson își drese vocea.

– Rămîn, dar, la naiba, cred că ați putea încerca să stați din nou de vorbă, înaintea apusului.

– Mă voi mai gîndi la acest sfat. Iar dacă vreunul din voi se răzgîndește... atunci va trebui să privesc lucrurile în lumina celor spuse adineauri de domnul McClure.

– Așa și trebuie, zise McClure. Trimite-ne și nouă cîteva dintre bombele cu kerosen pe care le-ați făcut. La noapte aș putea arunca una în tufele și trestiile de acolo și aș lumina tot malul fluviului.

Hausner dădu din cap a încuviințare.

– Bună idee. Apropo, generalul Dobkin va părăsi linia defensivă în noaptea asta, după apusul soarelui și înainte să răsară luna. Va pleca pe aici, așa că încercați să observați obiceiurile și comportamentul santinelelor, poate îi veți fi de ajutor.

McClure încuviință din cap, fără să pună nici o întrebare.

Dobkin stătea lîngă un balon mare și negru care îi ajungea pînă la piept.

Întorcîndu-se de la poziția lui McClure și Richardson, Hausner îl văzu examinîndu-l cu atenție sub vîrful din dreapta al aripii în formă de delta. Se duse la el.

– Ăsta de unde naiba a mai apărut?

Dobkin îl privi.

– A fost aruncat prin spărtura din coadă, cînd a explodat. Se afla acolo, pe coasta sudică, ascuns de terenul accidentat. Leiber l-a găsit cînd căuta provizii, iar eu l-am adus aici.

– Frumos. Dar ce naiba e?

Dobkin îl bătu ușor cu palma.

– Kahn zice că e o sticlă cu azot compresat.

Hausner dădu din cap. Sticla constituia un element auxiliar al rețelei hidraulice. Gazul compresat îndeplinea anumite funcțiuni hidraulice în situațiile de urgență, pînă cînd se epuiza.

– Îl putem folosi?

– Cred că da. E o energie care așteaptă să fie întrebuințată.

– E plin?

– Kahn așa spune. E foarte multă energie brută aici. Dacă am putea s-o folosim... Are și o valvă, vezi?

Hausner o ciocăni cu încheieturile degetelor.

– Anunță-i pe toți că vreau să se gîndească la a-i găsi o utilizare potrivită. Încă o mică problemă pentru grupul nostru de superîntreprinzători. Mințile dedate leneviei sînt prada ușoară a

diavolului. Şi, apropo... Hausner îi întinse demonul înaripat. Ce-i asta?

Dobkin îl apucă cu grijă şi îl ţinu în mîini cu multă atenţie. Îi privi îndelung chipul, apoi zise:

– E Pazuzu.

– Poftim?

Zîmbi, dar Dobkin nu-i răspunse la fel. Dobkin îndepărtă cu unghia degetului mare murdăria de pe penisul imens al statuetei.

– Demonul vîntului. Aduce boală şi moarte.

Hausner îl privi pe Dobkin care îl examina atent.

– E... valoros?

– N-are nici o valoare în sine, e din teracotă. Nici nu e un exemplar ieşit din comun, dar e bine păstrat. Cine l-a găsit?

– Becker. Săpa un mormînt pentru Hess.

– Da, foarte nimerit. Îi curăţă faţa cu un pic de salivă. Oricum, nu mă aşteptam să găsesc mare lucru aici, în vîrful citadelei, între parapete şi turnurile de pază. Cred că s-au aşternut mai mulţi metri de praf pe ele. E ciudat să găseşti aşa ceva într-o săpătură atît de superficială. Îţi mulţumesc, zise el, ridicîndu-şi privirea spre Hausner.

– Mulţumeşte-i rabinului, care şi-a depăşit tentaţia iraţională de a-l distruge.

– Mă întreb dacă era iraţională, zise Dobkin, dînd din cap.

Restul după-amiezii fu la fel de obositor. Şanţurile deveniră mai mari şi mai adînci, şerpuind unul către altul, cîteva dintre ele ajungînd chiar să se unească. De fapt, scopul lor era ca printr-o unificare a tuturor şanţurilor – dacă acestea erau destul de lungi – să poată crea un sistem integral de la nord pînă la sud, în spaţiul dintre braţele Eufratului. Pe coasta vestică, linia defensivă consta din tranşee săpate individual.

Înainte de amurg, Hausner ceru o pauză, pentru toaleta personală. Bărbaţilor li se ordonă să se bărbierească, şi, deşi Hausner se aşteptase la riposte, nimeni nu spuse nimic. Apa folosită la bărbierit fu reutilizată pentru a crea o pastă din noroi, întrebuinţată apoi drept camuflaj al feţei.

Sticla cu azot punea o problemă extrem de dificilă pentru cei cu înclinații practice. Se înălța de pe pământul maroniu asemenea unui bloc monolit, negru și mut. Hausner oferi jumătate de litru de apă aceluia care i-ar fi găsit o întrebuințare.

Șerji devenea tot mai puternic și mai fierbinte, iar praful începu să-i acopere pe toți și toate lucrurile din jur. Cei cu probleme respiratorii aveau dificultăți.

Soarele apuse la șase și șaisprezece minute. Armistițiul se încheiase și soarta lor era din nou în propriile mîini. Hausner urmări cercul roșu aprins coborînd dincolo de cîmpiile mlăștinoase de la vest. Deasupra capului, acolo unde ziua și noaptea se întîlneau, apărură primele stele. La est, cerul era deja întunecat precum catifeaua. Conform străvechilor concepții ebraice de măsurare a timpului, ziua aproape se încheiase, iar Sabatul luase sfîrșit. Influența rabinului avea să fie mai mică de-acum înainte.

Hausner se îndreptă spre panta vestică, mai slab apărată. Găsi o mică depresiune în sol, la distanță de toți ceilalți, și se așeză în praf, privind spre cerul mereu schimbător. Aerul se răcea rapid, așa cum se întîmplă în deșert, iar vîntul *Șerji* deveni o briză abia simțită. Hausner privea, fără să clipească, spre cerul întunecat, presărat cu stele mai strălucitoare și mai apropiate decît oricînd, așa cum numai în copilărie mai văzuse. Atunci zilele erau toate scăldate în lumina soarelui, iar nopțile luminate feeric de stele. De mult nu mai stătuse culcat sub cerul liber, privind la stele.

Se întinse comod în praful cald și îmbietor. Jumătatea întunecată a bolții înainta spre vest, împingînd lumina și mai departe, spre apus. Totul e neverosimil de frumos, își spuse el. Nici nu era de mirare că oamenii deșertului fuseseră întotdeauna mai fanatici în privința zeilor lor decît toate celelalte popoare. Aproape că îi puteai atinge și vedea în acest uimitor joc al fenomenelor pămîntești și celeste.

Departe, pe cîmpiile mlăștinoase, se auzi urlînd-o haită de șacali. Urletele lor se apropiară foarte iute, iar Hausner înțelese

că alergau către Eufrat, urmărind vreun sărman animal mărunt care se aventurase să bea apă la adăpostul întunericului. Auzi din nou sunetul acela lung şi fatidic, apoi ţipetele şi zgomotele sfîşietoare ale luptei, apoi liniştea. Hausner se cutremură.

În deşert, acest amurg straniu nu dura decît cîteva minute după apusul soarelui, fiind imediat urmat de întuneric, numit eufemistic, de către piloţi şi militari, sfîrşitul crepusculului nautic.

Aveau să mai treacă cîteva ore bune pînă la răsăritul lunii. Oare Rish se pregătea să atace, ca şacalii, în acest interval de întuneric sau voia să aştepte pînă mult mai tîrziu, după apusul lunii? Brin nu-i văzuse pe aşbali venind dinspre Poarta Iştar către zona din care declanşaseră atacul în noaptea precedentă. Probabil că în acest prim interval avea să îşi aşeze oamenii pe poziţiile de atac. Nu exista decît o linie de santinele la baza dealului. Dar asta nu însemna mare lucru. Dacă Rish se pregătea să atace poziţiile lor după lăsarea întunericului, aşa cum ar fi făcut orice comandant, israelienilor nu le-ar mai fi rămas decît cel mult o jumătate de oră pînă la momentul lansării unui atac. Timp suficient pentru a-l îngropa pe Moses Hess.

Hausner se gîndi să nu meargă la înmormîntare. Nu avea nici un rost, căci putea obţine mai multă forţă spirituală privind spre ceruri decît ascultîndu-l pe rabinul Levin vorbind despre ele, în timp ce avea în faţa ochilor o groapă săpată în pămînt.

Încercă să identifice constelaţiile, dar trecuse atîta timp. Cu Ursa Mare nu avu probleme, nici cu Orion şi Taurul, în schimb, restul nu erau decît nişte grupări întîmplătoare de stele, care nu-i spuneau nimic. Avu mai mult noroc cînd încercă să recunoască anumite stele. Castor şi Pollux, Polaris şi Vega.

Babilonienii fuseseră cei dintîi astrologi ai lumii antice. Asemenea locuitorilor din Irakul modern, ei dormeau nopţile pe acoperişurile plate ale caselor lor. Cum ar fi putut să nu observe şi studieze corpurile cereşti? Învăţătura lor era păstrată cu sfinţenie şi, la început, nu fusese împărtăşită nici unei alte civi-

lizații. Dar, după căderea Babilonului, ei călătoriseră în întreaga lume antică, în calitate de astrologi profesioniști. La mult timp după ce numele Babilonului fusese uitat, denumirea de caldeean, neînsemnînd altceva decît babilonian, devenise un nume generic pentru astrologi, magicieni și vrăjitori. Trufia și corupția aveau să ducă mai departe numele Babilonului. Destinul oamenilor săi avea să îi transforme pe aceștia în ființe rătăcitoare care-și vindeau tainele pentru pîine. În cele din urmă, toată lumea avea să și-i amintească în calitate de magicieni. Dar, de-a lungul timpului, omenirea dobîndise o mai bună cunoaștere a stelelor. Lui Hausner i se părea de-a dreptul straniu că, dintre toate popoarele lumii antice, evreii erau singurii care nu manifestaseră nici un interes pentru astronomie și astrologie. Ar fi putut, probabil, să imagineze o întreagă teorie privitoare la motivele acestei situații, dar acum se simțea prea obosit și toropit pentru a-și mai bate capul.

Ea îngenunche în preajma lui și îl privi în groapa puțin adîncă.

– E macabru. Ieși de acolo.

– E ca într-un pîntec.

N-o vedea deloc. Cum Dumnezeu îl găsise și de unde știa că e el? Probabil că fusese prin apropiere cînd încă mai era lumină.

– Da' de unde. E uscat și mort. Ridică-te. Începe înmormîntarea.

– Du-te!

– Mi-e frică. E beznă. Condu-mă acolo.

– Nu merg niciodată la înmormîntări de la prima întîlnire. Avem cincisprezece minute. Hai să facem dragoste.

– Nu pot.

– Laskov?

– Da. Și soțul meu. Nu mai pot suporta o altă complicație.

– Eu îți pot aduce multe lucruri, Miriam, dar în nici un caz o complicație.

Îi auzea respirația. Era foarte aproape de el, probabil la mai puțin de un metru. Ar fi putut întinde mîna...

– Nu e bine. Pentru Teddy aș putea oferi o justificare. Dar pentru tine nu aș mai avea nici una – în fața nimănui. Și, în primul rînd, în fața mea. El rîse, iar ea suspină și rîse totodată. Își recăpătă suflul. De ce eu, Jacob? Ce vezi în mine? Se opri. Ce văd eu în tine? Mi-e silă de tot ce are legătură cu tine, pe cuvînt. De ce li se întîmplă oamenilor așa ceva? Mi-e silă de tine, de ce sînt aici?

Hausner se întinse și îi prinse încheietura mîinii.

– De ce m-ai urmărit? Ea încercă să se retragă, dar el nu-i dădu drumul. Dacă urmărești un animal periculos, trebuie să știi ce vei face cînd ajungi în vizuina lui. Mai ales atunci cînd, întorcîndu-te ca să pleci, îl găsești stînd la intrare. Dacă ar putea vorbi, te-ar întreba de ce l-ai urmărit. Și ar trebui să-i dai un răspuns plauzibil.

Ea nu vorbea, dar Hausner auzea cum respirația îi devenea tot mai grea. Trupul îi fu străbătut de un subtil impuls animalic, iar Hausner îl simți în cei cîțiva centimetri în care pielea ei îl atingea. Ritmul respirației ei se modifică, iar Hausner putu să jure că simțea un miros care îl lăsa să înțeleagă că era gata. Știa pe întuneric, fără nici un fel de indiciu vizual, că din atentă și precaută, cum fusese la început, devenise acum pasivă și supusă. Fu el însuși surprins de forța propriilor percepții – și deplin încrezător în acuratețea lor. O trase cu blîndețe, iar ea se strecură, fără să opună rezistență, în adăpostul său plin de praf.

Se așeză deasupra lui, iar el o ajută să se dezbrace, apoi,în timp ce el se dezbrăca, se așezară culcați față în față. Pielea ei era rece și catifelată, exact așa cum se așteptase că va fi. Îi apăsă gura cu buzele și simți că ea îi răspunde. Ea se întinse pe spate, peste hainele lor mototolite, și își ridică picioarele. Hausner se strecură între ele, simțindu-se înconjurat și strîns cu o forță surprinzătoare de coapsele ei tari. O pătrunse ușor și rămase liniștit cîteva clipe. Ar fi vrut să-i vadă chipul și îi părea rău că nu se

putea. Îi spuse, iar ea îi răspunse că zîmbea. Cînd o întrebă dacă şi ochii îi zîmbeau, ea zise că aşa credea.

Se mişca încet, iar ea îi răspundea imediat. Simţea cum sfîrcurile ei se întăreau, atingîndu-i pieptul, iar respiraţia-i fierbinte îi atingea obrazul şi gîtul.

Îşi puse mîinile pe fesele ei şi o ridică, făcînd-o să strige uşor de durere. Îşi înălţă capul şi privi înspre faţa ei, încercînd să distingă ceva. Era o noapte foarte întunecată, dar stelele erau tot mai luminoase, iar el putu, în cele din urmă, să-i vadă ochii – la fel de negri ca bolta – două mici puncte reflectînd lumina stelelor. Spera să poată citi expresia lor, dar îşi dădu seama că nu era decît o iluzie provocată de strălucirea îndepărtată a stelelor.

Începu să se mişte spasmodic sub el. Fesele i se mişcară senzual în praful cald. Hausner îşi auzi propria voce vorbind în şoaptă, spunînd lucruri pe care nu le-ar fi rostit niciodată decît pe întuneric. Iar ea îi răspunse la fel, profitînd de acelaşi val de beznă, asemenea unui copil care îşi ascunde chipul, dîndu-şi la iveală totodată cele mai de nepătruns secrete. Vocea ei deveni puternică şi guturală, revărsîndu-se în gîfîieli scurte. Trupul îi fu scuturat de un tremur uşor, urmat de un spasm lung. Corpul lui Hausner se încordă un moment, apoi se cutremură puternic.

Rămaseră nemişcaţi, lipiţi unul de celălalt. Vîntul trecea pe deasupra, uscîndu-le transpiraţia trupurilor.

Hausner se răsuci, aşezîndu-se într-o rînă. Îi mîngîie sînii, simţind cum se înălţau şi coborau. Deocamdată nu putea să judece foarte limpede, dar îşi dădea seama că îşi compromisese poziţia. La Tel Aviv nu ar fi avut nici o importanţă. Aici situaţia era alta, dar numai aici s-ar fi putut întîmpla şi, lăsînd la o parte alte consideraţii de ordin tactic ori strategic, era convins că o iubea sau avea să o iubească foarte curînd. Ar fi vrut să o întrebe despre Laskov sau soţul ei, dar cei doi nu aveau legătură decît cu viitorul, fiind deci nesemnificativi pentru moment. Încercă să se gîndească la ceea ce i-ar plăcea ei să-l audă zicînd, dar nu-i veni nici o idee. Aşa că o întrebă:

– Ce ai vrea să spun? Nu știu ce să spun.

– Nu spune nimic, zise ea, apăsîndu-i mîna pe sîni.

Acum stelele erau mai puternice și mai numeroase. Fluviul amplifica lumina slabă și rece, iar Hausner vedea grupul de circa douăzeci de persoane aflate în jurul mormîntului. Se apropie, dar rămase înapoia grupului. Miriam Bernstein întîrzie o clipă lîngă el, apoi se amestecă printre cei de lîngă groapă.

Moses Hess fu coborît în mormînt, iar rabinul spuse *El Male Rachimim*, Rugăciunea morților, cu o voce puternică, limpede, care răsuna în josul văii, pe rîu și peste cîmpiile mlăștinoase.

Becker, de asemenea, stătea puțin retras în afara cercului celor adunați la mormînt, iar Hausner văzu că era foarte tulburat.

Cît de ciudat, își spue Hausner. În Babilon erau îngropate osemintele a mii de evrei. Cît de straniu era să mai îngropi încă unul astăzi. Auzea, fără să fie conștient, vocea rabinului. „*...da, plîns-am amintindu-ne de Sion. Ne-am atîrnat harpele în sălcii, în mijlocul...*" Hausner avu deodată revelația că acele faimoase sălcii nu mai existau. Nu văzuse nici una.

Miriam Bernstein vorbea încet cu rabinul. Acesta încuviință din cap. Ea se întoarse și le vorbi pe șoptite, aproape neauzită, celor adunați în întuneric:

– Mulți dintre voi știu Rugăciunea Ravensbrück, începu ea, scrisă de un autor anonim pe hîrtie de împachetat și găsită în lagăr după ce acesta fusese eliberat. S-ar cuveni să o ascultăm acum, în timpul acestui serviciu, pentru a ne aminti că, indiferent dacă ne aflăm la Babilon, la Ierusalim sau la New York, sîntem într-o misiune de pace.

Se întoarse cu fața spre mormînt, privi în jos și începu:

Pacea să-i călăuzească pe cei cu gînduri rele
și răzbunarea să înceteze,
și orice vorbă de pedeapsă s-amuțească.
Cruzimea-și rîde de-orice reguli și principii

şi este mai presus de înţelegerea omenească.
Martirii sînt prea mulţi.
De aceea, Dumnezeu
nu cîntăreşte suferinţa lor cu balanţa voastră,
căci mult prea crudă ar fi răsplata,
ci altminteri vă învaţă să o folosiţi.
Căci lăudînd pe toţi călăii, pe trădători şi pe iscoade,
pe cei mîrşavi înzestrîndu-i cu tot
curajul şi tăria de suflet a celorlalţi...

Vocea lui Miriam continuă să recite ezitant. Apoi, apropiindu-se de final, glasul ei deveni mai puternic:

Doar binele să fie luat în seamă, nu răul.
Şi n-ar trebui să rămînem ... şi coşmaruri
Ale amintirilor duşmanilor noştri,
spirite care îi bîntuie şi îi înfricoşează,
ci, mai degrabă, să le fie de ajutor, aşa încît... să înceteze.
Acesta e singurul lucru ce-l dorim de la ei
şi pentru ca noi, cînd totul se va fi sfîrşit,
ca oameni printre oameni să putem trăi,
şi pacea să domnească iar pe acest sărman pămînt
printre oamenii buni,
şi fie ca această pace să-i cuprindă apoi pe toţi.

Hausner nu ascultă decît pe jumătate ultimele sunete ale vocii lui Miriam, care se pierdură în întuneric. Era o rugăciune fără sens – ba chiar periculoasă pentru oamenii care aveau să fie obligaţi să trăiască cu ura şi răzbunarea în suflete, dacă voiau să supravieţuiască. Miriam, Miriam, cînd o să te înveţi minte?

Serviciul funerar se termină, iar Hausner îşi dădu seama că toată lumea plecase, şi rămăsese singur. Privi spre Eufrat, peste

cîmpiile mlăştinoase, acolo unde cerul întunecat precum catifeaua întîlnea orizontul cel negru, undeva, către Ierusalim. Îşi închipui că vede luminile Oraşului Istoric, dar nu era decît raza unei stele ce apunea la orizont. Dispăru, şi, din acel moment, fu convins că n-avea să se reîntoarcă niciodată acasă.

Cartea a treia

BABILON
POARTA IŞTAR

Ieşiţi din Babilon, fugiţi din Caldeea
cu cîntece de vitejie! Vestiţi, faceţi cunoscută ştirea,
duceţi-o pînă la marginile pămîntului!
Ziceţi: domnul răscumpără pe sluga sa Iacov.
Şi nu vor suferi de sete în pustiul unde El îi duce.
El le izvorăşte apă din stîncă.
El despică stînca şi apa ţîşneşte.

(Isaia, 48:20–21)

21.

Apărură curînd după încheierea serviciului funerar. Nu în linie, ca în noaptea precedentă, ci în mici grupuri de cîte trei, şase şi nouă oameni. Se mişcau rapid şi tăcut de la un punct camuflat la altul, de la un ascunziş la altul, alegînd cele mai bune căi de înaintare, după ce le aflaseră cu atîtea sacrificii în noaptea dinainte. Fură surprinşi găsind micile ziduri ridicate în şanţuri, dar se tîrîră şi le sărira ca nişte şerpi, continuînd să urce prin aceleaşi culoare de eroziune spre vîrf. Îşi controlau perfect mişcările, nescoţînd nici un sunet, neaprinzînd nici o lumină. Armele erau lăsate în jos, feţele fuseseră înnegrite, iar pedeapsa capitală îl ameninţa pe oricare ar fi încălcat vreun ordin.

Ahmed Rish se tîra împreună cu locotenentul său, Salem Hamadi, la oarecare distanţă în spatele trupelor lor. Amîndoi ştiau că acesta s-ar fi putut să fie ultimul efort. Înfrîngerea le-ar fi adus umilirea şi chiar moartea, ucişi fiind de propriii lor oameni sau de vreun tribunal compus din alţi palestinieni. Mai mult, s-ar fi putut ca Mivtzan Elohim să-i urmărească tot restul vieţii. Sau să fie închişi pentru tot restul zilelor la Ramla. Ca o ironie, Isaac Burg, şeful organizaţiei Mivtzan Elohim se afla la cîţiva paşi de ei, la fel ca şi faima, bogăţia şi gloria. Pentru Rish şi Hamadi aceasta era cea mai importantă noapte. Rish îşi acoperi ochii cu mîna cînd vîntul le aruncă un nor de praf în faţă.

– Zeii-cei de demult sînt cu noi. Pazuzu ne-a trimis vîntul său, îi spuse el la ureche lui Hamadi.

Acesta însă nu era prea sigur *pentru cine* fusese trimis vîntul. Scuipă nişte nisip şi mormăi.

Nathan Brin se şterse la ochi şi privi din nou, apoi închise luneta. O cuprinse cu un braţ pe Naomi Haber, care se cuibărise lîngă el.

– Am ochii obosiți. De cînd a apus soarele, văd tot felul de lucruri stranii. Poftim. Uită-te, îi zise el, împingînd puşca spre zidul de pămînt.

Naomi îi trecu mîna prin păr, ştergîndu-i transpiraţia şi camuflajul de pe frunte. În cele din urmă, după ore de şedere împreună, în tensiune şi fără să ştie dacă se vor mai reîntoarce vreodată acasă, inevitabilul se produsese. Se îndoia că, aflată într-o cafenea din Tel Aviv, i-ar fi aruncat vreo privire. Dar aici erau la Babilon şi poate că ceva din destrăbălarea locului plutea în aer asemenea unui abur.

Avînd loc tot între apus şi serviciul funerar, momentul lor de dragoste fusese la fel de grăbit precum cel al lui Hausner şi Miriam, dar mult mai frenetic. De fiecare dată cînd unul din ei încerca vreun sentiment de panică sau vreo premoniţie, se întrerupeau şi începeau să privească atent panta, rîzînd de ridicolul situaţiei. Dar asta se întîmplase înainte, cînd nu prea existau şanse ca aşbalii să se afle în zonă. Acum erau îmbrăcaţi, iar ameninţarea unui atac era foarte serioasă.

Naomi Haber îşi puse luneta în dreptul ochilor şi privi panta. Nu era ca la tir. Era o mare diferenţă. Ochea cu multă îndemînare ţinte fixe şi mobile, dar nu se acomodase prea bine cu terenul accidentat pe care se aflau şi nici cu imaginea nocturnă a acestuia. Verdele acela straniu o inducea şi mai mult în eroare.

– Vezi ceva? o întrebă Brin.

– Nu cred. Vîntul ăsta nenorocit.

– Ştiu.

Vîntul *Şerji* ridica praful, creînd umbre înşelătoare ce nu puteau fi văzute decît cu această lunetă puternică.

Înjură în şoaptă şi îi trecu puşca înapoi lui Brin, spunînd:

– Nu mă pricep la asta.

Brin ridică puşca spre cer. Cercetă aerul vreo trei minute bune, pînă cînd zări avionul Lear deasupra capului. Aprecie că se afla la vreo doi kilometri înălţime, fiind cu mult în afara bătăii

armei sale. Hausner îi spusese să caute Lear-ul şi să încerce să-l doboare. Se gîndi să tragă un foc, dar se hotărî că n-are rost să irosească muniţia. Nu făcea decît să-i bruieze. Închise luneta şi se aşeză din nou.

– Hai să ne odihnim cinci minute, şi noi, şi bateriile.

Îşi aprinse o ţigară, adăpostind-o în mîinile făcute căuş.

Aşbalii nu se grăbeau, oprindu-se şi odihnindu-se într-o zonă de camuflaj, apoi înaintînd în fugă pînă la următoarea. Se aşteptau ca israelienii să fi amplasat dispozitive de alarmă şi posturi avansate de observaţie şi căutau să le descopere. În plus, li se mai ordonase să nu răspundă focurilor de provocare. Dacă ar fi exersat tactica alergării tăcute şi rapide, în cîteva minute ar fi ajuns la poziţiile israeliene şi în tranşeele acestora. Dar ei continuau să avanseze în salturi scurte şi tăcute.

Cu mult înaintea grosului trupei aşbalilor se afla un cuplu de trăgători de elită. Unul dintre ei, Amnah Murad, avea o puşcă rusească Dragunov dotată cu o lunetă în infraroşu. Murad ţinea cu grijă această armă în timp ce înainta. Celălalt, Moniem Safar, avea o busolă şi un AK-47. Murad şi Safar se antrenaseră împreună încă de cînd aveau cinci ani. Erau mai apropiaţi decît fraţii de sînge. Erau legaţi prin frăţia crimei şi fiecare putea anticipa mişcările şi sentimentele celuilalt. Puteau comunica fără să îşi vorbească. O atingere, o ridicare a sprîncenei, o grimasă imperceptibilă a gurii, o respiraţie. Veniseră în acea după-amiază cu avionul, de la baza militară din deşert.

Cei doi tineri urmau un traseu indicat de busolă, care, conform instrucţiunilor primite, trebuia să-i ducă exact în locul unde se bănuia că s-ar afla luneta de noapte a israelienilor. Priviră în susul pantei şi văzură creasta întunecată pe fundalul cerului presărat cu stele. Socotiră că distanţa era de vreo jumătate de kilometru. Murad îngenunche, deschise luneta şi începu să privească prin ea, potrivind-o. Coasta dealului era de un roşu

strălucitor, făcîndu-l să se gîndească la sînge sau la infern şi să se neliniştească pentru un moment. Examină cu atenţie promontoriul, căutînd lumina trădătoare a unei lunete de noapte, dar nu văzu nimic. Se întinse cu faţa în jos, sprijinindu-şi puşca pe o mică ridicătură din sol.

La vreo jumătate de kilometru în josul pantei, în partea centrală a coastei, se află postul de ascultare şi observaţie numărul 2. Era condus de Yigael Tekoah, membru al Knesset-ului, şi de Deborah Gideon, secretara lui. Lui Tekoah i se păru că aude ceva înainte, apoi înspre stînga, iar, în cele din urmă, cu inima cît un purice, în spate. Atinse umărul fetei şi îi şopti la ureche:

– Cred că ne-au înconjurat.

Ea încuviinţă din cap pe întuneric. Amîndoi fuseseră prea speriaţi pentru a face vreun pas în clipa în care auziseră primele zgomote, iar acum se aflau în spatele liniei inamice, fără nici o şansă de a mai ajunge la ai lor. Erau pierduţi.

Tekoah ştia că într-o unitate militară adevărată ar fi avut tot felul de dispozitive de comunicare sonoră sau vizuală, arme şi radiouri sau telefoane de campanie. Dar, în condiţiile date, a merge într-un asemenea post de observaţie însemna sinucidere curată, dar, cu toate astea, se găsiseră cu uşurinţă şase voluntari pentru cele trei posturi.

Tekoah simţi că greşise, că nu-şi făcuse datoria de a-i avertiza pe ceilalţi. Israelienii nu trăgeau încă nici un foc, şi el ştia că aşbalii înaintau cu succes, pentru a lansa un atac surpriză. Poate că se vor infiltra în poziţiile israeliene, fără să se tragă măcar un singur foc.

– O să strig să îi avertizez. Deborah încremenise, ca un iepuraş. Îmi pare rău. Trebuie.

Păru să-şi revină şi îl atinse pe obraz.

– Desigur.

Acum Tekoah auzea paşi foarte aproape. Se ridică în picioare din groapa în care se aflau, îşi duse mîinile la gură, se întoarse cu faţa spre vîrful pantei şi trase adînc aer în piept.

Un aşbal se poticni într-una din sîrmele de care atîrnau cutiile de conserve umplute cu resturi metalice şi pietricele. Acestea zornăiră puternic în aerul liniştit al nopţii. Panta era în continuare învăluită în linişte. Tekoah încremeni.

Brin apucă puşca M-14 şi se întoarse spre pantă, privind. Nimic nu se mişca acolo jos, nici măcar norii şau umbrele de praf. Israelienii stăteau cu răsuflarea tăiată de-a lungul întregii linii defensive, la fel ca şi aşbalii, răspîndiţi pe toată panta. Brin se întrebă dacă vîntul mişcase cutiile sau vreun animal, sau o mică alunecare de teren. Avuseseră parte de toate astea de-a lungul zilei. Se relaxă, dar continuă să privească atent.

Echipa celor doi trăgători de elită intră în alertă. Murad privi direct spre promontoriu şi văzu lumina lunetei israeliene aprinzîndu-se. Era verde. O lunetă americană, aşa cum bănuise. Imaginea oferită de aceasta era mai bună decît a lui, ceea ce însă nu însemna neapărat că cel ce o folosea era un ţintaş mai bun decît unul care folosea o lunetă cu infraroşii. Murad era încrezător în sine. Ţinti asupra luminii verzi, aşteptînd să vadă capul apărînd înapoia ei.

Brin se aplecă şi mai mult peste micul balcon de pămînt. Îi şopti lui Naomi Haber:

– Ai putea da o fugă să anunţi că deocamdată nu se vede nimic.

Ea încuviinţă din cap şi alergă în linişte, cu picioarele goale, către postul de comandă şi observaţie.

Murad văzu pielea roşcată-albă a lui Brin, în locul unde Naomi Haber îi şterse transpiraţia şi camuflajul. Trase de trei ori rapid, iar amortizorul făcu un zgomot slab, ca al unui bătrîn care îşi drege glasul.

Brin nu simţi nimic în afara unei lovituri uşoare în frunte. Se îndoi pe spate şi se prăbuşi în praf, scăpînd puşca în josul pantei.

După cîteva minute aşbalii începură să înainteze din nou. Cutiile fură lovite iarăşi, de altcineva, iar zgomotul se auzi încă o dată în noapte.

Hausner, Dobkin şi Burg stăteau în picioare la postul de comandă şi observaţie. Naomi Haber ajunse cu greu aici, neputîndu-se orienta pe întuneric. În cele din urmă, văzu stindardul colorat. Alergă spre cei trei şi le raportă.

Hausner ascultă din nou atent, pentru a auzi eventuale zgomote. Se întoarse către Haber şi ceilalţi doi mesageri de la postul de comandă.

– Mergeţi la cei din dispozitiv şi spuneţi-le să tragă timp de un minut cînd aud semnalul meu. Dar să fie un minut de zece secunde.

Alergătorii o luară în diferite direcţii.

După puţin timp Hausner fluieră. Cei care se aflau mai aproape de el îl auziră şi începură să tragă încontinuu. Acesta fu semnalul ca toată lumea să deschisă focul.

Aşbalii încremeniră, apoi se aruncară la pămînt. Cîţiva fuseseră atinşi, dar de frica ofiţerilor nu strigară după ajutor. Ofiţerii şi subofiţerii şopteau înnebuniţi, cerînd să nu se deschidă focul.

– E o provocare, e o provocare, repetau ei. Nu trageţi.

Pe măsură ce secundele treceau, fiecare părîndu-li-se un an întreg, în care cele cinci AK-47 israeliene continuau să tragă în josul pantei, chiar şi cei mai disciplinaţi începură să caute să îşi salveze viaţa punînd mîna pe trăgaci. Şi exact în clipa în care un tînăr se pregătea să riposteze, focul israelian încetă la fel de brusc precum începuse. „Minutul de foc" de zece secunde se încheiase.

Vîntul de est răspîndi mirosul de cordită arsă, iar ecoul ultimei împuşcături se auzi printre dealurile înconjurătoare, stingîndu-se treptat. Nimeni nu credea că aşbalii erau atît de

disciplinați, încît să nu riposteze cu foc la acel baraj ori să își înăbușe orice strigăt de durere dacă erau loviți, ori, în fine, să-și reprime țipătul de spaimă cînd pămîntul le exploda în față.

Hausner se întoarse spre Burg și Dobkin.

– Cred că ne pripim.

– Sper că nu i-am rănit pe cei din posturile de observație, zise Burg.

– Dacă toată lumea a folosit cum trebuie hărțile strategice, iar cei de la posturi se aflau la locurile lor, atunci nimeni n-a pățit nimic, spuse Dobkin. Și apropo de posturi, dacă cei de acolo nu au auzit nimic, nu cred că e ceva, în afară de animale, vînt și alunecări de teren. Acesta-i defectul unor astfel de dispozitive de alarmă. O dată, în 1967, în Suez, o vrabie s-a trezit să aterizeze pe un asemenea dispozitiv. Dar cui naiba îi mai pasă de ce a fost la Suez în 1967?

– Nimănui, îl asigură Hausner.

Micah Goren și Hannah Shiloah, dactilografe, se aflau în postul de ascultare și observare numărul 1, spre capătul nordic al pantei. Și ele își dădură seama prea tîrziu că sînt înconjurate. În timpul minutului de foc stătură ascunse în fundul tranșeei, gîndindu-se care va fi următorul pas. Deodată, din beznă se iviră doi așbali tineri înarmați cu cuțite care săriră asupra lor și le tăiară gîtul.

Reuben Taber și Leah Ilsar, ambii interpreți, se aflau la postul numărul 3, în sudul coastei. Și ei înțeleseră ce se întîmplase. Ieșiră din adăpost și porniră înapoi, către vîrful coastei.

Murad îi zări cu ajutorul lunetei cu raze infraroșii la nici patruzeci de metri de locul unde se afla. Ridică pușca și îi împușcă pe fiecare în cap, fără nici cel mai mic zgomot.

Așbalii începură să se tîrască acum, căutînd pe pipăite alte sîrme-capcană. Înaintarea lor era lentă, dar continuă. Grupul cel mai avansat se afla la nici trei sute de metri de vîrf.

Tekoah înțelese rostul minutului de foc și că israelienii nu văzuseră nimic. Se întoarse către Deborah Gideon.

– Noroc.

O lovi în maxilar, iar ea căzu fără zgomot în groapă. Împinse repede peste ea pămînt şi praf de pe marginea gropii, apoi sări afară şi o luă la fugă în susul pantei. Îşi puse mîinile la gură şi strigă:

– Aici TEKOAH – AVANPOSTUL NUMĂRUL DOI! SÎNT PESTE TOT PE COASTĂ!

Nu ştiu dacă fusese lovit de vreun arab sau de un israelian, dar, chiar de-ar fi ştiut, nu mai conta.

Aşbalii deschiseră focul. Prima groapă-capcană se prăbuşi sub greutatea unei tinere. Aceasta căzu într-unul din pari, dar nu muri. Urletele ei acoperiră un timp zgomotul puştilor, dar se stinseră în curînd.

Israelienii fură oarecum demoralizaţi auzindu-i pe aşbali atît de aproape. Ce se întîmplase cu avanposturile? Cu dispozitivele de alarmă? De ce nu avusese nici un efect minutul de foc? Unde era Brin şi luneta sa miraculoasă?

Trei aşbali ajunseră lîngă creastă, dar căzură în şanţuri. Unul fu străpuns în gît, altul în piept, iar pe al treilea îl împuşcă de aproape stewardul Abel Geller, folosind pistolul Colt 45 al lui Dobkin.

Capcanele erau extrem de utile, dar gropile săpate erau mult prea puţine şi, în clipa în care una se prăbuşea, toţi ceilalţi erau avertizaţi de urletele victimelor, putînd să o evite. Cei morţi erau străpunşi de parii ascuţiţi, făcînd capcana inoperantă.

Israelienii aveau acum cinci AK-47, iar numărul aşbalilor scăzuse faţă de primul atac. Aceştia reuşiseră însă să îi ia prin surprindere, ceea ce constituia întotdeauna un avantaj serios. Automatul Uzi, al lui Joshua Rubin, nu mai era folosit, ca de altfel, nici arma lui Nathan Brin. Dar despre acesta din urmă nimeni nu aflase încă.

Un grup de aşbali se îndreptă spre promontoriul care nu mai era apărat de nici o armă. Văzură lumina verde a lunetei de noapte care zăcea în praf la baza promontoriului.

De-a lungul întregii linii, pe măsură ce înaintau, aşbalii se plasau între poziţiile de tragere ale israelienilor, pe care le localizau după scînteile de la gurile ţevilor. De aceea, ca să acopere aceste zone moarte cu un foc eficient, israelienii erau obligaţi să îşi mişte armele încontinuu la dreapta şi la stînga.

Aşbalii mai aveau un avantaj. În noaptea asta ei erau veterani, în vreme ce cu o seară înainte nu fuseseră decît nişte tineri şi tineri luaţi prin surprindere de rezistenţa israeliană. De aceea focul executat asupra lor nu le mai provoca acea teroare iraţională, ci doar teama normală, născută din experienţă. Îşi pierduseră mulţi fraţi şi surori şi voiau răzbunare. Hamadi le promisese că, în caz de victorie, puteau să-i folosească pe israelieni după bunul plac, fie că erau femei, fie bărbaţi. Ahmed Rish le promisese că, după primirea recompensei, fiecare va fi bogat. De asemenea, o cuvîntare inspirată, pe care le-o ţinuse Hamadi, crease încă o diferenţă faţă de noaptea trecută, căci acum fiecare ştia, ori credea că ştie, pentru ce luptă.

Jaffe, unul dintre oamenii lui Hausner, sări peste întărituri şi coborî în şanţ pentru a recupera armele AK-47 ale celor străpunşi de ţăruşi. Aruncă puştile dincolo de linia defensivă, dar, pe cînd încerca să se întoarcă, fu nimerit de un glonte şi se prăbuşi în josul pantei. Un alt membru al echipei lui Hausner, Marcus, recuperă arma AK-47 şi muniţia aşbalului pe care îl împuşcase Abel Geller.

Cele trei puşti fură preluate de o femeie şi de doi bărbaţi instruiţi de Dobkin. Cu toate acestea, aşbalii aveau încă iniţiativa, aflîndu-se în acea situaţie stranie în care o retragere ar fi fost mai nefastă decît înaintarea. Erau mult prea aproape de creastă.

La o oarecare distanţă în faţa poziţiilor lor, israelienii eliberaseră destul de bine terenul şi nivelaseră movilele, dar aşbalii erau atît de aproape, încît erau capabili ca, folosindu-se de forţa lor de foc superioară şi de o cantitate aproape nelimitată de

muniție, să execute un tir atotdistrugător în întăriturile pozițiilor israeliene de pe coastă. Apărătorii stăteau tot mai mult cu capetele la pământ, ferindu-se de gloanțe, ridicîndu-se tot mai rar pentru a trage. De fiecare dată cînd o făceau, vedeau că scînteile de la puștile inamicului se apropiaseră și mai mult.

Gloanțele loveau încontinuu întăriturile, desprinzînd bucăți de pământ, provocînd mici alunecări de teren și lăsînd în urmă găuri și puncte descoperite în zidurile defensive. Gloanțele nimereau, de asemenea, reflectoarele de aluminiu, reușind să le dărîme pe cele mai multe. Rețeaua de blindaj a avionului era eficientă, dar, după mai multe mii de lovituri, nilonul începu să se rupă, iar stîlpii care susțineau rețeaua fură rupți și răsturnați. Țepușele de aluminiu fură rupte sau scoase din pămînt de către focurile de armă, lăsînd spații libere în șanțuri. Acei israelieni care nu mai participaseră niciodată la o luptă se minunau văzînd ce efecte distructive puteau avea cîteva arme mici.

Hausner, Burg și Dobkin se aflau la posturile lor, primind informații de la mesagerii care alergau încolo și încoace. Dobkin știa că așbalii aveau inițiativa și că în următoarele cîteva minute puteau să ajungă sus. Își puse o mînă pe umărul lui Hausner.

– Rămîn.

Hausner îl respinse fără menajamente.

– Ba ai să pleci, domnule general. Acum. E un ordin.

Deși nu-i stătea în obicei, Dobkin ridică vocea:

– Ia ascultă, aici e nevoie de un comandant militar. Ce rost mai are să plec după ajutor?

– Așa e, zise Hausner, totul s-a sfîrșit. Dar tu ai vrut să pleci cînd încă totul părea în ordine aici. Așa că acum e rîndul meu să vreau să pleci, ca să te salvezi. Vreau să fugă cineva, ca supraviețuitorii de aici să mai aibă o speranță în decursul captivității lor. Așa că du-te! Dobkin ezita. Pleacă! strigă Hausner.

– Du-te, Ben, spuse Burg. Nici cel mai bun comandant din lume n-ar mai salva situaţia asta. Totul depinde de oameni... şi de Dumnezeu. Aşa că du-te.

Dobkin se întoarse şi sări de pe movilă, îndreptîndu-se, fără vreun cuvînt de adio, către poziţia lui McClure de pe coasta occidentală.

Pe panta estică doi aşbali reuşiră să se apropie de întărituri într-un loc unde nu se afla nici o AK-47 şi nici un pistol. Cei doi israelieni de acolo, Daniel Jacoby, steward şi Rachel Baum, stewardesă, aruncară înspre ei cu bucăţi de aluminiu ca nişte săgeţi şi strigară pentru a-i avertiza pe ceilalţi. Aşbalii se feriră de suliţe şi deschiseră focul, nimerindu-i pe amîndoi. Se strecurară apoi printre parii ascuţiţi din şanţ şi sărirră peste întărituri şi tranşee. Pătrunseră în cadrul perimetrului defensiv.

Alpern, care făcea şi el parte din echipa de securitate, alergă într-acolo în timp ce trăgea foc continuu, făcîndu-i pe aşbali să se prăbuşească în tranşeele israeliene. Apoi sări după ei şi îi ucise cu o altă suliţă din aluminiu. Doi oameni, ducînd o targă improvizată din bare de aluminiu şi tapiţerie, îi ridicară pe Daniel Jacoby şi Rachel Baum şi îi duseră în coliba păstorilor. Alpern chemă două femei neînarmate şi le dădu armele aşbalilor. De data asta avuseseră noroc, dar Alpern, veteran din războiul din 1973 ştia că, dacă planul lor defensiv de ultimă instanţă nu dădea rezultate, sfîrşitul nu era prea departe.

22.

Aflat la bordul avionului Concorde 02, căpitanul David Becker şedea pe scaunul său, aprinzîndu-şi ultima ţigară şi gîndindu-se la copiii săi din Statele Unite şi la noua sa soţie israeliană. Dinspre radio se auzea un semnal ascuţit şi foarte puternic, pe care însă el nu părea să-l observe. Din cînd în cînd cîte un glonte lovea fuzelajul, făcînd explozie în clipa în care pătrundea prin învelişul subţire. Cîteva ricoşeuri se auziră în preajma cabinei. Două gloanţe care trecuseră prin geam dăduseră naştere unor crăpături în formă de pînză de păianjen. Becker îşi strivi ţigara şi o aruncă jos. Se întinse ca să stingă unitatea energetică pentru cazurile de urgenţă, dar îşi aminti că i se ceruse să o lase în funcţiune pentru una dintre diversiunile pe care aveau să le încerce în ultimul moment. Ridică din umeri. Toată inventivitatea din lume era neputincioasă în faţa hoardelor. Hoardele... În timpul războiului din Coreea circula o glumă care spunea că o grupă de militari chinezi e compusă din trei hoarde şi o mulţime sau cam aşa ceva. Nostim. Hoardele puneau stăpînire pe întreaga lume civilizată, încet-încet. La fel ca la căderea Romei. Se ridică să plece.

Radioul tăcu, apoi scoase un zumzăit plăcut. Se auzi o voce care vorbea într-o ebraică stîlcită:

– Trebuie să vă predaţi, spuse vocea repede. Spuneţi-i lui H că trebuie să se predea.

Becker privi îndelung la aparat. Arabul vorbea repede şi cifrat, în eventualitatea că mesajul era interceptat de cineva. Apoi, după un moment, bruiajul reapăru.

– Du-te-n mă-ta! spuse Becker şi părăsi aeronava pentru a se alătura celor ce luptau.

Grupul de aşbali de sub promontoriu se afla la vreo sută de metri de lunetă. Cei doi trăgători de elită care o însoţeau se aşezaseră într-un punct din care Murad trăgea pe tăcute şi cu precizie în capetele care se iveau de după întăriturile de pe creastă.

Burg se întoarse către Hausner.

– Cred că sînt suficient de aproape.

Hausner încuviinţă din cap. Dobkin le spusese să păstreze ceea ce el numise măsurile defensive de ultim moment, precum şi tacticile de intimidare psihologică pentru clipa în care folosirea lor devenea absolut necesară. Hausner ştia că mai necesare decît acum n-aveau să fie niciodată. Trimise prin mesagerul său ordin de aplicare a metodelor defensive finale. Se întoarse către Burg.

– Mă duc să văd ce face Brin. Tu eşti comandantul. Rămîi aici.

Burg încuviinţă. Cînd Hausner se îndepărtase deja, una dintre tinerele care alergau, transmiţînd mesajele, veni în urma lui şi raportă:

– Se apropie şi pe coasta dinspre fluviu.

Burg îşi aprinse pipa. Conducerea unei bătălii de pe vîrful unui deal nu era nicidecum unul dintre punctele lui forte. Trecuseră mai bine de treizeci de ani de cînd fusese soldat. Dobkin plecase, iar Hausner se îndreptase spre perimetru pentru a se sinucide – nu avea nici un dubiu în privinţa asta. Nimeni nu auzise de ministrul de externe în ultima vreme. Era mort, rănit sau lupta pentru a-şi salva viaţa, ca toţi ceilalţi. Iar el, Burg, rămăsese singur. El trebuia să negocieze capitularea, în caz că ar mai fi putut fi vorba de negocieri. El care avusese întotdeauna grijă să rămînă neutru, să nu se implice. Dar, de data asta, se afla în miezul problemei, şi încă de unul singur. Nici un mesager nu mai sosea pentru a raporta mersul luptei. Probabil că intraseră cu toţii în confruntare. Nu mai avea cu cine să se consulte, nu mai era nimeni care să participe la întruniri. I se păru că îşi dă seama cum trebuia să se fi simţit Hausner şi îi păru rău pentru

el. Tînăra care îi transmisese mesajul rămăsese lîngă el. O privi atent. Era Esther Aronson, una dintre asistentele ministrului de externe. Tremura şi încerca să facă o evaluare cu o voce întretăiată.

– Ce-o să *facem?* întrebă ea.

Burg trase din pipă. Acum auzea cel puţin zece arme AK-47 pe coasta estică. Era convins că fiecare dintre ele era foarte necesară, şi totuşi, îşi dădea seama că nu poate să le permită aşbalilor să înainteze nestingheriţi pe la vest. Ministrul de externe fusese însărcinat cu conducerea operaţiunilor în partea aceea, iar Burg presupuse că acesta ştia că nu dispune de echipamentul necesar. Linia nu era apărată decît de opt oameni cărora li se adăugau Richardson şi McClure. Arătă spre coasta estică.

– Du-te acolo şi roagă să-ţi dea, împrumută sau fură două AK-47 şi măcar două pistoale încărcate şi fugi cu ele înapoi la linia de vest. Cînd ajungi acolo, spune-i domnului Weizman să declanşeze imediat măsurile defensive de ultim moment. În regulă?

Ea încuviinţă din cap pe întuneric.

Burg o privi şi îşi spuse că încredinţase prea multe sarcini unei singure persoane. Trebuia să decidă singură cum să obţină armele şi muniţia, apoi să le care cîteva sute de metri pe întuneric, plasîndu-le în cele mai potrivite poziţii. Apoi trebuia să transmită ordinul ministrului de externe, care era, probabil, cuprins de îndoială. Şi toate astea înainte ca arabii să ajungă sus. O bătu uşor pe umăr.

– Totul o să fie bine. Nu te pripi.

– N-am nimic.

– Bine. L-ai văzut cumva pe generalul Dobkin pe acolo?

– Nu.

– În regulă. Hai, du-te, şi noroc.

Porni în fugă către locul de unde se auzeau armele.

Dobkin stătea în tranşee împreună cu McClure şi Richardson.

– Ştiam eu că pînă la urmă or să încerce şi pe aici.

McClure se aplecă înainte şi, întinzînd pistolul spre dreapta, trase două focuri de-a curmezişul pantei. Apoi trase de două ori înainte, după care se întoarse spre stînga şi trase ultimele două gloanţe.

– Greu al dracului să ţii un front de cinci sute de metri cu un pistol cu şase gloanţe.

Se căută în buzunare după gloanţe.

– Or să trimită ceva din partea cealaltă, îl asigură Dobkin.

– Asta şi sper, îi răspunse McClure, începînd să îşi reîncarce arma.

Cînd focul încetă, Richardson privi în jos, de-a lungul pantei abrupte. Din cînd în cînd se auzeau sunetele cutiilor de metal pline cu pietricele care zornăiau sau înjurăturile vreunui arab care aluneca la vale.

– Cînd naiba au de gînd să înceapă manevrele finale? Unde dracu' s-a dus femeia aceea? Unde sînt puştile noastre?

Dobkin se ridică din groapă.

– Întreabă-l pe generalul Hausner. Eu nu mai lucrez aici. Se ghemui în poziţia unui alergător care ia startul. Adios, Tex, îi zise lui McClure. Ne vedem la Haifa sau Houston. Sări din poziţia în care se afla şi, cu un pas imens, ajunse pe creastă. Timp de o secundă păru suspendat în aer, dîndu-şi seama cît de abruptă avea să fie coborîrea. Îşi aminti că era pe un zid, pe un taluz. Un zid foarte înclinat, construit pe malul fluviului. Următorul pas îl aduse cu doi metri mai jos, pe panta aproape perpendiculară. Apoi, cu încă un pas, coborî douăzeci de metri. Alergă şi căzu aproape vertical pe terenul de dedesubt. În mai puţin de trei secunde coborî aproape jumătate din distanţă. În faţa lui apărură uluiţi doi arabi care se căţărau pe întuneric. Reacţionară instinctiv, ridicînd puştile AK-47 cu baionete.

Hausner o găsi pe Naomi Haber ţinînd în poală capul mutilat al lui Brin. Înţelese imediat cel puţin o parte a problemelor pe care le avusese defensiva.

– Unde e arma? strigă el.

Ea îşi ridică privirea.

– E mort.

– Văd şi eu asta, la dracu'! Unde e nenorocita aceea de puşcă?

Hausner se uită peste promontoriu. Mai mult pe pipăite, reuşi să vadă locul unde îşi sprijinise Brin arma. Acolo era şi o urmă de glonte, iar Hausner simţi ceva cald şi umed. Îşi şterse mîna. Nu fusese o lovitură întîmplătoare, îşi zise el. Probabil că acum şi arabii aveau cel puţin o puşcă cu lunetă. Dacă o recuperau pe a lui Brin, aveau două. Oare încă mai ţineau sub observaţie, cu ajutorul lunetei, acest loc? Avea să afle foarte curînd. Sări peste peretele de pămînt şi îşi dădu drumul în josul pantei. Văzu repede strălucirea verzuie şi se îndreptă către ea.

Murad îl zări prin lunetă şi îi anunţă pe cei nouă infanterişti care înaintau către puşcă, dar aceştia nu-l puteau vedea pe Hausner. Acesta luă puşca, se rostogoli pînă la o altă poziţie şi o ridică. Observă trupa de arabi aflată la mai puţin de treizeci de metri şi trase cinci focuri pe rînd, lovind pe unul sau doi şi împrăştiindu-i pe ceilalţi. Nu puteau face faţă armei cu lunetă şi erau conştienţi de asta.

Murad îl înjură pe Hausner. Se jurase să pună mîna pe puşca aceea, şi acum nebunul ăla era în stare să o strice în clipa în care avea să-l nimerească. Trase.

Hausner pornise deja. Auzi glontele lovind şi spulberînd praful de lîngă picioarele lui. Se culcă la pămînt, privind cu atenţie terenul dinaintea sa. Arabul îl vedea, dar el nu ştia unde se află acesta şi, dacă nu îl descoperea în cîteva secunde, avea să fie un om mort.

Murad îl avea pe Hausner drept în reticulul lunetei sale. Apăsă pe trăgaci. N-avea cum să rateze această lovitură.

Grupul de infanterişti aşbali începu să tragă orbeşte înspre luminiţa verde, strălucirile verzui ale proiectilelor lor încrucişîndu-se pe întuneric. Trasoare aprinse nimeriră pămîntul, strălucind ca nişte licurici pe moarte, în vreme ce din toate părţile se vedeau ricoşeuri.

Cînd Murad apăsă pe trăgaci, imaginea din luneta sa cu raze infraroşii devenise neclară. Marele dezavantaj al lunetelor era că

îşi pierdeau eficacitatea cînd erau îndreptate asupra unor ţinte de fosfor aprins. Trasoarele grupului care îl sprijinea treceau prin cîmpul său vizual, lăsînd în urmă dungi albe ce se îngroşau şi se amestecau unele cu altele. De aceea voia să pună mîna pe luneta nocturnă. Înjură în gura mare şi trase şi el orbeşte.

– Încetaţi, proştilor, încetaţi!

Trase din nou fără să vadă nimic. Camaradul său, Safar, strigă, reuşind să acopere sunetul puştilor AK-47, şi infanteriştii încetară focul.

Hausner înţelese ce se petrecuse. Altcineva ar fi spus că Dumnezeu îl apăra din nou, el însă se simţea un obiect de distracţie. Bomba. Aterizarea forţată. Recuperarea puştilor AK-47. Iar acum asta. Nu era binecuvîntat, îşi spuse el, ci blestemat. De ce nu se termina odată?

Murad vedea din nou clar cu ajutorul lunetei şi examină cu atenţie terenul în zona în care îl zărise pe Hausner, dar nu mai găsi nimic. Acesta reuşise să se ascundă într-o foarte puţin adîncă groapă din pantă, aflată imediat sub ridicătura abruptă a promontoriului. Asemenea tuturor infanteriştilor, se pricepea să se ascundă. Cu fiecare muşchi contractat, cu plămînii goliţi de aer, păru să se „dezumfle" în adîncitura din coasta dealului. Pieptul, coapsele şi chiar spatele se lăsară în jos, conform unei tehnici cunoscute doar de către cei care fuseseră expuşi tirului, astfel încît depresiunea păru că mai cîştigă cîţiva centimetri adîncime.

Deodată Murad se simţi cuprins de spaimă, părîndu-i-se că şi el era expus şi lipsit de apărare. Se ascunse într-o cavitate din sol.

Zgomotele bătăliei care se ducea de-a lungul întregii coaste umpleau aerul, însă în zona respectivă părea că domneşte liniştea. Hausner şi Murad se aşteptau reciproc. Două lunete de noapte. Două amortizoare. Două dispozitive de camuflare a luminii şi două puşti excelente. Silenţioase, invizibile şi ucigătoare.

Grosul trupelor aşbalilor se afla la mai puţin de o sută de metri de perimetru, dar cîteva echipe de genişti antrenaţi penetraseră poziţiile imediat sub întăriturile şi şanţuri, stînd acolo tăcuţi

şi nemişcaţi, înarmaţi doar cu cuţite şi pistoale şi aşteptînd atacul final al trupelor lor. Dacă ar fi avut grenade de mînă, petarde sau încărcături explozive, aşa cum au de obicei trupele de genişti, ar fi putut provoca panică în rîndurile apărării israeliene. Dar nimeni nu se aşteptase că va fi nevoie să ia cu asalt un deal pentru a captura aceşti ostatici. Se simţeau oarecum nedreptăţiţi în cadrul acestui atac, căci erau profesionişti, elita oricărei unităţi de infanterie. Adesea, a te tîrî pînă în faţa liniilor inamice, înaintea grosului trupei, se dovedea o misiune sinucigaşă. Şi totuşi, iată că ajunseseră aici, fără însă să poată face nimic pînă cînd nu avea să fie lansat ultimul atac. Atunci aveau să sară în tranşeele israeliene, folosindu-şi din plin pistoalele şi cuţitele. Dar dacă ar fi trimis mai întîi acele încărcături explozive...

Dobkin sări şi trecu în fugă pe lîngă cei doi arabi uluiţi, care făcură stînga împrejur şi, stînd cu spatele sprijinit de pantă şi cu picioarele înfipte în nămolul şi nisipurile mişcătoare, îşi ridicară armele AK-47 şi traseră. Reculul armelor automate îi făcu să se cutremure din tot corpul şi, pierzîndu-şi echilibrul, alunecară în josul taluzului, îndepărtînd crusta vremurilor şi dînd la iveală construcţia iniţială din cărămidă.

Dobkin se aruncă, pur şi simplu, înainte. Auzi explozia şi vîjîitul gloanţelor care trecură pe lîngă el. Ajunse din nou cu picioarele pe pămînt şi sări încă o dată. Atinse cu călcîiele tufele de ricin şi picioarele i se înfundară în pămîntul moale de pe malul fluviului. Plonjă din nou ca un scafandru şi pluti în aer.

În urma lui se zăreau trasoare verzi zburînd ca nişte arce luminoase. Părea că se strecoară prin şi pe sub ucigătoarele degete lungi şi verzi. Părea că pluteşte în aer de o veşnicie. Deasupra lui se întindea cerul albastru şi înstelat al Mesopotamiei. Apoi linia crestei rămase în urmă, întunecată, iar dedesubt se întindea Eufratul strălucitor. După aceea, cînd sări din nou, văzu cîmpiile mlăştinoase şi apoi din nou cerul. Cu coada ochiului zări luminile verzi fosforescente, asemenea unor raze mortale dintr-un film ştiinţifico-fantastic, care se apropiau tot mai mult, pe măsură ce sunetele sacadate ale armelor creşteau în intensi-

tate. Se întrebă de ce nu cade, de ce părea suspendat deasupra fluviului. Apoi o lumină verde, ascuțită îl lovi, provocîndu-i o durere înfiorătoare, și totul își reluă cursul normal, ca și cum tocmai se trezise dintr-un vis. Auzi un pleoscăit și fu acoperit de apele noroioase ale fluviului.

Hausner își dădu seama că nu avea cum să se întoarcă în interiorul pozițiilor israeliene. Terenul era prea deschis, iar trăgătorul arab își stabilise acum o poziție convenabilă. Și totuși, din punctul unde se afla, Hausner nu putea să tragă decît înainte, neavînd cum să folosească luneta. În plus, consumase aproape toată muniția.

Un glonte îi zbură tocul pantofului, iar piciorul îi zvîcni spasmodic. Înjură în clipa în care își înălță capul. Începu să urmărească prin lunetă, dar arabul se ascunsese în groapa sa, devenind invizibil. Grupul de infanteriști renunțase la gloanțele trasoare și începuse să tragă în direcția în care se afla el. Hausner îl văzu pe camaradul pușcașului traversînd terenul către grupul de infanteriști. Trase, și Safar se prăbuși, punîndu-și mîna într-o parte.

Murad trase, iar Hausner simți o înțepătură în ureche. Își îndreptă arma spre trăgătorul de elită și trase în clipa în care silueta lui dispărea în adîncitură. Simți ceva umed și cald pe ureche și se culcă pe spate în groapa puțin adîncă. Se gîndi, în grabă, irațional, la Miriam.

Se săturase. Nu reușea nimic și simțea că, de-o parte și de alta, așbalii înaintau spre creastă. Strigă înapoi, acoperind zgomotul gloanțelor:

– Haber! Nu-i răspunse nimeni. Strigă din nou: Haber!

Ea privi în sus. Ținea încă în poală capul însîngerat al lui Brin. Își aminti că Hausner fusese acolo cu cîteva minute mai devreme, dar nu știa ce se alesese de el. Îl auzi strigînd din nou, dar nu-i răspunse.

Hausner își sfîșie cămașa și o înfășură în jurul lunetei. Întoarse pușca și o apucă de amortizorul roșu. Se sculă și, ridicînd arma deasupra capului, o aruncă în sus, peste marginea

ruinelor turnului de pază de deasupra capului lui. Aceasta căzu la mică distanță de Naomi Haber, în praf. Ea auzi zgomotul și înțelese instinctiv despre ce era vorba și ce trebuia să facă. Își lăsă în jos capul și sărută fruntea zdrobită a lui Brin.

Ordinul pentru aplicarea măsurilor defensive de ultim moment făcuse înconjurul perimetrului defensiv, iar operațiunile pregătite cu atîta migală se declanșară. Aveau să testeze acum toate șiretlicurile și inovațiile care li se păruseră atît de inspirate și eficiente în timpul zilei, iar întunericul îi făcea pe mulți să se îndoiască de reușita lor.

Vocea unui arab striga cu putere undeva la vreo sută de metri de promontoriul nordic:

– Aici! E o breșă în linia defensivă! Aici! Aici! Urmați-mă!

Două grupuri de așbali, cuprinzînd optsprezece oameni, se îndreptară într-acolo, atacînd în sus, pe urmele vocii călăuzitoare. Nimeni nu trăgea în ei. Se apropiară pînă la cincizeci de metri de zona aparent părăsită a întăriturilor. În cîteva secunde aveau să ajungă înăuntru, bătălia fiind practic încheiată.

Vocea strigă din nou:

– Aici! Repede! Sus!

Poate că așbalii remarcaseră printre zgomotele armelor că vocea avea o ușoară nuanță artificială și că accentul palestinian nu era tocmai perfect, dar nu reacționară în nici un fel. Probabil, își spuseră ei, unul dintre comandanți folosea un corn de taur. Continuară să înainteze după vocea care se afla atît de aproape de defensiva israeliană.

Ibrahim Arif stătea într-un mic adăpost săpat în întăriturile israeliene și striga din nou în microfonul PA:

– ACUM, SUS ŞI GATA!

Boxa PA, aflată la treizeci de metri în fața parapetelor, îi chema pe așbali la atac.

– ACUM, SUS ŞI GATA! STRIGAŢI! STRIGAŢI! MOARTE ISRAELULUI!

Aşbalii rămaseră drepţi, apoi alergară înainte, strigînd:

– MOARTE ISRAELULUI!

Kaplan, care ieşise din infirmerie, Marcus şi Rebecca Livni, o stenografă care tocmai primise un AK-47, deschiseră focul. Fiecare trase cîte şaizeci de gloanţe în rîndurile aşbalilor.

Aceştia rămaseră uluiţi şi încremeniţi în bătaia puştilor. Proiectilele de 7,62 mm îi secerară, iar ei se prăbuşiră unul peste altul asemenea unor piese de domino. Era prima lor mare pierdere de pînă acum şi ea lăsa un gol imens în atacul frontal.

Esther Aronson se rugase de toţi cei pe care îi întîlnise pe întuneric să o asculte. Burg îi spusese să ceară, să împrumute sau să fure. Prima variantă nu fu eficientă. Fiecare dintre cei de acolo era mult prea preocupat de propria-i supravieţuire pentru a se mai gîndi la problemele strategice pe care le-ar pune un atac pe la spate. Toată lumea care o asculta era de acord cu ea şi atît. Îl căută disperată pe Hausner, căci un simplu ordin al lui i-ar fi dat lucrurile de care avea nevoie. Dar nimeni nu ştia unde e. Dispăruse, probabil că murise.

Văzu şi auzi şiretlicul cu boxa PA şi înţelese că ultimele manevre disperate fuseseră declanşate. Pe panta vestică nici pomeneală de aşa ceva. Avea nevoie de arme. Alergă către punctul unde Rebecca şi Marcus ieşeau cu precauţie dintre întăriturile, pentru a recupera armele aşbalilor măcelăriţi. Kaplan îi acoperea. Esther Aronson trecu pe lîngă Kaplan, se avîntă peste tranşee şi peste întărituri şi îşi dădu drumul printre ţepuşele din şanţuri, depăşindu-i în goană pe Rebecca şi Marcus care o priviră surprinşi.

– Îmi pare rău, strigă ea, am nevoie de arme pentru coasta de vest. Sîntem atacaţi. Umblă cu repeziciune printre cadavre şi printre răniţi, desprinzînd cu iuţeală şi abilitate cartuşierele care erau pline cu muniţie, şi apucă armele AK-47 pe întuneric, găsindu-le mai mult datorită ţevilor lor încinse. O ardeau mîinile şi tot trupul, pe măsură ce şi le atîrna una cîte una de umăr.

Marcus şi Livni alergaseră să o ajute. Marcus striga încontinuu, avertizînd-o să nu dea peste oameni vii, dar Esther parcă nici nu-l auzea. Marcus împuşcă pe cineva care părea că se întinde după armă în clipa în care aceasta îi fusese luată.

Aronson strigă: „Mulţumesc!" şi dispăru peste întărituri, fugind cu acea povară incredibilă.

Marcus şi Livni adunară repede restul armelor, sub acoperirea lui Kaplan care veghea cu puşca sa AK-47. Boxa PA striga:

– ÎNAPOI, ÎNAPOI! FERIŢI-VĂ! EVREII SÎNT BINE ÎNARMAŢI AICI.

Aşbalii păstrară distanţa.

Naomi Haber încărcă din nou puşca M-14 şi începu să privească prin lunetă. Întreaga coastă era plină de aşbali, care se tîrau şi se ascundeau. Cercetă zona din dreptul ei şi îl văzu pe Hausner stînd foarte liniştit în ascunzişul său. Oare fusese lovit? Nu-şi dădea seama. Pentru a arunca puşca de la o asemenea distanţă trebuia să se ridice în picioare. Probabil că trăgătorul de elită al arabilor îl ochise.

Un glonţ trecu razant pe lîngă mîna ei dreaptă, atingîndu-i încheieturile degetelor. Ţipă de durere şi fu cît pe-aci să scape puşca. Se lipi de zidul de pămînt pînă cînd îi trecu primul şoc. Îşi linse rana ca un animal şi i se păru că durerea i se atenuează. Ştia că cel care fusese la un pas s-o omoare îi ucisese iubitul. Mai ştia că din acest motiv, mai presus decît din oricare altul, el trebuia să moară. Se ridică încet şi privi cu atenţie peste peretele de pămînt.

Murad înţelese că Safar murise. Safar, prietenul său din copilărie. Singurul lui prieten adevărat. Iubitul său. Îl omorîse evreul acela. Oare îl lovise pe evreu cînd acesta aruncase puşca? Aceasta se stricase, desigur. În mîinile cui căzuse? Cercetă cu atenţie regiunea dintre groapa lui Hausner şi promontoriul trăgătorului de elită. Acum pericolul venea dinspre promonto-

riu, dar parcă nu putea să-şi desprindă ochii de locul unde îl văzuse pe evreul ăla blestemat.

Haber cercetă cu atenţie, încet, în timp ce inspiră adînc. Văzu tot corpul trăgătorului întins pieziş faţă de ea, la vreo optzeci de metri depărtare. O împuşcătură către zona capului ar fi distrus probabil şi luneta, dar un foc îndreptat spre spatele acestuia avea mai multe şanse de reuşită. Ţinti către spatele acestuia şi trase de două ori.

De-a lungul perimetrului israelienii instalau manechine a căror confecţionare le luase atîta timp. Pe măsură ce erau înălţate, acestea atrăgeau focurile de armă, erau dărîmate şi ridicate la loc.

Vreo zece bărbaţi şi femei neînarmaţi ţineau în mîini tuburi de spray aerosol şi aprindeau vaporii scoşi de acestea în reprize scurte care simulau focurile de armă. Arabii trăgeau în direcţia acestor lumini pe care le vedeau acum pe toată lungimea crestei. Totodată, în închipuirea lor, numărul puştilor capturate de israelieni crescuse simţitor.

Între timp, adevăratele puşti AK-47, care tocmai fuseseră capturate împreună cu suficientă muniţie, începură să fie puse în funcţiune.

Două femei neînarmate, care îşi petrecuseră ultima jumătate de ceas înregistrînd pe casete zgomotele luptei, folosindu-se de cele douăzeci şi patru de casetofoane, ce trebuia să fie utilizate în cadrul misiunii de pace, începură să amplaseze aceste aparate în diverse părţi ale liniei defensive, apăsînd butoanele de playback. Volumul zgomotului armelor din tabăra israeliană păru să crească şi mai mult.

Lucrurile începeau să meargă din nou ca pe roate. La postul de comandă şi observaţie unde se afla Burg soseau iar alergători aducînd mesaje şi cerînd ordine, pe care Burg li le dădea ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa. Se părea că măsurile defensive

de ultim moment îşi făceau efectul, iar moralul oamenilor creştea. Dar Burg ştia că încă se aflau pe muchie de cuţit.

Esther Aronson mergea, poticnindu-se pe întuneric, spre coasta de vest. Striga, dar nimeni nu părea să o audă.

Uimiţi iniţial de atacul de unul singur al lui Dobkin, aşbalii se opriseră pentru un timp, dar, în cele din urmă, începură să se tîrască din nou în sus, către vîrful dealului, pe care îl vedeau pe fundalul cerului întunecat şi plin de stele, la mai puţin de cincizeci de metri. Comandantului lor, Sayid Talib, nu-i venea să creadă că lucrurile mergeau aşa de uşor. Cu excepţia unui pistol care trăgea intermitent înspre ei, nimeni nu părea să se afle pe creastă. Dar n-avea să dureze o veşnicie. Striga la oamenii săi, cerîndu-le să se mişte mai repede. Fusese convins că e o misiune sinucigaşă atît pentru el, cît şi pentru cei patruzeci de oameni ai săi, însă Ahmed Rish îl liniştise, spunîndu-i o poveste despre un general britanic care îşi purtase armatele pe o pantă şi mai abruptă, cucerind apoi Canada pentru Anglia. Şi era adevărat. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la un atac pe partea asta.

Pe măsură ce urca, faţa lui Talib se înroşea. Abia aştepta să ajungă printre evrei. Îşi atinse chipul pe jumătate mutilat. Cînd locuise la Paris, primise o scrisoare de la ministrul francez al imigraţiei. O deschisese pentru a descoperi că venea, de fapt, de la Mivtzan Elohim. Neglijenţa asta îl costase scump, pierzîndu-şi jumătate din faţă, întreaga lui viaţă ulterioară fiind modificată. Femeile lăsau să le scape un mic ţipăt cînd vedeau ce rămăsese din chipul său cîndva frumos. Chiar şi bărbaţii întorceau privirea.

Talib se ruga să-l găsească pe Isaac Burg în viaţă. Dintre toate modalităţile de tortură la care se gîndise, se hotărîse, în cele din urmă, să îl jupoaie de viu, considerînd-o drept o pedeapsă demnă de şeful lui Mivtzan Elohim. Avea să-i sfîşie pielea timp de o zi, poate chiar mai mult, aruncînd-o apoi cîinilor, în faţa lui

Burg. Privi în sus. Se aflau la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de vîrf.

McClure îşi încărcă pistolul cu şase gloanţe. Se întoarse către Richardson, care stătea în picioare foarte calm.

– Cum se spune „duceţi-mă la consulatul american" în arabă?

– Ar fi trebuit să îl întrebi pe Hausner, ieri, chestia asta.

– Deci, nu ştii limba arabă?

– Nu. De ce aş şti-o?

– Habar n-am. Aşa credeam.

Se aplecă în afara gropii şi privi în josul pantei. Îi vedea pe oameni tîrîndu-se ca nişte şopîrle prin beznă. Ţinti către unul şi trase.

Miriam Bernstein şi Ariel Weizman o găsiră pe Esther Aronson tîrîndu-se. Luară cele opt AK-47 şi muniţia, fără nici o formalitate şi alergară de-a lungul perimetrului lung de vreo jumătate de kilometru, îndreptîndu-se în direcţii opuse. Lăsară în dreptul fiecărei poziţii cîte o armă şi muniţia necesară, dar Bernstein nu văzu groapa lui McClure. Se opri la capătul sudic al perimetrului, avînd în mînă o AK-47. O tînără din grupul aşbalilor se ridică pe terenul plat şi rămase în picioare cu arma atîmată de umăr. O văzu pe Bernstein şi îşi puse puşca în poziţie de tragere, încet şi cu atenţie.

Bernstein nu ştia cum se foloseşte o AK-47 şi nici dacă voia să o utilizeze. Era trasă siguranţa? Era încărcată? Trebuia să tragă cocoşul? Probabil că fostul proprietar făcuse toate cele necesare, pregătind-o pentru atac, dar ea nu se gîndi la lucrurile astea. Tot ce ştia cu siguranţă era că puşca trebuia să aibă un trăgaci. Îl găsi şi ezită.

Tînăra trase o rafală direct spre ea.

Miriam văzu scînteile şi acestea o orbiră. Se gîndi la o zi cu soare strălucitor petrecută într-o cafenea din Ierusalim. Un tînăr infanterist îi povestea cum, undeva pe înălţimile Golan, îi ieşise în faţă un arab şi începuse să tragă în el cu un pistol automat,

de la cîțiva metri. Tînărul se aflase în dreptul unui copac din care gloanțele făceau să se desprindă așchii de lemn ce îl loveau în cap, peste gît și pe spate. Apoi arabul dispăruse. Infanteristul spusese:

– În ziua aceea am avut un înger păzitor în față.

Bernstein auzi o altă explozie, iar arma automată începu să se zgîlțîie în mîinile ei. Tînăra păru că sare pe spate, peste marginea crestei.

Miriam Bernstein căzu în genunchi și își acoperi fața.

În Concorde Yaakov Leiber stătea și se uita la un film american de război. Îl mai văzuse o dată în cursul după-amiezii și își luase notițe. Proiectorul era fixat la comanda „derulare rapidă". Cînd apărea o scenă cu zgomote ale războiului real, revenea la viteza normală și dădea volumul la maxim, iar microfoanele instalate pe linia defensivă reproduceau sunetele puternice ale unei mitraliere grele. Zvonurile cu privire la această armă se răspîndiseră cu iuțeală prin tabăra așbalilor din momentul în care Muhammad Assad fusese eliberat de israelieni. După toate aparențele, înainte de a fi executat pentru trădare, Assad apucase să le spună paznicilor săi numeroase povești despre forța israelienilor.

Așbalii șovăiau. De-a lungul întregii linii defensive israeliene străluceau acum focurile armelor, însoțite de zgomote tot mai puternice care se răspîndeau pe toată panta. Sunetele armelor mici erau acoperite de cel al mitralierei grele. Israelienii păreau să aibă mai multe arme decît oameni, iar luptătorii așbali simțeau înfrîngerea în aer. Începură să arunce priviri pline de îngrijorare spre comandanții lor.

Naomi Haber privi cum trupul lunetistului arab zvîcnește. Se cutremură la gîndul că îl împușcase pe omul acela cu două gloanțe. Strigă, încercînd să păstreze un ton egal:

– Domnule Hausner, l-am terminat. O să vă acopăr. Privi în jos, către trupul nemişcat al lui Hausner. Domnule Hausner! L-am terminat! O să...

Văzu braţul acestuia mişcîndu-se încet a salut. Întoarse puşca spre pantă şi începu să tragă la ţintă. Ţinte mobile aflate la vreo optzeci de metri. Foc! Lovit! Ţintă nemişcată la nouăzeci de metri. Foc! Lovit! De la dreapta la stînga. Foc! Ratat. Să fixăm distanţa. Aceeaşi ţintă. Foc! Lovit. Următoarea ţintă.

Hausner încercă să se cațere, folosindu-se de mîini şi de picioare, pe muchiile şi colţurile turnului de pază, dar nu reuşi. O luă spre dreapta sa, acolo unde panta era mai domoală, şi porni să o urce în fugă. Auzea, în faţă, dar mai spre stînga, sunetul puştii M-14 trăgînd iar şi iar. În faţa lui se ridicau întăriturile israeliene. Acolo n-ar fi trebuit să se afle nimeni, căci întreaga zonă era acoperită de M-14. Totuşi, văzu un număr foarte mare de scîntei care se aprindeau de-a lungul perimetrului defensiv. De unde dracu' făcuseră rost de atîtea puşti? Sau erau toate doar tuburi cu aerosol? În faţa lui se aprinseră cîteva scîntei, şi, auzind gloanţele care trecură vîjîindu-i pe lîngă urechi, îşi dădu seama că nu erau tuburi cu aerosol. Din spate se auziră gloanţe. Strigă din toate puterile, acoperind zgomotul puştilor:

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi focul. Hausner! Hausner!

Sub el, nisipul alunecă, iar el se prăvăli şi se împiedică, ajungînd direct în faţa puştilor israeliene, strigînd cît îl ţineau puterile, după ce reuşi să-şi tragă răsuflarea. Apoi ajunse într-o tranşee. Un tînăr şi o tînără, amîndoi avînd cîte o puşcă AK-47 în mînă, priviră în jos către el plini de curiozitate. Hausner se ridică în picioare.

– Sînteţi cei mai slabi trăgători pe care i-am văzut vreodată.

– Norocul dumneavoastră, spuse fata.

Luptătorii neînarmaţi începură să împingă mormanele de pietre şi pămînt. Bucăţile grele se prăvăliră peste pantă,

sfărîmînd crusta întărită pe măsură ce înaintau şi luînd cu ele tot mai mult pămînt, căpătînd o forţă tot mai mare. Fragmentele de pămînt pătrunseră în rîndurile arabilor, rupînd picioarele şi coastele celor pe care îi loveau.

Deodată, în clipa în care fitilurile cocteilurilor Molotov fură aprinse, linia defensivă israeliană fu luminată de o mulţime de flăcări asemănătoare unor torţe. Încărcăturile incendiare îşi începură zborul arcuit, căzînd apoi printre aşbali. Pentru a fi siguri că în clipa impactului făceau explozie, israelienii legau jumătăţi de cărămizi de fiecare sticlă, folosind bucăţi de cîrpă. Borcanele şi sticlele se spărgeau şi kerosenul sau napalmul, încă şi mai periculos, se aprindeau, împrăştiind flăcări peste tot.

Pentru distanţele mai mari foloseau, în loc de praştii, sutienele. Coasta dealului era luminată de flăcări, iar tirul israelienilor deveni mai precis, căci aşbalii stăteau în lumina flăcărilor.

Aşbalii fură năuciţi şi începură să îşi piardă cumpătul. Cîţiva fugiră către zonele mai întunecate, unde să nu îi dea de gol kerosenul aprins. Din cînd în cînd cîte un om era împroşcat de combustibilul în flăcări, iar strigătele lui acopereau, preţ de o clipă, zgomotele infernale ale bătăliei.

Ultimele capcane care fuseseră evitate pînă atunci se umplură în curînd. Vreo şase tineri urlau, dîndu-şi încet-încet sufletul în clipa în care, zbătîndu-se ca să scape, parii ascuţiţi le pătrundeau şi mai adînc în spate, în stomac, în gît şi în organele genitale.

Geniştii, care făceau pe morţii imediat sub întăriturile israeliene, ştiau că erau cu adevărat pierduţi. Cîţiva dintre oamenii lor fuseseră ucişi chiar de focul propriei armate, iar şansele unui atac împotriva poziţiilor israeliene se micşorau. Aproape că erau prinşi în gura lupului, iar instrucţia lor îi pregătise pentru orice fel de situaţie. Se rostogoleau încet-încet, în josul pantei, parcurgînd astfel cîţiva metri şi oprindu-se apoi pentru a se preface din nou morţi. Ştiau că atenţia apărătorilor

era îndreptată în altă parte. Se apropiau metru cu metru de grosul trupelor. Mişcările erau lente şi chinuitoare şi aproape toţi fură loviţi măcar o dată. Totuşi, în cele din urmă, jumătate din echipa de elită a luptătorilor reuşi să ajungă înapoi. Oricum, nu erau nici acum în afara pericolului.

Pe panta vestică lupta se încheiase în mai puţin de un minut, după ce prima armă AK-47 a israelienilor deschisese focul. Cocteilurile Molotov incendiară toată linia tufelor de ricin din vale, luminînd siluetele arabilor care se tîrau în sus. Panta fusese apoi „curăţată" de focul armelor AK-47 şi de bucăţile de pămînt aruncate în josul terenului abrupt, dar lipsit de denivelări şi obstacole. Taluzul era la fel de inexpugnabil ca în urmă cu douăzeci şi cinci de secole, atunci cînd Darius îl văzuse pentru prima oară sau cînd Alexandru îl apărase cu succes cîţiva ani mai tîrziu. Cei mai mulţi fură ucişi imediat, iar ceilalţi fură îngropaţi în tufele de ricin de dedesubt. Puţinii care căzură în Eufrat nu ştiau să înoate, ca cei mai mulţi dintre arabi, aşa că se înecară în apele mîloase ale fluviului.

Sayid Talib, care uitase deja visurile sale de răzbunare împotriva lui Isaac Burg, alerga, strigînd, prin tufele cuprinse de flăcări. Durerea sfîşietoare, provocată de cele două gloanţe care îl nimeriseră, aproape că îl făcea să-şi piardă cunoştinţa. Se poticni, se tîrî şi, în cele din urmă, văzu apele Eufratului sub el. Învăţase să înoate în Europa, aşa că se lăsă purtat de fluviu spre sud. Cîţiva dintre oamenii lui se agitară şi strigară în jurul lui, apoi se înecară. Îşi spuse că, probabil, era singurul supravieţuitor.

Hausner se duse la Burg, care stătea în picioare la postul de comandă şi observaţie.

– Ori eşti cel mai bun comandant de la Alexandru cel Mare încoace, ori ai avut intuiţia de a rămîne aici fără să faci nimic.

Burg fu surprins să vadă că Hausner trăia, dar nu spuse nimic în sensul acesta.

– Un pic din amîndouă, probabil. Văzu că Hausner avea pieptul dezgolit şi îi lipseau amîndoi pantofii. Pe faţă avea o pată de sînge coagulat. Unde naiba ai fost?

– În josul pantei. Se urcă pe vîrful movilei şi privi către perimetru. Brin a fost ucis de un trăgător de elită.

– Aşa. Burg îşi aprinse pipa care stătuse pînă atunci stinsă într-un colţ al gurii. Avem multe pierderi. Mă tem că cei din avanposturi sînt morţi cu toţii.

– Şi eu cred la fel, zise Hausner.

Din direcţia pantei de vest se apropiau două fete. Fiecare avea mai multe puşti atîrnate pe umăr. Una din ele era Esther Aronson.

– Acolo s-a terminat. Nu avem nici o pierdere, deşi cineva lipseşte, zise ea.

– V-aţi descurcat excelent, spuse Burg.

– Cred că am putea folosi armele astea pe coasta estică, adăugă fata.

– Da, spuse Burg. Cine a dispărut?

– Miriam Bernstein. O caută.

Hausner nu păru să reacţioneze.

Cele două tinere dispărură grăbite în întuneric.

Hausner întinse o mînă.

– Dă-mi să trag şi eu o dată din porcăria asta.

Burg îi dădu pipa.

– Să fi fost un miracol?

– Nu merge, zise Hausner.

Îi tremurau mîinile.

– De ce nu?

– N-am auzit vocea Domnului.

– *Tu* trebuia s-o auzi? Numai *tu*?

– Da.

Burg începu să rîdă. Hausner îi dădu pipa înapoi.

– Dobkin?

Burg ridică din umeri.

– Chiar că ar fi o minune să mai fie în viaţă.

– Aşa e. Ascultă... o să mă duc pe coasta de vest.

– Nu mai e nevoie. Totul s-a terminat acolo.
– Nu-mi spune mie cum să conduc lupta, Burg.
Sări de pe movilă şi se îndreptă grăbit spre vest.
Burg privi uimit în urma lui.

Ibrahim Arif continua să vorbească într-un microfon, ridicînd vocea pentru a acoperi zgomotele luptei, încercînd totodată ca tonul său să rămînă batjocoritor.

– Mergeţi acasă, copilaşi. Aţi fost chelfăniţi binişor. Acum duceţi-vă acasă şi ascundeţi-vă. Salem Hamadi! Mă auzi? Du-te şi te culcă acasă cu tînărul tău prieten. Pe cine ai ales săptămîna asta? Pe Ali? Pe Abdel? Sau pe Salman? Ori poate este Abdullah? Aşa zicea Muhammad Assad, că săptămîna asta faci dragoste cu Abdullah.

Arif continuă să-i ia astfel în derîdere pe un ton de jelanie, straniu pentru arabi. Inima îi zvîcnea în piept, iar gura, deja uscată din cauza setei, avea un gust sălciu. De cuţitul lui Rish nu îl despărţea decît mîna asta de evrei care rămîneau din nou fără muniţie. Şi chiar dacă, printr-o minune a lui Allah, ar fi scăpat cu viaţă din toată tărăşenie asta, cei pe care îi numise fraţii şi surorile lui aveau să-l urmărească toată viaţa, urîndu-l şi mai mult pentru noua lui trădare. Dar la asta avea să se gîndească abia în ziua următoare. Pentru moment, trebuia să aibă grijă să se ferească din calea lui Rish şi să îndeplinească ordinele lui Hausner.

– Sau poate că în seara asta ţi-ai ales o cămilă sau un măgar? Salem? Ori, poate, pe domnul şi stăpînul tău, Ahmed Rish?

În confuzia şi disperarea lor, tinerii aşbali începură să îi răspundă. Doi dintre ei se ridicară şi porniră spre creastă, dar fură doborîţi. Unii îşi ţineau mîinile pe trăgaciul armei la fel cum un om aflat într-o situaţie disperată îşi încleştează pumnii, iar ţevile armelor se supraîncălzeau şi făceau explozie.

Ahmed Rish se chirci la pămînt într-unul din şanţuri, cu radiooperatorul său. La cîţiva metri distanţă şedea Salem Hamadi. Acesta părea că plînge ori se roagă pe întuneric, ori, pur şi simplu, murmura cuvinte de neînţeles. Rish îl strigă:

– Scoală-te! Trebuie să facem un ultim efort. Probabil că nu mai au prea multă muniție. Luna nu a răsărit încă. Încă un efort. Hai! Trebuie să conducem chiar noi lupta.

Hamadi se ridică în picioare și înaintă alături de Rish. Majoritatea aşbălilor care se mai aflau în viață îl urmară mecanic.

Asupra atacatorilor care mergeau tot mai greu ploua cu cocteiluri Molotov, iar gloanțele le răreau și mai mult rîndurile. Bucățile de pămînt le rupeau picioarele sau le acopereau trupurile întinse la pămînt. În cele din urmă, strigătul de retragere se auzi tot mai tare și mai clar din ultimele rînduri ale arabilor.

– Înapoi! Înapoi! Totul s-a sfîrșit! Întoarceți-vă!

Stînd lîngă colibă, Abdel Jabari vorbi autoritar în microfonul stației:

– Înapoi! Înapoi! Totul s-a sfîrșit! Întoarceți-vă înapoi! Difuzorul stației, care, printr-o minune, nu fusese distrus, se auzea din incinta postului de observație numărul 2. Înapoi! Înapoi!

Deborah Gideon fuse trezită de sunet, își șterse pămîntul de pe față și privi în sus din groapa în care se afla. Pe cer, chiar deasupra ei, se vedea un grup extraordinar de stele strălucitoare alb-albăstrii. Auzi pași trecînd în fugă prin apropiere, îndreptîndu-se spre poala dealului. Închise ochii cînd pe deasupra ei trecu o siluetă care acoperi imaginea stelelor de pe cer.

– Înapoi! strigă Jabari.

Deși tinerii aşbali știau că nu era decît încă un truc, se prefăcură că îl cred și respectară ordinul de retragere rostit de vocea aceea puternică. O altă voce, la fel de puternică și irezistibilă, vocea lui Ahmed Rish (sau era încă o păcăleală) le ordonă să înainteze. Vocea strigă în întuneric și deveni aproape neinteligibilă în difuzoarele puținelor radiouri de campanie care mai funcționau.

– Înainte! La atac! După mine!

Dar cealaltă voce, aflată mai departe în josul coastei, continua să strige:

– Înapoi! Întoarceți-vă înapoi!

Firește, era mult mai ușor să o iei în jos decît în sus, fiind totodată și mai puțin periculos. De fapt, focul israelienilor părea să scadă în intensitate, ca și cum așteptau să vadă cum se vor termina lucrurile. Semnificația acestui gest fu limpede pentru așbali. Israelienii păreau să le spună: „Nu mai sînteți prinși ca într-o capcană pe această coastă. Ușa din spate e deschisă."

Înspre centrul liniei defensive din partea estică, la douăzeci de metri mai în spate, se aflau Peter Kahn și David Becker, stînd în preajma uriașei sticle de azot. La gura ei fusese atașată o bară telescopică desprinsă de la dispozitivele roții din botul avionului. La capătul barei se balansa un scaun luat din Concorde, iar pe el se afla un cauciuc de la roțile din față. Kahn dădu semnalul, iar Becker puse un băț de chibrit pe cauciucul și pe scaunul umezite cu kerosen care se aprinseră imediat. Kahn deschise ușor valva de presiune, iar azotul pătrunse prin interiorul țevii goale, împingînd cu putere secțiunea telescopică a acesteia. Scaunul și roata fură azvîrlite în sus, peste parapet, asemenea unei înfricoșătoare imagini din Cartea lui Iezechiel. Lovită panta și sărită în sus din nou, împrăștiind scîntei și rostogolindu-se. Scaunul și roata săltară de cîteva ori pe pantă, ajungînd printre așbali.

Kahn și Becker strînseră la loc bara și legară încă un scaun și un cauciuc de ea. Aruncară din nou proiectilele aprinse, după care, așezînd un alt scaun și orientînd întregul dispozitiv către sud, traseră iarăși.

Așbalii se retraseseră, la început doar cîțiva dintre ei, apoi cu toții, inclusiv ofițerii și sergenții care mai rămaseseră în viață. Se mișcau repede, dar nu alergau și nu rupeau rîndurile într-o retragere neregulată. Luau cu ei răniții, atunci cînd puteau, dar pe cei morți sau pe moarte, îi lăsau uliilor și șacalilor. Răniții care nu erau ajutați de nimeni se tîrau și se rostogoleau în josul pantei.

Israelienii încetaseră focul chiar înainte ca ordinul în acest sens al lui Burg să fie transmis apărătorilor de către mesageri. Toată lumea înțelegea necesitatea unei linii sigure și neprimej-

dioase pentru retragerea aşbalilor. Din acest motiv, arabii erau totodată capabili să recupereze o parte din echipamentul militar, dar acesta părea un preţ mic ce trebuia plătit pentru încetarea atacului. Cei care acceptaseră tacit acest pact cu israelienii erau soldaţii de rînd, nu ofiţerii. Burg era conştient de importanţa acestui detaliu.

Se lăsă liniştea. O linişte care învăluia tot dealul şi se contopea cu întunericul, întinzîndu-se peste cîmpiile mlăştinoase şi peste dealurile înconjurătoare. Vîntul estic sufla, purtînd mirosul de kerosen şi cordită, acoperindu-i, fără deosebire, pe cei vii şi pe cei morţi cu o peliculă de praf fin. Pe măsură ce zgomotele se stinseră din auzul tuturor, fiecare înţelese că liniştea nu era, de fapt, decît o „surzenie" de după bătălie. Vîntul estic se făcea acum nu doar simţit, ci şi auzit, ducînd cu sine strigătele şi gemetele celor de pe coasta dealului. Şacalii începură să urle în noapte, asemenea unei mulţimi de romani care tocmai asistase la o luptă extraordinară între gladiatori, asemenea unei mulţimi fascinate de liniştea temporară care se lăsase, izbucnind apoi în aplauze şi strigăte de aprobare a măcelului.

Burg îşi privi ceasul. Toată povestea durase numai treizeci şi nouă de minute.

23.

Dobkin zăcea, sîngerînd, pe malul vestic al Eufratului. Auzi că pe deal se lăsase liniştea şi se întrebă care era semnificaţia ei. Existau doar două variante, fireşte. Încercă să rememoreze sunetele ultimelor cincisprezece minute, pe care le interpretă folosindu-se de îndelungata sa experienţă de combatant, dar durerea pe care o simţea în coapsă nu-i dădea pace şi îi tulbura gîndurile. Totuşi, era sigur că, în cazul unui triumf al arabilor, ar auzi strigătul de victorie al acestora. Ascultă cu atenţie, ignorînd durerea. Nimic. Tăcere. Se lăsă purtat spre inconştienţă de durere şi oboseală.

Hausner o găsi lîngă extremitatea sudică a coastei de vest. Privea peste creastă, cu ochii aţintiţi spre fluviu. În mînă ţinea o puşcă. Hausner rămase la cîţiva metri depărtare, privindu-i profilul în lumina reflectată de fluviu.

– Ai omorît pe cineva.

Ea îşi întoarse brusc capul.

– Eu... dar eşti sănătos. Eşti sănătos.

Lăsă să-i cadă arma şi se întoarse spre el.

El păru să ezite. Una era să faci dragoste şi alta să arăţi afecţiune în dimineaţa următoare. Acest din urmă lucru implica o angajare mai profundă, iar el nu ştia dacă e pregătit pentru aşa ceva.

– Ai fost dată dispărută.

Şi ea ezită.

– Sînt aici. Nu am dispărut.

Rîse încetişor, un rîs nervos.

– Şi eu la fel, zise Hausner cu o nuanţă de neîncredere. Am reuşit.

– Am omorît o fată.

– Toţi cei care trag cu puşca pentru prima dată într-o bătălie se gîndesc că au omorît pe cineva.

– Nu, eu chiar am făcut-o. S-a prăbuşit pe pantă.

– Poate că doar ai atins-o puţin şi a luat-o la fugă.

– Nu, cred că am lovit-o în piept.

– Prostii. Dar el ştia că nu e aşa şi se simţea tentat să-i spună: Bravo, Miriam. Bine ai venit în clubul nostru. Dar nu fu în stare să o facă. Ai tras cu puşca şi ţi s-a părut că ai omorît pe cineva. Ai auzit-o ţipînd?

– Nu... nu ştiu. S-a întîmplat...

– Vino cu mine. Trebuie să mă întorc.

Ea ridică arma şi îl urmă. Ar fi vrut să spună ceva obişnuit, un „mulţumesc", de pildă. Însă zise:

– Te iubesc!... Te iubesc! repetă ea, mai tare.

El se opri, fără să se întoarcă. Ştia că nu poate face faţă. Era mai convins decît oricînd de acest lucru. Dar poate că nici ei nu-i era dat să reuşească. Dacă ea ar muri, fără ca el să-i fi spus că o iubeşte, ar fi o tragedie. Dar, dacă ea ar trăi, acest „te iubesc" i-ar aduce şi mai multă nefericire. Porni din nou, auzind în urmă sunetele înfundate ale paşilor ei, care rămîneau tot mai departe.

Rabinul Levin îi îngrijea pe răniţi atît din punct de vedere spiritual, cît şi fizic. Ajută la transportarea răniţilor de pe linia defensivă pînă la colibă, apoi la îngrijirea rănilor. Părea el însuşi rănit, aşa plin de sînge cum era şi cu ochii adînciţi în orbite. În plus, mirosea ca un osuar.

După ce toţi răniţii fură adunaţi înăuntrul şi în preajma colibei, rabinul începu să îi treacă într-un carneţel. Adăugă răniţilor din prima noapte pe cei de acum şi făcu diverse însemnări referitoare la progresul înregistrat în vindecarea rănilor sau la inexistenţa acestuia. Tamir, la fel. Cei trei oameni ai lui Hausner – Rubin, mai bine, dar nu foarte; Jaffe, la fel; iar Kaplan sîngerează din nou. Despre Brin îi spuseseră că e mort,

din echipa inițială a lui Hausner rămînînd apți de luptă doar Marcus și Alpern. Ruth Mandel avea febră încă. Nici Daniel Jacoby, nici Rachel Baum, răniți împreună, nu era prea bine. Abel Geller, stewardul, zăcea sîngerînd la un pas de moarte pe podeaua colibei, uniforma lui albă căpătînd între timp o nuanță neverosimilă de roșu. Sîngele mai multor persoane se adunase într-un fel de baltă formată într-un ungher mai jos al străvechii podele de cărămidă și de cîte ori Levin călca prin ea se auzeau plescăituri. Mai erau alți șase răniți pe care nu îi știa din vedere, așa că îi identifică cu numere pînă ce avea să-și găsească timp să îi cunoască.

Rabinul avea nevoie de aer. Ieși, ca să asiste la un spectacol și mai sîngeros afară. Sprijinit de un perete al colibei zăcea mort Shimon Peled, asistentul ministrului de externe. Murise din cauza unui atac de cord, nu a rănii ușoare pe care o căpătase. I se spusese că nu e apt de luptă, dar insistase să i se dea o armă. Levin clătină din cap. În orele următoare multe gesturi stupide și ambiții absurde aveau să treacă drept acte de curaj. Găsi cîteva prosoape, acoperind cu unul din ele fața lui Peled. Ciudat obicei acesta al acoperirii chipurilor celor morți. Tot lîngă perete, și tot moarte, mai zăceau două tinere. Le așezâ trupurile într-o poziție mai odihnitoare, le închise ochii – alt obicei bizar, dacă stăteai să te gîndești puțin – și le acoperi și lor fețele cu prosoape. Mai tîrziu avea să afle și numele lor.

Cea mai mare pierdere o constituiau cei care se oferiseră voluntari pentru avanposturile de pe coastă. Rabinul le trecu numele în carnet. Deborah Gideon, Yigael Tekoah, Micah Goren, Hannah Shiloah, Reuben Taber și Leah Ilsar. Imediat cum își va găsi un minut liber va rosti o rugăciune pentru ei.

Și Hausner unde era? Se spusese despre el că e mort, dispărut și viu. Dar nici măcar Jacob Hausner nu putea fi toate aceste trei la un loc. Levin se întreba dacă fără el ar fi bine sau mai rău. Dar generalul Dobkin? Scăpase oare? Pentru Ben Dobkin trebuia să spună o rugăciune cu totul specială.

Cînd se întoarse în colibă, o văzu pe Beth Abrams prăbuşindu-se din cauza căldurii şi a duhoarei şi o duse afară. Ea îşi reveni încă înainte ca el să o aşeze jos şi insistă să se întoarcă la munca ei de îngrijire a răniţilor. Rabinul oftă, dar o lăsă să-şi vadă de treabă. Da, *avea* să fie o noapte lungă şi îngrozitoare. Rabinului îi trecu prin minte un gînd mai puţin ortodox. Dacă fiecare ar avea grijă de propria-i persoană, atunci toţi ar fi îngrijiţi de cineva. Nu prea suna a idee venită de la un rabin, însă lui îi plăcu. Respiră adînc şi reintră în colibă.

În noaptea aceasta israelienii nu mai sărbătoriseră nimic. Cu toate că reuşiseră o ispravă incredibilă, preţul ei era prea mare şi, în plus, ştiau că ce era mai rău urma să vină. Acum aveau să se facă simţite foamea şi setea. Răniţii consumau cantităţi mari de apă, iar strigătele şi gemetele lor se răspîndeau pe tot dealul, afectînd moralul celorlalţi.

Un grup porni în josul coastei, în căutarea unor arme abandonate. Alte trei echipe porniră spre avanposturi. Începură să plîngă şi să jelească atunci cînd fură aduse sus trupurile ciopîrţite ale lui Micah Goren şi Hannah Shiloah. Apoi, în aceeaşi colibă, fură adăugate cadavrele lui Reuben Taber şi Leah Ilsar, fiecare avînd cîte o gaură uriaşă în cap.

Din cînd în cînd, pe pantă se auzea cîte o împuşcătură. Cei de pe deal se făceau că nu aud, fără să poată totuşi trece cu vederea numărul tot mai mic al gemetelor arabilor lăsaţi pe cîmpul de luptă.

Pentru ridicarea moralului, israelienii aveau nevoie de un erou, şi îl găsiră imediat în persoana lui Yigael Tekoah. Acesta era deja erou – după cum se părea, unul mort – deoarece îşi riscase viaţa pentru a striga şi a-i avertiza. Cînd însă îl găsiră, avînd mai multe răni, dar nici una mortală, el deveni un adevărat erou în viaţă. Fu adus înapoi, în cadrul perimetrului. În scurtele momente în care ieşea din inconştienţă le povesti celor din jur ce făcuse pentru a o salva pe Deborah Gideon şi întrebă de ea. Fu asigurat că e teafără, iar un mesager porni imediat către grupurile de cercetare, relatîndu-le cele aflate de la Tekoah.

La avanpostul numărul 2 văzură locul unde stătuse întinsă în praf, dar nu o mai găsiră. O strigară şi o căutară prin întreaga zonă, dar, după cîte se părea, fusese luată prizonieră.

Jacob Hausner stătea împreună cu Burg pe promontoriu şi privea la luna plină care răsărea. Dacă era adevărat că luna plină tulbură minţile lunaticilor, atunci Ahmed Rish avea să urle în noaptea asta. Întreaga coastă deveni alb-albăstruie, iar măcelul deveni dintr-o dată vizibil.

– Pînă la apusul lunii cam asta e, zise Hausner.

Burg încuviinţă din cap. Următoarea perioadă de întuneric, dintre apusul lunii şi începutul zorilor, avea să dureze cam o oră şi jumătate. Se îndoia că Rish s-ar aventura într-un atac în acel moment, căci l-ar putea prinde răsăritul pe coastă şi asta ar însemna sfîrşitul lui şi al trupei sale.

– Poate că le-a ajuns, spuse el.

În aerul liniştit al nopţii se auzeau sunetele tulburătoare ale acţiunilor ce urmau operaţiunilor militare: gemetele şi plînsetele de durere, jelaniile, gîfîielile provocate de efort, paşii grei şi dezordonaţi ai oamenilor extenuaţi, vărsăturile şi, din cînd în cînd, cîte un sunet ce vestea o *coup de grâce* dată undeva, pe coastă.

Erau zgomote cu mult mai tulburătoare decît cele ale bătăliei care le prilejuise, îşi spuse Hausner. Privi trupul lui Nathan Brin, care nu fusese încă mutat din locul unde căzuse. Ar fi vrut să spună ceva sau să îl atingă pe cel mort, dar Naomi Haber, în sarcina căreia căzuse folosirea puştii cu lunetă, era în pragul isteriei. Puţinele sale resurse de compasiune puteau fi mult mai bine folosite pe seama celor vii, îşi spuse el. Îşi luă deci pe tăcute rămas-bun de la prietenul său care fusese întotdeauna un izvor de optimism şi forţă, apoi se apropie de tînără şi îi puse un braţ pe umăr. Îl mira capacitatea tinerilor de a se ataşa atît de repede unul de altul, dar, în acel moment, îşi aminti de situaţia în care se afla el.

– O doamnă la care ţin foarte mult a fost, de asemenea, constrînsă să ucidă pe cineva în noaptea asta. Este unul dintre pacifiştii de meserie, dar face faţă acestui moment.

Haber lăsă puşca jos.

– N-am nimic. Şi eu pot trece peste acest moment. Lasă-mă să-mi fac treaba.

Se şterse la ochi, apoi se întoarse la postul de pază.

Hausner se îndepărtă, începîndu-şi turul de unul singur în jurul perimetrului defensiv.

Pe măsură ce noaptea înainta, iar şocul se atenua, majoritatea apărătorilor reveniră la o stare de spirit mai naturală. Totul reîncepu să funcţioneze. Rezervele tot mai mici de apă şi muniţie fură distribuite, răniţilor li se acordă îngrijirea necesară, iar poziţiile defensive distruse fură reparate, acolo unde acest lucru era posibil.

După ce termină inspectarea punctelor de apărare, Hausner îl întîlni pe Burg şi amîndoi porniră spre carlinga avionului. Cînd intrară, îl găsiră pe Becker lucrînd aplecat deasupra radioului. Ţiuitul aparatului se auzea în toată cabina. Îl închise şi le spuse celor doi:

– Lear-ul ne bruiază încă. Probabil, nu va avea nevoie de realimentare pînă la ziuă.

– Bine, o să încercăm în timpul zilei. Hausner luă o duşcă dintr-o sticlă cu vin israelian dulce, care era raţia lui Becker. Se strîmbă. Nu vedea eticheta, dar ştia că nu era un Treckenbeerenauslese. Se aşeză în scaunul pentru catapultare, luă profilul psihologic al lui Rish de pe podea şi îl răsfoi absent. Unul dintre cei mai străluciţi psihiatri ai armatei spune aici că Rish ar putea fi tratat cu succes, dar nu precizează ce fel de tratament ar trebui folosit. Bănuiesc că se referă la decapitare. Îşi ridică privirea. Isaac, dacă ai fi Rish, ce-ai face acum?

Burg se roti în scaunul inginerului de zbor, stînd picior peste picior, trăgînd din pipă.

– Dacă aş fi paranoic, cred că aş dori atît de mult să mă răzbun, încît i-aş aduce pe nefericiţii ăia pe deal din nou.

– Dar oare ei *ar fi de acord*? întrebă Becker.

– Asta încercam să aflăm şi noi puţin mai înainte, spuse Hausner. Cred că Rish îi va convinge că sîntem terminaţi. Poate s-o facă. Acum au şi o prizonieră, şi orice va spune ea, Rish va folosi în avantajul său.

În carlingă se lăsă tăcerea. Fiecare dintre cei prezenţi încerca să şi-o imagineze pe Deborah Gideon în mîinile lui Ahmed Rish – dezbrăcată, brutalizată, chinuită... murind de una singură. Hausner spera că va scăpa de multe dureri mărturisindu-le ce ştia. Nu erau prea multe lucruri şi nici foarte importante pentru a merita să se lase torturată. Numai că el se temea că aveau să o chinuiască oricum, numai din plăcerea de a o face. Îi era greu să simtă vreun pic de furie împotriva lui Rish, în schimb, era cuprins de milă pentru tînăra prizonieră. Aşa cum Muhammad Assad ar confirma, numai un ipocrit ar fi fost mîhios pe Rish.

Folosind nişte tutun de-al lui Burg, Becker îşi răsuci o ţigară din hîrtia hărţii meteorologice. Îşi drese glasul şi rupse tăcerea.

– Acum ce şanse avem?

Hausner ştia că Becker e discret.

– Cam la fel. Apoi, ca şi cum ar fi gîndit cu voce tare, adăugă: Avem aproape treizeci de puşti, dar la fel de puţină muniţie pentru fiecare, ca şi înainte, adică vreo sută de gloanţe cred. Defensiva noastră a fost distrusă, şi nu avem nici apă, nici puterea de a o reconstrui. Ne-am folosit toate trucurile şi nu-i vom putea prosti folosindu-ne de două ori de aceleaşi manevre. Brin e mort şi s-ar putea ca bateriile lunetei să fie aproape gata. Oricum, puşca M-14 nu mai are decît zece gloanţe. Doi oameni încearcă să adapteze luneta la un AK-47. Luă încă o duşcă bună din sticla cu vin şi o înghiţi înainte să-i simtă gustul. Apropo, cum stăm cu kerosenul acum?

Becker zîmbi.

– Nici nu-mi vine să cred că instrumentele au fost atît de inexacte. Habar n-am de unde mai avem atîta rezervă.

Hausner dădu din cap.

– Să nu afle rabinul, dacă nu vrei să ne ţină o predică despre miracolul uleiului sfinţit. Oricum, aproape am rămas fără vase

şi fără cocteilurile Molotov. Termină de băut şi dădu drumul sticlei, care căzu pe podea. Dar pentru că întrebai de şanse... firește, acestea depind de aşbali. Nu sîntem încă în postura de a ne hotărî soarta. Nu putem decît să aşteptăm următoarea mutare a lor. Privi spre dosarul pe care îl avea în poală şi luă o fotografie a lui Rish. Ahmed, zise el aproape în şoaptă, dacă ai avea o fărîmă de minte, te-ai căra dracului din Babilon înainte să devină propriu-ţi mormînt. Dar, firește nu o vei face.

24.

Teddy Laskov privi fotografia lui Rish.

– Spune ceva, Ahmed.

Itzhak Talman bea dintr-un pahar cu vin de Porto şi răsfoia dosarul lui Rish .

– De ce nu avem nici o ştire de la el încă? Ce vrea?

La Michel's era gălăgie şi aglomeraţie, şi aproape toate discuţiile se refereau la misiunea de pace. Părea o lipsă de patriotism să vorbeşti despre altceva. Toţi oamenii din cafenea îi recunoşteau pe cei doi foşti generali din Tel Aviv, dar nimeni nu privea insistent către ei, pentru a nu-i face să se simtă stingheriţi.

Laskov sorbi din paharul cu votcă.

– Cred că încă nu-i are sub control. Dacă nu sînt prizonieri, înseamnă că sînt morţi, Teddy.

Laskov se aplecă peste masă, vărsînd votca din pahar.

– Trăiesc. Sînt convins de asta. O simt.

– Atunci înseamnă că sînt robi. Dar unde?

– În Babilon. Cuvîntul îl surprinse la fel de mult ca şi pe Talman. Poate pentru că folosiseră cuvîntul ebraic „*srym*" „rob", în locul unei expresii precum „ostatic" sau „prizonier". Asocierea de cuvinte era inevitabilă. Poate că şi votca avusese vreo contribuţie. Sau poate că era mult mai mult decît o banală asociaţie de cuvinte înlesnită de alcool. Laskov repetă şi simţi că aşa era. Babilon, zise el încă o dată, ridicîndu-se şi răsturnîndu-şi scaunul. La Babilon! strigă.

Talman îl apucă de braţ, dar Laskov se smulse, îşi îndesă hîrtiile în geantă şi ieşi în fugă, lăsîndu-l pe Talman să plătească.

Ajuns afară, Talman sări într-un taxi lîngă Laskov exact în clipa în care acesta pornea.

– La Ierusalim, strigă Laskov către şofer. Urgenţă naţională.

Talman trînti uşa pe cînd şoferul, care era obişnuit să încalce regulile de circulaţie cînd cineva îi striga aceste cuvinte, acceleră prin piaţa Sf. Gheorghe şi o luă pe drumul spre Ierusalim.

– La Babilon, zise Laskov, ceva mai încet de data asta.

Şoferul îl privi peste umăr, apoi urmări chipurile pasagerilor săi, uitîndu-se în oglinda retrovizoare.

– Da, la Babilon, zise Talman, fără prea multă convingere. Poate la Babilon.

– Babilonul, spuse Jacob Hausner, privind profilul psihologic al lui Rish. „Babilonul cel pustiit nu e la fel de dezolant precum ruinele unei minţi omeneşti." Citise undeva aceste cuvinte. Hausner găsise încă o sticlă de vin pe jumătate plină, raţia lui Kahn, şi o luase de jos. Frumos şi adevărat, zise el. Luă o duşcă bună, dar nu mai putu să o înghită şi o scuipă pe jos. Dacă mă mai întorc vreodată la Haifa, îmi voi dedica energia şi nenumăratele talente creării unui vin ca lumea.

Becker nu era impresionat nici de erudiţia lui, nici de planurile de viitor ale lui Hausner .

– Cel mai mult mă enervează că trebuie să stăm aici şi să îl aşteptăm pe nebunul ăsta, zise el. Nu sîntem noi cei care hotărăsc.

– Dar poate că ar trebui să fim, zise Hausner. Poate că ar fi timpul să trecem *noi* la atac.

Burg recepţionă semnalul de alarmă.

– Cum adică?

Hausner se întinse în scaunul pentru catapultare.

– Probabil că acum s-au întors la bivuacul lor de lîngă Poarta Iştar, dar, dacă pun la cale un nou atac după apusul lunii, mai întîi vor veni aici, pentru a se aduna pe scena de luptă, la mică distanţă de poala dealului. Asta e procedura militară. Iar zidul

cetății este cel mai important punct de reper. Am putea trimite acolo un grup de ambuscadă. Vreo zece-cincisprezece oameni ar fi de ajuns.

Burg clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hausner, nu începe să te crezi general. Nu putem decît să-i ținem la distanță de culmea dealului. Nu are rost să trimitem pe nimeni în afara perimetrului. Dacă grupul de ambuscadă nu-i localizează, vom avea zece-cincisprezece oameni mai puțin aici și tot atîtea pușți în minus cînd începe atacul.

– Atunci grupul de ambuscadă ar putea să-i atace din spate, zise Hausner. Sau să atace bivuacul, omorîndu-i pe răniți și pe cei care îi îngrijesc, distrugîndu-le echipamentul de comunicare, arzîndu-le proviziile și, poate, chiar eliberînd-o pe Deborah Gideon.

Burg privi cîteva clipe pe deasupra pipei sale aprinse.

– Cine ești tu, Hausner... Atila Hunul sau directorul Securității de la El Al? Să-i omoare pe răniți și să le ardă proviziile? Ai înnebunit? Ferește-te de lumina lunii.

– E nebun încă de cînd am venit eu la El Al, zise Becker, fără ca tonul său să fie în întregime glumeț.

– Trebuie să *facem* ceva, zise Hausner. Măcar am putea să trimitem o echipă în josul coastei de vest, ca să aducă niște apă.

Burg clătină din nou din cap.

– E de ajuns să mai fi rămas acolo fie și un singur așbal viu, ca echipa să nu se mai întoarcă. Panta aceea – zidul – e, pur și simplu, sinucidere curată. Am putea găsi mulți voluntari, dar trebuie să mă opun din nou trimiterii cuiva în afara acestui perimetru. Mi-e teamă că asta se referă și la avanposturile de observație. A fost un masacru. Acum Burg se simțea mai capabil de a-i conduce pe oameni. Hausner îl părăsise la un moment dat, iar el simțea că poziția lui fusese și mai mult întărită din acest motiv. Oamenii îl văzuseră pe deal ca pe un comandant, și era o senzație plăcută. Nu-i mai convenea să fie neutru. Avea să

i se opună lui Hausner, făcîndu-l să țină cont de părerile sale. O apărare bine pusă la punct și fără excursii în afară. Apa va trebui să ne ajungă. O să renunțăm la posturile de observație. Ne vom retrage ca o țestoasă în carapace și vom aștepta pînă cînd cineva își va da seama că ne aflăm aici.

Hausner se ridică de pe scaun, privindu-l o vreme pe Burg.

– Știi, am crezut că e o adevărată minune faptul că am reușit să-i transform pe pacifiștii de profesie în asasini. Însă, după cîte văd, adevărata minune este de a-l fi transformat pe Isaac Burg dintr-o figură ștearsă, retrasă, a serviciului de informații, într-un om important, care are chiar și opinii. Feldmareșalul von Burg. Așa ți-ar plăcea, nu? E bine să te simți regele dealului și stăpînul propriului destin, avînd totodată soarta altor oameni în mîinile tale. Iar dacă în noaptea asta ai fi făcut vreo greșeală, nu ai fi fost mai mort decît dacă eu aș fi greșit. Dar tu ai cîștigat, Isaac Burg, și asta contează, căci te vor purta pe Poarta Jaffa, ca pe un împărat roman.

Burg se ridică.

– Vorbești numai prostii. Cred doar că s-ar putea să ai nevoie de mai multă energie aici. Dumnezeule, Hausner, chiar nu vrei să te ajute nimeni?

Becker luă jurnalul de bord și începu să-și facă de lucru cu el.

– Singurul ajutor acceptabil vine de la cei care au pregătire în domeniul militar, cum ar fi Dobkin, spuse Hausner. Nu de la tine. Coborî vocea. Îmi place de tine, Isaac, dar nu-mi sta în drum.

– Mă aflu în calea ta fie că-ți place sau nu. Și am de gînd să-mi spun cuvîntul în luarea deciziilor aici.

Pipa i se mișca în gură.

Hausner înțelese că vorbea serios și izbucni în rîs.

– Ticălosule! Se îndreptă spre ușa de la carlingă. Atunci e în regulă. Atîta timp cît ești dispus să lupți pentru asta, las totul în seama ta. Bine ai venit în vîrful piramidei, iar dacă eu o să mă dau la o parte, vei fi iarăși singur. Rîse în timp ce străbătea

cabina, ca să iasă pe uşa pentru cazurile de urgenţă, de deasupra aripii. Strigă, întorcînd capul: Ticălos amărît!

Benjamin Dobkin privi în sus, la feţele celor şase-şapte arabi care se aplecaseră deasupra lui. Unul dintre ei se apropie şi mai mult şi îl scutură de umăr. Îi vorbeau într-o arabă stricată, dar de ce să vorbească arabii astfel?

Îşi aminti că se tîrîse pe malul fluviului, că leşinase, apoi se tîrîse din nou. Habar nu avea cît timp trecuse de cînd părăsise linia defensivă. Luna strălucea sus, pe cer, şi era frig. Îşi mişcă mîna uşor, pentru a nu-i alarma, şi o duse la buzunar, căutînd medicamentele. Unul dintre arabi agită cutia de plastic în care se aflau pilulele. Se întinse să le apuce, dar omul se trase înapoi, zicînd apoi în arabă:

– Medicament? Nevoie?

– Da, spuse Dobkin. Medicament. Nevoie.

Răspunsul lui îi făcu să schimbe cîteva vorbe abia murmurate. Altul se aplecă deasupra lui şi îi întinse ceva.

– Pazuzu. Rău.

Dobkin privi spre demonul care se afla la cîţiva centimetri de ochii săi. La lumina lunii, rînjetul fatal părea obscen. Bănuia că, faptul de a avea asupra lui acel obiect, n-avea să-l ajute prea mult în faţa acestor musulmani. Rosti cuvîntul arab pentru arheolog, dar aceştia nu păreau să-i dea ascultare. Omul lăsă demonul să cadă la pămînt şi se îndepărtă.

Începură să vorbească între ei, iar Dobkin era vag conştient că în araba lor stranie se amestecau şi cuvinte ebraice.

Îşi vîrî mîna în buzunarul cămăşii şi căută steaua. Era tot acolo. O scoase afară şi o întinse, ţinînd-o de lănţişor. Ea străluci în lumina rece şi albastră a lunii.

– Shema Yisroel Adonoi Elohenu Adonoi Echod.

Fu ca şi cum ar fi aterizat din cer într-un costum spaţial. Şi, într-un fel, chiar asta se întîmplase. Oamenii încetară să-şi mai vorbească şi îl priviră cu ochii holbaţi.

Le vorbi rar în ebraică, folosind cuvinte vechi, pe care era convins că le vor recunoaşte, din Scriptură.

– Sînt Benjamin Dobkin, *Aluf,* începu el, folosind cuvîntul vechi ebraic pentru general. Sînt un *Aluf* al israeliților. Am venit cu... Se opri, dîndu-și seama că nu aveau cum să înțeleagă acea construcție ebraică. Folosi, așadar, cuvîntul arab pentru aeronavă. Și încheie: Am nevoie de ajutor. Evreii de pe deal – în Babilon – au nevoie de ajutorul vostru. Ne veți ajuta?

Cel mai vîrstnic dintre ei îngenunche lîngă el. Arăta exact așa cum s-ar fi așteptat Dobkin să arate un evreu babilonian: oacheș, cu barbă albă, ochi întunecați și îmbrăcat într-un veșmînt lung care nu era tocmai un *gellebiah.*

– Desigur că îl vom ajuta pe un *Aluf* al israeliților. Sîntem frați, adăugă el.

– Da, spuse el. Nu ați uitat Ierusalimul.

Hausner parcurse o dată și încă o dată perimetrul. Era singur și obosit, însetat și flămînd. Avea o mulțime de răni și zgîrieturi care îl dureau. Urechea îi era julită din cauza glonțului, și și-o simțea fierbinte. Vinul i se suise la cap și îi făcea greață.

Privi în sus, spre stele, apoi în jos, către peisajul luminat de lună. Era ceva straniu în acele întinderi de pămînt alb-albăstrui. Era sătul pînă peste cap de deal și de imaginea avionului Concorde cu coada distrusă, rîzînd parcă de durerea lui. Era sătul de oameni, de mirosuri, de intimitatea tuturor cu toți. Suferea, ca mulți alți semeni de-ai lui care fuseseră supuși unui asediu, de claustrofobie, amestecată cu acel dispreț față de toți, născut din familiaritatea cu aceștia. Și totuși, nu era acolo decît de puțin peste douăzeci și patru de ore. Dar i se părea că se află în acel loc dintotdeauna. Teoretic, dealul era suficient de mare, dar oamenii îl făceau să pară mult mai mic, căci privirile lor îl urmăreau oriunde s-ar fi dus.

Ajunse la coasta vestică și privi în depărtare către nesfîrșitele cîmpii mlăștinoase. Își ridică mîinile spre cer și spuse:

– Doamne, vreau să mă întorc acasă! Sînt obosit și vreau să merg acasă! Își aminti faimoasa întrebare „De ce eu?" și răspunsul sardonic „De ce nu?". Izbucni în rîs și strigă: Da, de ce nu? Jacob Hausner e la fel de potrivit ca oricine altcineva pentru a se

juca de-a conducătorul. Mulțumesc, Doamne! O să țin minte chestia asta.

Rîse din nou, apoi începu să suspine ușor și se lăsă pe pămîntul cald. Vedea, printre lacrimi, domurile, cupolele și turnurile Ierusalimului scăldate în lumina caldă și aurie a apusului de soare. Stătea pe înălțimile din preajma orașului împreună cu cîțiva băieți care păsteau o turmă de miei în fața Orașului Istoric. Era Paștele evreiesc și creștin, iar orașul era plin de lume. Apoi, dintr-o dată, fu acasă, la Haifa, pe terasa vilei tatălui său, care dădea spre golful albastru. Era toamnă acum – Succoth, sărbătoarea recunoștinței. Casa tatălui său era împodobită cu roadele recoltei, iar mesele erau încărcate cu mîncare. Era tînăr și se pregătea să plece la război – să lucreze în serviciul de informații al Marii Britanii. Viața era frumoasă, ca întotdeauna, iar războiul era o distracție. O mulțime de fetișcane. Una dintre ele semăna cu Miriam, își aminti el. Miriam. Miriam era un copil pe atunci. El stătea în casa tatălui său de la Haifa, citindu-i pe filosofii germani, în vreme ce naziștii îi duceau în lagăr pe ea și pe familia ei. Sau se juca de-a războiul printre file. Sigur că nu era vina lui, dar așa se întîmplase. Fiecare victimă are o soție, un soț, un fiu, o fiică, o prietenă sau o iubită care trăiește.

Dar de ce să te simți vinovat? Mai devreme sau mai tîrziu fiecăruia îi vine rîndul să sufere. Lui îi venise mult mai tîrziu, dar atunci durerea fusese completă: disgrație, umilință, vinovăție, suferință fizică, dragoste deșartă și fără viitor, și... moarte. Moartea. Cînd și cum? De ce nu acum ? Privi în jos, la fluviul cel lat, și se ridică. De ce nu ar trece peste această creastă? Dar voia să meargă *acasă*. Voia să o aducă pe Miriam la locuința tatălui său și să ia împreună cina. De Paște, oferindu-i mîncare, tot ce îi lipsise cînd fusese copil, și explicîndu-i că nici viața lui în timpul războiului nu fusese chiar atît de plăcută. Familia mamei lui fusese ucisă. Știa ea oare asta? Iată ce dorea: să se așeze împreună cu Miriam la masă, să-și inventeze vreun motiv de durere legat de trecut, așa încît ea să-l accepte ca pe un tovarăș de suferință, iar apoi să declare că aceasta, suferința, s-a încheiat.

Îşi şterse ochii şi faţa. Se întrebă în ce măsură sentimentalismul său trebuia pus pe seama alcoolului, cît se datora lui Miriam şi ce contribuţie avusese oboseala luptei. În orice caz, nu credea că avea să se mai întoarcă vreodată la Haifa pentru a-şi petrece Paştele, iar dacă, totuşi, o minune făcea ca acest lucru să se întîmple, atunci în nici un caz Miriam nu avea să fie cu el.

Vîntul deveni mai puternic, ridicînd în aer mari cantităţi de praf şi nisip. *Şerji* venea în forţă. Hausner auzea şuierul său prin avionul distrus. Îl auzea gemînd, ca şi cum ar fi rîs de cei care sufereau în colibă. Dacă Dumnezeu are voce, atunci, vîntul e aceea, îşi spuse Hausner. Iar ea spunea tot ce vrei să auzi.

Se întoarse spre est şi îl văzu apropiindu-se. Vedea cum de pe dealuri se înălţau nori de praf ce erau purtaţi spre Babilon. Sub luna alb-albastră, vîrtejuri de praf se urmăreau unul pe altul, coborînd din munţi spre poalele dealurilor. În spatele vîrtejurilor, nori şi straturi de praf acopereau dealurile şi munţii. Se întoarse. Eufratul era netulburat, şi se auzea clipocitul apei care curgea pe lîngă mal. Bălţile întunecate de pe cîmpiile mlăştinoase se mişcau fără încetare. Şacalii tăcură, iar înspre est zburară stoluri imense de păsări de noapte, îndreptîndu-se spre cîmpie. Nuferii erau acoperiţi de noroi, iar broaştele rîioase amuţiră, părăsindu-i şi ducîndu-se la găurile săpate în noroiul malurilor. O turmă de mistreţi scotea sunete înfricoşătoare, pe măsură ce animalele se adunau pe malul celălalt. Hausner se cutremură.

Privi spre cer şi se întrebă dacă nu cumva vîntul avea să ridice atît de mult praf, încît să acopere luna.

25.

Teddy Laskov stătea la capătul unei mese lungi dintr-o cameră nesfîrşită şi urîtă. Vîntul trîntea ferestrele şi obloanele. Pe pereţi atîrnau portrete în mărime naturală ale lui Theodor Herzl şi Chaim Weizmann. Pe alt perete era o fotografie color a Israelului, făcută de un astronaut american, Wally Schirra, dintr-o navă spaţială a Statelor Unite. Masa de conferinţă şi podeaua dimprejurul ei erau pline de mape. Prim-ministrul îi privea lung pe cei doi intruşi. Încăperea nu fusese niciodată atît de liniştită în timpul unei reuniuni comune a Cabinetului, a directorilor pentru probleme de personal şi a Comitetului Naţional pentru Securitate.

– Babilon? zise prim-ministrul.

– Da, domnule.

– Nu piramidele de lîngă Nil, domnule general? Babilon?

– Da, domnule.

– E doar o presupunere? O senzaţie? O inspiraţie divină?

– Cam aşa ceva. Laskov îşi umezi buzele. În Israel încă mai era posibil să ajungi la vîrful piramidei dacă ţipai şi strigai la consilieri şi lachei atîta cît era nevoie. În orice caz, biroul provizoriu din Ierusalim al prim-ministrului era suficient de mic, încît acesta să-l audă pe Laskov strigînd la intrare. Omul se străduia să pară foarte demn – foarte „britanic" – deşi era limpede că e neliniştit şi se îndoia că avea dreptul să se afle acolo. Laskov vorbi din nou pentru a rupe tăcerea. Unele dintre informaţiile electronice pe care le avem – semnale radar, mesaje radio şi aşa mai departe – indică, după părerea mea, Irakul.

– Zău? Şi de unde ai obţinut aceste informaţii, domnule general?

Laskov ridică din umeri. În sală se auzi deodată o mulţime de şoapte. Laskov aşteptă, privind pe deasupra capetelor celor prezenţi. Clădirea aceasta mică şi cu ţiglă roşie jucase un rol important în istorie. Iniţial, fusese sediul Cavalerilor Templieri. În timpul Celui de al Doilea Război Mondial, britanicii o folosiseră pentru a-i interna pe civilii germani care erau suspectaţi de spionaj sau simpatii naziste. Şi Jacob Hausner trimisese asemenea persoane acolo, dar Laskov nu ştia asta. După război, în perioada Mandatului, fusese sediul Cartierului General Britanic. Printr-o coincidenţă, aceasta era încăperea în care Laskov fusese interogat cînd fusese suspectat de participare la Forţa Aeriană Israeliană Secretă. Acum se afla din nou aici, iar uscăciunea pe care o simţea în gură îi amintea de viaţa pe care o dusese. Unii ar fi spus poate că era romantică şi extraordinară. El însă o considera plină de griji şi periculoasă. De ce nu acceptase retragerea sa forţată, care i-ar fi permis să rămînă în umbră, lăsînd în seama guvernului grijile cu privire la soarta misiunii de pace? Poate că aşa ar fi făcut dacă nu ar fi fost şi Miriam printre cei dispăruţi.

– În regulă, domnule general, zise primul-ministru. O să revenim mai tîrziu la sursele dumneavoastră de informare. Prim-ministrul îşi puse o batistă în gulerul descheiat al cămăşii sport şi îşi şterse gîtul. Era un bărbat înalt şi slab, cu gesturi nervoase. Chiar în acest moment făcea un astfel de gest: rupea bucăţele de hîrtie. Ei bine, ce propui să facem, avînd în vedere informaţia pe care ne-o aduci? Sau poate mai corect ar fi să spun inspiraţia?

Laskov vorbi răspicat:

– Propun să trimitem chiar acum, în noaptea asta, o navă de recunoaştere care să zboare la joasă altitudine. Să facă fotografii şi să ia imagini de la faţa locului, dacă e posibil. Dacă se află acolo, vom încerca să le arătăm culorile noastre, să zburăm aproape de sol şi să le dăm speranţă. În spatele navei de recunoaştere ar trebui să se afle o forţă militară aeropurtată – aparate F-14 pentru pregătirea ofensivei şi C-130 cu coman-

douri, dacă prin zonă se află vreun teren bun pentru aterizare, sau cu trupe ale forţelor aeriene, în caz contrar. Sau, eventual, cîteva elicoptere militare. Dacă nava de recunoaştere confirmă prezenţa lor, atunci forţa de luptă intervine.

Prim-ministrul lovea ritmic masa cu un creion.

– Ai avea obiecţiuni majore dacă aş lua legătura cu regele Iordaniei ca să îl anunţ că trimit o veritabilă armată aeriană pe deasupra regatului său independent? În sală se auzirâ hohote de rîs, iar prim-ministrul făcu o pauză asemenea unui actor experimentat. Apoi se aplecă înainte. Şi, firește, nu te-ai supăra prea tare pe mine dacă i-aş telefona preşedintelui irakian, ca să îi spun din vorbă în vorbă că, în amintirea vremurilor bune de altădată, îi voi invada ţara şi voi trage asupra Babilonului?

Laskov aşteptă ca rîsetele să înceteze. Prim-ministrul avea un exagerat simţ al umorului, dar, după atîtea distracţii cu membrii Knesset-ului sau cu generalii, devenise mai atent şi era mult mai spiritual decît politicienii de rînd.

– Domnule prim-ministru, există, desigur, un plan de urgenţă. Doar nu ne aşteptam să găsim misiunea de pace pe plaja Herzlya, nu? Şi ce aveam de gînd să facem cînd îi găseam?

Prim-ministrul se aşeză comod în scaunul său. Expresia de pe chipul său deveni brusc mai sobră.

– Există, într-adevăr, planuri de salvare. Dar Irakul nu e una dintre ţarile de la care să ne putem aştepta la o cooperare deplină. Ba chiar, aş adăuga, e o ţară care ar fi în stare să ne declare război.

– Îmi cer scuze, domnule prim-ministru, dar, ca toţi generalii, nu mă pricep la politică.

– Ba, ca toţi generalii, înţelegi al naibii de bine politica. Dar nu vrei să-ţi baţi capul cu ea. Nu face pe nevinovatul cu mine, Laskov. Ştii care sînt relaţiile cu Irakul. Mai întîi, trebuie să am o convorbire cu Bagdadul.

Laskov îşi plecă fruntea ca pentru a mărturisi că merita reproşul, arătînd totodată că nu-l aprobă în întregime.

– Domnule prim-ministru, zise Laskov emoţionat, de cînd am lăsat siguranţa cetăţenilor israelieni în seama guvernelor străine?

– Atunci cînd se află pe teritorii străine, domnule general Laskov...

—Şi Uganda?

– Altă ţară şi altă epocă.

– Da, dar ticăloşii sînt aceeaşi. Respiră adînc. Domnule, comandourile nemţeşti au făcut-o în Somalia, iar noi, în Uganda – şi putem să o facem şi la Babilon.

Prim-ministrul scoase un sunet de exasperare.

– Nu, trebuie mai întîi să vorbesc la telefon, dacă nu te superi. Se aplecă înainte. Oricum, chiar dacă sînt în Babilon, nu ştim nimic despre ei. Sînt vii? Prizonieri? Serios, domnule general, discuţia asta e prematură. Ţinem această şedinţă de mai bine de 30 de ore şi sîntem foarte obosiţi. Iar dumneata vii şi dai peste cap această întrunire strigînd Babilon, iar noi îţi dăm cuvîntul. Orice alt guvern te-ar fi dat afară, dacă nu şi mai rău. Bău dintr-o ceaşcă de cafea. Şuieratul vîntului se auzi iarăşi în încăpere, iar obloanele reîncepură să se mişte. Prim-ministrul ridică vocea, acoperind zgomotul. Dar ceea ce spui nu-i lipsit de sens, şi eu cred în Dumnezeu. Cred de aceea că el ţi-a şoptit la ureche, Teddy Laskov, deşi nu pot să pricep de ce ţie şi nu mie. În orice caz, vom lua legătura cu preşedintele Irakului imediat, apoi el va trimite nava de recunoaştere, iar forţele aeriene de acolo ne vor contacta după ce vor interpreta datele culese de navă. În regulă?

– Nu, domnule. Prea mult timp pierdut.

Prim-ministrul se ridică.

– La dracu', Laskov, şterge-o de aici pînă nu te rechem în serviciul activ şi te pun de serviciu permanent la curăţenia latrinelor. Apoi, întorcîndu-se spre Talman: Aveţi ceva de spus înainte de a-l însoţi?

Talman înghiţi în sec, iar mustaţa i se mişcă. Inspiră adînc, şi, în timp ce dădea aerul afară din piept, zise:

– Domnule, părerea mea e că noi ar trebui să facem recunoaşterea, ştiţi... adică vreau să spun că ne pricepem destul de bine, iar irakienii s-ar putea să fie mai slab dotaţi, şi nici nu avem o legătură directă cu ei, iar lucrurile astea se încurcă mai rău de obicei, şi, cel puţin, am putea să-i rugăm pe americani să ia cîteva imagini de la mare altitudine cu SR-71 – n-or să coboare prea aproape de sol, dar poate că obţin o imagine clară şi...

Prim-ministrul ridică mîna.

– Gata, ajunge. Se întoarse către membrii Comitetului Întrunit al Şefilor de State Majore, care începeau să se agite. Le făcu un semn, iar aceştia se apropiară de scaunul său şi vorbiră în şoaptă. Prim-ministrul îşi ridică privirea. Vă mulţumesc, domnilor. Ne ocupăm noi de această chestiune de acum înainte. Vă mulţumesc. Sînteţi liberi. Vă rog.

Laskov porni încet, în urma lui Talman, către uşă. Aveai un sentiment straniu, mai mult decît straniu, îşi spuse Laskov, atunci cînd ţi se cerea să pleci dintr-o încăpere în care urma să se discute secrete de stat. Asta era una dintre consecinţele îndepărtării de culoarele puterii. Nevoia de a şti îţi era satisfăcută doar de comunicatele lunare pe care le primeai prin poştă şi care te informau cu privire la chestiunile de mică importanţă. În schimbul renunţării la putere, dobîndeai liniştea şi împăcarea sufletească, dar şi plictiseala. Laskov ajunse la uşă şi se întoarse. Nu ştia la ce se referă şoaptele celor din sală, dar se simţea oarecum uşurat să vadă că ei şi nu Cabinetul erau cei ascultaţi de primul-ministru. Se simţi obligat să aibă ultimul cuvînt.

– Sînt la Babilon şi trăiesc. Simt asta. Nu avem dreptul să pierdem timpul. Oricare va fi hotărîrea luată aici, ea trebuie să aibă în vedere salvarea *acelor* oameni şi a întregii naţiuni. Nu luaţi o decizie întemeindu-vă pe interesele carierelor voastre imediate.

Cineva, Laskov nu văzu cine anume, îi răspunse cu voce tare:

– Uşor de spus cînd propria-ţi carieră s-a terminat, domnule general.

Laskov se întoarse şi ieşi.

Prim-ministrul aşteptă pînă cînd nici Laskov, nici Talman nu-l mai putea auzi, apoi spuse:

– Nu ştiu de unde a obţinut Laskov informaţia asta, şi, aşa cum spuneai şi tu, nici sursa informaţiei lui Chaim Mazar nu mi-e cunoscută. Dar, dacă Mazar are dreptate în privinţa ataşatului american – Richardson – atunci americanii ne sînt datori, cred. Privi fotografia celor de pe perete, un dar al americanilor. Da, le putem cere un zbor al lui SR-17 special pentru noi, pe deasupra Eufratului. Aşa vom vedea dacă Laskov are dreptate. Luă o gură de cafea. Ş-ar părea că un înger sau vreo altă făptură celestă zboară pe aici şi şopteşte la urechea anumitor persoane. E cineva aici care să fi primit în acest fel vreo informaţie? Nu? Înseamnă că nu sîntem printre cei aleşi. Zece minute pauză, doamnelor şi domnilor.

26.

Vîntul *Şerji* sufla pe deasupra Babilonului purtînd tone de praf şi nisip. În cîteva minute, toate tranşeele şi şanţurile săpate cu greu fură umplute, capcanele acoperite, iar dispozitivele de alarmare distruse. Groapa în care se aflau ultimele cocteiluri Molotov fu acoperită cu nisip, iar reflectoarele de aluminiu şi scuturile antisolare improvizate fură luate de vînt. La fel se întîmplă şi cu majoritatea frunzelor de palmier de pe acoperişul colibei, de pe care nisipul începu să curgă în valuri peste răniţi. Pentru a proteja părţile mobile ale armelor, acestea fură înfăşurate în plastic sau haine. Oamenii îşi acoperiră feţele asemenea beduinilor din deşert şi îşi văzură de treburi mergînd înclinaţi din cauza vîntului încărcat de nisip.

Numai avionul Concorde stătea drept pe deal, îndurînd o nouă umilinţă cu aceeaşi indiferenţă trufaşă pe care o arătase încă de la începutul calvarului. Vîntul şuiera prin învelişul lui distrus şi arunca praf şi mizerie în interiorul său.

Hausner şi Burg îi supravegheau pe răniţi şi stăteau de vorbă cu rabinul şi Beth Abrams. Levin le spuse că majoritatea răniţilor se aflau într-o stare constantă, dar că, fără o îngrijire medicală, cei mai mulţi aveau să fie ucişi de infecţii şi alte complicaţii.

Hausner şi Burg părăsiră coliba şi îşi reîncepură turul în jurul perimetrului. Burg strigă la urechea lui Hausner :

– Îi cunosc pe arabi. Or să considere vîntul ăsta un semn ca să atace.

– Aş prefera să îl ia drept un semn care să îi facă să se care dracului de aici, îi răspunse Hausner, tot strigînd.

Privi spre cer. Luna era aproape de zenit şi în curînd avea să înceapă să apună. Lumina ei era aproape întunecată de către norii de praf. Din cînd în cînd aceştia se ridicau atît de sus, încît acopereau chiar luna, iar atunci, întregul deal se cufunda preţ de cîteva clipe într-o beznă totală. Lui Hausner îi trecu deodată prin minte, cînd privi în josul pantei estice, că aşbalii puteau fi la zece metri depărtare şi nimeni nu-i auzea sau vedea.

Burg îşi trase un tricou mai aproape de faţă.

– Chiar dacă, printr-o minune, cineva ştie că sîntem aici, o salvare e imposibilă pe vremea asta.

Hausner era mult mai preocupat de ideea unui posibil atac.

– Dacă nu instalăm cîteva posturi de observaţie, vom fi luaţi prin surprindere.

– E sinucidere curată să trimiţi pe cineva acolo, jos.

Ai un sentiment bizar cînd trebuie să împarţi puterea cu altcineva, gîndi Hausner. Şi, de fapt, nu bizar, ci enervant.

– Nu contează, domnule feldmareşal. Am să trimit măcar un om în josul pantei. Sau poate că am să mă duc chiar eu.

Burg se întrebă dacă nu ar fi, într-adevăr, o soluţie. Nu zise nimic.

Cînd se întoarseră spre vest, vîntul îi împingea cu atîta forţă, încît numai cu mare efort reuşeau să păstreze pasul normal, fără să o ia la fugă. La prima poziţie la care ajunseră, aflată înspre fluviu, găsiră două femei dormind în ceea ce mai rămăsese dintr-un şanţ săpat în cursul zilei. Erau acoperite cu o pătură albastră a companiei EL Al, peste care se depusese deja nisip, la fel ca şi peste acele părţi ale corpurilor lor care ieşeau de sub învelitoare.

Hausner îşi aminti de comparaţia pe care o făcuse Dobkin între oraşele şi oamenii acoperiţi de linţolii. Privi spre cele două siluete. Nu erau prea mari şanse ca aşbalii să lanseze un atac pe aici. De fapt, era chiar posibil ca pe coasta de vest să nu mai fi rămas nici unul. Şi chiar dacă mai erau, puteau oare să atace panta pe vîntul acesta? Dar asta nu conta. De cum văzuse cele două persoane adormite, Hausner simţise o uşoară iritare. În decursul tuturor inspecţiilor sale, şi el, ca toţi ceilalţi ofiţeri şi

sergenți de gardă dinaintea lui, sperase că nu va găsi niciodată o gardă adormită. Acest act, atît de natural și nevinovat pentru un civil, constituia o vină de cea mai mare gravitate în toate armatele lumii.

Hausner se aplecă lîngă cele două siluete și își drese vocea. Spera că acestea vor sări drept în picioare, așa încît el să poată trece ușor cu vederea incidentul. Dar nici una nu părea să își dea seama că el se află acolo. Simți privirea lui Burg ațintită asupra lui. Cele două dormeau, fără nici o îndoială. Întinse mîna și trase pătura. Esther Aronson. Trase mai departe. Miriam.

Numai una din cele două era de gardă, cealaltă fiind în timpul orelor legitime de somn. Una avea să trăiască pentru a împărtăși soarta tuturor, cealaltă putea fi împușcată în nici o oră.

– Miriam.

Nici una nu se mișcă.

Burg le ocoli pe cele două și, venind în fața lui Hausner, se aplecă și el. Luă încet arma AK-47 care se afla lîngă cele două femei. Hausner știa că asta e procedura militară regulamentară și mai știa că situația îi scăpase de sub control pe nesimțite.

Îl privi îndeaproape pe Burg, dar nu reuși să descifreze nimic pe chipul său cu o expresie de nepătruns. Oare avea de gînd să lase de la el ? Hausner se întrebă dacă el așa ar fi procedat, în caz că ar fi fost singur, ca de obicei. Sigur că da. Hausner își puse mîna pe umărul lui Miriam și o scuturâ.

– Miriam. Observă că îi tremurau și vocea, și mîna. Miriam! Se înfurie dintr-o dată, pentru că fusese pus într-o astfel de situație, pentru că avea acum încă o problemă pe cap. Miriam, luate-ar naiba!

Ea se ridică repede în capul oaselor.

– Ahh!

Burg interveni, apucînd-o fără menajamente de braț.

– Care îți sînt orele de gardă? întrebă el dintr-o dată.

Era încă pe jumătate adormită.

– Ce? A, garda... de la miezul nopții la 2 și de la 4 pînă în zori. De ce?

Privi în jur uluită şi îl văzu pe Hausner, apoi o văzu pe Esther Aronson dormind lîngă ea. Înţelese.

Burg îşi privi ceasul. Era 12 şi un sfert.

– Te-a trezit Esther Aronson ca să stai de gardă? Ei? întrebă el strigînd.

Ea îl privi îndelung pe Hausner. Acesta îi evită privirea.

– Te-a trezit sau nu?

– Da.

– Atunci te arestez pentru învinuirea de a fi dormit în orele de gardă şi îţi atrag atenţia că este o vină capitală, doamnă Bernstein.

Miriam se ridică şi stătu în bătaia vîntului, cu hainele şi părul fluturîndu-i şi nisipul înţepîndu-i faţa.

– Înţeleg. Se îndreptă de mijloc şi privi către Burg. Desigur că pricep. Am pus în primejdie viaţa tuturor celorlalţi de aici. Trebuie să plătesc.

– Aşa e, spuse Burg. Se întoarse către Hausner. Nu?

Hausner îşi reţinu cu greu pornirea de a-l împinge pe Burg peste marginea crestei. Privi în jos, spre Esther Aronson, care continua să doarmă, apoi spre Miriam. Aşa numita disciplină teutonică pe care o impunea îi adusese, în trecut şi acum, o mare nepopularitate. Aceasta însă nu îl deranjase cîtuşi de puţin. În lumea în care trăia existaseră mereu oameni care interveniseră, încercînd să îl facă să îşi domolească asprimea. Acum însă întîlnise o persoană care fie că voia să-şi bată joc de el, fie ţinea cu orice preţ ca Miriam Bernstein să fie împuşcată, drept exemplu pentru ceilalţi. Era incredibil, dar aici totul era posibil. Nu lansaseră ei şi zvonurile ameninţătoare privitoare la împuşcarea *lui*?

– Nu este, deci, corect ca Miriam Bernstein să plătească pentru a fi periclitat viaţa celor de aici, adică a aproape cincizeci de bărbaţi şi femei? repetă Burg.

Hausner o privi lung pe Miriam, învăluită în praf şi întuneric şi acoperindu-şi faţa cu o eşarfă, ca un copil rătăcit.

– Da, spuse el, va trebui să o judecăm mîine dimineaţă.

– Ba acum, zise Burg. Poate că nici nu vom apuca dimineaţa. Disciplina pe cîmpul de luptă trebuie să fie strictă şi imediată. Aşa se fac lucrurile. Acum.

Hausner se apropie de Burg.

– Dimineaţă.

Generalul Dobkin zăcea întins pe un pat de paie, într-o colibă de pămînt. Vîntul pătrundea printre obloanele închise, depunînd un strat subţire de nisip pe trupul său. Lampa de ulei pîlpîia, dar nu se stingea. Cel întins lîngă el se agita şi gemea. Dobkin îşi dădu seama că acesta nu doarme şi îl întrebă într-o arabă corectă:

– Cine eşti?

– Cine eşti *tu?* îl întrebă celălalt.

Lui Dobkin i se spusese că şi acela fusese scos tot din fluviu. Era fără pantofi şi fără cămaşă, dar purta pantaloni care păreau a face parte dintr-o uniformă de campanie. Bătrînul care se numea Shear-jashub îl întrebase pe Dobkin dacă şi rănitul acesta era evreu, iar el îi spusese că nu ştie, cu toate că era convins acum că cel căruia îi vorbea era un aşbal. Shear-jashub, care era rabin în vechiul înţeles al cuvîntului – acela de învăţător, de maestru – îl întrebă pe Dobkin dacă exista vreun motiv ca rănitul să nu fie îngrijit sau să nu fie aşezat în aceeaşi colibă ca şi Aluf. Dobkin îi răspunsese că nu exista nici un motiv de acest fel. Acum, înainte de a-i vorbi, îl privi îndelung.

– Sînt pescar, iar *dhow-ul* meu a fost răsturnat de vînt şi am fost rănit. Evreii aceştia m-au găsit şi m-au ajutat.

Omul se întoarse pe o parte, cu faţa spre Dobkin. Lampa cu ulei îi lumină chipul, iar Dobkin fu cît pe-aci să scoată un strigăt cînd îl văzu. Rămase cu privirea aţintită în ochii înfiorători ai omului de lîngă el. Rana, observă el, era veche şi cicatrizată, nu fusese provocată recent. Văzu că aşbalul – căci acum nu mai avea nici o îndoială în această privinţă – îl măsura din cap pînă în picioare, privindu-i rînd pe rînd tunsoarea, mîinile, braţele goale aflate în afara păturii. Bocancii lui Dobkin erau aşezaţi mai departe, în întuneric, iar omul părea să nu-i fi observat, dar Dobkin înţelese că, din ceea ce văzuse, acesta îşi dăduse seama

că nu are în fața sa un pescar de pe Eufrat. Omul se roti nepăsător, revenind pe spate.

– Ei bine, pescarule, e un lucru tare ciudat să ne trezim că le sîntem îndatorați acestor evrei pentru ajutorul și confortul oferite.

– Necazul te face să te întîlnești cu cine nici nu te aștepți, fu de acord Dobkin. Privi către cel de lîngă el. Da, îl văzuse pe taluz. Își amintea de chipul acela ca de un coșmar aproape uitat – dar care fusese real. Îl *văzuse*. Cum îți spune?

– Sayid Talib. Ție?

Dobkin ezită, simțind tentația perversă de a spune Benjamin Dobkin, general de infanterie al armatei israeliene.

– Poți să-mi spui pescarul.

Araba lui nu era extraordinară, dar trebuia să fie foarte atent pentru a-i oferi lui Talib un motiv să continue farsa. Fiecare din ei abia aștepta un prilej pentru a-i lua gîtul celuilalt, iar un cuvînt greșit putea constitui cea mai bună motivație. Se întreba dacă Talib apucase să îl vadă cînd fusese pe taluz.

Mai voia să știe cît de grave erau rănile acestuia și cît de serioase îi erau propriile-i răni. Își încordă mușchii sub pătură și respiră adînc. Păru a-și fi recăpătat o parte din forță.

Lampa de ulei, un vas de pămînt în care un fitil plutea în grăsime topită, pîlpîia pe podea, între cele două paturi. Dobkin privi încet în jurul său. Nu avea decît pătura de pe el. Se pipăi nepăsător și văzu că nu mai avea cuțitul. Ar fi trebuit să ia unul de la cineva. Simți ceva în buzunarul de la piept. Pazuzu. Îi dăduseră înapoi statueta aceea trivială.

Dobkin și Talib stăteau întinși pe o parte, privindu-se reciproc, ascultînd șuieratul vîntului și urmărind flacăra care pîlpîia.

– Cum merge pescuitul, pescarule?

– A mers bine pînă în seara asta. Cu ce fel de comerț ziceai că te ocupi?

– Cumpăr curmale.

Din cînd în cînd măștile amîndurora le alunecau de pe chip și atunci fiecare putea desluși în ochii celuilalt ura, teama și amenințarea.

– Cum ai ajuns în fluviu?

– Ca şi tine.

Conversaţia se stinse şi nici unul nu se mişcă mult timp. Dobkin simţea că i se usucă gura şi muşchii i se contractă. Apoi vîntul deschise un oblon, iar lampa se stinse. Amîndoi scoaseră un strigăt animalic, năpustindu-se fiecare la gîtul celuilalt.

Deborah Gideon zăcea dezbrăcată pe podeaua din cărămidă a biroului directorului de la casa de oaspeţi. Pe spate avea dîre prelungi provocate de bici şi arsuri de ţigară. Coapsele, picioarele şi fesele îi erau pline de sîngele scurs din rănile cauzate, aparent, de un animal.

Ahmed Rish se spăla pe mîini şi pe faţă într-un vas cu apă.

– Să fie împuşcată, îi spuse lui Hamadi.

Hamadi îl strigă pe omul de serviciu aflat la biroul din faţă.

– Kassim!

Rish se şterse pe mîini. Din cele mărturisite de fată cu privire la numărul israelienilor, apărarea şi poziţiile acestora, nu aflase mult peste ceea ce ştia deja. Acum însă putea să creeze propria versiune a informaţiilor primite, făcîndu-i pe oamenii săi să îl creadă.

– Într-o oră am putea cuceri dealul ăsta, Salem, dacă vîntul *Şerji* e de partea noastră. O să îi împingă pe oameni, pur şi simplu, în susul pantei, acoperindu-le mişcările şi zgomotele.

Hamadi încuviinţă din cap. Vîntul fusese, fără îndoială, trimis de Allah, căci, dacă nu ar fi început să sufle, ştia că şi el, şi Rish ar fi fost ucişi de propriii lor oameni. În mod straniu, însă, Rish nu părea conştient de acest lucru.

– Voi aduna oamenii.

– Bun. Privi către Deborah Gideon, apoi spre omul de gardă care se uita lung la ea. Da, da, Kassim, fă ce-ţi place cu ea. Apoi împuşc-o, arde-i cadavrul şi împrăştie-i cenuşa în fluviu. Să nu rămînă nici o urmă. Se întoarse spre Hamadi. Una e o operaţiune militară şi alta tortura şi crima. Mîine va trebui să negociem ostaticii cu Israelul.

Hamadi încuviință din cap. Rish făcea distincții subtile și lipsite de sens, așa cum numai un nebun e în stare să facă. Hamadi l-ar fi omorît cu mîna lui cu multă vreme în urmă, dacă acesta n-ar fi fost un adevărat erou al întregului popor palestinian. I se întorsese stomacul pe dos cînd îl văzuse stînd pe vine și mușcînd-o pe tînăra aceea. Și el torturase înainte, dar ceea ce făcuse Rish era ceva cu totul aparte. Fără îndoială că biciul și țigările o duruseră mai tare decît mușcăturile lui, dar ceea ce o făcuse să strige, mărturisindu-i tot ce voia să afle, fusese teroarea animalică pe care i-o provocase imaginea nebunului care o pălmuia, o șfîșia cu dinții și urla ca un cîine. Hamadi nu o putea învinovăți. Spera doar că cei de-afară nu înțelegeau ce se petrece înăuntru. Hamadi se întoarse și ieși din cameră, traversînd micul hol, spre verandă.

Ultimii oameni ai săi, aproximativ cincizeci de bărbați și femei, stăteau turcește, înghesuiți în corturile deschise, ținîndu-se de stîlpii de susținere. Hamadi fluieră, iar așbalii părăsiră corturile și veniră în fugă spre verandă. Stăteau în bătaia vîntului, cu văluri lungi peste gură și cu *kheffyiah*-urile trase peste ochi. Hamadi își ridică mîna și strigă, acoperind sunetul vîntului:

– Allah ne-a trimis acest *Șerji,* începu el.

Aflat pe aripa în formă de delta, Hausner privea la oamenii înfășurați în tot soiul de veșminte stranii, umblînd asemenea fantomelor în vînt și praf, rătăcind pe sub lumina în continuă descreștere a lunii.

Se întoarse și porni către cabină. Înăuntru era destul de greu să vorbești sau să asculți pe cineva, din cauza zgomotului făcut de vînt și de nisipul care se lovea de pereții exteriori ai avionului. Culoarul de trecere dintre scaune era plin de grămezi de nisip, care pătrunsese prin găurile făcute ziua în acoperiș, pentru a mai diminua căldura. Se duse în partea din spate a cabinei, trecînd prin ușa cambuzei din față. De partea cealaltă a culoarului, vizavi de cambuză, se afla micul compartiment de bagaje, care se termina cu peretele de presiune ce fusese distrus. Com-

partimentul era răvăşit şi încă se mai simţea mirosul de kerosen, plastic topit şi haine arse.

Miriam Bernstein îşi încropise un culcuş din hainele pe jumătate arse şi se aşezase lîngă perete, cu genunchii ridicaţi pînă la bărbie. Citea o carte la lumina unei mici lanterne stilou pe care i-o dăduse cineva. De asemenea, deasupra capului ei se mai afla şi un mic beculeţ pentru cazurile de urgenţă. Privind prin peretele de presurizare distrus, Hausner vedea chiar şi învelişul de aluminiu, îndoit, şi traversele din coada avionului. Sîrmele din reţeaua electrică şi tuburile celei hidraulice aveau o înfăţişare stranie în lumina albastră şi rece a lunii. Ruinele au o anume frumuseţe tragică, îşi spuse Hausner, şi acelaşi lucru era valabil chiar şi pentru această ruină tehnologică, aflată aici parcă pentru a-l ofensa şi a-i reaminti, lui şi tuturor celorlalţi, de felul în care ajunseseră în locul acela. Se uită la Miriam. Ea îşi ridică privirea din carte.

– A venit momentul?

El îşi drese glasul şi spuse, acoperind zgomotul provocat de vînt:

– Ea spune că nu te-a trezit şi că a adormit în timpul propriilor ore de gardă.

Miriam închise încet cartea şi o aşeză pe genunchi.

– Minte, ca să mă apere. M-a trezit, dar am adormit.

– Nu face acte de noblete, Miriam. Se uită la cartea de pe genunchii ei. *Străinul* de Camus.

– De ce nu? Îşi stinse lanterna. Va mai schimba ritmul de viaţă al celor de aici.

– N-are rost să critici ce sau cum am făcut noi aici.

– Condamnaţii pot critica tot ce vor... În fine... spune, a venit momentul?

– Nu încă.

Amîndoi lăsară tăcerea să se prelungească. În cele din urmă, ea spuse pe un ton iritat şi ironic:

– Îmi pare rău. N-ar trebui să critic, căci acum sînt ca voi. Adică, vreau să spun că am omorît-o pe fata aceea.

– Da, probabil că aşa este.

– Firește, nu am avut altă posibilitate. Tu poți să alegi, în schimb.

– Nu, nu pot. Pentru mulți oameni autoapărarea este foarte importantă. Unii dintre noi gîndesc că merită să-i împuști pe cei care ne amenință. Alții socotesc că poți împușca pe cineva numai după ce acela a tras primul în tine. E tot un caz de autoapărare, Miriam. Societatea care se apără împotriva chiulangiilor și a bolnavilor prefăcuți. E doar o chestiune de punct de vedere asupra faptelor, asupra priorităților și exigențelor.

Ea înțelegea, înțelesese tot timpul, de fapt.

– Așadar, cine va fi judecată?

– Amîndouă. Cu excepția cazului în care vinovata recunoaște.

– Eu am recunoscut deja.

– Cred că înțelegi ce vreau să spun.

– Vom minți amîndouă.

– Sînt convins. Dar și pentru asemenea situații armata are o soluție. S-a mai întîmplat și cu alte ocazii. Veți fi considerate vinovate amîndouă, pe baza mărturiilor lui Burg și a mea.

– E doar un spectacol sau chiar aveți de gînd să împușcați pe una din noi? Ori, poate, pe amîndouă?

Hausner își aprinse o țigară. Se întreba dacă măcar va reuși să convingă pe cineva să facă parte din completul unei curți marțiale, nemaivorbind de alcătuirea unui pluton de execuție. Și atunci, care era scopul exercițiului acestuia? Să le arate muritorilor de rînd că jocul trebuia jucat conform regulilor lui pînă la capăt? Să le inspire frică tuturor celor epuizați, care ar vrea să doarmă în timpul orelor de gardă sau care ar putea ezita în îndeplinirea ordinelor? Sau era doar o manevră prin care Burg voia să îi mai știrbească autoritatea?

– Ei bine? Aveți de gînd să ne împușcați sau nu? Dacă nu, vreau să ies de aici. Am treabă. Iar dacă aveți de gînd să organizați un proces, faceți-o acum și nu ne mai obligați să așteptăm pînă la ziuă.

Hausner îşi aruncă ţigara jos şi privi la Miriam. Chipul ei era luminat de luna care pătrundea prin hublou. Îl privea, dar faţa ei nu arăta aceeaşi mînie care se simţea în glasul său. Părea sinceră şi încrezătoare, gata să accepte orice i-ar fi spus el. Hausner îşi dădu seama că oricare dintre întîlnirile lor putea fi ultima.

– Ai apăsa tu însuţi pe trăgaci, Jacob?

Rosti aceste cuvinte pe un ton care îţi dădea impresia că îi cerea să-şi spună părerea cu privire la pedeapsa capitală, în general.

Hausner făcu cîţiva paşi, apropiindu-se de ea. Părea că nu ştie ce să facă sau să spună. Deodată îngenunche în faţa ei şi îşi puse mîinile pe genunchii ei goi.

– Aş... aş fi în stare să mă omor pe mine mai curînd decît să-ţi fac vreun rău. Aş ucide pe oricine ar încerca să te atingă. Te iubesc. Vorbele acestea nu îl uimiră atît de tare pe el cît o surprinseră pe ea. Îşi întoarse capul şi privi prin gaura din perete. El îi strînse genunchii cu mîinile şi îi mişcă. Te iubesc.

Ea îşi întoarse din nou capul spre el şi dădu din cap. Îi acoperi mîinile cu ale ei. Spuse aproape în şoaptă, cu o voce răguşită:

– *Îmi pare* rău că te-am pus într-o situaţie atît de compromiţătoare, Jacob.

– Mda... ştii tu, lucrurile în care ai crezut o viaţă n-au nici o importanţă cînd e vorba de hotărîrile astea... hotărîrile inimii, cum se spune. Zîmbi forţat.

Şi ea zîmbi.

– Nu-i adevărat. Ai fost destul de consecvent. Un ticălos consecvent, aş putea spune. Aproape că izbucni în rîs. Să ştii, chiar îmi pare rău că te-am pus în postura asta. Ţi-ar fi fost mai simplu să o împuşti pe Esther Aronson?

– Hai, las-o baltă. O să vă scot pe amîndouă din povestea asta.

Îi strînse mîinile.

– Săracul Jacob. Ar fi trebuit să rămîi în vila tatălui tău. Liniştit şi bogat.

– Ai vrea să vii la locuinţa tatălui meu de Paşte? Simţi dintr-o dată că, dacă îi pune întrebarea asta, va putea să facă mai uşor faţă aici. Ea îi zîmbi, apoi, luîndu-i mîinile, şi le puse pe faţă. El simţi că pieptul îi tresaltă, aşa cum nu i se mai întîmplase de mulţi ani. Aşteptă un moment înainte de a putea spune: Îmi... îmi pare rău că te-am evitat mai înainte.

Vocea ei era caldă şi blîndă:

– Înţeleg.

– Oare?

– Te referi la viitor. Nu avem nici un viitor.

Îşi lipi obrazul de pieptul lui. El o trase mai aproape.

– Nu, nici unul.

Voia să trăiască, să aibă o şansă. Dar, chiar dacă ar scăpa, ştia că o va pierde. Laskov sau soţul ei. Sau oricine altcineva. Nu era un cuplu destinat să reziste. Iar atunci avea să-şi dorească să fi murit în Babilon. Ea plîngea acum, iar sunetele pe care le scotea îi aminteau lui Hausner de zgomotele vîntului, atotputernic şi veşnic trist.

Simţi lacrimile ei pe faţă şi crezu la început că sînt ale sale. Apoi aşa şi fu. Totul era atît de trist, îşi spuse, era ca şi cum te-ai trezi după un vis dulce-amar al copilăriei, descoperind că ai un nod în gît, iar ochii îţi sînt înlăcrimaţi. Întreaga zi avea să fie tristă, dar nu putea face nimic, căci totul se trăgea de la un vis. Aceasta era tristeţea pe care o simţea acum, cînd era cu ea.

Se îmbrăţişară strîns, iar ea începu să plîngă, fără să se mai controleze. El nu se putea gîndi la nimic ca să-i spună, pentru a o face să nu mai plîngă, deoarece îşi dădea seama că avea toate motivele să o facă. Aşa este, fă ce vrei, strigă, plîngi, Miriam, dar numai nu suferi în tăcere. Numai proştii fac asta. Aşa era Miriam pe care o cunoşteau toţi din Ierusalim. Dă-i voie lumii să-ţi afle durerea. Dacă toată lumea ar striga de fiecare dată cînd cineva comite o nedreptate, o barbarie sau un gest de prost gust,

atunci acestă ar fi un prim pas pe calea unei adevărate umanități. Oare de ce merg oamenii, fără să protesteze, spre propria moarte? Strigați! Plîngeți! Urlați!

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, ea își înălță capul și scoase un bocet prelung.

Așa, Miriam. Urlă. Ți-au distrus familia, ți-au furat copilăria, ți l-au răpit pe soțul tău, ți-au ucis fiul și prietenii și te-au lăsat singură aici cu un individ de teapa lui Jacob Hausner. Ai tot dreptul să plîngi.

Suspinele ei deveniră tot mai puternice, acoperind sunetul vîntului, iar Hausner știa că Becker îi aude și că, probabil, și afară se auzea, dar nu-i păsa.

– Dacă aș putea face ceva care să ușureze situația, aș face Miriam.

Ea încuviință din cap, apoi, deodată, îi luă capul în mîini și îl sărută, așa cum își sărutase soțul cînd acesta plecase la război.

– Yosef, rosti ea printre suspine. Jacob.

Murmură ceva ce Hausner nu înțelese. El îi atinse fața și gîtul cu buzele și îi gustă lacrimile. Yosef, Teddy, Jacob, ce mai conta? Atîta timp cît o liniștea și nu o îndurera și mai mult. Hausner dorea ca soțul ei să se întoarcă viu. Să-i spun oare că Rish știe? Nu, niciodată. N-avea să-i spună niciodată asta. Dar el spera ca, în timp ce ea îl aștepta pe Yosef Bernstein, Teddy Laskov sau altcineva să îi ofere ceea ce-i trebuia. Ar fi vrut să fie el acela, dar știa că e imposibil. El nu va mai vedea Ierusalimul, și chiar dacă acest lucru se va întîmpla, în afara Babilonului prezența lui nu ar constitui nicidecum o alinare. Îi linse lacrimile, așa cum un animal îi linge altuia rănile.

Dobkin nu simțise niciodată gustul sîngelui sau al transpirației altcuiva și fu surprins să constate cît de sărate erau. Arabul îl înșfăcase de testicule, iar el îi înfipsese dinții în gît. Fiecare voia să îl omoare pe celălalt, dar, neavînd arme nici unul, nu știuseră cum să o facă. Începuseră tatonîndu-se și lovindu-se în

locurile cele mai expuse. Talib îi aruncase lampa cu ulei în cap, umplîndu-l pe general de sînge şi grăsime care i se scurgeau pe spate şi pe gît. Dar aceste lovituri fuseseră protejate de „armura" naturală. Apoi, străvechile instincte îngropate adînc în psihic se redeşteptară. Amîndoi simţiră un fior în partea de jos a coloanei vertebrale, iar părul de pe gît li se zbîrli în clipa în care îşi dădură seama la ce ajunseseră şi cum redescoperiseră punctele slabe pe care natura le lăsase, aproape inexplicabil, neapărate.

Dobkin se concentră, încercînd să îşi închidă fălcile, ignorînd durerea sfîşietoare. Nu reuşise să apuce jugulara arabului, dar ştia că, dacă va persevera, cartilagiul traheei avea să cedeze.

Talib încerca să îl apuce mai bine de testicule, dar genunchii uriaşului îl izbiră cu putere, căci acesta dădea din picioare cu disperare. Talib se întinse, încercînd să îi scoată ochii, dar Dobkin îi închise strîns şi îşi îngropă şi mai adînc faţa în gîtul lui Talib. Fiecare se lupta pentru a-şi salva viaţa, fără să scoată nici un sunet. Nici unul nu se gîndi să ceară îndurare.

Într-o altă colibă, aflată de partea cealaltă a uliţei întortocheate, cei doi oameni care fuseseră puşi să îi îngrijească, preparau ceai la un foc de ciulini, care trosnea, şi îşi spuneau tot felul de poveşti, pentru a nu se plictisi. Nu auziră nimic neobişnuit, doar şuierul vîntului şi zgomotul obloanelor trîntite.

Dobkin nu mai suportă durerea. Rana de la coapsă i se deschisese şi sîngera, şi simţea că avea să îşi piardă cunoştinţa. Găsi în buzunar figurina de teracotă şi îl lovi cu putere pe Talib peste ureche. Lovitura frînse aripa demonului vîntului, iar strigătul arabului se pierdu în larma făcută de obloanele trîntite încă o dată de o rafală de vînt.

Paralizat, Talib slăbi strînsoarea atîta cît îi trebui lui Dobkin pentru a se elibera. Apoi acesta ridică mîna în care ţinea statueta şi îl lovi pe arab cu muchea tăioasă a lui Pazuzu în ochiul sănătos. Acesta scoase un urlet prelung şi îşi acoperi chipul cu mîna. Dobkin luă bucata ascuţită a aripii rupte şi o înfipse cu

putere în jugulara lui Talib. Un val de sînge țîșni în ochii lui Dobkin.

Talib se îndepărtă, zvîrcolindu-se și ținîndu-se cu mîna de gît, bolborosind. Cuprins de durerile morții, stropi cu sînge pereții și podeaua colibei. În fine, Dobkin se retrase într-un colț și rămase calm. Ascultă pînă în clipa în care fu convins ca arabul este mort, apoi se întinse pe spate, străduindu-se să nu-și piardă cunoștința. Scuipă o dată și încă o dată, pentru a scăpa de gustul de sînge pe care îl simțea în gură. Dar își dădea seama că n-avea să îl mai uite niciodată.

27.

Laskov şi Talman fură la fel de surprinşi ca toată lumea cînd primiră o invitaţie de a se prezenta din nou la şedinţa prim-ministrului.

Laskov ascultă raportul tînărului analist-foto Ezra Adam, care părea să nu pună nici un pic de pasiune în ceea ce spunea, dar din ale cărui cuvinte Laskov subînţelegea un mesaj care suna cam aşa: „Am găsit avionul, credeţi-mă, n-aveţi decît să mergeţi să-i salvaţi." Nu era prima oară cînd Laskov auzea un analist-foto care nu găsea cel mai bun mod de a-şi împărtăşi informaţiile. Omul trecu în revistă toate fotografiile de mare altitudine pe care, la cererea israelienilor, americanii fe făcuseră cu SR-71, cu numai cîteva ore în urmă.

Mai mulţi generali şi miniştri, dintre care majoritatea nu pricepeau mare lucru din punctele luminoase şi petele întunecate de pe fotografii, urmăreau pe propriile copii explicaţiile pe care le dădea Adam. Acesta lăsă deoparte altă fotografie şi privi către primul-ministru.

– Vedeţi, aşadar, domnule, că e destul de dificil să interpretezi fotografii făcute noaptea, atunci cînd bate... cum îi zice... *Şerji*. Ar fi trebuit să avem propriile imagini luate de la o înălţime mult mai mică, dar înţeleg, desigur, că există... din punct de vedere politic...

– Hai, tinere, dă-i drumul înainte, se răsti un general de aviaţie. Lasă chestiile astea în seama politicienilor.

– Da, domnule. Bine... iată fotografia numărul zece. La fel ca celelalte. Am mai văzut şi înainte imaginea asta. Rămăşiţe de căldură dispuse aleatoriu. Ar putea să indice o luptă.

– Sau o stînă, replică un general.

– Ori un sat, adăugă un membru al guvernului, care cu o oră mai devreme habar nu avea de fotografiile în infraroşu, dar învăţa repede.

– Da, încuviinţă Adam. Ar putea fi vorba despre oricare din lucrurile astea, numai că, după un timp, începi să intuieşti cînd ai de-a face cu astfel de probleme. În primul rînd, în locul cu pricina nu există nici un sat cunoscut. Priviţi, vă rog, harta arheologică a Babilonului. Satul Kweirish se află la un kilometru depărtare de sursele acestea de căldură, lîngă Poarta Iştar. În plus, satele arată altfel, iar focurile folosite la gătit şi iluminat într-un sat la o stînă emană un alt fel de reziduuri de căldură. Asta se poate vedea deasupra satului Kweirish, folosind o analiză spectrală a acestor fotografii. Am suficiente motive să cred că aici, pe panta aceasta, există o mare cantitate de fosfor ars. Iar în cvadrantul unu-trei, vedeţi cît de mare este sursa aceasta de căldură. Nu e foarte clară, dar trebuie să fie foarte mare. Vedeţi? Un avion ale cărui motoare nu au funcţionat douăzeci şi patru de ore sau mai mult. Apoi nişte dungi ca nişte vagoane în mişcare – sau ca un avion uşor care decolează. Vedeţi punctele acestea de pe fiecare fotografie? Ar putea fi vorba de o aeronavă mică ce zboară deasupra colinei.

Laskov ştia că, pentru cei neavizaţi, toată această interpretare părea foarte suspectă. Dar, spre surprinderea lui, prim-ministrul îl întrerupse pe Adam.

– Eu unul te cred, sergent Adam. Numai Dumnezeu ştie de ce, dar asta e. Apoi, într-un gest şi mai surprinzător, se întoarse spre Laskov, nu către asistenţii săi militari. Ei, Laskov, foloseşte-te de petele astea caraghioase ca să-mi încropeşti o poveste.

Laskov privi împrejurul încăperii.

– După cîte se pare, nu putem decît să avem unele bănuieli.

– Nu, nu, îl întrerupse prim-ministrul. Fără supoziţii. Am nevoie de una dintre revelaţiile tale divine. Ce înseamnă asta... şi asta, domnule general? zise el, atingînd o fotografie extrem de greu de descifrat... Ce înseamnă asta, domnule general?

Laskov se şterse pe faţă cu o batistă.

– Ei bine, domnule, înseamnă că avionul a fost forţat să aterizeze la Babilon de către cei de pe Lear. Şi ştim cu au reuşit să facă acest lucru. La bord nu se afla nici un trădător, aşa că Becker a hotărît, respectînd, sînt sigur, votul majorităţii, să plaseze nava într-un punct din afara zonei controlate de teroriştii, care aşteptau jos. Laskov închise ochii, părînd că se gîndeşte. După cîteva clipe îi redeschise; dar părea, într-adevăr, preocupat de cu totul altceva. Continuă: În acest moment, pasagerii aveau două variante: să fugă sau să lupte. Sau... nu, n-au avut posibilitatea de a lege. Avionul pare a se afla chiar lîngă Eufrat, aşa încît erau încolţiţi, nu puteau fugi decît în fluviu. Teroriştii i-ar fi încercuit imediat. Aşa că s-au hotărît să rămînă pe loc şi să lupte. Se află pe o citadelă îngropată, ceea ce nu e rău, din punctul de vedere al poziţiei. Priviţi hărţile. Aveau un Uzi şi un M-14, la care se mai adăugau, desigur, vreo cîteva pistoale. Iar teroriştii au pornit, probabil, în susul dealului, fără să se aştepte la nimic, şi o parte din ei au fost ucişi. Poate că au lăsat şi vreo armă sau două în urmă, atunci cînd s-au retras. Însă, firește, vor încerca iarăşi... Laskov contină, după o scurtă întrerupere. Radioul avionului Concorde e, fără îndoială, bruiat, aşa încît nu poate trimite nici un semnal. Ştim chiar de la sursele noastre de informaţii că, undeva lîngă Hillah, există un transmiţător care e folosit pentru bruiaj. Nu e un lucru neobişnuit în sine... avem zeci de astfel de cazuri. Dar, în această situaţie, lucrurile au o altă semnificaţie. Făcu din nou o pauză, uitîndu-se împrejurul camerei. Aşa că tot ce pot face este să stea acolo şi să aştepte pe cineva care să le vină în ajutor.

Se uită la primul-ministru, care îl privi la rîndu-i, spunînd:

– Asta da poveste, domnule general. Vezi, te rog, dacă mă poţi introduce şi pe mine în reţeaua asta de telecomunicaţii celeste la care eşti conectat. Se întrerupse, lovind cu creionul în masă. Există, aşadar, numai cîţiva teroriști? Destul de puţini pentru ca oamenii de pe Concorde să se poată apăra cu succes?

Analistul-foto interveni:

– Domnule, dacă ceea ce vedem pe aceste imagini a fost o luptă, atunci a fost o chestie dată dracului. Întreaga regiune a pantei, lungă de o jumătate de kilometru, prezintă urme de căldură.

– Bine, atunci înseamnă că nu sînt ai noştri, căci ei nu aveau cum să poarte o bătălie atît de serioasă împotriva unei forţe arabe de mari proporţii. Poate că ceea ce se vede acolo nu e decît o confruntare locală.

– Dar avionul cel mare? Şi cel care patrulează deasupra? îi aminti Adam.

– Prostii, îi replică tăios prim-ministrul. Prostii care nici nu se văd ca lumea măcar. Dădu de o parte fotografiile pe care le avea în faţă. Ciocăni o vreme cu creionul, apoi rupse cîteva hîrtii, după care se sprijini din nou pe spătar şi oftă. În regulă. Avion mare, bătălie de proporţii. De ce nu? Se întoarse către bărbatul responsabil cu telecomunicaţiile, care stătea retras într-o nişă, şi îl chemă. Mai avem Bagdadul?

– E pe fir, domnule. Veţi putea vorbi cu preşedintele într-un minut.

În cameră se lăsă tăcerea, pe măsură ce secundele se scurgeau. Cel de la telecomunicaţii strigă:

– Preşedintele Irakului pe linia patru.

Prim-ministrul privi în jur şi ridică receptorul. Apăsă pe butonul numărul patru şi începu să vorbească într-o arabă destul de corectă.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Da, domnule, în legătură cu avionul Concorde, desigur. La Babilon, domnule preşedinte. Da, *Babel*.

Din punct de vedere procedural, Miriam Bernstein şi Esther Aronson se aflau încă în stare de arest, în cabina avionului. Hausner zădărnicise planurile lui Burg de a organiza imediat o curte marţială, dar acesta insista, iar Hausner înţelegea că urmărea să îl distrugă pe el în felul acesta. Hausner credea că Burg nu mai are încredere în capacitatea lui de a conduce. Burg era convins că acţionează în interesul grupului şi, îşi spunea

Hausner, orice putea fi justificat astfel, chiar şi faptul de a-i răpi cele două ultime puncte de sprijin care îl mai ajutau să supravieţuiască: pe Miriam şi poziţia de conducător. De aceea, probabil că Burg n-ar ezita să le împuşte pe cele două femei pentru atingerea acestui scop. Burg ştia despre relaţia dintre el şi Miriam, dar asta nu-l făcea să îşi schimbe cîtuşi de puţin atitudinea, iar Hausner îl respecta din acest motiv, suferind totodată din pricina neputinţei de a-l urî cu adevărat pe Isaac Burg. Neşansa lui era că îl simpatiza pe acesta. Dacă nu s-ar fi întîmplat aşa, Burg n-ar fi ajuns niciodată atît de departe.

În plus, pentru a adăuga încă o problemă la greutăţile şi aşa destul de numeroase, ministrul de externe începu să îşi joace propriul joc de obţinere a puterii, avînd o mulţime de adepţi, nu doar datorită posturii sale de comandant legal al grupului, ci şi pentru că avea soluţii extrem de atrăgătoare pentru toate problemele cu care se confruntau. Conform teoriei lui Ariel Weizman, pe malurile Eufratului nu se mai afla nici un arab, aşa că israelienii puteau scăpa coborînd peretele vestic şi traversînd fluviul. Costumele de salvare din dotarea avionului urma să fie îmbrăcate de răniţi şi de cei care nu ştiau să înoate.

Hausner şi Burg căzuseră de acord să se organizeze o scurtă conferinţă la care să se discute propunerea ministrului de externe. Întîlnirea avea loc în cabina plină de mizerie a avionului şi era condusă de ministrul de externe.

– Admit că ideea e destul de atrăgătoare, dar mă îndoiesc foarte tare că Rish ar neglija cea mai elementară tactică de tăiere a liniei de retragere a inamicului, spuse Hausner.

Încercă apoi să explice acest lucru celor mai înţelegători membri ai grupului, dar spusele sale întîmpinară o rezistenţă crescîndă.

Puterea de care se bucurase la început era reprezentată de cei şase oameni loiali lui pînă la moarte: Brin, Kaplan, Rubin, Jaffe, Marcus şi Alpern. Acum, Brin era mort, iar Kaplan, Rubin şi Jaffe erau răniţi. În plus, oamenii săi nu mai erau singurii înarmaţi. De aceea, chiar cînd sfaturile pe care le dădea erau bune, ele erau întîmpinate cu ostilitate.

Burg îi luă apărarea, arătînd că, chiar dacă ar reuşi să traverseze fluviul, n-ar putea ajunge prea departe, înainte ca Rish să le descopere absenţa.

– Aţi fi urmăriţi în cîmp deschis, peste mlaştini, şi v-ar masacra la fel cum îi omoară şacalii pe iepurii pe care îi prind în cîmp deschis. Sau, încă şi mai rău, aţi fi obligaţi să vă predaţi.

Şi totuşi, peste jumătate din cei de pe deal încă mai voiau să fugă din Babilon. Hausner ştia că trebuie să facă tot ce îi stă în puteri pentru a menţine unitatea grupului. Ar fi păcat – o adevărată tragedie – ca toate eforturile şi curajul de care dăduseră dovadă pînă atunci să fie risipite într-o tentativă pripită de evadare.

Ministrul de externe insistă să discute cu Burg problema legată de Miriam Bernstein şi Esther Aronson, dar acesta refuză. Femeile aveau să rămînă în arest pînă cînd el, Burg, va putea alcătui un complet de judecată. Rabinul Levin îl făcu măgar şi ieşi dezgustat. Scurta conferinţă fu suspendată fără nici un fel de precizare cu privire la reluarea ei ulterioară.

Nici Hausner, nici Burg, nici mulţi alţii dintre cei de acolo nu regretau temporara eşuare a procesului democratic. Ştiau, de exemplu, că, dacă s-ar vota în clipa aceea, ministrul de externe ar obţine, probabil, autorizaţia de a-i conduce pe oameni în afara Babilonului şi că acest exod s-ar încheia cu un dezastru. Ariel Weizman nu era Moise, iar apele nu aveau să i se deschidă înainte, înghiţind apoi armata lui Ahmed Rish. Dacă exista vreun lucru cu privire la care Hausner şi Burg erau de acord, atunci acesta era faptul că ducerea la bun sfîrşit a unui război era mult prea importantă pentru a fi lăsată în seama politicienilor.

Ahmed Rish şi Salem Hamadi îşi conduseră ultimele trupe prin Poarta Iştar şi pe Drumul Sacru pînă cînd ajunseră la templul zeiţei Ninmakh, unde se întoarseră spre vest, către amfiteatrul grecesc. Înaintară printr-un vechi canal şi trecură zidul interior al cetăţii. După încă un kilometru de înaintare spre vest ajunseră la zidul exterior şi merseră de-a lungul lui, către nord, înspre Citadela nordică.

Rish se apropie de Hamadi şi îi spuse la ureche:

– Vom ajunge în mijlocul lor înainte ca măcar să-şi de-a seama că sîntem acolo.

– Da. Hamadi asculta vîntul care cobora dintre dealuri. Mergeau feriţi de vînt de către zid, dar ruinele nu erau nicăieri mai înalte de doi metri, iar nisipul şi praful îi înăbuşeau pe cei care gîfîiau, încercînd să ţină pasul cu Rish. Trebuie să mergem mai încet, Ahmed.

– Nu. Vîntul s-ar putea opri în orice clipă.

Hamadi nu făcea parte dintre arabii obişnuiţi cu viaţa în deşert, iar nisipul spulberat de vînt îl stînjenea la fel de mult ca şi pe israelienii de pe deal. Privi în jur, la oamenii săi, care se mişcau asemenea unor spectre prin bezna ce se revărsa în vîrtejuri. Mulţi purtau bandaje, iar unii şchiopătau. Era limpede că nu mai alcătuiau o trupă disciplinată şi de încredere. Dacă bătălia nu se desfăşura conform planurilor lor, Hamadi ştia că erau în stare să se revolte, omorîndu-i pe comandanţi. În schimb, dacă lupta decurgea aşa cum se aşteptau, aveau să-i masacreze pe israelieni, neluînd nici un ostatic. Fără prizonieri, el şi Rish nu mai aveau ce să negocieze. În orice caz, Hamadi ştia că pentru el şi Rish totul se sfîrşise. Dar Rish nu părea să înţeleagă asta, şi Hamadi nu avea de gînd să-i spună nimic.

Rish grăbi pasul, iar aşbalii îl urmară. Acum aproape că alergau, iar Hamadi avu senzaţia că se îndreaptă cu toţii în fugă spre împlinirea destinului, spre o ciocnire violentă cu istoria, spre o încleştare care avea să afecteze pentru cel puţin zece ani relaţiile dintre evrei şi arabi. Hamadi ascultase cu atenţie Radio Bagdad în ultimele 24 de ore şi ştia că singurul lucru pe care îl reuşiseră pe deplin fusese de a împiedica desfăşurarea Conferinţei de Pace. Dar posibilitatea de a modifica istoria lumii era mult mai puţin importantă cînd interveneau pasiunile şi motivaţiile personale. Îşi aminti de comportamentul lui Hausner în momentul în care fusese percheziţionat. Acesta stătuse total lipsit de apărare sub soarele arzător de lîngă Leul Babilonului. Îşi aminti ce simţise cînd îşi trecuse mîinile peste corpul lui. Îl copleşise o

tentație irezistibilă de a-l viola – de a-l sodomiza pe Iacob Hausner. De a-l umili și, în cele din urmă, de a-l tortura și a-l mutila.

Hausner plecă de la conferința ministrului de externe singur și adus de spate, împotriva vîntului *Șerji*. Nisipul îi pișca fața, iar vîntul îi umfla hainele sfîșiate. Zgomotul neîncetat al vîntului îl înnebunea și simțea tentația de a striga împotriva lui.

Îl găsi pe Kaplan ocupînd poziția în care se aflase atîta timp Brin. Luneta de noapte fusese adaptată la un AK-47, dar nu era mai folositoare decît lumina lunii. Febra pe care i-o provoca rana îl făcea pe Kaplan să tremure, dar el insistase că era cel mai capabil dintre cei aflați pe deal să folosească luneta de noapte.

Naomi Haber privea peste parapet, încercînd să zărească vreo mișcare în praful de pe coastă. Își acoperise fața cu una dintre acele apărătoare împotriva vîntului care fuseseră confecționate de curînd din plexiglasul luat de la hublourile avionului și care aveau pe margini bucăți de cauciuc desprinse de pe scaune, folosite pentru a împiedica nisipul să pătrundă, tot astfel cum masca unui scafandru îl protejează împotriva apei. Apărătoarele erau fixate pe cap cu un elastic.

Hausner îl trase pe Kaplan deoparte.

– Îți dai seama că, cu furtuna asta, nici nu mai trebuie să aștepte apusul lunii.

– Știu.

Kaplan îl cunoștea pe Hausner, știindu-i obsesiile și felul în care vorbea ori de cîte ori se pregătea, ca și acum, să spună ceva care n-avea să sune prea plăcut.

– Nu mai există nici posturi de observație, nici dispozitive de alarmă. Sîntem ca și orbi.

– Știu.

Încet, încet începea să înțeleagă.

– Iar Burg, asistentul meu, a interzis părăsirea perimetrului.

– Și asta știu.

Hausner se ivise din beznă și praf și îl atinsese ca Îngerul Morții.

– Dar, aşa cum se spune, cea mai bună apărare e atacul. Nu putem sta aici ca o turmă de cerbi speriaţi, care speră că numărul lor îi va face pe lupi să se gîndească de două ori înainte de a ataca. Iar dacă, totuşi, vor ataca, nu vom putea sta umăr lîngă umăr, lovind ca nişte cerbi. Trebuie să ne luptăm cu ei. Să preluăm iniţiativa, la fel ca în noaptea trecută.

– Da.

– Dacă nu, vor urca dealul şi vor fi în mijlocul nostru înainte să putem face ceva. Uită-te acolo!

Kaplan privi ascultător înspre vîrtejurile de praf. Punctele întărite ale apărării erau acoperite de nisipul spulberat de vînt, iar vizibilitatea nu depăşea nici cu cinci metri perimetrul. Arabii puteau foarte bine să se afle în afara acelei zone, la numai şase metri de întărituri, fără ca nimeni să ştie nimic. Fu deodată cuprins de un soi de teamă, aproape de panică. Îşi încleştă mai tare mîinile pe armă. Simţea tentaţia irezistibilă de a se năpusti în noapte, pătrunzînd în beznă, pentru a vedea ce se ascunde pe coasta dealului.

– Ce se ascunde acolo, Moshe? Ce-i acolo?

– Nu ştiu.

– Dar ai vrea să ştii?

Kaplan nu răspunse.

Hausner aşteptă un moment, apoi continuă cu această evaluare a situaţiei:

– Cea mai eficientă strategie militară ar fi în acest moment trimiterea unei patrule de ambuscadă în josul coastei. Aş aşeza o asemenea patrulă în prejma zidului exterior. Pentru a ajunge de la Poarta Iştar, aşbalii trebuie să meargă de-a lungul zidului aceluia. O asemenea ambuscadă ar contribui la distrugerea forţei lor ofensive, avertizîndu-ne totodată din timp asupra pericolului. Oftă. Dar Burg nu e de acord să riscăm viaţa altor oameni sau să ne divizăm forţele. E o decizie subiectivă, iar eu nu pot să-l fac să o schimbe. Făcu o pauză. Totuşi, continuă imediat... pe de altă parte, dacă măcar o persoană s-ar afla acolo, în drumul aşbalilor, cu o armă automată şi cîteva sute de gloanţe, ar putea să doboare vreo zece – doisprezece înainte ca aceştia

măcar să îi răspundă cu vreun foc. Se opri din nou, își aprinse o țigară în mîinile făcute căuș și i-o dădu lui Kaplan, într-un gest prietenesc, așa cum acesta nu mai văzuse niciodată la Hausner. Înțelegi?

Kaplan trase din țigară, dar nu i-o înapoie.

– Probabil... probabil că așa e, în cazul în care nu sînt deja la jumătatea drumului pe coastă.

– Da, încuviință Hausner. Așa e. Și fără îndoială că, la poalele dealului, se mai află cîteva santinele. Dar, pe întunericul ăsta, n-ar fi prea greu pentru un singur om să se strecoare printre ele.

Kaplan nu avea nici o îndoială că, dacă era nevoie, Hausner s-ar fi dus chiar el, iar dacă nu o făcea, era doar pentru că era convins că rolul lui era mult prea important aici pe deal. Kaplan, care își riscase deja viața o dată, de dragul lui Hausner, simți dintr-o dată dorința de a trăi pînă la adînci bătrîneți. Hausner încerca să-l determine să renunțe la ideea asta.

– Cel care s-ar duce în vale nu ar avea aproape nici o șansă de a se întoarce.

– Aproape.

– Mai cu seamă dacă ar avea vreo rană care să-i reducă mobilitatea.

Hausner dădu din cap.

– Moshe, tu știi bine că nu avem decît foarte puțini soldați profesioniști. Cei șase din echipa de securitate, Dobkin... vreo cîțiva veterani... și Burg. Iar numărul lor scade. Militarii știu întotdeauna că vine o zi cînd lor li se va cere să facă lucruri pe care un civil nu le poate face. Înțelegi, nu?

– Desigur.

Kaplan se întreba cum de Hausner nu se dusese la Marcus sau Alpert. Ei nu erau răniți. Bănuia că era una dintre acele misiuni care trebuie acceptate cu gîndul că „reprezintă o onoare". Mai existau, desigur, și alte motive, dar Kaplan nu reușea să le înțeleagă.

– În fine... îți mulțumesc că mi-ai ascultat vorbăria, Moshe.

– N-ai pentru ce. Ezită, iar cînd văzu că Hausner nu face nici un gest de a se îndepărta, spuse: De fapt, ascultîndu-i pe alţii, îţi clarifici mai uşor propriile gînduri.

– Corect.

Kaplan ezită încă o dată, apoi se întoarse şi făcu un pas. Simţi mîna lui Hausner pe umăr, îi auzi vocea spunînd ceva, fără însă a da atenţie sensului cuvintelor pe care le auzea. Cea mai mare porcărie era că nici măcar nu putea să-şi ia rămas-bun de la cei care în douăzeci şi patru de ore ajunseseră să însemne atît de mult pentru el. În clipa în care se avîntă în bezna nopţii se simţi teribil de singur.

28.

Prim-ministrul stătea drept pe scaun, ţinînd receptorul în mînă. Privea prin sală, la cei prezenţi acolo, care ascultau convorbirea în căşti. Nu aveau prea mult noroc. Preşedintele Irakului trecuse prin întregul spectru al emoţiilor, de la surprinderea provocată de apelul telefonic, la neîncrederea stîrnită de informaţia primită, ajungînd, în cele din urmă, la lipsa de interes faţă de propunerile prim-ministrului Israelului. Acesta vorbea calm şi egal.

– Domnule preşedinte, *nu pot* divulga sursa de la care am obţinut informaţia, dar, *îndeobşte,* prezintă încredere.

Privi prin încăpere, de parcă ar fi căutat o confirmare a spuselor sale.

Teddy Laskov şi Itzhak Talman stăteau în picioare lîngă uşă. Prim-ministrul păru să îi mai cîntărească încă o dată din priviri.

Preşedintele irakian oftă, ceea ce în arabă însemna ceva de genul: „Îmi pare rău, dar mai mult de atît nu se poate face." Apoi zise:

– Oricum, nici nu se pune problema unei misiuni de recunoaştere la joasă altitudine, căci a început să sufle *Şerji.* Şi, oricum, sînt sigur că amicii voştri americani au luat cîteva imagini ilegale cu vreuna dintre navele lor de mare altitudine. Cred că e suficient.

– Nu am cunoştinţă despre aşa ceva.

Preşedintele irakian nu luă în seamă infirmarea bănuielii sale şi reîncepu să îşi enumere contraargumentele împotriva unei acţiuni grăbite.

Prim-ministrul asculta zgomotul pe care îl făceau obloanele mișcate de vînt și nu prea mai dădea atenție interlocutorului său. Știa că, pe timp de inundații, furtună de nisip sau noapte, orice transport pe uscat sau pe calea aerului era imposibil. Cu cît avea să insiste mai mult, cu atît mai limpede avea să apară slăbiciunea rețelelor de comunicații și transport ale Irakului, lăsînd la o parte incapacitatea forțelor armate de a se deplasa pe apă în propria lor țară. Iar președintele avea să devină și mai irascibil în clipa în care era obligat să recunoască aceste lucruri. Dar Hillah era destul de aproape și nu era deloc un oraș neînsemnat ca mărime, își spuse prim-ministrul.

– Dar nu există o garnizoană la Hillah? zise acesta.

Spionii săi îl informaseră că exista.

Urmă o pauză prelungită. Președintele irakian păru că se consultă cu consilierii săi. În cele din urmă, vorbi din nou la telefon:

– Mi-e teamă că acesta e secret de stat.

Degetele prim-ministrului apucară strîns receptorul, iar încheieturile acestora se albiră.

– Domnule președinte... *ce* sugerați?

Își privi ceasul.

– Să așteptăm sfîrșitul furtunii sau, cel puțin, pînă la ziuă.

– S-ar putea să fie prea tîrziu.

– Domnule prim-ministru... asta e vechea problemă: trebuie să riști viața unor oameni pentru a le salva pe ale altora. Îmi spuneți că cincizeci de israelieni sînt asediați la Babilon și îmi cereți să risc o operațiune care m-ar putea costa tot atîtea vieți, din cauza diverselor accidente... asta ca să nu mai vorbim de bani... Oricum, *nu* știu ce se petrece acolo și nici dacă se întîmplă cu adevărat ceva.

– Aveți cunoștință de faptul că acolo *se* întîmplă ceva, nu?

Irakianul ezită.

– Da, ceva. Tocmai am primit confirmarea de la autoritățile noastre din Hillah că în jurul ruinelor Babilonului se petrece ceva ciudat.

Întreaga sală fu străbătută de un murmur în clipa în care președintele irakian dădu această confirmare.

Prim-ministrul se aplecă în față, deasupra telefonului. Nu mai înțelegea pentru care motiv trebuia să își ascundă cărțile.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, trimiteți garnizoana din Hillah, zise el repede.

Urmă încă o pauză prelungită. Cînd se auzi din nou, vocea suna aproape stingherită, de parcă își cerea scuze.

– În garnizoana Hillah se află, așa după cum probabil serviciul dumneavoastră de informații deja știe, batalionul 421, compus în majoritate din palestinieni. Au luptat împotriva voastră în 1967 și 1973. Ofițerii sînt irakieni, dar soldații sînt refugiați și fii ai refugiaților. N-ar fi corect să le punem la încercare loialitatea. Înțelegeți?

Prim-ministrul înțelegea. Privi în jurul său. Cei care ascultau convorbirea păreau furioși. În încăpere se forma o atitudine tot mai radicală.

– Domnule președinte, ați putea vorbi acum cu cei din Hillah, eu voi rămîne pe fir, și să îi rugați pe oamenii de acolo sau pe ofițerii loiali dumneavoastră să afle ce anume se întîmplă în Babilon?

– Din păcate, comunicațiile sînt foarte dificile în acea regiune la ora actuală. Și furtuna, și inundațiile. Vom lua totuși legătura prin radio și vom vedea ce pot afla.

– Înțeleg. Prim-ministrul nu avea nici un motiv ca să nu-l creadă pe președintele irakian. Mai avea o ultimă carte de aruncat în joc. Domnule președinte, continuă el, militarii mei mă informează că este posibil să ajungi în Babilon pe fluviul Eufrat. O expediție de la o altă garnizoană de pe Eufrat ar putea ajunge acolo în cîteva ore.

Cînd îi răspunse, vocea președintelui irakian era dură și nerăbdătoare.

– Credeți că Eufratul e un rîuleț ca Iordanul? Nu, e un fluviu mare și periculos, iar în acest anotimp rătăcește pe cîmpie ca o oaie care s-a pierdut de turmă. Se întîlnește cu nenumărate lacuri și bălți, și cu multe, foarte multe pîrîiașe care se umflă acum și pot fi luate drept părți ale fluviului. Sînt o mulțime de rîuri false pe care te poți rătăci în acest anotimp.

Prim-ministrul ştia deja asta. De fapt, Babilonul nu se mai afla pe cursul modern al fluviului, ci pe cel antic, mai strîmt. Totuşi, o armată modernă sau o unitate specializată ar reuşi să îl parcurgă. Mesopotamienii cei de demult reuşiseră să îl stăpînească.

– Domnule preşedinte, sîntem cu toţii conştienţi de problemele cu care se confruntă ţara dumneavoastră în fiecare primăvară şi mai ştim că în orice anotimp am putea conta pe ajutorul dumneavoastră rapid. Ştim că unul dintre motivele pentru care aceşti... nu voiă să pronunţe cuvîntul „teroriştі "... membri ai formaţiunilor de gherilă au ales ţara dumneavoastră este tocmai inaccesibilitatea Babilonului în timpul acestor săptămîni. Totuşi, sînt convins că ne veţi oferi tot sprijinul de care sînteţi capabil.

Nu primi nici un răspuns.

Prim-ministrul era conştient că irakianul trebuise deja să îşi calce peste mîndrie pentru a recunoaşte posibilitatea unor acţiuni de neloialitate şi incapacitatea de a-şi deplasa forţe armate prin propria-i ţară. Asta fără a mai vorbi de posibilitatea ca un avion Concorde să fi fost deturnat de Irak, fără ca el să ştie nimic. În plus, mai era vorba şi de faptul că o mică armată de palestinieni acţiona nestînjenită pe teritoriul suveran al statului său. De aceea, prim-ministrul înţelegea că preşedintele irakian nu avea cum să fie într-o dispoziţie prea bună, iar ultimul lucru indicat într-o situaţie de genul acesta era să măreşti şi mai mult ofensa, încercînd să-l determini să întreprindă vreo acţiune.

– Domnule preşedinte, aveţi cunoştinţă de existenţa unei tabere palestiniene în deşertul Shamiyah? Probabil de acolo au venit în Babilon aceşti palestinieni.

Din nou nu se auzi nici un răspuns.

Prim-minstrul privi în jurul mesei. Un colonel expert în problemele războiului psihologic, care îşi petrecuse mai mulţi ani analizînd personalitatea preşedintelui irakian, mîzgăli ceva pe o hîrtiuţă şi i-o întinse. Prim-ministrul o citi. *De vreme ce l-aţi scos atîta din sărite, puteţi merge pînă la capăt. E prea tîrziu*

pentru a mai fi diplomat. Prim-ministrul încuviință și spuse la telefon:

– Vreu să știu dacă forțele dumneavoastră sînt *capabile* să organizeze o expediție la ora asta tîrzie din noapte, domnule președinte.

La început nu auzi nici un răspuns. În cele din urmă, președintele irakian spuse foarte rece:

– Da. Voi da ordine pentru a se porni o expediție pe fluviu. Dar nu vor debarca pînă în zori. E tot ce pot face.

– Ar fi bine, zise prim-ministrul, conștient că nu era deloc așa, dar nedorind să piardă și puținul pe care îl cîștigase.

– Ce credeți că vom găsi acolo?

– Habar nu am.

– Păi, nici noi. Totuși, pentru binele dumneavoastră sper că vom găsi ceva. Ar fi foarte stînjenitor dacă s-ar întîmpla altfel.

– Știu. Prim-ministrul făcu o pauză. Venise momentul marii întrebări. Ați fi de acord să vă ajutăm? Am putea organiza o acțiune comună.

De data asta,s răspunsul veni fără nici un pic de întîrziere:

– Absolut exclus.

Nu avea nici un rost să mai insiste.

– Bine. Vă doresc succes.

Irakianul lăsă să treacă puțin pînă să răspundă:

– Babilonul. Robia. Ciudat.

– Da, ciudat. Și totuși, nu extraordinar de ciudat, nu? În Orientul Mijlociu era imposibil să întreprinzi vreo acțiune politică fără a te lovi de cei peste cinci mii de ani de istorie și crime. Americanilor le era imposibil să priceapă lucrul acesta. Evenimente petrecute cu trei milenii înainte erau invocate în cadrul conferințelor internaționale, ca și cum s-ar fi întîmplat cu două săptămîni în urmă. Și astfel, avînd în vedere toate aceste lucruri, exista oare vreo speranță? Și totuși, nu foarte ciudat.

– Poate că nu. Irakianul făcu o pauză. Nu trebuie să înțelegeți că nu vă sprijinim. Nici nouă nu ne sînt de vreun folos teroriștii. Nici unul dintre guvernele arabe responsabile nu poate susține acțiunile lor. Făcu o pauză, iar israelienii auziră, prin

intermediul microfonului, un sunet electronic asemănător unui oftat melancolic. Era atît de tipic arab şi, totodată, atît de evreiesc sunetul acela, încît mulţi dintre cei din sală se simţiră cuprinşi de un sentiment de simpatie şi chiar fraternitate. Preşedintele irakian îşi drese vocea. Trebuie să plec.

– Vă voi suna din nou înaintea zorilor, domnule preşedinte.

– Da.

Convorbirea se întrerupse. Prim-ministrul îşi ridică privirea.

– Ei, ce facem acum? Intervenim sau îi aşteptăm pe irakieni? Privi spre ceasul din perete. Erau mai mult de şase ore pînă la răsăritul soarelui în Babilon. Îşi aprinse o ţigară, iar zgomotul ehibritului în clipa în care îl aprinse se auzi în toată încăperea. Înţelegeţi, sper, că aceasta a fost prima convorbire dintre un prim-ministru israelian şi un preşedinte irakian. Vrem să punem în pericol ceea ce s-a obţinut cu ajutorul ei? Vrem să periclităm întregul climat de pace care a dus la decolarea celor două avioane Concorde?

Privi jur împrejurul camerei, încercînd să citească pe chipurile celor aşezaţi la masa lungă. Mulţi dintre cei de faţă fuseseră prezenţi şi la conferinţele despre Entebbe, dar acum situaţia era mult mai complicată şi, chiar şi atunci, fusese nevoie de mai multe zile pentru a se ajunge la acordul pentru o soluţie militară.

Încet încet, politicienii şi generalii începură să se ridice. Fiecăruia îi fură acordate două minute pentru a-şi prezenta punctul de vedere. Adunarea părea divizată oarecum echilibrat, dar nu pe baza distincţiei dintre militari şi civili. Aproape jumătate dintre militari recomandară precauţie şi reţinere, în vreme ce, dintre civili, tot jumătate cerură o intervenţie militară. Dacă s-ar fi votat, rezultatul ar fi fost foarte strîns.

Amos Zavi, adjunct al ministrului de externe, funcţionînd interimar în locul acestuia, se ridică şi arătă că, dacă ar fi prezenţi, atît ministrul de externe, Ariel Weizman, cît şi adjunctul ministrului transporturilor, Miriam Bernstein, ar cere reţinere.

Apoi se ridică generalul Gur şi îi replică tăios:

– Poate că aşa ar fi, dacă cei doi ar fi *prezenţi*. Dar, dacă ar putea trimite votul lor de la Babilon, sînt convins că ar susţine un atac aerian neîntîrziat.

Aceasta fu singura replică ce stîrni cîteva rîsete în cadrul unei adunări altminteri extrem de sobre.

Mai erau şi persoane care încă mai credeau că Ahmed Rish controlează situaţia şi că nu va mai trece mult pînă să îşi facă cunoscute pretenţiile. Această facţiune dorea ca atunci cînd termenii răscumpărării aveau să fie cunoscuţi, să se poată începe negocierile.

Se ridică unul dintre miniştri, Jonah Galili. El le reaminti celor prezenţi că, cu ocazia afacerii Entebbe, doi dintre rabinii cei mai importanţi ai Israelului interpretaseră *Halacha,* colecţia de precedente legale ale tradiţiei religioase iudaice, în sensul permiterii schimbului de teroriştі pentru prizonieri.

Ministrul justiţiei, Nathan Dan, el însuşi rabin şi avocat, sări în picioare.

– Mă opun acestei interpretări.

Prim-ministrul bătu cu pumnul în masă, făcînd să sară în sus micuţa grămadă de hîrtiuţe din faţa lui.

– Ajunge. Nu sîntem aici nici la Yeşiva, nici într-o cafenea din Tel Aviv. Nu mă interesează *Halacha* şi nici ebraica veche ori semantica. Prezentul mă preocupă. Laskov, e rîndul tău. Ai două minute.

Teddy Laskov stătea în picioare la capătul celălalt al mesei. Vorbi în termeni generali, citînd argumente militare clasice în favoarea intervenţiei, dar îşi dădea seama că nu impresionează pe nimeni. Era limpede ca lumina zilei că la baza lipsei de hotărîre se afla teama că un eventual atac aerian asupra Babilonului s-ar putea să nu ducă la alt rezultat decît la o întîlnire cu fiarele sălbatice ale deşertului. Într-o democraţie parlamentară, un astfel de fiasco ar putea trimite acasă întregul guvern şi peste o jumătate din Knesset, făcîndu-i să se apuce de scrierea memoriilor. Dacă guvernul acţiona şi la faţa locului se găsea avionul Concorde, dar misiunea de pace nu, ori – Doamne fereşte! – dacă toţi erau descoperiţi morţi, atunci, cel puţin,

acțiunea ar putea fi justificată în fața lumii întregi pe considerente umanitare. Dar dacă el, Laskov, se înșela, și dacă se păcăliseră și analiștii foto, iar acolo nu se afla nimic...

Laskov se hotărî să riște.

– Înțeleg care e problema. Atunci, totul e în regulă. Dacă reușesc să dovedesc fără putință de tăgadă că oamenii noștri se află în Babilon, mai are cineva vreo obiecție împotriva unei acțiuni militare care să îi salveze?

Prim-ministrul se ridică.

– Asta e problema esențială, domnule general. Dacă îmi dovediți, mai presus de orice îndoială, că oamenii noștri sînt acolo, voi vota pentru intervenție.

Aceasta era portița de scăpare pentru toți cei de față. Dacă evenimentele ulterioare aveau să dovedească necesitatea de a se fi autorizat un raid, ei aveau să își explice lipsa de fermitate prin această foarte credibilă motivație a lipsei unor informații complete. Puteau afirma că nu știuseră cu siguranță că misiunea de pace se afla la Babilon. Era mai mult decît o simplă scuză. Era adevărul.

– Cum îți propui să obții această dovadă, domnule general? întrebă prim-ministrul. Crede-mă, de data asta nu mai putem accepta încă un mesaj divin decît dacă ni se permite tuturor să îl recepționăm.

Laskov nu luă în seamă cele cîteva rîsete.

– Am autorizația de a acționa în numele dumneavoastră?

– Ceri cam mult.

– Pînă în zori.

– Bine. N-ai cum să faci prea multe prostii într-un timp atît de scurt. În regulă. În tot timpul acesta, o echipă pentru intervenție va sta în alertă. Dacă vii la mine înainte de cinci și jumătate și îmi prezinți o dovadă incontestabilă asupra existenței avionului Concorde, măcar, la Babilon, atunci o să apăs pe butonul roșu și o să ne ținem unii altora pumnii, sperînd să se termine cu bine. În orice caz, după răsăritul soarelui va trebui să ne bizuim pe cuvîntul dat de irakieni de a trimite o forță de luptă la Babilon. Nu vreau ca trupele noastre să se întîlnească cu ale

lor, aşa că ora cinci şi jumătate e termenul limită de lansare a unei operaţiuni. E în regulă?

– Mi-ar plăcea să conduc echipa de intervenţie.

Prim-ministrul se aşează la loc şi clătină din cap.

– Ce gînd necugetat. Tu nici măcar nu mai faci parte din armată. De ce naiba ţi-am dat permisiunea de a acţiona în numele meu? Cred că sînt nebun.

– Vă rog.

În sală se lăsă liniştea. Prim-ministrul rămase dus pe gînduri un timp, apoi se ridică din nou şi se uită la Laskov

– Dacă mă convingi să intervenim, atunci aş fi, într-adevăr, încîntat să conduci echipa. Nu mă pot gîndi la o persoană mai potrivită pentru această misiune, spuse el cu subînţeles.

Laskov salută, făcu stînga împrejur şi se îndreptă, cu demnitate, spre hol, urmat de Talman.

Talman îi vorbi în şoaptă în timp ce trecură pe lîngă oamenii adunaţi în hol.

– Ce fel de informaţii poţi obţine într-un timp atît de scurt?

Laskov ridică din umeri.

– Nu ştiu.

Ieşiră şi trecură printre coloanele faţadei, apoi printr-o poartă de fier şi ajunseră în stradă. Mergeau tăcuţi. Peste Ierusalim se lăsase liniştea, tulburată doar de vîntul fierbinte şi uscat. În ciuda căldurii, noaptea era feerică, aşa cum numai Ierusalimul poate fi în timpul primăverii. Aerul era plin de parfumul mugurilor, iar cerul era limpede precum cristalul. Luna ajunsese aproape sus, deasupra capului, răspîndind o lumină galben-verzuie. Ca într-un sat, fiecare spaţiu liber era plin cu flori, viţă de vie sau copaci, iar străzile erau pavate cu pietre de demult. Casele ar fi putut avea la fel de bine douăzeci sau două mii de ani vechime. Nimic nu părea să conteze în Ierusalim.Totul era fără vîrstă şi străvechi totodată.

– Atunci de ce naiba ai mai vorbit? întrebă Talman. Aşa exista o şansă să se voteze pentru o intervenţie. Acum însă le-ai oferit o portiţă de scăpare.

– N-ar fi votat niciodată pentru intervenţie.

Talman îl privi pe Laskov în lumina slabă.

– Ai îndoieli?

Laskov se opri brusc.

– Nu am nici o îndoială. Sînt în Babilon, Itzhak. Ştiu asta. Ezită, apoi spuse: Îi *aud*.

– Prostii. Voi, ruşii, sînteţi mistici incorigibili.

Laskov încuviinţă din cap.

– Aşa e.

Talman se folosi de vechea lui autoritate.

– Insist să ştiu la ce te-ai gîndit cînd ai spus că vei furniza o dovadă incontestabilă.

Laskov începu să meargă din nou.

– Să presupunem că ai vrea să transmiţi un mesaj la mare altitudine. Cum ai face chestia asta, fără să te foloseşti de radio?

– Te referi la un mesaj fotografic? Păi aş face un semn mare pe pămînt. Sau, dacă e imposibil, sau dacă ar fi întuneric, iar nava ar fi prea sus... sau, în caz de furtună de nisip, aş crea o sursă de căldură, probabil. Dar am văzut sursele acelea de căldură. Ele nu sînt concludente.

– Dacă una dintre ele ar *avea* forma Stelei lui David, ar fi concludente.

– Nici una nu avea forma asta.

– Ba da.

– Ba nu.

Laskov părea să vorbească de unul singur în timp ce continua să meargă.

– Mă mir că, dintre atîţia oameni cu cap, nici unul nu s-a gîndit la asta. E adevărat că activitatea de recunoaştere în infraroşu e un domeniu mai puţin accesibil. Poate că au o stea care aşteaptă să fie aprinsă de îndată ce zăresc un avion. Nu înţeleg că, dacă o aprind, ar trebui să treacă mai multe ore după ce a ars, pentru a putea fi fotografiată dintr-un avion. Dobkin sau Burg ar fi trebuit să se gîndească la asta. Dar poate că îi critic degeaba. S-ar putea la fel de bine să nu aibă nici o rezervă de kerosen sau să nu o poată folosi dintr-un motiv sau altul. Sau, poate, le-a trebuit pentru bombe. Şi apoi, cum să le treacă prin

cap că cineva va face o recunoaștere deasupra Babilonului? Adică...

Talman îl întrerupse.

– Teddy, problema e că ei nu au aprins o Stea a lui David sau un mesaj care să ne spună: „Oameni buni, sîntem aici." Poate că nu au avut timp înainte... Vocea i se pierdu. În orice caz, un asemenea semn nu există.

– Dacă ar *exista*...

– Pe mine m-ar convinge. Şi ştiu că şi pe mulţi alţii.

– Bine, atunci n-ai decît să priveşti fotografiile pe care cei de la Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene nu au socotit că merită să le trimită prim-ministrului. Sînt sigur că vom găsi căldură rezultată de la arderea cu kerosen a unei Stele a lui David. Nu trebuie decît să ştii ce cauţi şi vei găsi imediat.

Talman se opri dintr-o dată. Vocea îi era joasă, aproape ca o şoaptă.

– Eşti nebun?

– Deloc.

– Vrei să spui că ai fi în stare să modifici una dintre fotografiile acelea?

– Crezi că sînt ori au fost la Babilon?

Talman credea, dar nu ştia de ce.

– Da.

– Crezi că scopul scuză mijloacele?

– Nu.

– Dacă soţia sau fiicele tale ar fi acolo, ai gîndi la fel?

Talman ştia de relaţia dintre Laskov şi Miriam Bernstein.

– Da.

Laskov dădu din cap. Talman nu mintea. Îşi petrecuse prea mulţi ani printre englezi. Emoţiile aveau un rol neglijabil sau nici nu interveneau în deciziile pe care le lua. În general, era un lucru bun. Dar Laskov era de părere că, uneori, n-ar strica să fie şi puţin evreu.

– Promiţi să uiţi ceea ce am spus şi să te duci să dormi un pic?

– Nu. De fapt, consider că e de datoria mea să te arestez.

Laskov îşi puse mîinile sale mari pe braţele lui Talman.

– Itzhak, la Babilon mor oameni, știu asta. Rușii *sînt* mistici, iar rușii evrei sînt mai răi decît toți. Îi *văd*, pe cuvînt. Astă noapte i-am văzut în vis. Am văzut-o pe Miriam Bernstein cîntînd la liră – un fel de harpă – și plîngînd pe malul unui rîu. Abia în cafenea am înțeles sensul visului. Crezi că aș fi în stare să mint în legătură cu asta? Nu, sigur că nu poți crede. Itzhak, lasă-mă să îi ajut. Lasă-mă să fac ceea ce trebuie făcut. Uită ce ți-am spus. Cînd erai comandantul meu, ai trecut cu vederea peste unele lucruri o dată sau de două ori – da, da, știu că ai făcut-o – n-are rost să te simți tulburat. Du-te acasă și dormi pînă la amiază, iar cînd te vei trezi, totul se va fi sfîrșit. Vom avea parte de o sărbătoare națională sau, da, poate de o tragedie. Poate va fi chiar și un război. Dar ce putem face? Dă-mi voie să fac asta. Nu-mi pasă ce se întîmplă cu mine după aceea. Dar acum dă-mi voie să plec.

Strînse cu putere brațele lui Talman.

Pe Talman îl stînjenea această bruscă intimitate fizică și emoțională cu Laskov. Făcu o mișcare care să îi arate acestuia că prefera să îi dea drumul, dar Laskov nu slăbi strînsoarea. Pentru Talman era un moment esențial și, de aceea, era convins că decizia lui putea fi mai bună dacă Laskov păstra o oarecare distanță. Israelienii stăteau prea aproape, nu chiar ca arabii, dar, în orice caz, nu suficient de departe. Prea aproape pentru gustul lui Talman.

– Păi... Dar apropierea lui Laskov îl făcea să... ce? Simțea căldura și răsuflarea acestuia. Simțea cum printre degetele lui pătrundea ceva în trupul său. Pe cuvînt... Era foarte jenat. Chipul celuilalt era la nici jumătate de metru distanță de al lui. Simțea... ceea ce simțea Laskov. Cred... că o să mă duc acasă... Nu. O să vin cu tine... Da, la dracu'! E o nebunie, știi asta... o adevărată nebunie, dar, cu toate astea, o să te ajut... Da!

Laskov surîse încet. Da, îl cunoștea bine pe Talman. Chiar și el putea fi impresionat. Iar ideea cu visul fusese excelentă.

– Bun. Îi dădu drumul lui Talman și se retrase un pas. Ascultă, știu un specialist în tehnică fotografică aeriană în Tel Aviv. Îl putem lua în drum spre Citadelă. E în stare să facă un

depozit de materiale să arate ca un nud al lui Elizabeth Taylor, dacă vrem. Va face tot ce îi cer, fără să pună întrebări.

Talman încuviință din cap şi cei doi începură să meargă din nou, aproape în fugă, spre stația de taxiuri din vecinătatea prim-ministrului. Săriră într-o maşină.

– La Tel Aviv, spuse Laskov aproape fără suflare. Urgență națională.

29.

Benjamin Dobkin luă mîna lui Shear-jashub. Stăteau pe cheiul de pămînt de lîngă Eufrat. Erau priviţi în tăcere de întreaga populaţie a satului, cîteva zeci de persoane, care stăteau la capătul cheiului. Luna dădea la iveală norii de praf de pe celălalt mal. Pe malul acesta bătea vîntul, dar cea mai mare parte a prafului cădea în fluviu. Acesta era învolburat, şi valuri mici se izbeau de chei. Nu era uşor să îl traversezi şi nici să călătoreşti pe uscat. Dobkin privi din nou către bătrîn.

– Duceţi-l în mlaştini şi lăsaţi-l să-l mănînce şacalii, iar cînd vine dimineaţa, vedeţi-vă de treburile voastre.

Bătrînul dădu din cap plin de respect. Nu mai avea nevoie de instrucţiuni asupra felului în care să supravieţuiască. Satul său rezistase peste două mii de ani unor evenimente care se asemănau perfect cu Holocaustul european.

– Dumnezeu să te însoţească în călătoria ta, Benjamin!

Dobkin purta hainele de campanie, pătate cu sînge, şi *kheffiyah*-ul arabului mort, care avea să fie în curînd dat ca hrană şacalilor. Dobkin nu putea să scape de gîndul că Rish avea să ajungă, în cele din urmă, şi în satul acesta şi, vrînd să îl răzbune pe Talib, avea să desăvîrşească distrugerile pe care cele două milenii de suferinţă nu reuşiseră să le încheie.

– Crezi că, dacă ar fi posibil, oamenii tăi ar dori să se întoarcă în Israel?

Shear-jashub îl privi pe Dobkin .

– La Ierusalim?

– Da. Acolo sau oriunde în Israel. Pe plaja Herzlya, dacă vreţi. Înţelegea oarecum ce se petrecea în mintea bătrînului. Pen-

tru acesta, Israelul era doar un nume biblic, la fel ca Iuda şi Sion. Nu prea era un loc ideal şi nu avea mai multă semnificaţie decît avusese Babilonul pentru Dobkin cu două zile în urmă. E un loc bun. Şi ţara e bună, continuă Dobkin. Aici s-ar putea să fiţi în primejdie.

Cum naiba să sari peste două mii de ani de istorie? Nu numai ebraica era diferită, dar, în general, toate valorile şi conceptele nu mai erau aceleaşi.

– Sîntem mereu în primejdie aici.

Ce drept avea el să le facă acestă promisiune de întoarcere în Israel? Cum ar putea să o respecte, dacă ei ar accepta-o? Şi totuşi, continuă:

– Aţi trăit prea mult în Babilon. E timpul să veniţi acasă. Trebuia să insiste. Erau asemenea unor copii şi nu ştiau cît de bine le putea fi în Israel. Iar lui nu îi plăcea să-i vadă pe evrei trăind în robie. Cînd, în timpul călătoriilor sale, vedea în diverse ţări evrei umiliţi, se înfuria şi simţea nevoia să le strige în faţă: „Idioţilor, veniţi acasă! Veniţi acasă şi staţi cu fruntea sus! Acum aveţi o patrie, pe care am dobîndit-o plătind cu sîngele nostru." Strînse mai tare mîna rabinului. Veniţi acasă.

Shear-jashub îşi aşeză cealaltă mînă pe umărul lui Dobkin.

– *Aluf*, începu el, ai venit ca să ne eliberezi din robie? Sau vei fi unealta anihilării noastre totale? Stai, lasă-mă să termin. Stă scris în Carte: „Atunci se ridicară cei mai mari dintre părinţii lui Iuda şi Veniamin şi preoţii, şi leviţii, împreună cu toţi cei ai căror spirit fusese chemat la Domnul, pentru a merge să construiască Ierusalimul, Casa Lui." Dar Dumnezeu nu a chemat şi spiritele părinţilor noştri, aşa încît ei au rămas pe loc. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva, Benjamin. Atunci cînd această Casă a Domnului a exilaţilor întorşi la locurile de baştină, acest Al Doilea Templu, a fost şi ea distrusă, iar populaţia s-a risipit şi a pribegit prin întreaga lume, cei ce au păstrat nestinsă flacăra cunoaşterii au fost evreii care rămăseseră în Babilon. Acesta, nu Ierusalimul, a fost cel dintîi oraş al învăţăturii şi culturii evreieşti din anii aceia. Iar Israelul va avea nevoie întotdeauna de exilaţii săi, Benjamin, pentru a fi sigur că va exista mereu cineva care

să asculte de Lege şi care să se întoarcă la Ierusalim, dacă va mai fi vreodată distrus. Zîmbi, iar chipul său arămiu se zbîrci în lumina lunii. Sper că duhul lui Dumnezeu vă va călăuzi într-o bună zi, ajutîndu-vă să înălţaţi Cel de-al Treilea Templu. Şi dacă acest lucru se va întîmpla, ţine minte – dacă Ierusalimul va cădea încă o dată, evreii din Diaspora vor rămîne de-a pururi, chiar şi noi, cei de aici, ne vom întoarce şi vom zidi Cel de-al Patrulea Templu. Îi strînse mîna uşor şi umărul şi îl împinse cu blîndeţe înapoi. Du-te, Benjamin. Du-te şi împlineşte-ţi misiunea. Apoi, poate vom mai vorbi despre Ierusalim.

Dobkin se întoarse imediat şi porni spre capătul cheiului. Privi înapoi peste umăr şi făcu un gest de adio către siluetele îmbrăcate în veşminte lungi care stăteau nemişcate în lumina lunii. Nu era pentru prima oară cînd avea senzaţia că nimic nu e adevărat. Ceea ce văzuse şi auzise aici, dar mai ales mirosul acestor locuri, îi răpeau capacitatea de a gîndi raţional – de a gîndi ca un militar din secolul al douăzecilea.

Dobkin privi în josul fluviului, unde văzu o ambarcaţiune ciudată, numită *gufa*. Nu era decît un coş mare şi rotund, acoperit cu faimosul bitum al Babilonului. Arăta de parcă de-abia ar fi fost acoperită cu stratul de lut. Putea să aibă la fel de bine cîteva zile sau cîteva mii de ani vechime. Dobkin intră în ea, iar aceasta se scufundă pînă aproape de margini sub greutatea corpului său. Fu imediat urmat de un tînăr, Chislon, care nu părea să dea vreo atenţie celor cîţiva centimetri care mai rămăseseră deasupra apei. *Gufa* se scufundă şi mai mult în apă, dar, în cele din urmă, reveni la un nivel de zece centimetri în partea în care se afla Chislon şi cinci, în partea în care stătea Dobkin. Chislon luă o prăjină lungă de pe mal, aruncă parîma de legare la chei şi împinse în pămînt.

Dobkin intuise corect că *gufa* era pentru prima oară folosită într-un moment în care fluviul se revărsa. Bănuiala îi fu confirmată la cîteva momente după plecare, cînd văzu că, oricît de mult se apleca Chislon, prăjina nu mai atingea fundul fluviului. De cîteva ori tînărul îl privi şi îi zîmbi.

Gufa prinse viteză. Dobkin ştia că trebuia să ajungă la malul celălalt, cam doi kilometri în josul fluviului, dacă nu voia să depăşească prea mult capătul sudic al Babilonului, fiind apoi obligat să se întoarcă pe jos. Nu se simţea destul de puternic pentru o astfel de încercare. Îi surîse tînărului care, deşi încerca să pară calm, era vizibil speriat.

O altă posibilitate care stăruise în mintea lui Dobkin fusese aceea de a merge pînă la Hillah. Poate că cei de acolo l-ar ajuta. Putea merge direct la garnizoana din Hillah, ca să le explice care era situaţia. Aceştia ar lua legătura imediat cu Bagdadul. Dar garnizoana din Hillah, ca şi autorităţile locale, de altfel, ştiau, fără îndoială, că la Babilon se întîmplă ceva. Şi atunci, de ce nu făceau cercetări? Se gîndi puţin. Evreii nu avuseseră niciodată încredere deplină în faptul că un grup de oameni de altă naţionalitate le-ar arăta compasiune şi i-ar ajuta. Se aşteptau să fie trădaţi, şi rareori fuseseră înşelaţi în aşteptările lor. Nu, nu trebuia să meargă la Hillah, ci la casa de oaspeţi sau la muzeu. Acolo avea să pună mîna pe un telefon şi să ia legătura cu Israelul. Numai de acolo se putea aştepta să primească ajutor. Numai celor de acolo le păsa – şi chiar foarte mult – dacă el şi ceilalţi trăiau sau mureau.

Vîntul *Şerji* sufla peste ape şi, cum aici nu era nisip care să fie spulberat, viteza sa era şi mai mare. *Gufa* sălta şi se legăna, iar valurile se revărsau peste marginile ambarcaţiunii din toate părţile. Aceasta începu să se rotească asemeni unui titirez, iar Dobkin fu cuprins de greaţă. Îl dureau coapsele şi la încheietura picioarelor. Se aplecă peste bord şi vomită tot ceea ce mîncase: un peşte necunoscut lui, numit *masgouf*, şi ceaiul de lămîie.

Se simţi ceva mai bine şi, stînd tot aplecat, îşi spălă faţa cu apă din fluviu. Observă că nici Chislon nu se simţea prea bine.

Văzînd cîteva luminiţe pe malul îndepărtat, Dobkin i le arătă lui Chislon.

– Kweirish, zise acesta.

Dobkin era convins acum că îngrijorarea tînărului se datora vremii. Occidentalii aveau întotdeauna o încredere inexplicabilă

în călăuzele înnăscute, dar adevărul e că acestea nu fac niciodată acele lucruri care, în concepţia aventurierilor occidentali, ar trebui să aparţină rutinei zilnice. Fără îndoială că era pentru prima oară cînd Chislon era obligat să traverseze Eufratul în timpul revărsărilor, la miezul nopţii, şi cînd vîntul *Şerji* tocmai începuse să sufle.

Dobkin privea spre ambele maluri, care treceau rapid pe lîngă ei. Pe cel estic pămîntul era acoperit de mari mase de praf care întunecau luna. Ştia că asta însemna că pe deal ultimul act avea să aibă loc înainte cu mult ca luna să apună.

Înainte de Kweirish, fluviul făcea o buclă, iar ambarcaţiunea prinse şi mai multă viteză cînd ajunse la cotitură. Mica navă era acum cuprinsă de apele care curgeau cu mare viteză printre malurile ce se apropiau. Chislon continua să caute fundul fluviului cu prăjina, aproape făcînd ca barca să se răstoarne cînd el se apleca prea mult.

Dobkin încercă să calculeze cînd aveau să intersecteze malul. Înainte, fluviul făcea o nouă cotitură, către vest, şi, dacă nu se scufundau pînă atunci, poate că reuşeau să acosteze acolo. Aveau să ajungă astfel lîngă peretele cel mai sudic al oraşului, iar el va trebui să se întoarcă vreo doi kilometri pe jos, pînă la Poarta Iştar şi la casa de oaspeţi. Se întreba ce va face o dată ajuns acolo.

– Dezastrele şi victoriile se aseamănă foarte mult, remarcă Hausner.

Burg îndesă cîteva chiştoace de ţigări în pipă şi o aprinse, aşa cum numai un fumător înrăit poate să aprindă o pipă în bătaia vîntului.

Stăteau amîndoi ascunşi în ceea ce mai rămăsese din tranşeele de pe coasta de est. Vîntul transporta nisipul, aducîndu-l încet-încet din nou în adîncitura de pămînt şi refăcînd nivelul normal al solului.

– Unde e Kaplan? întrebă pentru a doua oară Burg.

Cine putea şti cum de aflase Burg de plecarea lui Kaplan? se întrebă Hausner. Poate Naomi Haber era de vină. Burg îşi avea propriii susţinători.

– Ştii, undeva pe aici, într-un loc numit Kut, o întreagă armată britanică a fost asediată de turci în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial. Îşi aprinse o ţigară întreagă. Forţa britanică de intervenţie rapidă venise din India şi debarcase în Golful Persic, la gurile Tigrului şi Eufratului. Voiau să elibereze străvechea Mesopotamie de sub stăpînirea turcă. Populaţia arabă – arabii din deşert şi cei din mlaştini – acţionau ca nişte vulturi. După fiecare confruntare dintre cele două armate, îi jefuiau pe morţi şi îi terminau pe răniţi. Au hărţuit ambele armate şi i-au omorît pe soldaţii care se răzleţiseră, luîndu-le hainele şi armele. E, aşadar, o lecţie ce trebuie ţinută minte. Nu e bine să te aventurezi pe cîmpiile mlăştinoase. Chiar dacă aşbalii nu ne prind, tîlharii arabi nu ne vor ierta.

Burg îşi trase eşarfa mai aproape de faţă şi, vîrînd pipa într-un pliu al cîrpei, începu să tragă din ea. Îl privi pe Hausner.

– Sînt absolut de acord cu tine în această privinţă. Mai tîrziu îi vom spune şi ministrului de externe povestea asta. Pînă una alta, spune-mi unde e Kaplan.

– Povestea asta mai are un episod şi o morală, Isaac.

– În regulă, zise Burg, dînd afară fumul cu un aer de resemnare.

– După o mare bătălie cu turcii, britanicii au fost constrînşi să se retragă în acest oraş, Kut. Rămăseseră fără provizii, iar turcii asediau localitatea de mai multe luni. Deşi forţele britanice de susţinere se aflau la mai puţin de un kilometru de Kut, ele erau mereu respinse de turci. În cele din urmă, total lipsiţi de provizii, britanicii au fost obligaţi să se predea. Unul dintre punctele asupra cărora s-au concentrat cele mai multe critici ale comandantului britanic a fost lipsa unor incursiuni şi atacuri rapide în tabăra turcă. Raportul ministrului de război cerea să se termine cu apărările strategice şi recomanda o mai mare mobilitate a defensivei. Să se renunţe la zidurile de apărare şi să se folosească, în schimb, armele şi strategia. Ştiinţa militară a acceptat între timp ideea. Tu de ce nu vrei să o faci?

Burg rîse forțat.

– Nu prea văd asemănarea.

– Ea *există*. Tactica bine gîndită e eficientă fie că e aplicată la Kut, la Khartoum sau Babilon. Și, apropo de Khartoum, nu uita că *acolo* ajutoarele britanice nu au întîrziat decît o singură zi. Dar asta nu a făcut ca generalul Gordon, oamenii acestuia sau civilii să fie mai puțin morți. Vom avea aceeași soartă, Burg, dacă nu primim ajutor din afară în cîteva ore. Stăm aici și nimeni nu încearcă să ne facă nici un rău, de aceea ne culcăm pe o ureche, crezîndu-ne în siguranță. Dar în clipa în care panta va fi plină de așbali însetați de sînge, care vor răcni din toate puterile, ne vom întreba cu toții de ce n-am încercat asta sau ailaltă. Așa că țin să îți spun, Burg, că orice metodă disperată de a cîștiga timp merită încercată.

– Unde s-a dus? La Poarta Ișțar?

– Nu. Numai pînă la zidul exterior al cetății. Pe acolo vor veni.

– De unde știi?

– Toate problemele legate de strategia militară au un număr limitat de soluții.

– Cînd ne întoarcem, o să-ți fac rost de un post la Colegiul de Război. Hausner se sprijini cu spatele de marginea tranșeei și trase din țigară, închizînd ochii. Cînd le judecăm pe Bernstein și Aronson? Înainte sau *după* tine?

Hausner îndurase destulă umilință și se purtase cu mai multă deferență decît îi stătea în caracter. Nu-i plăcea să împartă nimic, în nici un caz autoritatea de care se bucura. Se ridică brusc și îl lovi ușor pe Burg cu degetul în piept.

– Isaac, nu mă mai sîcîi, dacă nu vrei să apari tu în boxa acuzaților în locul meu. Chiar dacă se supune la vot, vor prefera să fie conduși în sălbăticie de adevăratul ticălos, nu de imitația de ticălos, care ești tu, ori de politicianul Weizman. Nu pot avea încredere deplină decît într-un adevărat ticălos, căci știu că nici tu, nici Weizman nu veți lua decizii nepopulare și nu îi veți sili să facă nimic. Așa că stai în banca ta. În curînd n-o să îți mai stau în drum – o să dispar din viața ta.

Burg privi la cupa strălucitoare a pipei sale.

– Jacob, nu am încredere în tine. Cine crede că dezastrul şi victoria sînt la fel e în stare să ceară încă o carte cînd are deja douăzeci de puncte pe masă. Nu aşa se acţionează în cadrul serviciilor secrete. Noi acceptăm cîştiguri minime în schimbul unor pierderi minime. Nu ne aventurăm niciodată să obţinem marele premiu, dacă există o şansă pentru mari pierderi. La fel procedează toate serviciile de informaţii ale armatelor şi toţi miniştrii de externe care participă astăzi la joc. Tu eşti ultimul mare jucător. Numai că n-ar trebui să o faci cu viaţa altor oameni. Nici măcar viaţa unui singur om, Moshe Kaplan, un om curajos, nu trebuie riscată aiurea, irosită cu gîndul că, poate, pierzîndu-şi-o pe a lui ne-ar ajuta pe noi.

– Ştii foarte bine că o singură viaţă nu e considerată un risc prea mare. Chiar după regulile blestemate ale jocului tău, ar fi o pierdere acceptabilă în vederea unui profit uriaş.

– Mi se pare o decizie prea subiectivă. Nu consider că pierderea unei vieţi omeneşti e nesemnificativă.

– Nu eşti decît un ipocrit nenorocit. Toată viaţa ai făcut lucruri mult mai urîte. Şi să nu pretinzi că ţi-a părut rău cînd i-am cerut lui Dobkin să plece. Misiunea lui e aproape sinucidere, şi, deşi ştiai asta, nu te-ai arătat prea tulburat.

– Asta e altceva. Dobkin e profesionist. El ştie că, măcar o dată în viaţă, se poate confrunta cu un astfel de moment.

– Şi cu ce îi este lui sau mie mai uşor, din cauza asta? Crezi că mi-a plăcut că a trebuit să îi trimit acolo?

– N-am spus asta. Şi numai striga. Nu sînt aici decît avocatul diavolului.

– N-am nevoie de draci sau de avocaţii lor, Burg. Fac ceea ce cred de cuviinţă. Şi mă rog la Dumnezeu ca cei din Tel Aviv şi Ierusalim să lase baltă teoriile cu privire la jocul acesta, căci, dacă nu sînt dispuşi să riste pentru noi, cînd vor afla unde sîntem, ne vor găsi morţi.

Burg privi în josul pantei şi vorbi degajat:

– Atunci poate că mai bine am muri decît să fim cauza altui război sau decît să periclităm, prin salvarea noastră, şansele Conferinţei de Pace.

Deodată Hausner intui adevărul. Burg era gata să îi sacrifice pe toţi cei de acolo în vederea a ceea ce el considera drept un ideal superior. Prefera să moară plin de curaj – şi în tăcere – decît să îi provoace Israelului o nouă problemă. Era o chestiune de nuanţă, la urma urmei. El, Hausner, era gata să îl sacrifice pe Kaplan, pe sine însuşi, şi pe oricine altcineva, pentru atingerea unor ţeluri mai înalte. Dar unde înceta sacrificiul? Dacă Israelul ar fi cotropit, ar refuza să îşi folosească armele atomice „pentru binele umanităţii"? Avea cineva, fie el simplu cetăţean ori popor, dreptul să spună „la dracu' cu binele altora, eu trebuie să trăiesc şi voi ucide pe oricine încearcă să-mi ia viaţa"?

Şi totuşi, oamenii făceau sacrificii de dragul unor idealuri mai înalte. Şi Kaplan o făcea, chiar în clipa de faţă. Stînd atît de singur în întuneric, îşi putea număra minutele care îi mai rămăseseră de trăit pe pămînt. Iar Burg era dispus să îi lase să moară pe toţi – inclusiv pe el însuşi – mai degrabă decît să constrîngă Israelul să ia vreo decizie.

Hausner se gîndi la asta. El era gata să îşi sacrifice viaţa, dar asta pentru că destinul îl adusese într-o situaţie în care, continuînd să trăiască, putea suferi mai mult decît murind. Iar el, la rîndul lui, îl pusese în aceeaşi poziţie pe Kaplan. Acesta n-ar mai fi putut trăi niciodată ca pînă atunci, dacă ar fi refuzat să îşi rişte viaţa acum. Dar îşi dădea seama că nu viaţa sau moartea îl stînjeneau, cît principiul unei intervenţii agresive. Evreii nu îşi puteau îngădui să alunece din nou în acea postură pasivă care dusese la moartea evreimii europene.

Acceptarea argumentului lui Burg însemna pentru Hausner o abatere de la propriu-i caracter. Dacă prim-ministrul i-ar cere-o, Hausner i-ar răspunde:

– La dracu', vreau să veniţi mai repede aici şi să ne salvaţi. Ce naiba vă trebuie atît de mult?

Fără îndoială că şi Burg era de aceeaşi părere, doar că el făcea pe avocatul diavolului. Burg vorbea aşa cum ar fi făcut-o

ministrul de externe sau Miriam. Burg, spionul, avea multe identităţi şi vorbea multe limbi... Dar, dacă, într-adevăr, credea în ceea ce spunea, atunci se înşela. Burg trebuia urmărit. Poate că trebuia să plece.

Hausner rămăsese singur în tranşee. Praful şi nisipul care pătrundeau în groapă începură să îi acopere picioarele. Urma locului unde stătuse Burg, în faţa lui, era deja acoperită. În curînd acelaşi lucru avea să se întîmple cu tot ceea ce construiseră. Şi avionul va fi acoperit pînă la urmă, nu va mai rămîne din el decît silueta lui vagă. Osemintele lor vor zăcea îngropate în praf, iar dintre toate faptele şi viaţa lor nu va rămîne decît o nouă relatare scrisă a unui episod de suferinţă şi martiriu, care avea să fie înregistrată în Biblioteca de la Ierusalim. Luă un pumn de praf de pe piciorul său şi îl aruncă în vînt. Babilonul. Ura acest loc. Ura fiecare centimetru pătrat al acestui praf şi pămînt mort. Babilonul. Corupător de oameni. Aici se săvîrşiseră milioane de acte de depravare. Masacre, adultere, sacrificii sîngeroase. Cum de fusese posibil ca dragostea lui pentru ea să înflorească într-un asemenea loc?

Trimisese după ea, dar nu avea nici o garanţie că va veni. Inima bătea să îi spargă pieptul. Gura, care îi era de mult uscată, deveni lipicioasă, iar mîinile îi tremurau. Miriam, vino repede. Aşteptarea era insuportabilă. Îşi privi ceasul. Trecuseră cinci minute de cînd plecase Burg şi trei de cînd el trimisese un mesager la Concorde. Voia să se ridice şi să plece, dar nu era în stare să facă vreo mişcare din locul unde ştia că ea va veni să îl caute. Auzi două voci şi zări două siluete. Una din ele arătă ceva cu degetul, apoi se întoarse şi porni în fugă. Cealaltă se îndreptă spre el. Îşi linse buzele şi încercă să spună cu o voce cît mai sigură:

– Aici!

Ea se strecură în tranşee şi îngenunche în praf.

– Ce e Jacob?

– Voiam... doar să-ţi vorbesc.

– Sînt liberă?

– Nu. Nu pot face asta. Burg...

– Poţi face ce vrei aici. Eşti regele Babilonului.

– Încetează.

Ea se aplecă spre el.

– În parte eşti de acord cu Burg. O parte din tine spune: „Închideţi-o pe afurisită şi nu-i daţi drumul. Eu sînt Jacob Hausner, eu iau deciziile cele mai dure şi le respect."

– Miriam, nu...

– Să nu mă înţelegi greşit. Nu mă interesează soarta mea, nici măcar a lui Esther. Tu mă îngrijorezi. Pentru că, dacă vei lăsa ca farsa asta să continue, o parte din tine va muri. Cu fiecare minut cu care ea se prelungeşte din cauza ta, devii tot mai puţin o fiinţă omenească. Măcar o dată adoptă o poziţie de compasiune şi înţelegere. Nu trebuie să te temi să îi laşi pe toţi să îl vadă pe acel Jacob Hausner pe care îl cunosc eu.

Hausner clătină încet din cap.

– Nu pot. Mă *tem*. Mă tem că, dacă arăt milă, totul se va duce de rîpă aici. Mă tem că...

– Că *tu* te vei duce de rîpă dacă arăţi compasiune.

Se gîndi la Moshe Kaplan. Cum de-i făcuse aşa ceva omului ăluia? Îşi aminti de alţi Moshe Kaplan pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor, apoi de Miriam, cînd aceasta recitase Rugăciunea Ravensbrück.

Ea spuse, de parcă i-ar fi citit gîndurile:

– Nu vreau să fiu victima ta, coşmarul tău, duhul care te înfioară. Vreau să te ajut.

El îşi îndoi picioarele şi îşi puse capul pe genunchi. Era o poziţie pe care o adopta de cînd era mic. Simţea că îşi pierde controlul.

– Pleacă!

– Nu-i chiar aşa de simplu. Jacob.

Îşi ridică fruntea şi o privi prin întuneric.

– Nu, nu e.

Părea atît de rătăcit, atît de singur, gîndi ea.

– Ce voiai de la mine?

Clătină din cap şi spuse răguşit:

– Habar n-am.

– Voiai să-mi spui că mă iubeşti?

– Tremur ca un licean la prima întîlnire şi parcă am vocea în schimbare.

Ea se întinse şi îşi trecu mîna peste tîmpla şi prin părul lui. El îi luă mîna şi o duse la buze. Hausner voia să o sărute, să o mîngîie, dar nu făcu decît să o ia în braţe, ţinînd-o strîns. Apoi o îndepărtă cu blîndeţe şi puse un genunchi pe pămînt. Îşi bagă o mînă în buzunar şi căută ceva. Scoase o stea a lui David, din argint, şi i-o întinse în palma deschisă. Era formată din două triunghiuri lipite la un loc. Unele nituri păreau distruse, iar triunghiul se strîmbase. Spuse, încercînd să pară calm:

– Am cumpărat-o în timpul ultimei călătorii la New York, de la Tiffany. Dă-o la reparat, bine?

Îi dădu steaua, iar ea zîmbi.

– E primul dar pe care mi-l faci, Jacob. Şi nici măcar nu vrei să recunoşti că e un dar. Mulţumesc.

Deodată, chipul ei deveni foarte sobru. Îngenunche în tranşee şi privi în jos, către steaua argintie pe care o ţinea în mînă.

– Jacob, şopti ea, te rog nu-ţi irosi viaţa. Strînse pumnul şi îl duse la piept. Colţurile stelei îi pătrunseră în carne pînă cînd începu să sîngereze. Îşi plecă fruntea, străduindu-se să îşi înăbuşe lacrimile, pînă cînd începu să tremure. La naiba! La naiba! Lovi cu pumnii în pămînt. Strigă în vînt: Nu, la naiba, nu te voi lăsa să mori aici.

El nu spunea nimic, dar şi în ochii lui se vedeau lacrimi.

Cu mîinile tremurîndu-i, îşi desfăcu un lănţişor de la gît. Pe el erau scrise literele ebraice care însemnau viaţă. Puse lănţişorul în jurul gîtului lui şi îi trase capul spre ea.

– Viaţă, zise ea, suspinînd. Viaţă, Jacob.

Moshe Kaplan stătea ascuns într-o rîpă şi privea prin lunetă. Lumina lunii era slabă, iar norii de praf imenşi, dar el îi vedea, fără probleme, pe aşbalii care înaintau în şir, îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj, chiar pe lîngă zidul jos, aflat la mai puţin de douăzeci de metri depărtare. Îşi aminti de o stampă din secolul

al nouăsprezecelea intitulată *Adunarea vîrcolacilor.* Arăta niște ființe grotești, neomenești, adunîndu-se lîngă zidul unui cimitir din preajma unei biserici. Era o imagine înfricoșătoare, dar cîtuși de puțin asemănătoare cu cea pe care o vedea cu ajutorul lunetei.

În timp ce privea, dintr-o dată, imaginea deveni mai întunecată, iar el își dădu seama că, în cele din urmă, bateriile se consumaseră. Privi pentru ultima oară prin lunetă, înainte ca imaginea să se piardă de tot, și apăsă pe trăgaci.

Pe deal, toată lumea înțelese că venise clipa.

30.

Dobkin îl împinse cu forţa pe Chislon înapoi, în *gufa,* apoi îndepărtă ambarcaţiunea de ţărm. Aceasta era acum mult mai ridicată, iar Chislon avea să se descurce mai bine încercîndu-şi norocul cu fluviul decît împărtăşind soarta lui Dobkin. Apoi, Chislon era singura legătură dintre satul Ummah şi Dobkin, iar acesta nu voia ca legătura să fie descoperită de Rish, în caz că ar fi fost prinşi. Privi cum *gufa* se îndepărta pe fluviu în jos, înspre Hillah, pînă cînd n-o mai văzu. Se întoarse pe drumul său.

Dobkin era total dezorientat şi nu îşi putea da seama cu exactitate unde se afla faţă de Poarta Iştar. Mergea prin furtuna de nisip care îl orbea, numărîndu-şi paşii. Peste tot se vedeau excavaţii nemarcate şi de mai multe ori fu gata-gata să cadă în cîteva. Cel puţin, prezenţa lor îi confirma că încă se mai afla în Babilon. Mergea pe pămîntul albit şi azotos, rezultat din zidurile străvechilor clădiri, care împiedica dezvoltarea vegetaţiei, transformînd Babilonul într-un deşert îngrozitor.

După ce parcurse trei sute de metri, urcă pe o ridicătură şi privi terenul din împrejurimi. Bănuia că la casa de oaspeţi vor fi lumini şi le căută din priviri prin beznă, dar nu văzu nimic.

Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse imediat. Ceva se mişcă în întuneric. Apoi îl văzu făcînd încă o mişcare şi îi văzu ochii galbeni şi oblici strălucind.

Şacalul se oprise pe un perete distrus, cu spatele înspre vînt şi cu faţa către Dobkin. Avea ochii pe jumătate închişi şi stătea acolo cu stoicism, îndurîndu-şi cu resemnare soarta nefericită. Dintr-o dată, Dobkin simţi un soi de simpatie pentru răpitor.

– Nu ştiu ce vrei aici, bătrîne vînător, dar sper că vei reuşi să găseşti atîta timp cît nu e vorba de mine însumi.

Şacalul se mişcă graţios de-a lungul zidului, înaintînd spre Dobkin. Apoi se opri, îşi ridică botul şi urlă, dar nu auzi nici un răspuns din partea tovarăşilor săi. Sări de pe zid şi dispăru în noapte.

Dobkin coborî de pe movilă şi se adăposti cîtva timp într-o casă parţial excavată. În unghierele întunecate erau ascunse bufniţe, care ţipară cînd el îşi făcu simţită prezenţa. Se aşeză pe podea, luptîndu-se cu durerea mistuitoare şi cu oboseala. Închise ochii şi gîndurile începură să îi rătăcească.

Babilonul. Ce loc, incredibil de mort. Şi locul ăsta încerca să îl omoare şi pe el, adăugînd şi oasele sale pămîntului său albit. „Iar Babilonul va fi doar praf şi pulbere, sălaş al balaurilor, un loc de mirare şi vaier, fără nici un suflet." Profeţia lui Ieremia se dovedise la fel de adevărată precum cea a lui Isaia.

În secolul al patrulea, îşi aminti Dobkin, un rege persan transformase oraşul într-o rezervaţie de vînătoare. Zidurile sale impresionante erau adesea menţionate printre minunile lumii antice, în locul Grădinilor Suspendate. Se mai aflau încă în picioare, în mare parte, deşi majoritatea celor trei sute şaizeci de turnuri de pază se prăbuşiseră. Această întîmplare stranie, transformarea celui mai mare oraş al lumii într-un loc al animalelor sălbatice – o veritabilă grădină zoologică – îl făcu pe Dobkin să se gîndească şi mai mult la profeţiile lui Isaia şi ale lui Ieremia. Sălaş al fiarelor.

Pe la începutul secolului al cincilea, cursul Eufratului se modificase, iar Babilonul devenise o imensă mlaştină, ultimele profeţii ale lui Isaia şi ale lui Ieremia împlinindu-se atunci cînd, aşa cum scrisese Ieremia, cu opt sute de ani mai înainte, „Marea s-a revărsat asupra Babilonului şi l-a acoperit cu mulţimea valurilor sale".

Dobkin simţi că adoarme şi se ridică imediat în picioare. Luă apă din burduf şi se spălă bine pe faţă. Fusese aruncat într-o lume stranie, şi bănuia că nimic nu era întîmplător. Numai că încă nu putea începe să descifreze sensul a ceea ce i se întîmpla.

Ieşi afară din casa pe jumătate îngropată şi o luă pe o urmă care trecea pe lîngă pereţii aproape acoperiţi de pămînt. Se întoarse spre nord şi o luă pe malul Eufratului, care se revărsase. Merse aproape un kilometru, cu trupul aplecat împotriva vîntului şi chipul acoperit de *kheffyiah*.

La un moment dat vîntul scăzu în intensitate, şi, avînd impresia că aude un zgomot, îşi ridică fruntea. Din dreptul unei uşi, dintr-un perete, îl privea un arab. Dobkin îşi dădu seama că ajunsese în Kweirish. Îl privi şi el pe arab, apoi se apropie.

– Casa de oaspeţi, spuse în arabă, încercînd să vorbească cu accent palestinian.

Omul crezu că are în faţă un aşbal care rătăcise drumul în beznă. Nu prea îi suferea pe oamenii aştia, dar ei păreau să reprezinte autoritatea locului în momentul acela. Era pentru prima dată cînd vedea un aşbal fără puşcă şi asta îl uimea. Ieşi în afara spaţiului uşii şi trecu pe lîngă Dobkin, privindu-l îndeaproape cînd ajunse în dreptul său.

Urmîndu-l, Dobkin îşi vîrî mîna în centură şi scoase un cuţit dăruit de către evreii din Ummah. Merseră mai multe minute pe o stradă întortocheată, după care omul dispăru pe o alee dintre două clădiri.

Dobkin continuă să meargă cu precauţie. Privi în josul aleii, dar arabul nu se mai vedea. Se lipi cu spatele de peretele din dreapta ţinînd cuţitul gata să lovească.

Deodată, arabul ieşi dintr-o nişă aflată în celălalt zid şi, întinzînd braţul, zise:

– Ăsta este drumul.

Dobkin era sigur că aceea era cărarea caprelor, pe care îl condusese Hamadi pe el şi pe Hausner pînă la Poarta Iştar. Dădu din cap în semn de mulţumire, luîndu-şi cuvenita expresie de recunoştinţă şi făcînd, totodată, un gest de binecuvîntare. Îşi dădu seama că, pentru a merge mai departe, trebuia să treacă foarte aproape de arab. Strînse mai tare cuţitul în mînă şi continuă să meargă, cu umărul din dreapta uşor îndreptat înainte, pînă cînd ajunse faţă în faţă cu arabul.

Acesta își înșfăcă propriul pumnal. Avea de gînd să îl ucidă pe aşbal, pentru hainele şi încălţămintea lui, şi pentru ce mai avea în buzunare. Aşbalii nu îl vor mai căuta niciodată pe tovarăşul lor pînă la Kweirish.

Dobkin trecu la mai puţin de un metru de arab şi îl ţintui cu privirea.

Arabul observă cît de solid era aşbalul şi că, de asemenea, era pregătit de luptă. Se întrebă dacă nu cumva chiar plănuia să-*l* omoare. Privi în jos şi văzu cuţitul uriaşului. Să lovească cel dintîi sau să stea în expectativă, rugîndu-se lui Allah ca celălalt să nu aibă gînduri criminale? Desigur că acesta nu îl va ucide doar pentru amărîtul său de *gellebiah* şi pentru nişte sandale vechi.

– Allah să te însoţească, zise, înclinîndu-şi capul şi lăsîndu-se la mila străinului.

Dobkin ezită. Într-o clipită îi trecură prin minte motivele pe care le avea de a-l ucide şi de a-l cruţa pe arab.

– Şi pe tine, îi răspunse.

Se strecură pe lîngă el şi dispăru printre două case de pe cărarea caprelor.

Avu din nou senzaţia aceea de *deja vu* în clipa în care pătrunse în oraş. Ştia că nu e decît un efect al oboselii şi stresului, combinate cu mulţimea de restaurări întîmplătoare şi hărţi vechi pe care le văzuse. Cu toate acestea, sentimentul persista. Bănuia că, la fel ca majoritatea evreilor, în caz că relatările legate de Robia babiloniană erau adevărate, avea şi el cîţiva strămoşi care trăiseră prin acele locuri. Dar aceştia plecaseră neîntîrziat atunci cînd Cyrus le spusese: „Plecaţi!" pentru a fi însă din nou împrăştiaţi de romani cîteva secole mai tîrziu. De atunci şi pînă în 1948, ei fuseseră peste tot străini. Într-un fel sau altul, familia Dobkin ajunsese să trăiască în Rusia, după două milenii de peregrinări, iar de aici îşi sfîrşise călătoria, revenind în Palestina. De acolo, din Israel, Dobkin se întorsese din nou în Babilon şi rămînea de văzut dacă avea să mai ajungă vreodată la Ierusalim.

Dobkin ajunse la vechiul curs al Eufratului. De acolo, urmînd digul, nu era greu să ajungă în zona palatului. După un sfert de

oră, se pomeni privind spre leii strălucitori ai turnurilor Porții Ișstar. Trecu dincolo de poartă și urmă Poarta Procesiunilor Sacre, pînă cînd văzu luminile casei de oaspeți. Nu părea să fie nici o santinelă. Vizavi de casa de oaspeți se afla un bivuac de corturi. Iar la o oarecare distanță, văzu micul muzeu. Așbalii nu păreau să se mai afle acolo. Plecaseră, probabil, din nou pe deal, la atac. Pe cînd stătea, încercînd să își recapete suflul, auzi o rafală lungă de AK-47 venind din direcția dealului. Apoi se lăsă liniștea. Se întrebă cine trăsese. Probabil că cineva de la un avanpost. Încă un martir adăugat pe lista și așa suficient de lungă.

În primul moment se gîndi să îl caute pe doctorul Al-Thanni în muzeu, dar apoi se răzgîndi. Timpul era foarte prețios acum. În plus, putea avea încredere în el? Sau, dacă avea încredere, voia să îl implice în această problemă? Își dădu seama că nu știa ce să facă, în afară de faptul că avea de dat un telefon foarte important. Nici nu voia să piardă prea mult timp meditînd la un plan de acțiune. Această întreagă operațiune incredibilă nu putea avea succes decît datorită curajului, îndrăznelii și norocului. Pînă acum fusese foarte norocos, căci găsise satul Ummah și făcuse rost de o uniformă de luptă. Găsise casa de oaspeți, iar așbalii nu păreau să se afle la corturi. Tot ce avea de făcut acum era să intre și să îl omoare pe omul de gardă și pe toți ceilalți care rămaseseră aici. Dar tot acolo puteau să se afle și răniții, ca și infirmierii. Puteau fi o mulțime de oameni.

Urcă pe veranda din față și deschise ușa care dădea în holul micuț. Clipi, pentru a se obișnui cu lumina din interior. În spatele unei mese ședea un tînăr așbal îmbrăcat în uniformă și citind ziarul. Totul era atît de simplu, gîndi Dobkin. Tînărul ridică privirea, și Dobkin îl văzu cum se încordează, încercînd să îl identifice.

– Da? Bărbatul, Kassim, tocmai se hotărîse să o violeze încă o dată pe evreică, dacă nu cumva murise deja. Și acum această întrerupere. Da?

Era ceva în neregulă – uniforma aceea care nu se potrivea. Era udă și avea pete de praf și sînge. N-avea pușcă, însă avea un burduf, iar *kheffiyah*-ul nu stătea normal. Kassim se ridică.

Dobkin se apropie de masă, dar nu foarte grăbit. Îl apucă pe tînăr de păr cu mîna stîngă, în vreme ce cu dreapta îi înfipse cuțitul în gît. Răsuci cuțitul, apoi îl lăsă să se prăbușească încet pe podea. Își șterse mîinile pe ziar, apoi șterse masa și aruncă ziarul în spatele acesteia, acolo de unde încă se mai auzea un bolborosit. Se întoarse și se duse la ușa pe care scria în arabă „Director" și o deschise.

Biroul micuț era luminat de o singură lampă așezată pe podea, iar lîngă aceasta zăcea o femeie sau o fată dezbrăcată și culcată pe burtă. Era plină de sînge și, dacă nu murise, nu părea a fi prea departe de moarte. După culoarea pielii și tunsoare, Dobkin își dădu seama că nu e o țărancă de prin partea locului, care fusese răpită pentru un motiv evident. Se duse repede la ea și o întoarse cu fața în sus. Chiar dacă avea fața tumefiată, chipul ei îi păru cunoscut. Cea mai mare temere a sa, că era una dintre evreice, se confirmă în clipa în care o recunoscu pe secretara lui Yigael Tekoah, neputîndu-și aminti însă și numele său. Îngenunche și își puse urechea în dreptul inimii ei. Trăia. Îi privi trupul plin de răni sîngerînde. Era ca și cum ar fi lăsat-o să fie atacată de un animal sălbatic.

O ridică și o culcă pe un divan mic, lîngă perete. Într-un cuier bătut în ușă atîrna un *gellebiah* pe care îl luă și i-l puse peste trup. Lîngă un lighean cu apă și sînge, pe bufet, se afla un vas de pămînt plin cu apă. Turnă apă din ulcică peste fața fetei. Aceasta se mișcă puțin. Puse vasul jos. Nu mai putea pierde nici o secundă cu tînăra rănită. Se duse la birou și ridică receptorul. Gestul acesta obișnuit și banal îi dădea o senzație stranie, similară cu cea pe care o avusese în timpul Campaniei Sinaiului, cînd găsise un telefon care funcționa, în mijlocul unui sat distrus. Sunase în satul vecin, încă în mîinile egiptenilor, anunțîndu-și sosirea iminentă. Atunci nu fusese decît o farsă. Acum nu mai era. Aștepta nerăbdător tonul. Deasupra se auzeau pași și gemete. Infirmieri și răniți. Și dincolo de perete se auzeau voci. Afară vîntul mișca frunzele și zgîlțîia geamurile. Dobkin se întrebă dacă nu cumva linia era moartă. Privi spre aparat. Nu avea discul cu

numere. Era folosit numai cu ajutorul operatorului, dar oare cum se putea lua legătura cu acesta? Bătu îndelung în furcă.

Deodată se auzi vocea enervată şi răstită a unui bărbat.

– Da? Aici centrala din Hillah! Da?

Dobkin respiră adînc.

– Hillah, daţi-mi legătura cu linia internaţională din Bagdad, vă rog.

– Din Bagdad?

– Da.

Dobkin ştia că va trebui să vorbească la fel de precaut ca un om care construieşte un castel din cărţi de joc. O singură mişcare greşită şi legătura putea fi pierdută.

– Cine cheamă Bagdadul?

Dobkin nu îşi apreciase niciodată ţara pînă în clipa în care călătorise în ţările totalitare. Ezită, apoi spuse:

– Doctorul Al-Thanni. Nu. Desigur că operatorul de la Hillah cunoştea vocea doctorului. Mare greşeală. Adică sînt doctorul Omar Sabbah, *un oaspete* al doctorului Al-Thanni, de la muzeu. Bagdadul, vă rog.

Urmă o pauză.

– Aşteptaţi.

Dobkin se întrebă dacă Al-Thanni se afla în camera sa din casa de oaspeţi sau stătea la muzeu. Ori poate că era la Bagdad? Ţinea receptorul la ureche, aşteptînd. Un ceas din perete măsura minutele care se scurgeau. Se trezi privind în ligheanul cu apă şi sînge. Se întoarse. Îl usturau ochii şi i se părea că o să cadă dintr-un moment în altul. Luînd telefonul cu el, îngenunche lîngă Deborah Gideon. Îi umezi buzele cu apă din burduf şi îi picură cîţiva stropi în gură. Îi luă pulsul, simţindu-i pielea fierbinte şi încercă să îi deschidă ochii. Era în stare de şoc, dar era tînără şi părea destul de puternică pentru a putea depăşi starea actuală. Îi atinse cîteva răni şi le privi cu mai multă atenţie. Acum nu-i mai părea atît de rău că îl omorîse pe paznic.

O ajută atît cît se pricepu în intervalul în care aştepta legătura, ţinînd receptorul cu umărul şi urechea. Ceasul arăta că trecuse un sfert de oră. Vocile de dincolo de perete deveniră mai puternice.

Jucau cărți. Deasupra se auzi o bufnitură – un pacient căzuse din pat, sau, poate, murise și fusese aruncat pe o targă.

În hol intră cineva care începu să strige:

– Kassim! Kassim! Unde ești?

Probabil că așa îl chema pe tînăr, își zise Dobkin. Avea oare să-i dea cuiva prin cap să se aplece peste birou și să se uite pe podea?

Pașii se apropiară de ușă. Mînerul rotund se răsuci. Cu receptorul între umăr și ureche, Dobkin se întinse și stinse lampa. Ușa se deschise și înăuntru pătrunse o rază de lumină din hol, trecînd la un metru de el și căzînd pe locul unde zăcuse tînăra. Piciorul ei care atîrna peste marginea sofalei intra în spațiul luminat.

– Kassim, unde ești, afemeiatule?

Operatorul de la centrala Hillah spuse:

– Babilonul? Babilonul? Aveți Bagdadul. Mai sînteți pe fir? Mai sînteți acolo, Babilonul?

Dobkin rămase nemișcat, fără să respire măcar.

Operatorul centralei din Hillah vorbi, adresîndu-se celui din Bagdad.

– Am pierdut legătura cu Babilonul.

Ușa se închise și camera fu invadată de întuneric.

Dobkin spuse în șoaptă:

– Aici Babilonul.

– Ce? Mai tare, mai tare!

– Aici Babilonul.

– Auziți Babilonul, Bagdad?

– Aud Babilonul, Hillah, îi zise operatoarea colegului ei din Hillah.

Sînt foarte moderni cei din Bagdad, gîndi Dobkin.

– Babilonule, vorbește. Aici linia internațională Bagdad.

Dobkin se gîndi din nou dacă n-ar fi mai bine să ceară legătura cu un birou al guvernului irakian sau să-i explice operatoarei cine era și ce voia, numai că asta însemna să ceară din nou legătura cu un operator obișnuit. În plus, ce birou guvernamental

mai era deschis la ora asta? Şi ce reacţie putea să aibă operatoarea auzindu-i povestea? Prin minte îi trecură mai multe posibilităţi, dar fiecare dintre acestea se încheia cu spaima că telefonul va amuţi.

– *Vorbeşte,* Babilonule.

– Daţi-mi...

În nici un caz, nu era posibil ca un apel din ţările islamice să ajungă în Israel, dar, cum nu ştia turceşte, trebuia să ia legătura cu un operator al liniei internaţionale a Turciei. Iar dacă centrala din Bagdad, sau oricare alta, avea să mai asculte încă atunci cînd cerea Tel Avivul, avea să devină foarte bănuitoare.

– Babilonule! Mai sînteţi *acolo?*

– Da. Atena. Daţi-mi Atena.

– De ce sunaţi la Atena. Cine sînteţi?

Cãţea.

– Sînt doctorul Omar Sabbah, domnişoară, şi doresc să vorbesc cu un asociat din Atena. Daţi-mi legătura imediat, vă rog.

Cîtva timp de la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

– O să mai dureze un pic, domnule doctor. Vă voi suna eu cînd stabilesc legătura.

– Nu.

De ce nu?

– De ce nu?

– Ăăă... nu prea sună telefonul. Nu ştiu niciodată cînd primesc vreun apel. Tăcere. M-ai auzit, Bagdadule?

– Da, da. Aşteptaţi. Voi încerca să stabilesc legătura. Rămîneţi pe linie deci.

– Mulţumesc.

Auzi cum centrala din Bagdad lua legătura cu Damascul, Damascul cu Beirutul, Beirutul, marea centrală a Orientului Mijlociu, sună imediat la Istanbul. Într-o vreme – chiar şi acum, uneori – Beirutul suna direct la Tel Aviv, aflat la numai două sute de kilometri distanţă, în josul coastei. Dar poate că astăzi n-ar face-o, şi nu voia să rişte. În dialogul dintre Beirut şi Istanbul

araba deveni mai puțin cursivă. Minutele treceau. Lui Dobkin nu îi venea să creadă că ajunsese atît de departe. Se aștepta să i se întrerupă legătura sau să se deschidă ușa. Transpirația îi curgea pe față și gura i se uscase. Asculta pe întuneric sunetele ritmice ale inimii.

În încăperea de alături jocul de cărți era pe terminate. Cineva strigă din nou după omul de gardă. Răniții gemeau în continuare. Dobkin avu impresia că aude focuri de armă automată undeva la nord. Fată de pe sofa plîngea în somn, iar Dobkin își ținea răsuflarea.

Istanbulul luă legătura cu Atena. Operatorul de acolo vorbea turcește mai bine decît știa turcul grecește. Istanbulul vorbi cu Beirutul. Beirutul, trecînd peste centrala din Damasc, vorbi direct cu Bagdadul. Hillah nu mai era pe fir, iar Bagdadul vorbea acum direct cu Babilonul.

– Aveți legătura cu Atena.

– Mulțumesc.

Operatorul atenian pe care îl auzise vorbea turcește, dar convorbirea fu imediat trecută unui operator care știa arabă.

– Numărul, vă rog.

Mai asculta oare cineva din țările islamice? Voia să ceară un operator vorbitor de engleză, dar se temea să nu producă vreo confuzie. Așteptă un moment, pentru a le oferi centralelor intermediare răgazul să părăsească linia.

Operatoarele erau gălăgioase și, probabil, n-aveau să aștepte decît pînă cînd primeau un alt apel sau pînă cînd se plictiseau.

– Atena? Întrebă el.

– Da, domnule. Numărul, vă rog.

– Puteți să căutați dumneavoastră un număr?

– Desigur, domnule. Pe ce nume?

Dobkin făcu pauză, gîndindu-se la o cunoștință dintre arheologi.

– Doctorul Adamandios Stathatos. Locuiește în districtul Kipseli. Pronunță totul foarte rar.

– Un moment, vă rog.

Dobkin era sigur că operatoarele arabe închiseseră deja. Exista însă posibilitatea ca undeva, de-a lungul liniei, să se mai afle vreun om al forţelor de securitate. În acea parte a lumii, convorbirile internaţionale nu erau foarte frecvente. Chiar şi în Israel, acestea erau urmărite de Shin Beth.

Operatoarea reveni.

– Doctorul Stathatos din Kipseli. Am format numărul.

– Nu, opriţi!

– Domnule?

– Anulaţi convorbirea. Mi-am amintit de ceva mai urgent. Ar fi putut vorbi cu doctorul Stathatos, îndeplinindu-şi astfel, probabil, misiunea. Dar ţinea neapărat să vorbească direct cu Tel Avivul şi acum era atît de aproape. Anulaţi convorbirea.

Operatoarea din Atena anulă convorbirea. Era evident că asta o enervase.

– Da, domnule.

– Daţi-mi... Tel Avivul.

– Tel Avivul? Urmă o pauză. Se mai întîmplase şi altă dată. Nu o privea pe ea. Grecia şi Israelul erau în relaţii bune. Politica e o tîmpenie. Dar amărîtul ăla ar trebui să fie mai precaut cînd sună din Irak la Tel Aviv. Aşteptaţi un moment.

Urmă un alt transfer de legături telefonice, se auziră cîteva declicuri şi zgomote tipice, apoi sunetul liniei telefonice.

– Aici Tel Avivul, se auzi o altă voce.

Vocea vioaie şi atentă a unei tinere se auzi slab:

– Numărul, vă rog.

Inima lui Dobkin bătea să-i sară din piept. Voia să se strecoare în receptor şi să iasă la Tel Aviv. Voia să strige în microfon şi să-i spună fetei tot ce era de spus.

– Numărul, vă rog.

Îşi controlă vocea.

– O clipă.

Erau mai multe numere. În primul rînd al său, numai că, desigur, soţia sa era cu vreuna dintre multele ei rude. O mulţime

de numere. Prieteni, ofițeri, politicieni. Dar, dacă vorbea cu un intermediar, cînd acesta se adresa guvernului, avea să producă tot felul de confuzii.

– Domnule, dumneavoastră...

– Cabinetul prim-ministrului din Tel Aviv.

Nu putea să dea numărul printr-o linie internațională, așa încît urma să vorbească mai întîi cu centrala de la birou. Se întrebă dacă guvernul israelian era în Tel Aviv sau la Ierusalim. Cel puțin, va vorbi cu un ofițer de serviciu din Tel Aviv. Dobkin auzi din nou zgomote în hol. N-avea să mai treacă mult timp pînă îl descopereau pe Kassim. Pe linie se auzi sunetul telefonului.

– Cabinetul prim-ministrului, zise operatoarea.

– Întîlnirea comitetului de securitatea are loc acolo sau la Ierusalim?

De la capătul celălalt al firului nu se auzi nimic un moment. Informația putea fi citită în ziare, așa încît nu exista nici un motiv pentru a răspunde. Totuși...

– Cine sînteți, vă rog?

– Generalul... Nu știa care va fi reacția femeii la auzul numelui său. Generalul Cohen.

Ea nu zise nimic în prima clipă.

– Vă voi face legătura la Ierusalim cu ajutorul operatorului din Tel Aviv, domnule general.

– Mulțumesc.

Auzi semnalul de ocupat. Probabil că toată lumea din Israel suna la biroul prim-ministrului în seara aceea, oferind sfaturi și plîngîndu-se. Așa se întîmpla cu ocazia fiecărei crize. Toți credeau că puteau fi prim-miniștri.

– Toate liniile către Ierusalim sînt ocupate, domnule.

– E o convorbire internațională, în interesul guvernului. Notați acest număr, adăugă el, dîndu-i numărul secret al Ierusalimului.

Telefonul sună aproape imediat.

– Da, zise o voce obosită de bărbat, care nu se prezentă nici pe el, nici biroul său. Cu cine vorbesc?

Dobkin auzea activitatea operatorilor centralişti în fundal. Era o noapte grea acolo. Asta îl mîngîie oarecum.

– Ascultaţi-mă cu atenţie şi nu închideţi.

– Nu, domnule.

Omul răspunsese la o mulţime de telefoane în seara respectivă, şi nu toate fuseseră tocmai plăcute, dar nu se gîndise niciodată că ar putea închide cuiva care suna pe linia VIP.

– Sînt generalul Benjamin Dobkin.

Îi transmise numele de cod şi numărul.

– Da, domnule.

Apăsă pe un buton, şi unul dintre oamenii din Shin Beth ai lui Chaim Mazar ridică receptorul în altă cameră.

– Sun de la Babilon, Irak. Aici ne-au forţat să aterizăm cu avionul Concorde.

– Da, domnule.

– Ai verificat codul meu?

– Da, domnule.

– Şi totuşi, încă nu crezi că sînt generalul Dobkin.

– Nu, domnule.

– Nu te pot acuza de nimic, fiule. Acum ascultă. Trebuie să vorbesc cu cineva care îmi cunoaşte vocea şi poate să depună mărturie.

– Da, domnule.

Dobkin vorbea rar şi clar, dar nu foarte tare.

– Notează numele următorilor generali. Dacă vreunul dintre ei e acolo, dă-mi-l la telefon, ca să-mi poată recunoaşte vocea.

– Da, domnule.

Dobkin înşiră cîteva nume de generali ai armatei şi ai forţelor aeriene.

– Dacă îmi faci legătura cu vreunul dintre ei, îmi va putea recunoaşte vocea. Se întrebă dacă nu cumva legătura îi va fi întreruptă undeva pe parcurs. Vreun operator va asculta să vadă

dacă mai era încă pe fir, auzind astfel ebraica? Şi, oare, ce ar face un operator într-un astfel de caz? În regulă, tinere?

– Da, domnule.

Încă de cînd asculta convorbirea, cel de la Securitatea Internă luă legătura cu unul dintre consilierii prim-ministrului, care era în sala de conferinţă. Consilierul mîzgăli rapid o notiţă pe care i-o înmînă prim-ministrului.

Teddy Laskov îşi deschise geanta diplomat şi scoase şase fotografii făcute de la mare altitudine, fiecare arătînd imaginea unei Stele a lui David, create acolo de un maestru aerograf. Se simţea ciudat de indiferent faţă de ceea ce avea de gînd să facă. În orice caz, mai devreme sau mai tîrziu, vicleşugul avea să fie descoperit. Cariera sa se încheiase, dar după aflarea adevărului numele său va fi discreditat, iar el s-ar putea să sfîrşească în închisoare. Atîta timp cît înşelătoria nu avea să fie descoperită decît *după* operaţiune, puţin îi păsa. Dar oare *vor* descoperi adevărul? Sau vor crede că nu e decît o iluzie întîmplătoare, un miracol? Într-un fel, asta şi era, căci acum devenise atît de sigur că ei se află la Babilon, atît de convins, încît era gata să riste o pedeapsă cu închisoarea şi o cădere în dizgraţie, numai pentru a-i face şi pe alţii să creadă acelaşi lucru? Luă fotografiile de pe masă şi le aranjă. Talman, care stătea în partea cealaltă a încăperii, îi prinse privirea. Pare trist, îşi zise Laskov. Trist, speriat, vinovat şi încurcat. Dar, privind către Laskov, Talman reuşi să zîmbească şi să încline uşor din cap.

Prim-ministrul dădu notiţa la o parte, fără să o citească, şi zise:

– Ei, domnule general? Ce avem acolo? Imagini color şi hărţi ale locului unde a aterizat avionul Concorde, trasmise direct lui Teddy Laskov de către Gabriel, din partea lui Dumnezeu? Ia să vedem.

Laskov nu păru să îl audă.

Consilierul prim-ministrului îi atrase insistent atenția acestuia asupra notiței. În cele din urmă, el se uită la ea, o luă și o citi.

Benjamin Dobkin îi auzi din nou strigîndu-l pe Kassim. Fata gemu din nou prin somn și, auzind-o, arabul de dincolo făcu o remarcă obscenă. Sunetul unor arme de foc rapide se auzi mai puternic decît șuierul vîntului, iar Dobkin înțelese că nu mai are mult timp. Auzi un declic pe linie.

– Ierusalimul? Ierusalimul? Mai sînteți acolo?

31.

Ambuscada lui Kaplan avu un efect neașteptat, avertizîndu-i totodată pe cei de pe deal.

Aşbalii aproape că rupseră rîndurile şi o luară la sănătoasa, dar cei cîţiva conducători care mai rămăseseră, printre care şi Rish, şi Hamadi, ripostară cu foc de armă.

Poate că israelianul ar fi reuşit să se retragă, dar fusese cuprins de o anumită frenezie de a trage toate gloanţele. Sunetul şi mirosul, cărora li se alătura şi trepidaţia sacadată şi scînteile roşii-portocalii care ţîşneau pe gura ţevii, îl fascinau. Trăgînd vreo două sute de gloanţe pe minut, reuşi să expedieze circa o mie de proiectile spre rîndurile aşbalilor, decimîndu-i. Hausner nu se zgîrcise cînd îi dăduse muniţia, iar el avea de gînd să o folosească pe toată.

Rish, Hamadi şi alţi cîţiva observară, cu multă prezenţă de spirit, că focurile veneau dintr-o singură direcţie. Făcură astfel încît să ajungă în spatele acestuia, alergînd sub acoperirea zgomotului de la arma lui Kaplan şi al vîntului.

Israelienii de pe deal auziră strigătele lui Kaplan la fel de puternic, acoperind vuietul vîntului, ca şi cum s-ar fi aflat într-o tranşee, la cîţiva paşi distanţă. Nu muri imediat, iar strigătele lui avură, ca de obicei, un efect dublu: de a întări hotărîrea celor deja foarte curajoşi şi de a-i descuraja pe cei slabi de înger.

Hausner puse mîna pe microfon şi strigă. Vocea lui fu purtată de vînt de-a lungul zidului cetăţii.

– Rish! Hamadi! Sînteţi nişte fiare! Nişte bestii! Te jupoi de viu, Rish! Cînd pun mîna pe tine, te jupoi de viu!

Strigătele lui Hausner deveniră ascuțite, aproape isterice, greu de distins de țipetele agonizante ale lui Kaplan sau de lătratul prelung al șacalilor care începuseră să se învîrtă din nou la poalele dealului.

Cei de pe deal evitau să se privească în timp ce Hausner urla, striga și scotea cele mai barbare sunete, amestecate cu cele mai vulgare și obscene amenințări și invective imaginabile. Era limpede că omul își pierduse stăpînirea de sine.

Cineva – Burg, probabil – luă microfonul și începu să îi strige lui Kaplan cuvinte de încurajare și alinare, care însă nu aveau nici un efect, căci omul continua să se stingă, scoțînd sunete îngrozitoare.

Israelienii începură să tragă în josul pantei. Aruncară totodată cele cîteva cocteiluri Molotov, încercînd să lumineze din nou coasta dealului. Însă vîntul și nisipul spulberat de acesta le stinseră imediat.

Ultimii aşbali, mai puțin de patruzeci la număr, urcau coasta dealului perechi-perechi, la mari distanțe unii de alții. Vîntul îi împingea de la spate, făcîndu-i să înainteze mai ușor. Nisipul și praful le mascau mișcările, iar vîntul le acoperea zgomotele. Nici chiar scînteile armelor lor nu prea se vedeau, din cauza norilor de praf.

Israelienii scoaseră nisipul din tranșee și ripostară cu focuri de armă. Automatele AK-47 începură să se înțepenească aproape imediat, dar echipe special pregătite alergau în susul și în josul liniei defensive, luînd armele care nu funcționau și ungîndu-le cu lubrefianți de la Concorde. Cu toate acestea, nisipul își făcea efectul asupra puștilor ambelor tabere, dar, mai ales, asupra celor ale apărătorilor, care nu dispuneau de materialele de protecție și curățare ale aşbalilor.

Deși șansele păreau egale de data asta, Hausner, Burg și cam toți ceilalți știau că *Șerji* avea să îi piardă. Întăriturile slăbiseră, șiretlicurile fuseseră folosite, iar muniția era în continuă scădere. Foamea, ca și primele semne ale deshidratării, contribuia, de asemenea, la reducerea eficienței acțiunilor militare ale evreilor. În

plus, după cîte se părea, exista şi o criză de autoritate, şi aceasta îi afecta pe toţi cei de acolo.

Apoi, mulţi considerau, împreună cu Ariel Weizman, că uşa din spate era deschisă, că panta de vest şi Eufratul nu erau păzite. Dar, de fapt, Hamadi trimisese o echipă de pe coasta de est pe malul fluviului la cîteva minute după pierderea legăturii radio cu Sayid Talib. Aşbalii de acolo aşteptaseră cu nerăbdare o tentativă de retragere de acea parte şi încă mai aşteptau.

Aşbalii foloseau muniţia, ca şi cum ar fi fost nisip, aruncînd-o la întîmplare către poziţiile israelienilor. Trăgeau rafale lungi, parcurgînd orizontal coasta şi avansînd cîţiva metri de fiecare dată cînd alergau astfel.

Hausner stătea pe movila postului de comandă împreună cu Burg. Se calmase, iar Burg era de părere că arată bine. Dar, spre îngrijorarea şi neliniştea lui Burg, acesta o rugase pe Miriam Bernstein să acţioneze ca principal mesager şi consilier al său. Din punct de vedere strict tehnic, şi ea, şi Esther Aronson erau încă în stare de arest, dar nimeni nu obiectă atunci cînd Hausner ridică orice interdicţie cu privire la mişcările lor. Miriam nu spuse nimic despre Kaplan sau despre scena cu microfonul.

Hausner vorbi, acoperind zgomotul:

– Cînd muniţia o să se termine, cîţiva dintre oamenii noştri vor porni în fugă pe coasta de vest.

Burg încuviinţă din cap.

– Şi sînt convins că acolo se află cîţiva aşbali care tocmai asta aşteaptă. Trebuie să reiterăm ordinele de a rămîne pe poziţii şi de a lupta pînă la ultima suflare.

– Nu sînt soldaţi, îi aminti Hausner. Pînă la urmă, nu vor face decît ce le dictează instinctul. Coborîndu-şi vocea pînă ce aceasta aproape nu se mai auzi, adăugă: Cîţiva au încheiat un pact de sinucidere... După ceea ce s-a întîmplat cu Kaplan, nu-i pot învinovăţi...

Pe mica movilă se lăsă liniştea. Stindardul improvizat stătea încă în bătaia vîntului, dar praful maroniu modificase culorile

liniei de coastă a Tel Avivului, catargul de aluminiu se îndoia tot mai mult spre pămînt.

Miriam începu să spună ceva, apoi se opri.

– Ce e? întrebă Hausner.

Ea începu iarăşi:

– Ei bine... atîta timp cît încă mai avem muniţie şi aşbalii se află încă la o anumită distanţă, în josul coastei, poate că ar trebui... să ne retragem rapid, să traversăm vîrful dealului, să coborîm pe coasta de vest – în ordine şi forţă – nu într-o retragere haotică. Ar trebui să reuşim să trecem de forţele plasate la malul fluviului. Putem să ajungem la fluviu şi să plutim pe el, prin întuneric.

Hausner şi Burg se priviră, apoi se uitară la ea cîteva clipe.

– Nu cumva uiţi de răniţi? o întrebă Hausner.

– Aceştia sînt, oricum, pierduţi, şi într-o retragere haotică, şi într-una ordonată. Răspundem pentru majoritatea oamenilor, nu?

– Te-ai schimbat mult. Dar mă întreb în ce sens? zise Burg.

– De ce sună atît de îngrozitor cînd vine din partea mea? Se întrebă ea retoric. Şi totuşi, aşa este, nu? Făcu o pauză, apoi adăugă: În orice caz, eu una aş rămîne în urmă, împreună cu un grup de voluntari, pentru a avea grijă de răniţi. Oricum, mă aflu sub ameninţarea unei condamnări la moarte, nu?

Hausner clătină din cap.

– Chiar şi cînd iei decizii dure, le faci să sune blînd. Iar problema este că, dacă ne retragem – ordonat sau dezordonat – sau dacă sîntem învinşi şi siliţi să luptăm corp la corp, primul lucru pe care îl vom face va fi să îi împuşcăm pe răniţi. Ridică mîna pentru a o linişti. Nu te prosti, Miriam. Ai auzit ce i-au făcut lui Kaplan. Dumnezeu ştie ce s-o fi ales de Deborah Gideon.

– Dar... au nevoie de ostatici.

– Poate, interveni Burg. Dar poate că nu acum. Poate că acum nu urmăresc decît să se răzbune. În orice caz, dacă Rish şi Hamadi – în caz că mai e viu vreunul din ei – ar reuşi să îi împiedice să ne masacreze, nu putem spera decît să ni se administreze o tortură mult mai înceată şi rafinată, care să ne facă să mărturisim acele secrete de stat în posesia cărora ne aflăm. Nu, nu lăsăm nici răniţii, nici pe îngrijitorii lor în urmă, nici nu vom

încerca să facem vreun pas pe întuneric. Chiar şi cele mai bine pregătite şi disciplinate armate se feresc de manevrele nocturne. Dacă *vom* încerca ceva de genul ăsta, sînt convins că va fi un dezastru.

– Atunci, *ce* putem face? întrebă Bernstein. Refuzaţi să ordonaţi retragerea sau predarea, dar nici nu încurajaţi o sinucidere în masă. Ce se va alege de noi?

Hausner se întoarse cu spatele spre ea.

– Nu ştiu, zise el. Cel mai bun deznodămînt pe care mi-l pot imagina, în afara variantei unei salvări, este că fiecare bărbat şi femeie de aici va muri luptînd. Firește, nu se va întîmpla aşa. Unii se vor preda, alţii vor fi luaţi prizonieri. Unii se vor sinucide, alţii vor fi omorîţi. Poate că unii dintre noi vor scăpa datorită întunericului. Va fi ca de fiecare dată cînd un asediu se termină cu victoria asediatorilor.

Nimeni nu spuse nimic. Zgomotele luptei începeau să capete o oarecare regularitate. Ambele tabere erau obosite şi simţeau că asta e ultima confruntare. Toţi se mişcau mecanic, ca într-un dans ritual al cărui sfîrşit avea să se producă la un anumit moment, oricît s-ar fi străduit ei să grăbească acest final.

Aşbalii păstrau o distanţă respectabilă de trei-patru sute de metri şi făceau manevre laterale, încercînd să îi ţină descumpăniţi pe israelieni şi căutîndu-le punctele slabe.

Mai erau încă vreo trei ore bune pînă în zori, dar, dacă vîntul nu se oprea şi praful nu se aşeza, ziua avea să înceapă, de fapt, chiar mai tîrziu.

Era o luptă de uzură, bazată în primul rînd pe logistică. Aşbalii încă mai aveau o anumită superioritate în privinţa oamenilor şi a armelor, fiind totodată net superiori din punctul de vedere al muniţiei, alimentelor, medicamentelor şi al apei. Era suficient să rămînă pe poziţii, trăgînd înspre israelieni pînă cînd erau convinşi că aceştia rămîneau fără muniţii. Se bizuiau pe faptul că, fie şi în cazul în care israelienii aplicau o disciplină strictă în privinţa focului, muniţia lor nu putea să dureze pînă dimineaţă.

Burg încerca să schiţeze în minte mai multe planuri. Să fugă acum? Să contraatace? Să aştepte pînă la sfîrşit, apoi să lupte corp la corp? Să-i ucidă pe răniţi? Ori pe Hausner? Vor fi oare salvaţi în al unsprezecelea ceas? Puţin probabil.

– Ce s-o fi întîmplat cu Dobkin?

Hausner se întoarse şi privi spre sud-vest, acolo unde presupunea că trebuie să se afle satul Ummah. Privea ca şi cum încerca să ia legătura cu Dobkin. Se întoarse din nou spre sud, către Poarta Iştar.

– Presimt că n-a păţit nimic rău.

Miriam se ţinea de braţul lui, fără să se ferească să îi arate lui Burg cum stau lucrurile.

– O fi luat legătura cu cineva?

– Oricum, tot ce vă pot spune e că, chiar dacă prin cine ştie ce miracol vorbeşte chiar acum cu vreo autoritate, mă îndoiesc că vom primi ajutor la timp.

Privi la Hausner, parcă aşteptînd ca acesta să-i confirme spusele, dar, în realitate, dorea ca el să-l contrazică.

Hausner se întoarse cu spatele către vînt şi privi spre vest. Arătă undeva spre linia invizibilă a orizontului.

– Sînt convins că Teddy Laskov se ţine de cuvînt şi ne caută acum împreună cu escadrila sa de luptători, apropiindu-se tot mai mult...

Burg se uită la Hausner, arătînd spre cer.

– Eşti cam prea optimist, Jacob Hausner, spuse el precaut. Sper să ai dreptate.

Hausner îşi încrucişă braţele la piept.

– Ştii, Burg, mi-e tare greu să accept că toţi oamenii aceia deştepţi din Tel Aviv şi Ierusalim încă mai stau cu degetul în gură şi se întreabă ce să facă. Mă aşteptam la mai mult de la ei. Să fie doar patriotismul? Probabil. În fine, poate le cer prea mult. La urma urmei, şi eu eram unul dintre tipii deştepţi de acolo, şi uite ce frumos am învîrtit lucrurile, Isaac. Au şi ei dreptul la cîteva zile în plus, nu?

Burg nu putu să nu rîdă.

– Nu azi.

Ori de cîte ori începea să se îndoiască de judecata lui Hausner, acesta arăta o intuiţie sclipitoare.

Se apropia un mesager, iar Burg ieşi în întîmpinarea lui.

Miriam se retrăsese cîţiva metri, ascultînd în linişte dialogul celor doi. Acum se apropie din nou de Hausner, îi apucă braţul şi i-l strînse cu putere. Se gîndi la Teddy Laskov. Se gîndise tot mai puţin la el în ultima vreme. După ce se prăbuşiseră, şi-l imaginase făcînd exact ceea ce făcuse Hausner – coborînd în avionul acela uriaş şi salvînd-o, pe ea şi pe toţi ceilalţi. Ştia însă că, de fapt, el căzuse, probabil, în dizgraţie şi că, parţial, era şi ea vinovată de aceasta. La început, refuzase să facă vreo legătură între influenţa ei asupra lui şi comportamentul său în aer, dar acea legătură exista şi era evidentă pentru oricine îi cunoştea pe amîndoi. În cele din urmă, Miriam o recunoscu în aceeaşi clipă în care admise şi existenţa altor adevăruri.

Hausner dădea viaţă celor ce se petreceau în jurul ei, aşa cum nici un bărbat nu mai făcuse vreodată. Alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse adoptaseră concepţia ei despre viaţă, pentru a o flata sau a fi politicoşi. Aceştia erau oamenii pe care îi atrăgea. Slăbănogi cu ochelari, care stăteau lîngă ea la seminariile şi întîlnirile diverselor comitete. Persoane care vorbeau în jargonul de partid şi care repetau clişee şi truisme, ca şi cum le-ar fi conceput chiar în dimineaţa respectivă.

Laskov, ca şi soţul ei, de altfel, era diferit de toţi aceştia. De fapt, cei doi semănau oarecum, iar ea îi caracteriza pe amîndoi drept sălbatici nobili. Jacob Hausner nu era decît o variantă extremă a aceluiaşi tip. Ea ar fi putut traversa această experienţă a Babilonului, fără să îşi schimbe prea mult optica asupra vieţii. Hausner o *făcuse* să deschidă ochii. Nu-i plăcea ceea ce vedea, dar putea acum să evalueze argumentele şi contraargumentele pentru o propunere de a-i împuşca pe răniţi, fără a face crize de moralitate. Era un lucru bun sau rău? Nu, nu era nici bun, nici rău. Pur şi simplu, *era*.

– Îl cunoşti bine pe Teddy Laskov? îl întrebă pe Hausner.

– Nu. Drumurile noastre s-au întîlnit rareori.

Ea încuviinţă din cap şi, după o mică ezitare, spuse:

– Îţi place de el?

– De cine? Lăsă tăcerea să se prelungească. Bănuiesc că de Laskov. E mai uşor să tratezi cu el decît cu voi, politicienii.

Ea zîmbi pe întuneric. După un timp, spuse:

– Îmi aminteşte de tine.

– Cine? Laskov? Chiar aşa?

Îl strînse mai tare de braţ. Prietenii de vîrsta ei, care îşi aminteau de lagărele de concentrare, erau mai deziluzionaţi şi mîhniţi din pricina omenirii. Mulţi aveau probleme de ordin psihologic. Era hotărîtă să nu se lase afectată, de aceea împinsese optimismul şi buna dispoziţie pînă la punctul care îl făcuse pe un prieten psihiatru să le denumească un soi de nevroză. Şi totuşi, era afectată, desigur. Oamenii spuneau că se vede în ochii ei. Într-adevăr, cînd se privea în oglindă, vedea şi ea acelaşi lucru.

– Sînt sigură că şi el crede că totul s-a întîmplat din vina lui.

– Asta înseamnă că avem ceva în comun.

– Amîndoi sînteţi egoişti şi convinşi că toate lucrurile bune sau rele care se întîmplă în jurul vostru se datorează acţiunilor voastre.

– Şi nu-i aşa?

– Teddy Laskov era amantul meu, zise ea dintr-o dată.

Burg o auzi fără să vrea pe cînd se întorcea la movilă. Încă îl mai enerva prezenţa ei. Şi acum asta. Era deja prea mult. Le întoarse spatele şi se îndepărtă.

– Şi va fi din nou, spuse Hausner.

– Nu cred.

– Acest lucru nu este important acum, Miriam.

Părea că îşi pierde răbdarea.

– Nu eşti... ?

– Cîtuşi de puţin. Ascultă, du-te la Concorde şi vezi cum se descurcă Becker cu radiourile. Dacă nu apare nimic de raportat, şi probabil că aşa va fi, rămîi acolo.

– De ce?

– Stai acolo, fir-ar să fie! Nu trebuie să îmi justific ordinele nimănui, nici ţie.

Ea făcu un pas, apoi se întoarse.

– Nu te voi mai revedea, nu-i așa?

– Ba da. Îți promit.

Ea se uită în sus, către el.

– Nu, n-o să te mai văd.

El nu știa ce să spună. Întizîndu-se, ea îi luă capul între mîini și, trăgîndu-l spre ea, îl sărută. El se eliberă din strînsoarea mîinilor sale.

– Să nu părăsești aeronava, zise în șoaptă. Orice s-ar întîmpla, promiți?

– O să te mai văd?

– Da.

Cîtva timp se priviră în tăcere. Ea îi întinse încet mîna, îi atinse obrazul, apoi se întoarse repede și dispăru în întuneric, fugind.

Hausner se uită în urma ei pînă nu o mai văzu.

Tuși, scuipînd din praful ce îi intrase pe gît, și își șterse ochii care îi lăcrimau. Nu-și putea da seama ce învățăminte trebuia trase din această îngrozitoare încercare, ce lecție trebuia însușită. Era aceeași străveche paradă omenească a curajului și lașității, a egoismului și a generozității, a inteligenței și a prostiei, a milei și a neîndurării. Doar actorii erau alții. Oare de cîte ori mai trebuia jucat acest spectacol, în fața cine știe cărui spectator, aflat undeva, în afara lui? Și de ce nu se termina mai repede? De ce le dăruise Dumnezeu inteligența și puterea de a-și prelungi suferința, de vreme ce sfîrșitul era prestabilit? Hausner avea din nou senzația aceea neliniștitoare că e victima unei imense farse cosmice. Se întoarse înspre Burg și strigă:

– Dumnezeu mă pedepsește în felul ăsta pentru că nu am renunțat la fumat, așa cum i-am promis tatălui meu că voi face.

Rîse nervos.

Burg își bagă mîna în buzunar și simți micul pistol calibrul 22.

32.

– Alo, Ierusalimul?

– Da, da, domnule... general. Aşteptaţi, spuse operatorul de serviciu.

Prim-ministrul lovi cu creionul în masă cîteva clipe, se uită din nou la notiţă şi apoi, uitîndu-se prin sală, zise:

– Bănuiesc că mulţi dintre dumneavoastră pot recunoaşte vocea generalului Dobkin.

Încerca să-şi stăpînească emoţia.

Ridicîndu-se brusc în picioare, cei din sală începură dintr-o dată să strige şi să pună tot felul de întrebări. Prim-ministrul bătu în masă, cerînd linişte.

– Tăceţi şi ascultaţi cu atenţie.

Făcu un semn omului care se ocupa cu problemele legate de telecomunicaţii, aflat în nişa sa. Cîteva dintre boxele din sală fîşîiră puternic. Prim-ministrul apăsă pe un buton de pe panoul din faţa sa şi vorbi la un microfon:

– Cine e acolo?

Dobkin recunoscu de îndată vocea uşor zeflemitoare. Preţ de o clipă totul se învîrti cu el, apoi se stăpîni.

– Sînt generalul Dobkin, domnule prim-ministru. Îmi recunoaşteţi vocea? întrebă el după o scurtă pauză.

– Nu.

Dar pentru primul-ministru era limpede că mulţi dintre cei din sală păreau să o recunoască.

Dobkin încerca să-şi alunge emoţia din glas, pentru a părea cît mai natural cu putinţă.

– E cineva acolo care să îmi poată recunoaşte vocea, domnule?

– Să sperăm că da.

Prim-ministrul privi în jurul mesei. Cîteva capete încuviinţară încrezătoare. Un general care fusese sub comanda lui Dobkin pe cînd era colonel, spusé:

– Sau o imitaţie foarte bună.

– Spuneţi, domnule general, zise primul-ministru, încă nu pe deplin convins, dar foarte emoţionat. De unde sunaţi?

Teddy Laskov ţinea strîns în mînă fotografiile falsificate. Încet-încet începu să le retragă uşor spre geanta sa diplomat.

– De la Babilon, zise vocea preluată de boxă.

În sală izbucniră strigăte şi cele mai multe capete se întoarseră spre Laskov şi Talman. Prim-ministrul ceru, în zadar, linişte, lovind în masă. Vorbi cît putu de tare la microfon.

– Dar de unde sunaţi? Mă refer la aparat. Sînteţi *liber*?

– Da, eu sînt liber. Sun de la casa de oaspeţi de aici, domnule. Din preajma muzeului.

Dobkin se străduia să îşi controleze vocea, dar aceasta tremura uşor.

Prim-ministrul încerca, de asemenea, să pară stăpîn pe sine, în timp ce vocea sa devenea tot mai nesigură.

– Da, bine. În regulă. Ne puteţi prezenta o informare, domnule general? Ce naiba se întîmplă?

Dobkin ştia că îl asculta întregul guvern, împreună cu cele mai importante autorităţi militare. Îşi adună gîndurile şi făcu o foarte sumară recapitulare a celor întîmplate din momentul în care fuseseră pierduţi deasupra Mediteranei.

Cîţiva consilieri ieşiră în fugă şi se întoarseră la fel de grăbiţi în sala de conferinţe, aducînd hărţi ale zonei, detalii şi cifre despre zborul spre Babilon, înclinaţia solului, vreme, momentul primei apariţii a soarelui şi încă vreo sută de alte informaţii care fuseseră adunate încă de cînd Laskov vorbise prima dată despre Babilon. Totul trebuia avut în vedere înainte de a lua ultimele decizii în privinţa unei acţiuni.

În timp ce vorbea, Dobkin auzea paşii unor bărbaţi şi femei care treceau prin holul din afara uşii. Răniţii care mai puteau merge erau conduşi undeva. La capătul coridorului se deschise şi se închise o uşă. Dincolo, în camera în care se încheiase jocul de cărţi, se auzi acum un radio. O femeie cu o voce groasă cînta una dintre acele melodii arabe interminabile. Cîţiva aşbali i se alăturară. Zgomotul acestora îi acoperea vocea, împiedicîndu-l însă şi să audă dacă în preajma uşii se află cineva.

– Ce sugeraţi, domnule general?

Dobkin recunoscu vocea generalului Gur.

– Ce sugerez? Domnule general, vă sugerez să veniţi să ne scoateţi naibii de-aici.

– Cum sînt terenurile de pe malul vestic? întrebă generalul Katzir de la Forţele Aeriene.

– Umede încă, zise Dobkin. Dar mai departe de fluviu par mai uscate.

– Crezi că autostrada pe care aţi aterizat ar suporta un C–130?

– N-aş putea să vă spun, domnule general. S-ar putea s-o fi distrus cînd am aterizat noi.

– S-ar putea să fim nevoiţi să folosim elicopterele, zise cineva.

– Nu, răspunse Dobkin. Nu este timp pentru asta. Sînt atacaţi chiar *acum*.

Altcineva spuse ceva despre trimiterea unei escadrile de avioane de luptă, mai întîi. Dobkin auzi mai multe voci în microfoane. Fu pomenit numele lui Teddy Laskov. Crezuse că deja acesta ieşise la pensie, dar, după cîte părea, era şi el prezent la întîlnire. Ascultînd cum dezbaterea se înfierbînta, Dobkin mai răspunse cîtorva întrebări. Deodată, întrerupse energic discuţiile.

– Domnule prim-ministru, mi-e teamă că trebuie să plec. Sînt aici trei domni cu cîte un AK-47 şi cînd vor pricepe ce se întîmplă, sînt convins că vor vrea să las telefonul liber.

Cei din Ierusalim auziră sunete ce indicau parcă o luptă, apoi un sunet puternic ca o împuşcătură sau ca un obiect care se sparge. După aceea convorbirea se întrerupse.

Miriam Bernstein şedea în scaunul copilotului, lîngă David Becker.

– Deci, nu crezi că ţi-a *auzit* cineva mesajele SOS?

– Nu. Coborî volumul radioului, lăsîndu-l totuşi deschis, pentru a putea urmări situaţia. Aparatul Lear e încă acolo, sus, dar am impresia că au necazuri.

– De ce?

– De ce? Faptul că Hausner trimisese un mesager pentru a obţine acest raport indica neîncrederea lui şi a majorităţii celorlalţi în această soluţie a problemei lor. Miriam Bernstein era totuşi adjunctul ministrului transporturilor, prin urmare, superiorul lui Hausner şi al lui Burg. Dar asta nu mai conta. De ce? Pentru că nu poate să aterizeze în praful ăsta. Şi pentru că va trebui să coboare şi să se realimenteze undeva unde e mai puţin praf. *Poate* că atunci voi reuşi să trimit un mesaj. O privi peste umăr. Vrei să te duci să raportezi? Asta e tot ce am de spus.

– Mai tîrziu. Ea privi prin geamul sfărîmat. Ţi-e frică de moarte? îl întrebă ea dintr-o dată.

El întoarse capul şi o privi în lumina slabă a instrumentelor de bord. Nu se aşteptase nicidecum la o astfel de întrebare de la această femeie rezervată.

– Nu, nu cred. Mă tem să zbor din nou, dar nu de moarte. Ciudat... Habar nu avea de ce se lasă antrenat într-o asemenea discuţie intimă? Dar dumneavoastră?

– Aproape toţi cei care mi-au fost apropiaţi sînt acum morţi. Schimbă subiectul. Ce părere ai despre Jacob Hausner?

El îşi ridică privirea din jurnalul în care tocmai începuse să scrie. Bănuia că Hausner şi Bernstein deveniseră foarte intimi, dar asta nu putea să schimbe nimic din opinia sa, particulară sau publică, despre Hausner.

– Un nazist.

– El are o părere bună despre tine.

Becker nu înțelegea motivul și nici finalitatea acestei discuții. După toate aparențele, ea era surescitată și nu dorea decît să stea de vorbă. Oamenii fac lucruri caraghioase cînd își privesc moartea în față. El însuși, abia mărturisise că se teme să zboare, lucru pe care nu l-ar fi destăinuit nici psihiatrului său.

– Să nu mă înțelegeți greșit, doamnă Bernstein. Mă bucur că l-am avut alături de noi în această misiune. Probabil că totul s-ar fi terminat de mult pentru noi, dacă nu ar fi fost el aici.

Continuă să o privească. Nu *părea* surescitată. Părea... fericită, încîntată. Privi în jos și începu să scrie din nou.

– Eu îl iubesc.

Vîrful creionului lui Becker se rupse.

– Oh.

Focurile de armă păreau să se audă tot mai puternic, iar Becker ridică privirea. Noaptea era mai înfricoșătoare, mai urîtă și mai rău prevestitoare cînd era privită din cabina de comandă. Tot ce văzuse, văzuse printr-o bucată de plexiglas, așa că, vrînd-nevrînd, începuse să asocieze spaima și pericolul cu plexiglasul. Moartea, de asemenea. Cînd privea prin parbrizul vreunei mașini sau prin geamul vreunei ferestre, îl apuca durerea de stomac, dar, pînă în acel moment, nu înțelesese de ce. Interesantă descoperire făcuse. Numai că un pic cam tîrziu.

– Aaa. Asta-i... sînt...

– Ce scrii acolo... David... Pot să-ți spun așa...?

– Desigur. Închise carnetul. E jurnalul de bord.

Ea se aplecă spre el.

– Vrei să spui că ai notat tot ce s-a întîmplat?

– Mda, dar într-un stil foarte arid, strict formal.

– Îmi dai voie să mă uit?

Ea întinse mîna, iar el îi dădu jurnalul.

Se lăsă pe spătarul scaunului, îl deschise și, după ce îl răsfoi puțin, citi la întîmplare:

Ora 16:02: Trecut pe frecv. Tact. Alt. Gen. Laskov a transmis ultimul mesaj: E-2D ne va urmări cu radarul. Laskov renunță la ideea folosirii Phoenix-ului. Escadrila se întoarce.

Mai dădu cîteva pagini. *18:31: Zbr. Sfîrşitul. Hess mort din cauza fracturii craniene produse de o cărămidă pătrunsă prin parbriz în timpul rulării. Pilotul ar fi trebuit să ridice apărătoarea supersonică mai repede, în preg. aterizării. Putea evita moartea.* Ea privi cîteva clipe această ultimă notaţie şi zîmbi forţat, închizînd carnetul.

– Ni se spune Poporul Bibliei şi sîntem oameni cultivaţi. Cuvîntul scris ne-a ţinut la un loc în vremea Diasporei. E ciudat că nimeni altcineva nu s-a gîndit să scrie într-un jurnal cronica faptelor noastre de aici.

– Păi... Becker găsi un chiştoc de ţigară şi îl aprinse. Asta nu prea este o cronică, doamnă Bernstein...

– Miriam.

El ezită.

– Miriam. E datoria mea să...

– Păi, tocmai asta e, David. Întotdeauna este datoria cuiva. A unui scrib, a unui librar, a unui cărturar, a unui comandant de navă. De-a lungul întregii noastre istorii, întotdeauna cineva a avut ca misiune realizarea şi păstrarea relatărilor scrise. Iar uneori acestea au fost chiar foarte utile. Ezra era scrib, de la el avem singura relatare a repatrierii exilaţilor din Babilon. În epoca noastră un căpitan de aeronavă ar putea îndeplini cu succes această menire.

– Probabil.

Ea se aplecă înspre el.

– Nu pot să te conving de importanţa rolului tău, dar cred că trebuie să te conving să ascunzi cumva carnetul ăsta.

– Probabil că e o idee bună.

Ea făcu gestul de a înapoia jurnalul, dar ezită.

– Dacă nu te superi, aş putea să scriu şi eu propria mea variantă asupra celor întîmplate aici? N-o să ocup prea mult spaţiu.

Becker zîmbi forţat.

– Scrie cît vrei. Tocmai am făcut ultima notare, cred.

– Îţi mulţumesc. Ai cumva indigo? Aş vrea să fac şi o copie a rîndurilor pe care le voi scrie. Vom îngropa carnetul şi vom lăsa copia în aeronavă.

Becker găsi o coală de indigo în sacul de voiaj.

– Nu, carnetul trebuie să rămînă la bord. Putem îngropa copia ta.

– Perfect. Ea luă indigoul. Îţi mulţumesc.

– Dar să ştii că nimeni n-o să le vadă.

Ea se uită la el.

– David, Rugăciunea Ravensbrück a fost scrisă pe un petic de hîrtie.

– Rugăciunea asta e foarte importantă pentru tine.

– A fost. Privi o vreme pe geam. Nu era semnată, dar lagărul era compus în majoritate din femei, aşa că asta ar putea fi un indiciu. Îşi trecu o mînă peste chip. Mi s-a spus... că mama a murit la Ravensbrück. De aceea îmi place să cred că, poate, ea a scris-o. Coborî şi mai mult vocea, încît aceasta abia dacă se mai auzea, din cauza zgomotului de afară. Cîndva, cuvintele ei aveau o semnificaţie mai mare. Acum nu mă mai gîndesc decît la persoana care a scris-o... cîtă credinţă. Credinţă că rugăciunea va fi găsită, dar, mai cu seamă, că, după acea epocă de teroare, vor mai rămîne destui oameni care să găsească vreo valoare în acele vorbe. Şi iată că rugăciunea a supravieţuit pe un petic de hîrtie, spre deosebire de autorul ei care, probabil, a murit. A fost reprodusă de un milion de ori şi ar supravieţui încă unui holocaust. Geneza a fost scrisă mai întîi cu negru de fum, pe un papirus, David. Deci, dacă acel prim scrib ar fi ascultat de cineva care vorbea ca tine, astăzi nu am şti cum s-a născut lumea, îi zise ea, zîmbindu-i din nou.

Se strădui şi el să surîdă.

– M-ai convins.

– Bine.

Ea luă un stilou de-al lui, se aplecă peste jurnalul de bord şi începu să aştearnă repede şi cursiv caractere ebraice pe hîrtie.

Deodată ridică privirea. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Rugăciunea aceea *era* foarte importantă pentru mine, dar acum nu mai e, deoarece era o rugăciune a iertării – o chemare de a întoarce şi celălalt obraz. Persoana care a scris-o a fost supusă celor mai teribile încercări, pentru a dovedi că are toate aceste calităţi, dar nu a dat înapoi. Şi eu am fost supusă unor încercări aici, nu dintre cele mai grele şi nu aşa cum au fost cele de la Ravensbrück – şi iată că nu mai pot ierta. Adevărul e că sînt fericită că s-a întîmplat aşa. Abia aştept să îl împuşc pe cel dintîi soldat inamic care îşi vîră capul aici. O să mă căiesc dacă înainte de a muri voi provoca durere şi suferinţă unor prieteni de-ai mei, dacă din cauza asta vor rămîne văduve, orfani şi părinţi fără copii. Îmi va părea rău pentru ei, deşi nu am nimic personal cu vreunul. Înţelegi? Ţi se pare chiar atît de îngrozitor?

El clătină din cap.

– Ochi pentru ochi.

– Da. Şi dinte pentru dinte.

Întoarse pagina jurnalului şi continuă să scrie.

Fără să se uite la ceas, Hausner simţea că se apropie zorile. Lupta aproape se încheiase şi israelienii nu mai trăgeau decît sporadic în josul coastei.

Aşbalii înaintau cu prudenţă, şi totuşi fără prea mare teamă, rîzînd şi strigîndu-se unul pe altul prin perdeaua de nisip. Erau conştienţi că această aparentă epuizare a muniţiei israeliene putea fi încă o şmecherie. Dar chiar dacă era vorba de aşa ceva, israelienii riscau foarte mult. În realitate, un grup ofensiv pătrunsese deja în cadrul perimetrului, la capătul sudic al acestuia, găsind tranşeele goale.

Înaintau încet prin întunericul răscolit de vînt. Simţeau acum mirosul de sînge şi îl savurau. Pătrunseră prin abatiza distrusă şi ajunseră pe creastă. Se opriră, curioşi, la tranşee, apoi le traversară, simţind acea exaltare uşoară, produsă de pătrunderea în spaţiul atîta timp inaccesibil al inamicului.

Din cînd în cînd, cîte un glonte israelian îi împrăştia şi le încetinea avansarea, dar în cea mai mare parte a timpului, vîrful dealului era învăluit de o linişte stranie, făcînd abstracţie de zgo-

motul constant al vîntului, pe care însă nimeni nu îl mai percepea în mod conştient.

În termeni militari, rezistenţa era neînsemnată şi dezordonată. Aşbalilor le mergea totul din plin, dar încă mai era nevoie de răbdare şi precauţie. După ce ajunseseră atît de departe, nici unul dintre atacatori nu dorea să-şi piardă viaţa la numai cîteva minute de asaltul final. Cu toţii voiau să se bucure de roadele victoriei.

Aşbalii evitau să răspundă focurilor rare ale israelienilor, de teamă să nu atragă asupra lor alte tiruri. Îşi transmiteau, în linişte şi întuneric, tot felul de semnale şi încercau să se unească pentru a forma o singură linie ofensivă care să mături terenul neînclinat. Nu voiau să piardă pe nimeni în cursul ofensivei. Aşbalii din centrul liniei de înaintare începeau să zărească vag contururile avionului Concorde ori de cîte ori apărea o spărtură în norii groşi de praf.

Israelienii se retrăgeau încet şi pe tăcute, trăgînd numai atît cît să îi ţină pe aşbali la distanţă şi să le încetinească înaintarea. Nu exista nici un plan, nimeni nu mai dădea ordine de la postul de comandă, dar, cu toate acestea, retragerea era ordonată. Aproximativ jumătate dintre israelieni se hotărîseră să scape fugind în josul coastei de vest, în timp ce ceilalţi rămăseseră pentru a-şi înfrunta destinul acolo unde se aflau.

Răniţii fură scoşi din colibă şi transportaţi în Concorde, acolo unde se credea că aveau mai multe şanse de a supravieţui masacrului, dacă reuşeau să scape de prima şi cea mai sîngeroasă fază a acestuia. Cu toate acestea, circulau zvonuri insistente cum că aveau să fie ucişi înainte ca aşbalii să pună mîna pe ei. Se părea că există unele neînţelegeri cu privire la această chestiune.

Israelienii de pe coasta de vest trăgeau în jos, către Eufrat, încercînd să afle dacă era cineva acolo. Folosindu-se de aparatul său de emisie-recepţie, Ahmed Rish ordonă forţelor de acolo să riposteze. Nu voia ca evreii să se avînte, la întîmplare, într-un măcel în josul coastei. Voia să îi aibă pe toţi sus, pe deal.

Aşbalii de pe malul fluviului traseră în susul taluzului şi inimile tuturor evreilor părură să stea în loc în clipa în care descoperiră ceea ce ştiuseră de fapt încă de la început – că nu aveau nici o cale de scăpare. Se stîrni un val de confuzie, iar cîţiva dintre cei care se bizuiseră pe această salvare începură să plîngă.

Hamadi recepţionă o chemare prin radio de la ofiţerul de serviciu din spatele frontului, Al-Bakr.

– Aici Hamadi. Ce? Cine e? Păi, aflaţi! A vorbit pînă la capăt? Operatoarea din Bagdad confirmă? Ce spunea? Da, ştiu că nu înţelegi ebraica, la dracu'! Sînt sigur că ştie araba. După ce îi scoţi un ochi, o să vorbească. Da. Ţine-mă la curent. Îi înapoie telefonul operatorului. Ahmed, zise apoi, uitîndu-se spre Rish.

Acesta se întoarse către el în timp ce continuau să avanseze lent prin praf.

– Am înţeles destul. N-are nici o importanţă.

– Dar a reuşit...

– Nu contează.

Hamadi se întoarse cu spatele. Simţea tot mai mult că soarta sa era pecetluită. Erau înconjuraţi din toate părţile de forţe asupra cărora nu aveau nici un control. Dacă s-ar întoarse şi ar pleca, ar mai apuca să vadă soarele răsărind deasupra Persiei. Dar nu mai putea face asta, aşa cum nu-l putea omorî pe Rish.

John McClure privea la trasoarele verzi care porneau arcuit din josul taluzului şi treceau prin faţa gropii sale.

– Nu vom coborî pe acolo. Îşi puse ultimele două cartuşe în pistolul Ruger. Ei, domnule colonel, ai învăţat cum se spune „duceţi-mă la ambasadorul american"?

Richardson îşi îmbrăcă, cu grijă, tunica albastră şi şi-o încheie.

– În următoarele cîteva minute va trebui să fim foarte precauţi, McClure. Viaţa noastră ar putea depinde de un gest sau de un cuvînt înţeles greşit.

McClure plasă prima cameră încărcată a revolverului în dreapta percutorului.

– De ce faci asta, Tom? Richardson își îndreptă cravata și scutură, fără nici un rost, cîteva fire de praf de pe umeri. Te-am întrebat, de ce faci asta?

Richardson îl privi, stînd în groapa micuță.

– Ce anume?

McClure armă pistolul, iar cilindrul se roti la stînga, astfel încît cartușul era acum sub percutorul ridicat.

Richardson își găsi chipiul și îl întoarse, scuturînd praful și nisipul din el. Privi în jos, către țeava pistolului.

– Banii. Am o slăbiciune pentru lucrurile scumpe.

– Cîți bani, Tom?

– Un milion. În dolari americani.

McClure fluieră încet.

– Nu-i rău.

– Nu. Depuși, în siguranță, într-o bancă elvețiană. Urma să mai obțin unul după, dar acum mă cam îndoiesc.

– Poate că, totuși, își respectă promisiunea, Tom. Oamenii ăștia au din belșug.

– Asta așa e, John. Au atît de mulți bani obținuți din exportul de petrol, încît nici nu știu ce să facă cu ei. În Occident există o hemoragie de dolari care e tratată cu perfuzii de petrol.

– Interesantă figură de stil, Tom. Numai că nu vorbim nici despre asta, nici despre Israel, ci despre tine, Tom, colonel al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, care a vîndut documente unei puteri străine. Asta e împotriva legii – chiar și în America.

Richardson își aranjă chipiul pe cap.

– Nu prea am trecut pe acasă în ultima vreme, așa că nu pot verifica asta, John. Pînă acum nu era nici o problemă dacă publicai documente secrete ale Pentagonului. Ești sigur că încă mai e interzis prin lege să vinzi documente unei puteri străine?

– Nu trage de timp, Tom.

– În regulă. Ei bine, cînd voi ajunge acasă, voi ispăși. Oricum, te-aș ruga să lași jos chestia aceea. N-am de gînd să fug.

– Oamenii vorbesc mai bine cînd au în față un pistol. McClure scuipă un băț de chibrit. Credeam că îți plac oamenii ăștia.

– Nu prea mai e la modă să fii antisemit pe față în zilele noastre.

– Înțeleg.

Pe chipul lui Richardson se petrecu o schimbare remarcabilă. Gura i se încleștă, ochii i se îngustară.

– Am mers o dată la Clubul Ofițerilor și am sărbătorit nu știu ce cu piloții israelieni, pe care îi antrenam la Travis în 1967. Am fost alături de ei în 1973, după dezastru. Următorul lucru pe care îl știu este că cineva pune o vorbă bună pentru mine și sînt detașat aici. Era să vomit cînd am primit înștiințarea. McClure nu reacționă. După cîteva secunde, Richardson privi în sus spre acesta. În orice caz, nimeni nu trebuia să fie rănit, zise el în șoaptă.

– Dar nu despre asta vorbim, Tom. Poate că nici mie nu-mi plac, dar m-aș lăsa torturat mai curînd decît să-i trădez. Și știi de ce, Tom? Pentru că, așa cum spune Unchiul, pentru asta sîntem plătiți... Tom.

Richardson nu luă în seamă discuția. Fața i se îmblînzi.

– Apropo, John, spuse el clar. Pot să te cumpăr? O sută de mii?

– Regret.

– Jumătate?

– Las-o baltă, zise McClure, găsind ultimul băț de chibrit.

– Plus celălalt milion, dacă pun mîna pe el?

McClure părea să nu-i dea atenție. Continua să mestece chibritul, vorbind în același timp:

– Spuneai că nimeni nu trebuia să fie rănit, Tom. Și totuși, o mulțime de oameni au fost răniți. Chiar foarte grav, Tom.

– Știu. Îmi pare rău pentru toate acestea, John. Nu trebuia să se întîmple așa. Cine ar fi putut prevedea? Acesta e marele meu regret. Atîtea pierderi.

Privea tăcut spre norii de praf.

– Dacă nimeni nu trebuia să fie rănit, de ce ai ales avionul 02, Tom?

Richardson își linse buzele uscate.

– Ăăăă... în regulă... *Dacă* avea să apară vreo problemă, atunci 01 trebuia să ofere dovada... Ştiam că numai Avidar putea crea probleme. În nici un caz Becker.

McClure lăsă să-i scape un fel de rîset.

– *Ştiai?* Cum de poţi şti asemenea lucruri? Ce-ar fi fost dacă, în ciuda a tot ce ştim despre natura umană, Becker ar fi bravat, iar Avidar se preta jocului vostru? N-ar fi trebuit să te descurci la cîteva mii de metri înălţime, băiatule?

– Risc asumat, John. Vezi, am riscat cu propria-mi viaţă. Nu sînt un laş. Continua să privească prin perdeaua de praf. Aud voci. Să ieşim şi să ne predăm sau să rămînem aici şi să-i aşteptăm?

– Eşti al naibii de nerăbdător să te predai gerbililor ăstora sau cum naiba le-o fi zicînd. Crezi că îţi vor face o primire de erou? Fraierule! Şi-apoi, o să mă ucidă şi pe mine, ca să fie siguri că nimeni nu ştie nimic despre tine.

Richardson clătină, zîmbind, din cap.

– Nu, nu mă vor omorî. Rish are un şef, iar eu am vorbit cu acesta şi am stabilit o garanţie pentru siguranţa mea. Am prevăzut că vom avea probleme cu Rish. Dacă voi fi ucis, la Ambasadă va fi deschisă o scrisoare care se află într-un seif. În ea sînt pomenite nume ale unor teroriştii arabi care activează în Israel, inclusiv numele celor cu care am luat eu legătura. Am gîndit în perspectivă, John. Nu-i voi lăsa să-ţi facă nici ţie vreun rău, mai adăugă el după o scurtă pauză.

– Mulţumesc, Tom. Eşti mai bun decît ambasadorul american. În fine, mă întreb dacă Rish îi mai ţine în frîu pe tipii ăştia... sau dacă se mai stăpîneşte pe sine. Mă gîndesc că sînt atît de frînţi de oboseală, încît or să te mănînce copt... Dar poate că n-o vor face. Păru să se gîndească la ceva. Ştii, Tom, justiţia americană *e* foarte blîndă în ultima vreme. De aceea nu-ţi pasă dacă te voi duce acasă. În majoritatea ţărilor te-ar spînzura într-o închisoare şi ar uita de tine. Însă în Statele Unite ale Americii, o curte marţială sau un proces federal te va condamna la zece, maximum douăzeci de ani – asta în caz că se va putea obţine o condamnare – din care vei executa şase sau şi mai

puțin. După aceea vei merge direct în Elveția, iar Statele Unite nu te vor preda Israelului, căci asta ar stîrni un adevărat scandal.

– Nu eu fac regulile, spuse Richardson, privindu-l cu precauție.

– Nu, în schimb, eu da, uneori. Atunci cînd sînt autorizat. Făcu o pauză. Spuneai că, dacă mori, identitatea multor teroriști ar fi aflată?

– Stai! Nu e nevoie de încă o vărsare de sînge, John. Trebuie luate în considerare mai multe lucruri.

– Așa e, și, dacă aveam mai mult timp, poate că ieșea ceva bine. Dar noi nu mai avem timp..

– Așteaptă! Richardson întinse instinctiv mîinile înainte. Îți pot garanta siguranța. Oamenii ăștia...

McClure țintì cu pistolul între mîinile lui Richardson și trase de la cîțiva centimetri de inima acestuia. Lovitura îl făcu pe Richardson să zvîcnească din cap, pălăria sa de ofițer căzînd, fiind luată de vînt și purtată spre vest.

David Becker coborî repede pe rampă, ținînd în mînă copia la indigo a scurtei cronici scrise de Miriam Bernstein, înfășurată în cîrpe și plastic. Se opri într-un punct de la baza rampei de pămînt și săpă rapid o groapă, folosind o bîrnă de aluminiu. Se gîndea că e inutil, dar ea părea foarte preocupată de acest amănunt. Era destul de curajoasă, nu dădea semne de isterie și panică în fața morții. Totodată, se comporta ciudat cu aceste notițe, așa încît crezu că cel mai bine e să îi facă pe plac. Așeză pachetul în groapă și îl acoperi imediat. Jurnalul de bord, conținînd și originalul mărturiei sale, era ascuns sub o trapă din podeaua cabinei. Exista o șansă ca, într-o zi, Israelul să readucă avionul în patrie, astfel încît un muncitor să descopere jurnalul. Dar, în privința cronicii îngropate, se întreba dacă aceasta avea să fie descoperită vreodată. Poate că da. La urma urmei, și el îl descoperise pe Pazuzu.

Se ridică și își șterse mîinile. Auzi doi arabi care își strigau ceva, cuvintele lor acoperind zgomotul vîntului. Erau la mai puțin de două sute de metri depărtare. Un israelian trase înspre locul unde se auziseră vocile, și de acolo răsună un strigăt de

durere. Nu, își spuse Becker, cînd au să ajungă aici, nu vor fi tocmai bine dispuși. Totuși, nu regreta decizia de luptă și nu auzise pe nimeni spunînd că regreta.

Veni către roata din față și îi vorbi lui Peter Kahn, care încă mai lucra la unitatea energetică auxiliară.

– Hai, Peter, e cam tîrziu pentru asta. Vino pe punte.

Kahn își scoase capul de sub aparat.

– Pentru ce naiba? Uite, cînd vor ajunge aici, vreau să îl vadă pe Peter Kahn chinuindu-se cu rahatul ăsta de unitate energetică. Poate că le va fi silă de mine și-mi vor da un bilet pentru Lod.

Becker zîmbi.

– În regulă... Eu... Ne vedem mai tîrziu.

Kahn îl privi de jos.

– Așa e. Ne vedem mai tîrziu, domnule căpitan.

Becker se întoarse spre rampă și o urcă încet, nedînd atenție gloanțelor care șuierau prin aer în jurul lui.

Traversă aripa și intră în cabină. Trebui să-și facă, cu greu, drum printre răniți pentru a ajunge pe puntea de comandă. Ajuns înăuntru, se așeză din nou pe scaunul de lîngă Miriam.

– S-a făcut.

– Îți mulțumesc.

Urmă o tăcere prelungită. În cele din urmă, Becker vorbi.

– Am știut de la început că voi muri aici.

Miriam se întinse și îl atinse pe braț.

– Cred că ești cel mai curajos bărbat pe care l-am întîlnit vreodată.

Becker privi în jos, către panoul de comandă. Simțea că trebuie să facă ceva, dar avea ordin de la Hausner să rămînă în carlingă, indiferent de ce se întîmpla. Mări volumul aparatului de radio, parcurgînd cu atenție frecvențele. Avea să facă asta pînă cînd cineva îi trăgea un glonte în spate. Îi părea rău pentru Miriam – pentru toate femeile. Era convins că așbalii le rezervă un tratament special.

– Vrei să rămîi aici? Adică...

– Și eu am primit ordine.

Ea îi zîmbi.

El se uită pe geam.

– Văd cîţiva oameni care se adună lîngă colibă. Cred că vor...

– Da, îi văd şi eu. O să rămîn cu tine, dacă nu te deranjează.

Ezitînd uşor, el se întinse şi îi apucă mîna, strîngîndu-i-o.

După mutarea răniţilor, grupul de evrei care plănuia să se sinucidă se adună în coliba plină de sînge şi urît mirositoare.

Arabii nu îşi luau niciodată viaţa, dar nimeni nu fu surprins cînd înăuntru apărură şi Abdel Majid Jabari şi Ibrahim Arif. Era de la sine înţeles că pentru aceştia, mai curînd decît pentru oricine altcineva, era mai bine să fie găsiţi morţi.

Coliba era cufundată în cel mai profund întuneric, ceea ce făcea ca lucrurile să fie mai uşoare pentru toată lumea. Nu prea se vorbea, se auzeau doar paşi şi jumătăţi de fraze abia rostite, cînd mai intra cineva.

După cîteva minute se păru că nimeni altcineva n-avea să li se alăture, dar nici unul dintre cei prezenţi nu ştia care e următoarea mişcare, şi coliba se linişti deodată.

În total erau unsprezece bărbaţi şi femei, adunaţi în trei grupuri mici în colţurile încăperii. Într-unul dintre grupuri se afla şi Joshua Rubin, cel care pusese la cale acest pact al sinuciderii. Lîngă el zăcea pe podea Yigael Tekoah, mîhnit pentru că nu murise cînd fusese nimerit de gloanţele arabilor, după ce îşi strigase avertismentul din avanpostul în care se afla. Acum trebuia să înfrunte din nou moartea. Împreună cu Rubin şi Tekoah se mai aflau alţi patru consilieri ai membrilor Knesset-ului, doi bărbaţi şi două femei, făcînd toţi parte din Liga de Apărare Massada.

Într-un alt colţ erau stewardul Yaakov Leiber şi două stewardese, Beth Abrams şi Rachel Baum. Beth îşi petrecuse ultimele două zile îngrijindu-i pe răniţi şi urmărindu-le suferinţa. Se transformase foarte rapid din tînăra veselă care fusese într-o persoană deprimată. Rachel Baum stătea întinsă pe podea, între Leiber şi Abrams. Ca şi Tekoah, ea refuzase să fie transportată

în Concorde împreună cu restul răniților. Avea dureri îngrozitoare și nu prea înțelegea de ce să aștepte în Concorde pentru a i se oferi noi suferințe. Îl îngrijise pe Kaplan și îl auzise dîndu-și duhul, fiind astfel destul de înspăimîntată pentru a alege această soluție.

Yaakov Leiber se gîndise la cei trei copii ai săi înainte de a lua această decizie, dar Rubin îl convinsese că nimeni nu va supraviețui celor ce le pregăteau așbalii. Totuși, încă mai stătea pe gînduri. Vedea că cele două stewardese aveau nevoie de prezența lui acolo. Le vorbea cu blîndețe, pe întuneric. Beth Abrams plîngea, dar Rachel Baum era liniștită. El îngenunche lîngă Beth și îi luă mîna într-a lui. Beth îngenunche la rîndu-i, apucînd mîinile celor doi.

În al treilea colț stăteau turcește Abdel Jabari și Ibrahim Arif. Aceștia trăiseră singuri printre oamenii aceștia timp de peste treizeci de ani, iar acum aveau să moară singuri, o dată cu ei.

Jabari își aprinse ultima țigară și îi șopti lui Arif:

– Știi, Ibrahim, am fost mereu convins că nu voi muri de moarte naturală.

Arif era palid și tremura. Își aprinse și el o țigară în încăperea întunecată și trase puternic din ea. Încercă să glumească:

– Încă mai pot să mor de un atac de cord. Trase din nou din țigară. Cum o s-o facem?

– Cred că mai sînt două-trei pistoale. Le vom folosi pe rînd.

Mîinile lui Arif tremurau atît de tare, încît abia putea ține țigara. Nu își dădea seama cum va ține pistolul în mînă. Se ridică.

– Nu cred că pot s-o fac.

Jabari îl apucă de braț și îl trase înapoi, în colț.

– Nu fi idiot, îi spuse pe șoptite. Ai auzit ce i-au făcut lui Moshe Kaplan? Ești în stare să-ți imaginezi, măcar, ce-ți vor face *ție?* Cruță-te de toate chinurile astea, amice.

Arif începu să plîngă, iar Jabari încercă să-l liniștească. Singurul lucru pe care îl regreta Jabari era că nu îi spusese adio lui Miriam. De fapt, aproape că nici n-o văzuse în ultimele două zile. Nu dorise să o împovăreze cu prezența lui, dar acum regreta

că nu petrecuse mai mult timp cu ea. Bănuia că ea se îndrăgostise de Hausner, iar el fusese foarte afectat de alegerea sa. Jabari credea în existența locului numit Rai, descris în culori atît de vii în Coran, și credea că va merge acolo, dar nu putea crede că Miriam nu avea să nu ajungă tot acolo.

– Hai, Arif, liniștește-te. Există o lume mai bună. Grădini răcoroase, fîntîni, valuri de vin și fecioare. Ce motiv ai să plîngi?

Yigael Tekoah, căruia nu îi plăceau arabii și nici nu agrea ideea de a-i avea ca membri ai misiunii de pace, strigă încet din partea cealaltă a încăperii:

– Abdel. Ibrahim. Curaj.

Jabari îi răspunse:

– E-n regulă, Yigael, îți mulțumesc.

Jabari încă mai regreta că nu putea s-o vadă pe Miriam înainte să moară. Era tentat să părăsească încăperea și s-o caute, dar nu voia să-l lase singur pe Arif. Aşbalii erau prea aproape. Voia să fie sigur că îi răpește lui Rish bucuria de a-i chinui. Iar această așteptare nu era bună pentru nimeni. În cele din urmă, rupse tăcerea și întrebă care e procedura. Nimeni nu-i răspunse.

Sunetele focurilor se auzeau tot mai aproape, iar israelienii care încă mai luptau se aflau pe poziții destul de apropiate de adăpostul lor. În peretele de pămînt de afară se auzi o rafală de gloanțe care acționă ca un impuls pentru cei dinăuntru.

Rubin păși în centrul încăperii și, după ce își drese glasul, spuse:

– Trebuie să acționăm foarte rapid. Făcu o pauză. Dacă vă este mai ușor, sînt gata s-o fac în locul vostru. Am două pistoale.

Jabari se ridică repede și se duse în mijlocul încăperii.

– Repede, dacă nu te superi.

Rubin nu-i răspunse, dar ridică un pistol și îl îndreptă către cele două puncte luminoase despre care știa că sînt ochii lui Jabari. Ținu pistolul fără să îl atingă pe Jabari și trase un singur glonț în fruntea acestuia.

Cînd ecoul prelung se stinse, se auziră șoaptele unei rugăciuni însoțite de suspine.

Rubin era ud leoarcă şi îşi şterse instinctiv faţa şi braţele. Începu să tremure şi nu mai putu spune nimic. Nu ştia ce să mai facă. Hotărîrea de a duce la bun sfîrşit această misiune pentru toţi cei de faţă îl părăsi şi, întorcînd pistolul, se împuşcă în inimă. Căzu pe spate într-un colţ, lîngă cei patru consilieri. Una dintre fete ţipă şi leşină. Ceilalţi trei îl aşezară uşor pe podea. Cei doi tineri recuperară pistoalele. Îşi şoptiră repede ceva, apoi se ridicară şi se duseră rapid în colţul în care stăteau ghemuiţi Leiber, Abrams şi Baum. Aprinseră două brichete şi ţintiră, apoi le stinseră şi începură să apese pe trăgaci. Beth Abrams suspină, iar Leiber se aruncă între cei doi şi fete. Unul dintre cei doi trase, dar nu păru să nimerească. Celălalt aprinse din nou bricheta pentru a ţinti.

În colibă năvăli rabinul Levin şi văzu tot ce trebuia să vadă înainte ca bricheta să se stingă. Îi înşfăcă pe cei doi tineri de gît şi îi azvîrli pe podea. Le dădea pe întuneric pumni şi picioare, strigînd şi înjurîndu-i.

– Credeţi că puteţi să mă păcăliţi? V-am găsit! Ştiam eu de ce sînteţi în stare! Afară! Afară! Ieşiţi de aici! Alerga nebuneşte prin încăpere, lovind la întîmplare cu pumnii şi picioarele. Călcă de cîteva ori peste trupurile lui Uri Rubin şi Abdel Jabari. Lovi de mai multe ori trupurile cu piciorul, pînă cînd înţelese că erau morţi. Afară! Afară! Ieşiţi de-aici! Cum îndrăzniţi! Cum îndrăzniţi să faceţi aşa ceva! Duceţi-i pe răniţi în avion! Afară!

De cum intrase, prezenţa lui anihilase fascinaţia stranie care domnise în încăpere, şi toţi cei ce se puteau mişca ieşiră repede afară.

Rabinul Levin rămase singur în mijlocul colibei, tremurînd din tot corpul şi cu ochii plini de lacrimi, care i se prelingeau pe faţă. Făcuse ceea ce trebuia să facă, dar nu era deloc sigur că el avea dreptate, iar ceilalţi se înşelau. Se întrebă cum să facă să îi îngroape pe cei doi morţi în scurtul răgaz care îi mai rămăsese. Se mai întrebă şi cine sînt aceştia.

Ministrul de externe, Ariel Weizman, adună un mic grup de oameni cu arme uşoare în partea vestică a perimetrului, lîngă

şanţul săpat de McClure. Weizman îl văzu pe Richardson zăcînd în fundul gropii, uniforma lui albastră fiind deja acoperită de un strat de praf. Nu avea însă timp să facă speculaţii cu privire la sensul acestei morţi sau la cel al dispariţiei lui McClure.

Ariel Weizman era hotărît să conducă acest grup mic în josul văii abrupte. Conform planului său, urma să îşi dea drumul rapid în josul pantei, sărind în fluviu în felul în care făcuse şi Dobkin. Fără răniţi, acest lucru era posibil. Regretă că Miriam Bernstein nu hotărîse să-li se alăture, dar ea era foarte puternic influenţată de Hausner, nevrînd să se îndepărteze de la avion. Îşi alinie grupul la marginea crestei; toţi purtau hainele portocalii din dotarea companiei. Se ghemui, luînd poziţia unui alergător la start, şi le ceru să facă la fel.

– Cînd număr pînă la trei, pornim. Fiţi gata. Aşteptaţi numărătoarea mea.

Dinspre postul de comandă veneau puţine ordine. Mesagerii care încă mai trăiau alergau în continuare, aducînd numai veşti proaste, iar Burg şi Hausner nu mai transmiteau comenzi, ci doar sugestii şi încurajări.

Hausner şi Burg căzuseră de acord că întotdeauna vine o clipă cînd cele mai bune comenzi nu mai sînt ordine, aşa încît lăsară instinctele civililor să acţioneze în vederea supravieţuirii individuale.

Hausner se întoarse spre Burg.

– Ai vrea să preiei comanda acum, Isaac? Sînt gata să mă dau la o parte.

Burg zîmbi şiret şi clătină din cap.

– Nu. Mulţumesc.

– Crezi că puteam face ceva şi nu am făcut?

Burg se gîndi o clipă.

– Nu. Sincer vorbind, te-ai descurcat excelent. Poate că ar fi trebuit să fii puţin mai... diplomat... Poate că nu. Ascultă focurile de armă care se apropiau. Şi oamenii noştri au fost extraordinari.

– Aşa e.

Ultimii doi oameni din echipa lui Hausner care mai acționau, Marcus și Alpern, veniră la postul de comandă. Marcus schiță un fel de salut.

– Ce mai facem acum, șefule?

Hausner nu știa ce să-i spună. Se simțea obligat să nu tacă, dar nu se putea gîndi la un ordin pe care să-l dea și nici la vreo expresie de recunoștință.

– Luați cu voi cît mai mulți ticăloși cu putință. Făcu o pauză. Și vă mulțumesc. Ați fost coloana vertebrală și sufletul întregii defensive. Ați făcut o treabă extraordinară. Nici unul dintre cei care vor supraviețui nu va uita asta.

Cei doi dădură din cap și dispărură în întuneric.

Burg puse o mînă pe umărul lui Hausner.

– Cred că ai face mai bine să te duci la Concorde înainte să ni se taie drumul. I-ai promis, și te așteaptă. Eu o să rămîn aici și o să încerc să fac ce se mai poate face.

Hausner clătină din cap.

– Nu. Nu vreau să văd ce îi vor face, și nici ea nu ține să asiste la ce îmi vor face mie. Știe asta și nu mă așteaptă.

– Înțeleg. Ai de gînd să... știi...

– Nu. Nu îmi stă în caracter. Vreau să îi spun cîte ceva lui Ahmed Rish înainte de a muri.

Burg încuviință din cap. Zîmbi ciudat.

– Am făcut-o lată, nu?

– Da, normal... Ascultă!

– Ce?

– Ai auzit... ?

– Da, da.

Hausner privi în sus. I se păru că vede o scînteie luminoasă. Auzea șuierul îndepărtat al motoarelor cu reacție. Îi strigă lui Burg:

– Ne-au găsit, Isaac. Ne-au găsit, la naiba!

Burg începu să facă gesturi largi.

– Aici! Aici sîntem!

Hausner zîmbi forțat.

– Au ajuns prea tîrziu pentru a ne ajuta, dar nu şi pentru a-i distruge pe Rish şi banda lui. Se întoarse spre Burg. Serviciul de informaţii al armatei mi-a recîştigat încrederea.

Burg era atît de emoţionat, încît abia mai putea înţelege ce-i spunea Hausner. Apoi pricepu. Forţele aeriene – israeliene şi irakiene – ajunseseră, numai că era prea tîrziu. Burg se linişti şi trupul său păru să se încovoaie. Încuviinţă din cap.

– Sper că Dobkin a făcut-o, fuse tot ce putu spune.

Hausner şi Burg priviră în sus şi văzură dîra luminoasă a unui proiectil tras pe cer.

33.

Primul lucru pe care îl făcu Laskov fu să își respecte ultima promisiune față de Becker. Prinse Lear-ul pe ecranul radarului la o sută șaizeci de kilometri și îl atacă cu o rachetă Phoenix cu rază lungă de acțiune.

Pilotul acestuia căsca, privind somnoros pe geam. Pilotul automat condusese nava în zbor continuu spre stînga atît de mult timp, încît nu mai știa cît trecuse și i se păru că începe să aibe amețeli. Dedesubt, pămîntul era acoperit de nori de praf, dar aici, sus, totul era limpede și scăldat în lumina lunii. Zorile se apropiau încet și se părea că va fi o zi prielnică zborului. În curînd va trebui să plece la tabăra din deșertul Shamiyah, să realimenteze rapid și să se întoarcă – dacă nu cumva idioții ăia de jos aveau să termine odată. Căscă din nou.

Privi din nou pe fereastra din stînga și observă o flacără care străbătea cerul. O secundă mai tîrziu înțelese, cu uimire, că lumina se îndrepta spre el. Îl bătu pe umăr pe copilotul care dormea alături și amîndoi priviră cum obiectul își schimba direcția și îi urmărea pe măsură ce ei se mișcau în cerc. Pilotul scoase un strigăt lung de spaimă cînd își dădu seama despre ce era vorba. Phoenix-ul se aprinse cînd fu lîngă ei și păru că atîrnă de peretele exterior al carlingii. Armurierii israelieni pictaseră imaginea frumoasei păsări Phoenix pe înfricoșătorul său omonim. Imensa pasăre părea că rîde în lumina primelor raze ale soarelui, iar în vîrful său părea să sclipească un ochi îndreptat spre cei doi piloți, în fracțiunea de secundă dinaintea atingerii țintei și înghițirii ei într-o îngrozitoare minge portocalie de flăcări. Spre

deosebire însă de pasărea al cărei nume îl purta, aceasta nu avea nici o şansă de a renaşte din propria cenuşă.

Laskov îşi condusese escadrila, folosindu-se de radar. Computerele le oferiseră piloţilor automaţi posibilitatea de a zbura la mică altitudine tot timpul, trecînd pe sub radarele irakiene şi iordaniene. Nu prea aveau timp să se familiarizeze cu terenul, dar fiecare pilot ştia că putea suplini putinătatea datelor primite la instructajul dinaintea zborului cu o abilitate şi o dorinţă mai mare de a acţiona. Zborul cu o viteză de 2 mach peste Iordania şi vestul Irakului nu durase nici patruzeci şi cinci de minute. Cu excepţia aeronavei lui Laskov, care avea la bord două rachete Phoenix, toate celelalte nave nu aveau decît rachete aer-sol.

Imediat ce Lear-ul dispăru de pe ecranul radarului său, Laskov vorbi la microfon:

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Mă auzi?

Miriam Bernstein auzi explozia de deasupra pe cînd stătea singură pe puntea de comandă, dar nu înţelese despre ce era vorba, de altminteri, nici nu îi păsa prea mult.

– Concorde 02, aici Gabriel. Mă auzi, Concorde?

I se păru că aude o voce îndepărtată care suna vag cunoscută.

– Concorde 02, Concorde 02, mă *auzi*?

Privi în jos, către aparatul de radio, ca şi cum pînă atunci nu mai văzuse aşa ceva.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Mă auzi? Răspunde, te rog.

Bîjbîi la butoanele şi cadranele de volum şi luă microfonul în mînă, dar nu reuşi să înţeleagă cum funcţionează.

– Teddy, Teddy! Te aud. Lăsă deoparte microfonul şi părăsi în fugă puntea de comandă. Pătrunse în cabina plină de răniţi şi persoane care îi îngrijeau şi strigă: Sînt aici! Forţele aeriene! Forţele aeriene!

Cabina se umplu de zgomot, iar ea rămase o clipă acolo, încremenită. Din spate auzea vocea lui Teddy Laskov ca prin vis.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Mă auzi? Mă auzi?

Ieşi în fugă pe aripă şi strigă:

– David! Domnule căpitan Becker!

Acesta coborîse din nou sub avion, încercînd să îl convingă pe Kahn să renunțe și să urce înăuntru ori, în caz că nu reușea, să își ia, cel puțin, la revedere de la el. Auzise șuierul rachetei și explozia și înțelesese imediat ce se întîmplase. Era deja la jumătatea rampei de pămînt cînd Miriam îl chemă. Trecu în viteză pe lîngă ea, se repezi în cabină și își făcu drum cu dificultate pe culoarul aglomerat, ajungînd pe puntea de comandă.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Concorde 02. Concorde 02. Răspunde, te rog.

Becker înșfăcă microfonul cu mîini nesigure și apăsă butonul în timp ce umbla la scală. Strîngea atît de tare de butonul pentru emisie, încît se temu că instrumentul de plastic se va sparge.

– Puternic și clar, Gabriel! Puternic și clar! Poziție critică! Critică! Arabii au pătruns în perimetru! Mă înțelegi, Gabriel?

Laskov aproape că sări de pe scaun.

– Puternic și clar! Înțeleg situația critică! Nu cedați! Nu cedați! Charlie-unu-trei-zero vine cu trupele de comando. Puteți rezista?

Vocea lui Becker tremura.

– Da. Nu. Nu știu. Ne poți ajuta?

– Sînt destul de departe încă. Și va trebui să reduc viteza pentru a ajunge la voi. Voi fi acolo în patru minute. Puteți să marcați luminos poziția pe care vă aflați?

– Da. Voi aprinde farurile de aterizare.

– Am înțeles. Dar JP–4?

– Da, da. Avem cocteiluri Molotov. Vom marca linia pozițiilor noastre cu foc. De asemenea, privește trasoarele, Gabriel. Ale lor se îndreaptă către interior în număr foarte mare. Noi tragem, din cînd în cînd, spre exterior.

– Recepționat.

Cîteva persoane rănite ușor se înghesuiseră pe puntea de comandă, în spatele lui Becker. Jaffe, membru în echipa lui Hausner, care, deși rănit, putea umbla, își făcu loc să iasă din

cabina de comandă şi apoi, cînd ajunse pe aripă, strigă din toate puterile în mijlocul furtunii:

– Forţele aeriene ne vin în ajutor! Vin! Marcaţi poziţiile noastre cu kerosen. Unde e Hausner? Unde e Burg? Rezistaţi! Vin!

Esther Aronson alergă pe lîngă Jaffe şi sări de pe aripă. Se împiedică şi căzu, apoi se ridică din nou şi alergă către coasta de vest, încercînd să îi oprească pe ministrul de externe şi pe cei din grupul său să pornească în josul pantei.

Strigătele cuprinseră toată culmea dealului în cîteva clipe, şi aşbalii înţeleseră o dată cu evreii ce se întîmpla.

Rish şi Hamadi îşi îmboldeau trupele rămase în urmă. Cercul lor se strîngea tot mai mult în jurul Concorde-ului, pe măsură ce evreii se retrăgeau într-acolo. Fură aprinse şi aruncate ultimele cocteiluri Molotov. Israelienii începură să folosească cele din urmă rezerve de muniţie pe care le ţinuseră pentru confruntările finale; în felul acesta tirul lor crescu în intensitate.

Aşbalii, care suferiseră atîtea pierderi în morţi şi răniţi, înaintau fără tragere de inimă. Fiecare nouă pierdere provoca blestemele şi vaietele tuturor. Ezitaseră încă de la început între dorinţa de a merge înainte şi a încheia socotelile şi cea de a rămîne pe loc, în speranţa că totul se va termina de la sine, fără ca ei să fie nevoiţi să moară, lipsind astfel de la violurile şi masacrul care aveau să urmeze, fără îndoială. Acum însă, sosirea Forţelor Aeriene ale Israelului schimbase dintr-o dată situaţia. Erau obligaţi acum să captureze măcar cîţiva israelieni vii, şi asta cît mai repede cu putinţă, dacă voiau, într-adevăr, să se poată folosi de aceşti ostatici în negocierile ce aveau să urmeze.

Traseră înspre Concorde cînd luminile de aterizare ale acestuia se aprinseră, dar cum Rish nu voia să provoace o explozie a carburantului care să îi ucidă pe evrei, ordonă ca focurile să fie îndreptate doar spre puntea de comandă. În lumina slabă a primilor zori, conturul avionului devenea vizibil ori de cîte ori vîntul se mai oprea.

După explozia de sus, cîteva bucăţi ale Lear-ului căzuseră pe pămînt, iar aşbalii ştiură că nu mai au mult timp. Ca o ironie,

cînd aveau să apară avioanele cu reacție, cel mai sigur loc în care se puteau afla era în preajma israelienilor. Era, desigur, de preferat să fie chiar în Concorde, ținîndu-i ostatici pe israelieni. Avea să fie o cursă foarte strînsă. Cîteva minute puteau decide într-un fel sau altul.

Ministrul de externe își conduse grupul înapoi, la Concorde. Luară cu ei cadavrul colonelului Thomas Richardson, de la Forțele Aeriene al Statelor Unite. Îl căutară zadarnic pe McClure. Ministrul de externe vorbi cu rabinul Levin, care îi relată cele întîmplate în colibă. Hotărîră de comun acord că singura soluție era să îi pună sub observație pe cei care mai rămăseseră, așa că celor șase care nu erau răniți, printre care și Leiber, li se ordonă să stea în compartimentul bagajelor, în spate.

Trupul lui Uri Rubin fu purtat afară din colibă de cei doi oameni din Liga Apărării Masada și pus într-o tranșee care fusese săpată tocmai în acest scop.

Ibrahim Arif purta corpul lui Abdel Jabari ca pe al unui copil. Se poticni din cauza greutății și rătăci încolo și încoace, cu ochii înlăcrimați. Refuză să lase pe cineva să îngroape cadavrul.

Miriam se ghemui pe aripă și văzu trupul prietenului ei în brațele lui Arif. Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică, privindu-i pe cei care se certau cu privire la soarta cadavrului.

– Arif, strigă ea.

Uriașul privi în sus.

– Arif, l-am iubit la fel de mult ca și tine. Dar acum e mort și trebuie înmormîntat. Religiile noastre impun acest lucru. Te rog, înțelege. Timpul nu ne așteaptă. Fă cum spun ei.

Arif privea în sus și încerca să vorbească, dar nu își putea controla vocea. În cele din urmă, respiră adînc și strigă:

– Te iubea...

Se întoarse și alergă cît de repede putea cu greutatea aceea în brațe. Ajunse la groapa unde se afla Uri Rubin și îl privi pe

acesta. Se uită apoi la ochii deschişi ai lui Jabari. Adio, prieten drag. Coborî, cu atenţie, trupul prietenului său peste cel al lui Rubin şi aruncă cîţiva pumni de pămînt peste amîndoi. Exact în momentul acela, doi israelieni înarmaţi apărură în fugă de undeva şi săriră în tranşee. Căzură, apoi văzură trupurile sub picioarele lor, dar nu voiră să renunţe la singurul adăpost pe o rază de cîţiva metri în jur numai din cauza asta. Începură să tragă prin pînza de praf. Unul dintre ei se întoarse spre Arif.

– Dacă nu ai armă, ar fi mai bine să te retragi. Se apropie.

Arif încuviinţă din cap şi se întoarse, mergînd spre Concorde. Viaţa, îşi spuse el, este compusă din părţi egale de stupiditate, teroare, ironie şi durere. Rîvnea la grădinile răcoroase, cu valuri de vin şi fecioare, unde se afla Abdel.

Copilotul lui Laskov, Danny Lavon, zări primul focurile de kerosen. Luminiţele formau un dreptunghi destul de regulat în jurul farurilor de aterizare ale avionului. Trasoare verzi se îndreptau dinspre est către vest, spre Concorde. În sens contrar, nu zburau decît rareori proiectile. Din cînd în cînd, cîte un imens nor de praf acoperea sursele de lumină de dedesubt. De la înălţimea la care se afla, Lavon vedea soarele deasupra piscurilor munţilor Zagros, dar razele sale nu atinseseră încă Babilonul. Strălucirea acestora ar fi adus, poate, primele umbre ale dimineţii, dar praful şi nisipul erau imposibil de străbătut. Îi vorbi lui Laskov prin interfon:

– Focuri la ora unu, domnule comandant. În dreptul cotului mic al fluviului. Sîntem aproape deasupra.

– Recepţionat. Văd.

Laskov ordonă escadrilei să zboare la foarte mică distanţă de ţintă.

Cele douăsprezece F-14 coborîră deodată. Apărură din înaltul cerului ca nişte păsări uriaşe de pradă, făcînd un zgomot puternic la joasă altitudine, înaintînd dinspre deşertul vestic şi luînd-o direct spre dreapta. Laskov era cel dintîi. Dădu voie mai

întîi computerului să examineze terenul, pentru a fi sigur că nu îşi conduce echipa în vreo ridicătură nevăzută a terenului. Trecu la mai puţin de douăzeci de metri de vîrful dealului şi la încă mai puţin peste Concorde. Vuietul celor douăsprezece aparate F-14, care se apropiară rînd pe rînd, era asurzitor şi înspăimîntător, iar praful şi aşa destul de agitat se ridică în nori uriaşi; pămîntul se cutremură sub avionul Concorde.

Fiecare avion coborî la fel, dînd, mai întîi, voie computerului şi componentelor de orientare să cunoască terenul, menţinînd uluitoarele avioane cu reacţie la mică distanţă de pămînt. Instinctiv, toţi cei de pe deal se aruncară la pămînt sau se ghemuiră cînd avioanele de luptă îi asurzirăşi îi orbiră.

După ce trecură, Laskov ordonă unei jumătăţi din escadrilă să se îndrepte spre sud şi să fie pregătiţi ca la nevoie să protejeze cu foc de arme aparatele C–130 şi locurile pe care aveau să aterizeze. Se îndoia că acolo se mai afla vreun aşbal, dar acestea erau regulile.

Hausner îngenunche şi îl ajută pe Burg să se ridice.

– Aproape că ţi-au smuls pipa din gură, Isaac. În regulă, aici ne despărţim, prietene. Tu te duci înapoi şi ai grijă de aeronavă şi de oamenii din ea. Eu voi conduce acţiunile de întîrziere a atacului.

– Te-aş contrazice, dacă aş fi convins că mai avem timp să ne certăm. La revedere, Jacob. Noroc.

Îl bătu pe umăr pe Hausner şi se îndepărtă în fugă.

Hausner îi auzea pe aşbali apropiindu-se dinspre est de punctul său de comandă. Se auzeau zgomote şi dinspre sud, căci aceştia înaintau într-un fel de arc de cerc. Hausner luă un pistol calibrul 22 şi îngenunche, aşteptînd.

Marcus şi Alpern apărură de undeva din norii de praf. Hausner îi strigă şi ei veniră în fugă.

– Daţi-mi un AK-47 şi toată muniţia. O să îi întîrzii cît mai mult din spatele ridicăturii ăsteia. Voi duceţi-vă înapoi, la

Concorde, şi ajutaţi la organizarea unei defensive acolo. Folosiţi blindajul din sîrmă şi orientaţi apărarea în jurul rampei de pămînt şi al colibei. Ar fi trebuit să săpăm tranşee de apărare şi în jurul navei, dar acum e prea tîrziu. În regulă, de acum primiţi ordine de la Burg. Şi fără discuţii. La treabă.

Îi dădură o puşcă şi două cartuşiere pe jumătate pline. Hausner smulse catargul îndoit din pămînt şi îi dădu lui Alpern tricoul care înfăţişa zona portuară a Tel Avivului.

— O amintire, Sam. Să o ai cu tine cînd le vei spune copiilor tăi povestea asta. Să nu creadă că eşti un imbecil.

Alpern zîmbi şi luă tricoul. Cei doi plecară, făcînd un gest de adio.

Hausner luă poziţia în spatele movilei. Trase cîteva focuri de încercare, atrăgînd asupra lui cîteva riposte.

Imaginea aparatelor F-14 ale lui Laskov îl făcea mai fericit decît fusese vreodată. Dar, în realitate, totul era prea tîrziu. Jaffe îi raportase despre avioanele C–130 şi despre trupele de comando aflate pe drum, dar, chiar dacă ar fi aterizat atunci, tot ar fi fost prea tîrziu. Trebuia să aterizeze pe terenurile mlăştinoase, să debarce, să umfle plutele, să traverseze Eufratul. Chiar dacă aterizau pe şosea şi rulau pînă acolo unde mersese avionul Concorde, tot mai aveau de parcurs aproape un kilometru. Şi nici nu auzea încă zgomotul greu al avioanelor cu patru motoare propulsoare.

Poate că paraşutiştii i-ar fi salvat, dar pe întunericul şi praful ăsta ar fi fost sinucidere curată. Terenul era îngrozitor, probabil că jumătate dintre ei ar fi aterizat în fluviu. Nu, era numai o desfăşurare impresionantă de forţe, dar ea nu avea nici o influenţă asupra situaţiei lor. Ba mai mult, o agrava. Înainte, aşbalii erau hotărîţi să îi masacreze şi, cel puţin, în felul acesta totul s-ar fi sfîrşit. Acum, pentru a se salva, erau constrînşi să ia ostatici. Şi după ce îi vor lua, acesta va fi doar începutul. Hausner spera că Laskov va prevedea acest lucru şi va şti cînd ei vor ajunge la capătul puterilor, neezitînd atunci să înece în

napalm întregul deal. Cel puțin, în felul acesta aveau să scape de Rish și Hamadi care, se temea Hausner, puteau să se dovedească niște adversari mult mai abili în viitor.

Hausner își luă în gînd un lung adio de la Miriam. Ezita între tentația de a se întoarce la Concorde pentru a-l rosti și gîndul de a rămîne aici, unde măcar emoțiile sale erau în siguranță.

Din locul unde se afla, sub roata din față a avionului, Peter Kahn ascultase tot ce se întîmplase în timp ce lucra la UEA. Auzise strigătele și pașii grăbiți care se îndreptau spre aeronavă. Văzu cîșiva oameni fără arme urcînd rampa de pămînt care ducea la aripa avionului. Vedea la o oarecare distanță cum alții îngenuncheau, trăgînd înspre locurile unde se zăreau scînteile armelor arabe. Pereții colibei fuseseră găuriți de gloanțe. Cîțiva oameni luară poziții în jurul rampei, iar o tînără se adăposti în spatele micuței sale platforme de pămînt. Se apropia sfîrșitul, oricare avea să fie acesta, dar el continua să lucreze la UEA.

Dintr-o dată se rostogoli de pe movila de sub roată, păși peste tînăra întinsă pe jos, își șterse mîinile și fața și, pornind în fugă către rampă, o urcă împreună cu alți cîțiva oameni care păreau obosiți și aveau hainele zdrențuite. Cînd ajunse pe aripă, Miriam Bernstein îl apucă de braț.

– L-ai văzut pe Jacob Hausner?

– Nu, doamnă Bernstein. Am stat tot timpul sub roată. De fapt, pe el îl caut și eu.

Văzu că o parte din rețeaua de blindaj care se aflase pe linia ofensivă era luată și așezată în avion, îndesată în dreptul geamurilor și pe pereții navei. Îl încîntă această inventivitate și gîndire calmă care se manifesta pînă în ultima clipă. Era o încercare, cel puțin.

– Doamnă Bernstein, ar fi bine să vă întoarceți înăuntru. Aici atragem focurile celorlalți.

Se eliberă din strînsoarea ei și porni spre Burg, care stătea în punctul cel mai îndepărtat al aripii din dreapta. Întinși lîngă el se aflau vreo șase oameni care trăgeau în întuneric.

Devenise evident pentru Burg şi ceilalţi că aşbalii nu voiau să tragă către aripi, riscînd să arunce în aer nava cu potenţialii lor ostatici. De aceea, aripile deveniseră o poziţie de tragere relativ sigură.

Kahn îl bătu uşor pe umăr pe Burg.

– Mă iertaţi.

Acesta se întoarse.

– A, salut, Kahn. Te felicit pentru eforturile făcute cu UEA, fiule.

– În regulă, domnule. Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc... dumneavoastră sau domnului Hausner...

– Spune-mi mie, fiule. El nu-i aici.

Arătă cu degetul într-o anumită direcţie.

– Da, domnule. Cred că am reparat-o.

– Ai reparat-o...? Deodată, Burg izbucni în rîs fără să vrea. Ce? Cui îi mai pasă de asta, băiete? Treci în avion şi fereşte-ţi capul.

Kahn spuse imediat:

– Cred că nu mă înţelegeţi, domnule. Nu vor putea să ajungă aici la timp. Putem...

O explozie puternică îi zgudui cu tot cu avion. Un F-14 trecu în viteză pe deasupra, urmat de altul care avea un tun de 20 mm ce scotea flăcări. Al treilea se apropie dinspre Eufrat, iar cînd fu deasupra avionului Concorde dădu drumul unor rachete aer-sol. Acestea lăsară în urmă o dungă luminoasă şi se prăbuşiră peste vechile tranşee. Un alt F-14 aruncă o bombă SMART, ghidată prin laser, care se prăbuşi peste coasta de vest, sfărîmînd crusta milenară de pămînt, aruncînd în aer cărămizi străvechi şi tone de pămînt ce se prăbuşiră la vale peste rîpa abruptă, către malul fluviului şi în acesta, luînd şi cîţiva aşbali la vale.

Aparatele F-14 îşi duseră la bun sfîrşit toate misiunile. Pămîntul se zguduia şi se cutremura, aerul trepida din cauza undelor de şoc ale tonelor de explozibil detonat deasupra vechii Citadele, care apărase timp de o mie de ani latura nordică a Babilonului şi care de două mii de ani nu mai apăra nimic.

Pămîntul se crăpa şi se mişca ritmic, aruncînd la sute de metri în aer nisip şi argilă. Valuri portocalii de praf aprins şi undele de şoc produse de mîna omului se ciocneau cu străvechiul vînt *Şerji*. Dîrele roşietice ale rachetelor brăzdau cerul asemenea stelelor căzătoare care îi fascinaseră atît de mult pe astronomii babilonieni. Avioanele F-14 dădeau un spectacol cum, desigur, Babilonul nu văzuse niciodată. Dar la atît se limita totul: la un spectacol. Laskov nu îndrăznea să trimită proiectile la distanţe suficient de mici pentru a fi eficiente. Şi totuşi, el reuşea să îi facă pe aşbali să rămînă cu capul la pămînt, încetinind astfel acţiunea acestora. Ideea era să tragă cît mai mult de timp, ca trupele de comando să poată ajunge. Timp.

Burg rămase acolo unde se prăbuşise.

– Ce? Ce spui? întrebă el, acoperind zgomotul exploziilor.

– Cred că pot pune în funcţiune UEA şi deschide motoarele, strigă Kahn.

– Şi ce dacă? Ce importanţă are? Nu avem nevoie de aer condiţionat, Kahn!

– Putem s-o ştergem dracului de aici! Asta e!

– Eşti nebun?

O rachetă căzu la mică distanţă de ei şi făcu un crater în pămîntul de lîngă coadă, explodînd şi aruncînd grămezi de pămînt şi şrapnele în Concorde.

Kahn îşi ridică din nou capul.

– Nu, nu sînt. Putem pune în mişcare pasărea asta uriaşă.

– Pînă unde?

– La naiba, ce contează pînă unde? Totul e s-o mutăm de aici. Oriunde.

Burg privi în urma lui, sperînd să îl vadă pe Hausner venind pe rampa de pămînt cu acea – de acum faimoasă – nonşalanţă şi îndrăzneală. Dar acolo nu era decît Miriam Bernstein care privea înspre întunericul înfricoşător. Se întoarse către Kahn.

– Spune-i căpitanului să încerce să pună motoarele în funcţiune.

Kahn sări în sus înainte ca Burg să apuce să adauge vreo limitare a ordinului său şi se năpusti către uşa pentru evacuare

în caz de pericol. Intră în aeronavă şi îşi făcu drum cu greu către puntea de comandă.

– David! Becker vorbea cu Laskov prin radio şi îi făcu lui Kahn semn să tacă. David!

Becker urmase un curs al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite dedicat lansării şi orientării loviturilor din aer, iar acesta se dovedea foarte util acum. Nu vedea mare lucru de pe puntea de comandă, dar încerca să ajute cum putea. Şi trebuia să recunoască că îi plăcea ceea ce făcea.

– În regulă, Gabriel. Dacă mai ai bombe SMART, acum e momentul să le foloseşti. Trimite una către malul fluviului, la poalele dealului, în caz că a mai rămas acolo cineva. Încă mai e posibil să încercăm să fugim pe acolo şi vreau ca malul să fie curat. Şi mai expediază una în faţa noastră, la vreo două sute de metri. O să încep să aprind intermitent luminile de rulare.

– Am primit mesajul cu privire la fluviu, 02, dar răspuns negativ în ce priveşte partea dinaintea ferestrei tale. E prea aproape.

Kahn îl scutura de umăr pe Becker, strigîndu-i totodată în engleză, limba lor maternă.

– La dracu'! Nu ai auzit? Am reparat UEA! Prefera engleza americană, ale cărei expresii nu le putea traduce în ebraică. Pune dracului în funcţiune porcăria asta de pasăre şi hai să ne cărăm din rahatul ăsta!

O fracţiune de secundă, Becker rămase mut.

– Ai reparat-o?

– Da, da, am reparat-o.

Poate, îşi spuse Kahn.

Degetele lui Becker căutară butonul de aprindere a UEA. Nu credea că mai au destulă energie în baterie pentru a deschide UEA, dar ce se putea întîmpla dacă încerca? Apăsă butonul şi privi instrumentele. Încercă să asculte, ignorînd vuietul vîntului şi zgomotul bombelor care se auzeau în carlingă, pătrunzînd prin plexiglasul sfărîmat. În mod evident, UEA funcţiona, dar nu se putea aprinde. Becker stinse luminile navei. Aveau oare bateriile suficientă energie pentru a ţine în funcţiune UEA pînă

cînd combustibilul se aprindea? Fără a schimba un cuvînt, Becker şi Kahn priveau cadranele aparatului de măsurat temperatura. Ochii lor urmăreau cu atenţie, încercînd să observe orice tremur al acului care ar fi indicat începutul unei mişcări. Acul alb continua să rămînă nemişcat în dreptul ultimei gradaţii a cadranului temperaturii. Becker încercă obişnuitul: „Numai acum, Doamne. Numai acum." Dar nu se întîmplă nimic.

34.

Cele două imense aeronave de transport C-130 se apropiau la joasă altitudine dinspre deşertul vestic. Părăsiseră Israelul cu mult înaintea avioanelor F-14, dar cum viteza lor maximă de zbor era de numai 585 kilometri pe oră, călătoria durase aproape două ore.

Regele Iordaniei acordase de îndată dreptul de liberă trecere pe culoarul aerian nordic, către graniţa cu Irakul.

Cînd guvernul Irakului fu pus în faţa unui *fait accompli*, aducîndu-i-se la cunoştinţă existenţa avioanelor F-14 pe teritoriul său, acesta consimţi, cu anumită reţinere, ca cele două cargouri C-130, care se apropiau de hotarele sale, să îşi continue zborul. Cealaltă variantă pe care o avea era să refuze accesul acestor aeronave în Irak şi să ordone plecarea aparatelor F-14, trebuind totodată să caute o explicaţie stînjenitoare faptului că acestea pătrunseseră atît de mult în Irak. După o mulţime de pronosticuri pesimiste, transmise prin intermediul circuitelor telefonice, Bagdadul acceptase ideea unei operaţiuni comune, iar primul-ministru israelian şi preşedintele irakian pregătiseră un comunicat de presă în acest sens. Pentru ca acesta să se bucure de o mai mare credibilitate, Bagdadul trimise o mică unitate a armatei irakiene în susul fluviului Eufrat, pornind de la Hashimiyah, şi ordonă garnizoanei Hillah să fie pregătită, cu toate că ambele guverne ştiau că aceste trupe, care nu prezentau încredere, nu erau în nici un caz gata să acţioneze, ci dimpotrivă. Se credea că o mare parte a trupelor erau plătite de Ahmed Rish, iar ofiţerii irakieni le supravegheau îndeaproape. Amîndouă guvernele ştiau că unitatea trimisă pe fluviu nu va ajunge la

Babilon la timp, pentru a participa la acţiuni, dar gestul de sprijin era important.

Alţi cîţiva ofiţeri irakieni de la Hillah, se deplasară cu vehicule motorizate spre nord, către Babilon. Într-un punct aflat mai la sud de locul unde avionul Concorde atinsese solul puseră sub observaţie şoseaua Hillah-Bagdad şi aprinseră lumini de-o parte şi de alta a ei, pentru a o marca în această dimineaţă întunecată de norii de praf. Nici una dintre acţiunile acestea nu era absolut necesară pentru aterizarea aparatelor C-130, fiind totuşi de mare ajutor în anihilarea riscurilor acestei operaţiuni.

Irakienii îşi aduseră, aşadar, contribuţia, iar Bagdadul rămase acum în aşteptarea rezultatului. Un dezastru militar israelian n-ar fi fost considerat o tragedie în unele cercuri irakiene, în vreme ce un succes ar fi fost, în mod evident, o urmare a cooperării Irakului. Bagdadul nu avea de pierdut. Se puteau aştepta la critici severe din partea palestinienilor şi, poate, a unor guverne arabe, dar, în condiţiile acelea, multe guverne arabe aveau să susţină, în mod oficial şi din considerente umanitare, intervenţia, în vreme ce Bagdadul avea să obţină o anumită bunăvoinţă din partea Occidentului, bunăvoinţă care putea fi transformată mai tîrziu în ceva mult mai concret. Părea, aşadar, soluţia ideală, mai cu seamă că israelienii făcuseră deja atîţia paşi ireversibili.

Căpitanul Ishmael Bloch şi locotenentul Ephraim Herzel, care pilotau primul dintre aparatele C-130, văzură luminile de-a lungul şoselei Hillah şi cotiră spre stînga, reducînd viteza. Trei dintre avioanele F-14, care supravegheau pistele, trecură în viteză pe lîngă geamul lor şi coborîră de-a lungul liniei pe care aveau s-o urmeze şi ei pentru a ateriza. Marea navă de transport coborî foarte rapid, aşa cum fusese proiectată să o poată face în cazurile de intervenţie rapidă.

În cabină, cincizeci de oameni din trupele israeliene de comando îşi fixară strîns legăturile, pentru a se proteja de zguduitura produsă de debarcarea desantului. Legăturile celor două jeepuri, unul dotat cu o puşcă de 100 mm fără recul, iar celălalt, cu o mitralieră calibrul 50, fură verificate şi strînse.

Doctorii și infirmierele verificară legăturile aparaturii din unitatea mobilă și instrumentele medicale.

Căpitanul Bloch reduse din nou energia și urmări indicatorul care îi arăta scăderea rapidă a vitezei. Se întoarse către locotenentul Herzel.

– Cînd am dat cu banul pentru șosea sau mlaștini și am cîștigat eu, alegînd șoseaua, n-ai spus nimic. De ce?

Imensa aeronavă părea să plutească la numai cîțiva metri deasupra șoselei măturate de vînt. Bloch încercă să mențină aparatul, care avea motoarele aproape oprite, în spațiul conturat de luminile de pe marginea șoselei, dar vîntul îl împingea spre stînga șoselei, iar cînd Bloch încercă să îl redreseze, devie și mai mult.

Cu ochii pe instrumente, Herzel zise:

– Credeam că ai ales șoseaua, pentru că o *considerai* o provocare.

Preț de o clipă Bloch se gîndi că va trebui să se înalțe din nou și să se întoarcă încă o dată, dar cum vîntul se opri cîteva momente, reuși să redreseze nava, plasînd-o deasupra șoselei, și coborî repede.

Cauciucurile care nu fuseseră umflate cît trebuie atinseră pista neregulată și smulseră din ea bucăți pe care le aruncară în toate direcțiile. Vîntul împingea nava uriașă către stînga, și, cum Bloch încerca să opună rezistență acestei mișcări, avionul se întorcea dintr-o parte într-alta, distrugînd, pur și simplu, șoseaua, lăsînd în urmă, pe măsură ce rula către nord, doar drum nisipos.

– Nevastă-mea e o provocare, amanta e o provocare. De ce naiba aș mai vrea încă o provocare?

Schimbă rotația motoarelor și apăsă frînele. Șuierul roților era asurzitor, iar cei din cabină își acoperiră urechile.

Herzel privi afară prin fereastra laterală în momentul în care nava făcu un mic ocol, urmînd șoseaua.

– Izzy, strigă el, mai lasă niște asfalt, ca să putem decola.

– Decolăm pe dracu'! După ce terminăm, mergem pînă la Bagdad.

La lumina farurilor de aterizare şi a semnalelor aprinse pe margine, se zăreau afară cîteva vehicule irakiene stînd la distanţă destul de mare unul de altul, lîngă şosea. Cîţiva le făcură cu mîna cînd aparatul trecu pe lîngă ei, iar Bloch şi Herzel le răspunseră.

– Sînt prietenoşi băştinaşii? întrebă Herzel .

– Cît timp avem cincizeci de oameni din trupele de comando cu noi, vor fi foarte prietenoşi.

Marea aeronavă începu să încetinească în apropierea punctului în care avionul Concorde atinsese prima dată solul. Bloch văzu, la lumina farurilor de aterizare, locul unde Concorde-ul începuse să distrugă şoseaua. Avioanele C-130 puteau face faţă unor astfel de condiţii, în vreme ce Concorde-ul avea nevoie de întinderi mari de pistă perfect netedă. Îl admira pe pilotul acela nebun care reuşise să îl facă să aterizeze. Bloch privi în sus. În depărtare se vedeau movilele Babilonului, conturate pe fundalul cerului care se lumina tot mai mult.

– Babilonul.

Herzel privi prin parbriz.

– Babilonul...Babilonul...

Uşa din spate se deschise înainte ca avionul să se oprească de tot, iar trupele de comando începură să sară afară, desfăşurîndu-se pe ambele margini ale şoselei. Cîţiva ofiţeri irakieni şi funcţionari guvernamentali îi urmăreau curioşi dintr-un grup de vehicule kaki, staţionate pe un deluşor. Şi trupele israeliene, şi irakienii erau nervoşi, dar, cu toate acestea, ambele părţi pierdură ceva timp cu gesturi şi alte întîmpinări prieteneşti.

Cele două jeepuri coborîră pe o rampă şi o luară pe o parte şi pe cealaltă a avionului, rămînînd pe şosea cînd trecură pe sub aripile uriaşe. O echipă de comando organiză un perimetru de protecţie a navei. Personalul medical de la bord începu să se pregătească pentru preluarea răniţilor.

Trei echipe de puşcaşi, fiecare comandate de cîte un locotenent şi aflate sub conducerea generală a maiorului Seth Arnon, se răspîndiră pe ambele părţi ale şoselei, alergînd pentru a ţine pasul cu jeepurile. Se îndreptară către primele obiective – zona Porţii Iştar, muzeul şi casa de oaspeţi.

Căpitanul privea din carlinga avionului C-130 către punctul unde se înalţa Cetadela nordică, luminată de flăcări portocalii, galbene, roşii şi albe. Dinspre Babilon se revărsau către şosea zgomote ca de tunet.

– Îmi pare rău pentru amărîţii aia de acolo. Ştii, Eph, vineri după-amiază, cînd au plecat, mi-am spus: „Ia te uită ce norocoşi sînt ticăloşii ăştia care pleacă la New York, avînd plătite cheltuielile pentru toată perioada care le va fi necesară ca să aducă acasă un petic de hîrtie pe care să fie scris pace."

Herzel privi în sus, prin parbriz, către fulgerele de pe dealul din depărtare.

– Nici mie nu mi se pare o plăcere deosebită să fii membru într-o misiune de pace.

Căpitanul Baruch Geis şi locotenentul Yosef Stern nu observară semnalele irakiene pe întinsele terenuri mlăştinoase şi nici cele trei avioane F-14 care le fuseseră trimise în întîmpinare. Geis se gîndea să aştepte apariţia soarelui peste piscurile munţilor din depărtare, dar, cum urmărea mesajele transmise de David Becker lui Laskov şi cum vedea consecinţele luminoase ale dialogului acestora, înţelese că nu mai are prea mult timp la dispoziţie. De fapt, poate că deja era prea tîrziu, dar nu voia să renunţe la a-şi îndeplini pînă la capăt misiunea.

Căpitanul Geis voia să se apropie cît mai mult posibil de locul luptei, fără însă a intra în bătaia armelor mici de la Citadelă. Renunţă să mai caute semnalele luminoase şi alese o zonă la vreun kilometru mai la sud de lupte, loc care pe harta lui figura cu numele Ummah. Ciudat, îşi spuse Geis. Araba seamănă mult

cu ebraica. Ummah. Comunitate. Luă legătura prin radio cu primul pilot al celor trei F-14 care îl însoțeau.

– Vreau să aterizez în așa fel, încît să ne oprim undeva pe lîngă punctul marcat Ummah. Îmi poți oferi puțină lumină?

Pilotul combatant, locotenentul Herman Shafran, îi răspunse:

– Recepționat. Trimitem lumină în partea aceea.

Aparatul F-14 se apropie pe o axă est - vest și lansă o sursă de lumină de 750 000 de wați, cu paraşuta. Cerul și pămîntul fură luminate feeric.

Geis îndreptă vîrful avionului direct împotriva vîntului *Şerji* și începu să reducă energia. Văzu înainte contururile satului Ummah luminate artificial. Plasă aeronava la stînga față de sat și coborî flapsurile. Vîntul înălța aparatul și părea că îl face să plutească peste mlaștini.

Locotenentul Stern privi peste umărul său drept, pe fereastra laterală. Printre casele din Ummah păreau că se zăresc focuri aprinse pentru gătit. Vîntul purta paraşuta luminoasă către vest și aceasta se legăna ca un pendul, aruncînd umbre strîmbe pe pămînt. Lumina trecu pe lîngă carlinga avionului, iar Geis și Stern întoarseră privirile, evitînd strălucirea orbitoare pe care aceasta o răspîndi în cabina de comandă. Aparatul F-14 dădu drumul altei paraşute deasupra fluviului, iar aceasta începu, de asemenea, să plutească spre vest, către ei.

În cabină, cei cincizeci de membri ai grupului de comando ascultau șuierul vîntului care continua să sufle și zgomotul motoarelor. În locul jeepurilor, aici se aflau douăsprezece bărci pneumatice cu motor. Toți cei de acolo aveau senzația că aeronava atîrnă, plutește, dar nu înaintează deloc. Mușchii li se încordaseră, iar cînd lumina pătrunse prin ferestre, pe frunțile și obrajii lor se putea vedea transpirația.

Doctorii și infirmierele discutau în șoaptă. Fiecare C-130 putea asigura îngrijirea a douăzeci și cinci de răniți. Dar dacă printre membrii misiunii de pace aveau să fie deja aproape tot

atîția răniți? Și în trupele de comando aveau să apară răniți. Și dacă mai luau prizonieri răniți?

În cele din urmă, căpitanul Geis reuși să coboare nava și să o mențină astfel. Mii de metri cubi de noroi se ridicară în aer și acoperiră avionul în timp ce acesta rula pe terenul mlăștinos către sat. Lumina parașutei de deasupra începu să scadă, iar pămîntul fu acoperit de umbră.

Chiar și în acea semiobscuritate, se vedeau cîteva case din Ummah. Dincolo de acesta, Geis văzu Eufratul. Inversă sensul de rotație a motoarelor și apăsă pe frîne. Imensa aeronavă se opri și se mișcă puțin înapoi, la mai puțin de o sută de metri de prima colibă.

Ușa din spate se deschise și trei echipe de comando sărira jos, se aliniară și înaintară spre sat. Un al patrulea grup se răspîndi pe distanță de o sută de metri și înconjură avionul C-130. Începură imediat să sape tranșee în noroi.

Maiorul Samuel Bartok trase o rafală Uzi în aer, dar nimeni nu ripostă. Spre nord, dincolo de fluviu, Bartok auzi sunetele luptei și văzu scînteile armelor. Își privi harta. Chiar dacă nu întîmpinau nici o rezistență în satul acesta și dacă erau în stare să navigheze în susul fluviului, către dealul unde avea loc confruntarea, tot le-ar fi luat vreo douăzeci de minute ca să ajungă într-o poziție care să le permită să tragă asupra arabilor. Dar și atunci nu putea garanta că i-ar fi împiedicat să avanseze înspre Concorde, dacă lansau o acțiune de ariergardă împotriva comandourilor sale. Cîți palestinieni erau acolo? Conform pilotului de pe Concorde, rămăseseră mai puțin de cincizeci, din cei peste o sută cincizeci. Era aproape de necrezut, pentru o misiune de pace. Maiorul Bartok zîmbi mîhnit.

Nu, nu putea fi adevărat. Trebuia să se pregătească pentru orice număr.

Linia soldaților deveni concavă pe măsură ce ocolea satul. La nord, primii israelieni ajunseseră la Eufrat. De fapt, cel dintîi care ajunse pe malul fluviului, soldatul Irving Feld, urină în apă.

Cîteva minute mai tîrziu, al treilea grup transmise prin radio că ajunsese, de asemenea, la Eufrat, pe la sudul satului.

A doua echipă, condusă de maiorul Bartok, avansă direct către colibe.

De pe una din străzile mici şi întortocheate apăru un bătrîn care înaintă spre ei. Privi peste capetele soldaţilor către aeronava cu coadă înaltă de pe terenurile mlăştinoase, a cărei Stea albastră a lui David era luminată de cele dintîi raze ale soarelui. Îşi ridică mîna dreaptă.

– *Şalom alekhem.*

– *Salaam*, îi răspunse maiorul Bartok în arabă.

– *Şalom*, repetă bătrînul mai tare.

Maiorul Bartok nu era foarte surprins. I se spusese că s-ar putea să existe o comunitate ebraică pe undeva pe lîngă Babilon. Dacă ar fi avut timp, ar fi stat de vorbă cu bătrînul, dar nu putea pierde nici un minut. Îi făcu semn cu mîna.

– *Alekhem şalom.*

După numărul colibelor de pămînt, socoti că în sat nu puteau locui mai mult de cincizeci de oameni. Strigă peste umăr către operatorul radio, în timp ce conducea echipa prin sat:

– Transmite la Ierusalim că am găsit un sat evreiesc. Privi pe hartă. Se cheamă Ummah. Întreabă-i dacă îi putem lua acasă. Chiar dacă nu ajungem la timp la Concorde, asta putem să facem.

Căpitanul Geis din C-130 preluă mesajul de la operator şi îl transmise la Ierusalim.

Prim-ministrul ascultă mesajul căpitanului Geis. Dădu uşor din cap ca pentru el. Evreii de la Babilon. Numai că ei erau cetăţeni irakieni, iar a-i răpi nu era nicidecum un gest prietenesc. Iar dacă autoriza, prin radio, o asemenea mişcare, putea să afle Bagdadul, periclitînd întreaga misiune. Totuşi, Legea întoarcerii stipula că orice evreu care dorea să vină în Israel putea s-o facă. Iar uneori era nevoie de un mic ajutor în acest scop. Precedente existau. Privi prin încăperea aglomerată. Cîteva persoane dădură

din cap în semn de încuviințare, iar altele făcură gesturi de respingere a propunerii. Multe chipuri exprimau perfect dilema în care se găseau oamenii aceia. Dar decizia trebuia s-o ia el. Nu mai era timp pentru dezbateri. Vorbi la microfon.

– Aveți destul loc?

Căpitanul zîmbi.

– Cum să n-avem loc pentru ei?

– Bine... bine, dacă vor să meargă...să vină acasă, atunci așa să fie. Terminat.

Istoria în curs de desfășurare. Sau poate dezastrul. Mersese deja atît de departe, încît nu îi era prea greu să ignore consecințele altor decizii periculoase. O dată ce făceai primul pas, totul mergea de la sine. Mai ceru o ceașcă de cafea.

35.

Laskov privea către soarele care îşi arunca primele raze peste munţii şi podişurile de dedesubt. Zări o imagine fugară a Babilonului, în timp ce trecea pe deasupra lui, şi se întrebă cum poate fi acolo, jos. Simţea, vag, dorinţa de a ateriza, aşa cum se întîmplase cînd zburase pe deasupra piramidelor Egiptului. Dar soarta lui era să observe lumea din scaunul său de piele, avînd mereu în nări mirosul uleiului hidraulic. Îşi petrecuse prea mult din viaţă deasupra acestui pămînt agitat, iar acum era nerăbdător să se amestece printre locuitorii săi.

Primi mesajele aparatelor care fuseseră însărcinate cu protecţia aparatelor C-130.

– Recepţionat. Schimbaţi acum locul cu mine şi descărcaţi o parte din muniţie pe deal. Dar cu grijă.

Se apropie pentru ultima oară la joasă altitudine, într-un zbor de bombardament. Cerul era luminat, dar, pe pămînt, furtuna menţinea vizibilitatea la o rază de sub o sută de metri sau mai puţin.

Apăsă un buton şi tunul de 20 mm deschise o potecă de la est spre vest, începînd de la zidul exterior al cetăţii pînă la coasta estică. Luă repede degetul de pe buton, în timp ce proiectilele treceau prin tranşeele goale ale israelienilor. Vizibilitatea nu era încă suficient de bună pentru a putea executa un tir eficient asupra arabilor, fără riscul de a-i lovi pe propriii oameni.

Deodată, în faţa lui apăru avionul Concorde, iar el trase de manetă şi îl evită. În acea fracţiune de secundă văzu pe aripa lui

în formă de delta o femeie şi îşi închipui că e Miriam. Părea să strige pe cineva.

Laskov dorea să afle de la Becker despre ea şi întrebarea asta nerostită aproape că îl durea. Dar în Israel erau alte sute de persoane care voiau să afle veşti despre cei dragi. Trebuia să aştepte şi să afle o dată cu toată lumea.

Avionul său se înclină mult cînd trecu peste Eufrat şi se îndreptă către sud, împreună cu şase din cele douăsprezece F-14, care urma să fie înlocuite de cealaltă jumătate a escadrilei. Acestea aveau să descarce acum încărcătura de la bord. Privi la cadrane şi indicatoare. Zborul la mică altitudine, cu cea mai mare viteză, consumase foarte mult carburant. Şi manevrele de luptă consumau mult combustibil, lăsîndu-i aproape pe muche de cuţit pentru călătoria spre casă.

Apăsă butonul aviafonului.

– Nu există vreo staţie de alimentare pe aici?

– Ba da, zise Danny Lavon. Ia-o la stînga şi mergi o mie de kilometri spre lumină, pînă ajungi la Lod. Acceptă şi cărţi de credit.

Laskov zîmbi. Îl prevenise pe Lavon să stea cu ochii pe cadranele respective, fără a i-o spune direct. Oare de ce vorbesc piloţii pe ocolite şi fac glume? Chiar şi în Armata Roşie era obişnuit acest comportament idiot, iar americanii erau adevăraţi maeştri ai acestui joc, căci, probabil, ei îl inventaseră. Acum avea o răspîndire universală.

Cînd trecu peste aparatul C-130, care aterizase pe terenurile mlăştinoase, văzu cum cîţiva soldaţi lansau la apă bărcile pneumatice, folosindu-se de un mic chei de lut din preajma satului. Se uită la ceas. Trecuseră şapte minute de cînd avionul aterizase. Nu era rău. Îi transmise căpitanului Geis:

– Aici Gabriel. Sînt chiar deasupra. Frumoasă aterizare. Tot nu văd semnalele luminoase. O să urmăresc tot jocul.

– Recepţionat, 32. Se descurcă bine în Babilon. Cum se comportă pe pămînt?

– Dă şi fugi. Terminat.

Unul dintre F-14 coborî şi dădu ocol avionului C-130. Celelalte două porniră către plute.

Laskov se afla acum pe malul estic al fluviului. Trecu peste aeronava care aterizase pe şoseaua Hillah. Rafale puternice de vînt loveau marele avion cargo, iar Laskov văzu că pilotul lăsase motoarele în funcţiune, pentru a putea controla aparatul cît timp se afla la sol.

Laskov zări casa de oaspeţi şi muzeul, apoi turnurile Porţii Iştar. Fuse tentat să expedieze ultima bombă SMART în casa de oaspeţi, dar la Ierusalim propunerea fusese respinsă, cei de acolo crezînd că s-ar putea ca Dobkin să mai fie în viaţă. Laskov avea mari îndoieli în privinţa asta. De asemenea, conform unui mesaj al lui Becker şi a unei afirmaţii a lui Dobkin, exista posibilitatea ca acolo să se afle o prizonieră israeliană, de asemenea, vie. El însă se îndoia şi în privinţa asta. Oricum, în curînd aveau să afle. Văzu linia trupelor de comando şi a jeepurilor apropiindu-se de zonă. Laskov ştia că avea să aibă loc o luptă acolo, iar dacă trupele nu reuşeau să cucerească obiectivul în zece minute, avea permisiunea de a trage asupra casei de oaspeţi şi a muzeului, dacă acest lucru era necesar. Dacă înăuntru se aflau prizonieri israelieni, era convins că aceştia aveau să înţeleagă. Ştia că, dacă situaţia ar fi inversată, şi el ar înţelege. Nu i-ar plăcea, dar ar accepta-o. La fel şi Dobkin. Dobkin era militar.

David Becker apăsă din nou butonul de contact al unităţii energetice auxiliare. Aceasta începu să funcţioneze – mult mai încet de data asta. Bateriile se consumau rapid... fără ca aprinderea sau măcar o încălzire să aibă loc. Privi peste umăr, către Kahn .

– Îmi pare rău, Peter.

În cabina de comandă pătrunse un glonţ şi amîndoi se aruncară la pămînt. Becker simţi mirosul de Kerosen şi înţelese că fusese lovit unul dintre rezervoare sau linia de alimentare.

– Încearcă încă o dată, zise Kahn. Încearcă din nou, David. N-avem ce pierde.

Becker strigă, acoperind zgomotul din jur:

– Ba da, putem pierde totul. Nu simți mirosul de kerosen?

– Nu miroase decît a plumb încins. Apasă!

– Mai am nevoie de baterii pentru a transmite mesaje!

– Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă încă o dată!

Becker nu era obișnuit cu această lipsă de politețe și tact din partea lui Kahn, așa că fu surprins. Se uită la butonul UEA, apoi se uită prin parbrizul sfărîmat. Trei sau patru așbali mergeau pe creasta dealului, la mai puțin de o sută de metri distanță. Cineva, care semăna cu Marcus, trase o singură dată înspre ei cu pușca AK – 47, iar aceștia se aruncară la pămînt, căutînd un adăpost sau un loc unde să se ascundă pe terenul fără nici o denivelare. Prima rază încerca să străpungă norii de nisip, iar vizibilitatea era ceva mai bună acum. Becker vedea, de fapt, siluete întunecate mișcîndu-se departe, în lumina cenușie a zorilor.. Se întrebă cine puteau fi.

Un F-14 trecu atît de jos, încît avionul Concorde se cutremură, nori grei de praf și nisip ridicîndu-se în jurul acestuia și învăluindu-l ca într-un giulgiu. Fără a fi măcar conștient, Becker atinse butonul UEA. Privi încet spre Kahn.

– Mi se pare mie sau...?

Kahn nu auzea nimic, dar simți vibrația și strigă, acoperind zgomotul unei rachete care tocmai exploda:

– Avem aprindere! Am reparat rahatul ăsta cu o cheie și o șurubelniță. L-am reparat! Să-l ia dracu' pe Hausner!

Lui Becker îi trecu prin minte că Peter nici nu se mai gîndea la ce avea să urmeze. El făcuse reparația, și cu asta basta. Acum era rîndul lui Becker. Lăsă UEA să funcționeze un minut, așteptîndu-se ca, dintr-o clipă în alta, aburii denși de kerosen să se aprindă și să-i arunce pe toți în aer. Dar se părea că vîntul îndepărta emanațiile.Se mai relaxă un pic. Energia pentru cazurile de urgență se epuizase pe măsură ce generatorul încărca

bateriile, iar sistemul primar intra din nou în funcțiune. Luminile și cadranele de la bord prinseră viață.

Becker își șterse fața și își trecu palmele peste partea din față a cămășii. Grăbi procesul de pornire a motorului exterior din dreapta. Acesta se aprinse ușor, ca și cum abia ar fi părăsit atelierele de întreținere de la El Al. Se uită la Kahn, iar acesta îi făcu semn că totul e în regulă. Becker se uită în jos, la indicatoarele de carburant. Nici măcar nu se mișcau. Stăteau, pur și simplu, fixate în dreptul semnului roșu de la cifra zero. Acel unic motor în funcțiune înghițea cantități uriașe din combustibilul inexistent. Becker nu mai înțelegea nimic. Probabil, era vreun senzor defect. Era convins că undeva în avion exista un rezervor, unul din treisprezece, care era plin de carburant. Apăsă butonul pentru motorul exterior din stînga; acesta începu să se rotească rapid, după o ezitare de cîteva secunde doar. Apoi, după ce scoase un nor alb de reziduuri, începu să se învîrtă normal. Apăsă butonul pentru motorul interior din dreapta, dar acesta se împotrivi. Insistă și îl convinse.

Kahn se ridică și se postă în dreptul panoului inginerului de zbor, acolo unde putea fi mai util. Privi pe rînd dispozitivele și observă diversele disfuncționalități din sistem. Acest avion n-avea să mai zboare niciodată, dar putea să facă cea din urmă rulare.

– Hai, hai odată, bătrîne!

Motorul interior din dreapta se aprinse, dar scotea un sunet ciudat. Becker apăsă pe butonul motorului interior din stînga. Nu se întîmplă nimic. Încercă din nou. Absolut nimic. Era ca și cum ai întoarce cheia de contact într-o mașină fără baterie.

Kahn îi strigă:

– Motorul ăsta nu primește curent. Cred că au fost tăiate contactele. Las-o baltă.

– Așa e.

Becker lăsă frînele și acționă cele trei motoare care funcționau. Nisipul care intra în ele le putea opri pe toate în

cîteva clipe sau puteau rămîne fără carburant dintr-un moment într-altul, dar Becker nu voia să slăbească frînele prematur – nu înainte de a fi eliminat orice urmă de împotrivire din partea lor. Strigă către Kahn:

– Toată lumea să intre în avion!

Kahn deschise uşa punţii de comandă. În cabină, răniţii fuseseră întinşi în locurile unde se aflaseră scaunele sau, dacă se puteau ţine cît de cît pe picioare, stăteau lîngă perete şi ţineau reţeaua de blindaj din material plastic în dreptul ferestrelor. Cei care îi îngrijeau pe răniţi se aplecau cînd mergeau prin cabină. Cîteva femei şi cîţiva bărbaţi cu puşti le scoaseră prin hublouri şi aşteptară atacul final al aşbalilor.

Kahn ieşi în fugă pe uşa pentru evacuare în caz de urgenţă şi ajunse pe aripă. Aceasta trepida datorită celor două motoare din dreapta. Pe imensa suprafaţă de aluminiu în formă de delta erau întinse cel puţin douăsprezece persoane care trăgeau înspre norii de praf. Jos, cîţiva oameni încercau să supravieţuiască, folosindu-se de vechiul truc al infanteristului care trage în gol cu puştile lipsite de muniţie, simulînd un recul, pentru a-i ţine la distanţă pe arabi. Cîteva casetofoane încă mai lăsau să se audă sunetele focurilor de armă, dar acele trucuri erau deja cunoscute. Kahn îl văzu pe Burg acolo unde îl lăsase, la marginea aripii. Se grăbi să ajungă la el, strigîndu-i în timp ce fugea:

– O să-l punem în mişcare! Toată lumea înăuntru!

Burg făcu semn că auzise. Încercase să nu scape pe nimeni din vedere. Oamenii ministrului de externe fuseseră lămuriţi, iar supravieţuitorii grupului sinucigaşilor erau, de asemenea, în siguranţă, păziţi în compartimentul pentru bagaje. Toţi răniţii se aflau fie pe aripă, fie sub navă, fie în colibă, de unde continuau să tragă. Toţi, în afară de Hausner şi McClure, pe care nimeni nu-i mai văzuse în ultima vreme. Burg strigă de pe aripă, fără să fi fost nevoie, căci deja acum toată lumea, inclusiv aşbalii, ştia ce se petrece.

Ultimele persoane înarmate de la sol urcară şi ocupară poziţii pe aripa din stînga, iar alţii rămaseră întinşi la marginea aripii drepte. Doi bărbaţi se aşezară sus, pe fuzelaj. Alpern urcă în fugă rampa, purtînd trupul lipsit de viaţă al lui Marcus. În curînd apărură şi ultimii cinci oameni din forţele care avuseseră drept misiune întîrzierea adversarului. Burg îşi consultă încă o dată lista de nume. Totul părea în regulă. Forţele de comando aveau să îi dezgroape pe cei care fuseseră înmormîntaţi. Vor găsi, de asemenea, trupul lui Kaplan şi, poate, pe cele ale lui Deborah Gideon şi Ben Dobkin. Cu excepţia lui Hausner şi McClure, soarta tuturor părea cunoscută, deşi nu putea fi sigur. Făcu repede nişte notiţe în carnetul său, îşi scoase pantoful şi, după ce înfundă în el carnetul, îl aruncă departe de aeronavă. Dacă avionul ardea, cel puţin cei din trupele de comando aveau să îi găsească însemnările, ştiind cum să înceapă identificarea celor morţi.

Burg alergă în întîmpinarea lui Alpern, care tîra trupul lui Marcus pe uşa de evacuare.

– Hausner?

Alpern ridică din umeri în clipa în care intră cu Marcus în avion.

– Ştii că nu vine.

Burg încuviinţă din cap. Văzu privirea lui Miriam Bernstein. Îl auzise şi ea pe Alpern.

Miriam se năpusti spre marginea aripii şi fu cît pe-aci să sară. Burg o prinse de braţ şi o trase înapoi, însă ea începu să se zbată, dînd din mîini şi din picioare, dar el o ţinea cu toată puterea. Ea striga la el, cerîndu-i să o lase să fugă, dar, cu ajutorul altei femei, reuşi să o tîrască înăuntru.

Aşbalii ştiau că din spate se apropiau comandourile. Erau la limitele curajului, iar pentru mulţi dintre ei acestea fuseseră deja depăşite. Erau atît de obosiţi, încît erau amorţiţi şi abia dacă mai dădeau vreo atenţie celor ce se întîmplau în jurul lor. Fiecare pas

înainte devenea un adevărat calvar. Gurile, nările şi urechile le erau pline de praf, erau orbiţi de nisip. Începură să se gîndească mai mult la evreii din urma lor decît la cei din faţă. Fiecare bărbat şi femeie începu să se gîndească la un plan pentru propria salvare, în cazul în care nu reuşeau să captureze ostatici înainte de sosirea trupelor de comando.

Totuşi, continuau să înainteze, mînaţi nu doar de ideea că pentru a supravieţui trebuie să pună mîna pe israelieni, ci şi de strigătele lui Ahmed Rish şi ale lui Salem Hamadi. Aşbalii erau încă o forţă de temut, chiar şi în starea în care se aflau în prezent. Erau asemenea tigroaicelor şi tigrilor – căci, în orice caz, nu mai putea fi vorba de pui de tigri – care, deşi răniţi, trebuie respectaţi şi ocoliţi cu grijă.

Rish prinse două fete, două surori, care nu mergeau în direcţia cea bună. Pretinseră că fuseseră induse în eroare de focul de armă care se auzea din spate şi dezorientate din cauza oboselii, prafului şi întunericului. Rish nu pierdu ocazia să întărească disciplina. Le forţă să îngenuncheze şi le împuşcă în ceafă.

Pentru un moment Hamadi se gîndi că aceasta avea să fie proverbiala picătură care face să se reverse paharul. Dar execuţiile avură efectul scontat de Rish. Micul grup, compus acum din mai puţin de douăzeci şi cinci de oameni, porni înainte mai grăbit, îndreptîndu-se spre avionul care duduia. Era uimit de capacitatea oamenilor de a îndura tirania şi de a amîna momentul revoltei. Era o lecţie pe care trebuia s-o ţină minte, în cazul că avea să mai fie vreodată în poziţia de conducător al unui grup.

Hausner fusese iniţial surprins auzind că motoarele avionului pornesc dintr-o dată. Apoi îşi aminti de hotărîrea nezdruncinată a lui Kahn şi zîmbi. Se îndoia că Becker va putea produce suficientă energie pentru a mişca din loc imensa navă cu vîrful îndoit şi înfipt în pămînt şi cu cauciucurile dezumflate. Era,

totuşi, o încercare extraordinară. Chiar dacă trupele de ajutor se mişcau foarte repede, nu puteau fi încă destul de aproape. Era cu totul altceva dacă avionul reuşea să îi întîmpine pe coasta de est. Asta i-ar surprinde pe toţi, inclusiv pe David Becker, îşi zise Hausner. Kahn ştiuse mereu că va reuşi să-l repare şi fusese convins că îl va putea urni din locul acela.

Hausner îngenunche, trase şi se retrase o dată şi încă o dată. Cîteva dintre focurile expediate de pe Concorde căzuseră în apropierea sa, dar nu aveau ce face. Observă acum că tirul israelian era foarte slab şi necoordonat şi, pe măsură ce îşi încordă auzul, acesta se reduse pînă aproape de zero. Dintr-o dată motoarele se văitară, şi el ştiu că Becker se pregătea să elibereze frînele. Privi în spate, peste umăr, şi văzu strălucirea roşie a motoarelor. Se uită din nou în faţă şi văzu că din norii de praf se îndrepta către el un şir de aşbali, fugind şi împiedicîndu-se, mînaţi din spate de vocea lui Ahmed Rish, care striga acoperind chiar şi zgomotul avioanelor mari ale aeronavei.

– Mai repede! Mai repede! E ultimul vostru efort! Acum ori niciodată! Veniţi, puii mei de tigru, urmaţi-mă la vînătoare!

Hausner înţelese de ce îl urmau oamenii pe Rish. Tonul şi vocea lui îi erau cunoscute, iar dacă, în loc de arabă, ar fi fost limba germană, nu i-ar fi fost deloc greu să îi găsească locul. Unii oameni se nasc cu acest talent de a comanda, iar cînd mintea li se tulbură, rezultatele sînt înfricoşătoare.

Hausner se retrase acolo unde ştia că se află mormintele. Găsi unul şi se ascunse în el. Simţi trupurile sub picioarele sale şi se întrebă cine puteau fi cei care sfîrşiseră astfel. Se culcă la pămînt, aşteptîndu-l în întuneric pe Ahmed Rish.

Locotenentul Joshua Giddel şi grupa sa de comando rămaseră în urmă în timp ce celelalte două grupe, una cu un jeep, trecură pe lîngă casa de oaspeţi şi urcară pe Drumul Procesiunilor.

Cei zece oameni ai lui Giddel se aliniară, stînd cîte cinci de fiecare parte a jeepului pe care se afla puşca de 106 mm fără

recul. Începură să înainteze pe terenul plin de praf care separa muzeul de casa de oaspeți.

Împreună cu locotenentul, în jeep mai erau un șofer, doi pușcași și doctorul Al-Thanni, custodele muzeului. Locotenentul îl descoperise în biroul său din micuțul muzeu, făcîndu-și inventarul de primăvară, ca și cum nimic nu se întîmpla în preajma ferestrelor sale. Îi amintea de povestea lui Arhimede, care rezolva o problemă de matematică atunci cînd asediatorii romani intrau în cetatea greacă. Marele inventator refuzase să se lase tulburat de evenimentele exterioare și fusese ucis de un roman care se înfuriase. Și, astfel, dintr-o dată, Arhimede devenise un erou și un martir al intelectualilor, iar soldații fuseseră o dată în plus discreditați. Giddel își înfrînsese pornirea căreia știa că îi cedase soldatul roman și se mulțumise să împrăștie pe jos listele cu inventarul.

Acum custodele se afla în jeepul lui Giddel care parcurgea, zgîlțîindu-se, cele cîteva sute de metri ce îl despărțeau de următorul obiectiv. Îi vorbea lui Al-Thanni, acoperind zgomotul motorului:

– Cam cîți așbali apreciați că ar putea fi în casa de oaspeți?

Doctorul Al-Thanni avea un apartament în casă, dar, în ultima vreme, dormea pe un pat de campanie în muzeu. Își lua încă masa în casa de oaspeți și folosea grupurile sanitare de acolo.

– Tinere, ei nu au încredere în mine. Își îndreptă ochelarii. Giddel îl privi cu subînțeles. Totuși, bănuiesc că mai sînt cel puțin cincizeci de oameni, cu diverse răni, vreo zece infirmieri împreună cu un medic, cîteva santinele și ofițeri de gardă.

– Clădirea asta are vreun subsol?

– Nu.

– E toată din beton?

– Da.

–E vreun oaspete înăuntru? Sau personal de serviciu?

– Nu. Sezonul n-a început.

– Alți civili sau necombatanți?

– Mai vin uneori fete din sat. Știi tu.

– Există radio? Ține legătura cu așbalii de pe deal?

– Da. În hol e un radio. La pupitrul funcționarului, unde stă omul de gardă.

– Răniții au arme?

– Da.

– Și arme grele? Mitraliere? Lansatoare de rachete? Mortiere? Grenade?

– N-am văzut nimic de genul ăsta.

– Unde ar putea ține un prizonier?

– Aveau un prizonier – o fată; o țineau în biroul directorului.

– Era israelită?

Giddel știa despre prizoniera evreică din mesajul transmis de Dobkin la Ierusalim.

– Așa cred.

– Și generalul? Giddel îi spusese deja tot ce știa despre Dobkin, dar văzuse că Al-Thanni primise cu scepticism informația, crezînd probabil că evreii se foloseau de prietenia sa cu generalul pentru a-i obține ajutorul. Nu l-ai văzut pe general?

– Ți-am mai spus că nu.

– Și n-ai auzit de el?

– Ți-aș fi spus.

– Unde ar mai putea ține un prizonier?

– Nu știu. Nu în camere, pentru că sînt pline de răniți. Nici în bucătărie. Holul sufrageriei e folosit pentru a se servi masa. Există o cameră de recreere, dar și ea e folosită. Cred că tot biroul directorului e cel mai sigur loc. N-am mai fost înăuntru de cînd spuneți că ați primit un mesaj de la el, așa că poate se află acolo.

Giddel privi în sus, către casa de oaspeți. Îi vedea conturul și cîteva lumini la ferestre.

– Unde se află biroul directorului?

– Cum intri pe hol, la stînga. Imediat lîngă uşa de la intrare. Ferestrele sînt în faţă.

– Cine comandă acolo?

– Un tip numit Al-Bakr.

– E rezonabil?

Doctorul Al-Thanni îşi îngădui un rîset.

– Adică, crezi că ar fi în stare să negocieze mai curînd decît să se aventureze cu răniţii săi într-o luptă?

– Întreabă-l.

Locotenentul Giddel privi către clădirea scundă. În mod incredibil, nimeni nu părea să observe mişcările care aveau loc. Jeepul continua să înainteze cu cinci kilometri pe oră, iar trupa mergea încet, o dată cu el. Casa de oaspeţi se vedea mai bine acum, iar Giddel duse la ochi binoclul pentru timp de noapte. Văzu corturile din faţa clădirii. În jurul casei se aflau cîţiva eucalipţi care acopereau întrucîtva veranda. În partea stîngă a casei erau parcate cîteva vehicule. Văzu lumini la unele ferestre şi fumul care ieşea din coşuri. Micul dejun. Pe veranda din dreptul fiecărui etaj stăteau cîţiva oameni. Deocamdată nimeni nu părea să-i observe. Se întoarse către Al-Thanni.

– Crezi că ar da ascultare unor argumente *raţionale?* Ai vreo influenţă asupra lui?

– Eu? Clătină din cap. Eu sînt, sau am fost, prizonierul lor. Nu înţelegeţi greşit lucrurile. Nu fac parte dintre oamenii aceştia. Giddel se concentră din nou asupra casei de oaspeţi. Cu precauţie, Al-Thanni puse o mînă pe umărul locotenentului. Tinere, dacă aş şti că prietenul meu, generalul Dobkin, se află înăuntru viu, aş face orice îmi stă în putere pentru a-l scoate de acolo. Dar nimic din ce aş putea eu nu va avea vreo importanţă pentru aceşti oameni. Am văzut cum s-au purtat cu celălalt prizonier. Crede-mă, dacă generalul Dobkin a fost prizonierul lor, fie e mort, fie ar trebui împuşcat pentru a-i alina suferinţa.

Locotenentul Giddel privi prin binoclu. Văzu cîţiva oameni care priveau cu atenţie peste balustrada verandei laterale. Erau

îmbrăcați în veșminte lungi, albe, și la cîțiva dintre ei se observau bandaje. Priveau către Citadela nordică, acolo unde lumina și zgomotul le atrăseseră atenția. Nu păreau să îl observe pe Giddel, dar, dintr-o dată, acesta văzu cîteva persoane care priveau uimite direct către ei, de pe veranda din față al ultimului etaj. În timp ce continua să îi urmărească, îi spuse doctorului Al-Thanni:

– Vă mulțumesc, domnule doctor. Coborîți, vă rog, dacă nu doriți să veniți cu noi.

– Nu, mulțumesc. Noroc!

Sări jos și se îndepărtă de jeepul care continua să înainteze.

Locotenentul văzu cîțiva oameni alergînd către clădire.

– Măriți viteza. Încărcați un proiectil care să străpungă betonul și pregătiți-vă să trageți.

Viteza jeepului crescu, iar pasul alergător al soldaților se transformă într-o veritabilă fugă. Cei care se ocupau de pușca de 106 mm o încărcară și o pregătiră de foc.

Deodată, din casa de oaspeți ieșiră două proiectile trasoare, de culoare verde, care trecură pe deasupra capetelor lor. Locotenentul renunță acum la orice speranță de negocieri.

Se auzi încă o pușcă, apoi alta. Trasoarele verzi se arcuiau în aer, deasupra jeepului, apoi începură să cadă mai aproape, pe măsură ce așbalii își fixau tirul.

Șoferul jeepului îi dădu lui Giddel aparatul emisie – recepție.

– Cei care ne acoperă din aer.

Locotenentul luă receptorul.

– Malul estic, doi – șase aici.

– Recepționat. Aici Gabriel 32. Ce ziceți, băieți, arunc puțin în aer casa aceea?

– Nu, Gabriel. S-ar putea să fie de-ai noștri înăuntru. O să încercăm varianta cea mai dificilă.

– Recepționat. Dacă vă răzgîndiți, dați un strigăt.

– Recepționat. Mulțumesc. Se întoarse către grupul de pușcași: Deschideți focul, dar evitați parterul din stînga ușii de la intrare.

Aceştia traseră, mai întîi, un proiectil de calibrul 50, folosind puşca ataşată la ţeava de 106 mm. Trasorul de 50 mm lovi clădirea la etajul al doilea, deasupra uşii de la intrare, şi imediat după aceea fu lansat proiectilul principal, de 106 mm, care zbură pe deasupra cîmpiei şi lovi clădirea la un metru distanţă de locul unde nimerise celălalt. Se auzi o explozie asurzitoare, iar betonul se sfărîmă. La ferestrele din apropiere izbucniră flăcări, nori de praf şi moloz. Toate luminile clădirii se stinseră. Locotenentul îi ceru din nou şoferului să mărească viteza. Trupele de comando începură să folosească lansatoarele de grenade, automatele Uzi şi puştile automate M-16, trăgînd în timp ce înaintau. Puşca de 106 mm fu reîncărcată şi trase din nou. Proiectilul izbi uşile de la intrare şi explodă în hol. Doi soldaţi se opriră din fugă şi îşi instalară mitralierele uşoare M – 60. Începură apoi să tragă rafale neîntrerupte spre clădire.

Jeepul şi comandourile erau la nici două sute de metri de clădire. Tirul aşbalilor încetă imediat după ce proiectilele de 106 mm îşi atinseră ţinta. Un al treilea de 106 mm pătrunse printr-o fereastră acoperită de obloane, în dreapta uşii principale, explodînd înăuntru. Partea dreaptă a clădirii începu să se surpe. Pe ferestre ieşeau flăcări şi fum, iar verandele se prăbuşiră una cîte una. Bărbaţi şi femei începură să sară pe geam şi să alerge către vehicule. Mitralierele M-60 îşi modificară direcţia de tragere şi începură să trimită proiectile incendiare înspre maşini. Acestea explodară una după alta, iar cei care alergau către ele se pierdură în beznă.

Locotenentul Giddel nu agrea ideea de a trage într-un loc în care erau ţinuţi răniţii, dar, conform relatărilor lui Al-Thanni şi ale lui Dobkin, tot acolo se aflau şi prizonierii. În plus, acesta era şi cartierul general, din locul acela se trăsese asupra lor. Aşbalii încălcaseră regula cu privire la separarea facilităţilor militare şi medicale şi acum plăteau pentru asta.

Cînd se aflau la cincizeci de metri, puşca de 106 mm fără recul trase din nou şi proiectilul pătrunse încă o dată prin uşa de

la intrare, explodînd tot în hol, avînd de data asta ataşată şi o încărcătură de gaz lacrimogen.

Faţada era plină de găuri de gloanţe, iar obloanele fuseseră distruse şi incendiate. Pe fiecare fereastră ieşeau nori groşi de fum şi se simţea un miros apăsător de cordită. Dinăuntrul clădirii se auzeau strigăte.

Jeepul trecu peste corturile întinse, urcă treptele şi, trecînd peste resturile verandelor prăbuşite, intră în hol pe uşa din faţă. Soldaţii pătrunseră în clădire prin cîte o fereastră pe care şi-o aleseseră dinainte.

În interiorul casei ruinate, printre mormane de moloz şi tencuială, zăceau morţi şi oameni pe moarte. O parte a podelei de deasupra holului se prăbuşise, iar într-un colţ se aflau paturi în flăcări şi pacienţi întinşi pe jos. Israelienii îşi puseră măştile de gaze şi aruncară gaze lacrimogene pe toate uşile care porneau din hol. Doi soldaţi aruncară gaze lacrimogene în susul scărilor şi prin gaura din tavan, folosindu-se de lansatorul de grenade. Alţi doi ieşiră în fugă pe uşa din spate, pe terasă, tocmai la timp ca să vadă vreo douăsprezece persoane, îmbrăcate în veşminte lungi, albe, dispărînd în lumina cenuşie a dimineţii. Îi lăsară în pace.

În hol, se auzeau strigătele şi gemetele de deasupra. Bărbaţi şi femei în haine de noapte, arse sau pătate de sînge, coborau în fugă scările, cu mîinile în dreptul capului, tuşind, orbiţi şi vomitînd din cauza gazului.

Locotenentul Giddel se năpusti în biroul directorului, care nu suferise nici o distrugere, cu excepţia crăpăturilor din tencuială, ceea ce era, de altfel, de aşteptat. Praful de calciu acoperise totul şi încă mai cădea din tavan. Giddel o văzu mai întîi pe fată şi, în timp ce alerga spre ea, se împiedică de un trup care zăcea pe jos. Îl recunoscu pe general datorită volumului şi înălţimii acestuia. Îl întoarse cu grijă cu faţa în sus. Pe faţă avea pete de sînge, iar un ochi îi fusese scos şi atîrna de nervul optic în josul obrazului. Locotenentul trebui să facă un efort şi să se

întoarcă un moment. Respiră adînc şi îl privi din nou. După toate aparenţele, cel care îl torturase tocmai îşi vedea de treabă cînd explodase primul proiectil de 106 mm. Nu-şi putu da seama dacă omul mai trăia sau nu, pînă cînd nu văzu că în jurul nasului său spart şi al buzelor umflate se formau balonaşe sîngerii.

Medicul echipei intră în fugă şi merse direct la fată.

– Trăieşte, dar e în stare de şoc. Se întoarse şi îngenunche lîngă Dobkin. Îl examină rapid. Generalul se stinge, spuse, privindu-i hainele pătate de sînge şi sfîşiate. Numai Dumnezeu ştie ce răni are. Hai să-l transportăm pe amîndoi în jeep şi apoi la C-130.

– În regulă. Giddel strigă pe fereastră către şoferul jeepului. Transmite-le celor de pe C-130 să se pregătească pentru primirea a doi răniţi. În stare de şoc şi cu hemoragie. Şi să ia legătura prin radio cu Ierusalimul. Am recuperat primii doi captivi babilonieni...vii... Se întoarse spre medic. Sper că ceilalţi se află într-o stare mai bună decît aceştia. Privi la nefericiţii transportaţi afară. Îl strigă din nou pe şofer. Şi raportaţi că mai avem şi cîţiva babilonieni.

36.

Cei doi aşbali care supravieţuiseră, aflaţi la baza rîpei, văzură forţa israeliană venind în susul fluviului în bărcile pneumatice. Erau cel puţin treizeci de israelieni, dar această ţintă bună pe care le-o ofereau constituia o tentaţie irezistibilă pentru doi infanterişti bine antrenaţi. Se adăpostiră după o movilă de pămînt şi traseră cu armele automate asupra ambarcaţiunii expuse. În jurul acesteia apa începu să bolborosească. Plutele fură imediat lovite şi cîţiva oameni răniţi. Israelienii ripostară rapid, dar erau în cea mai proastă poziţie strategică. Maiorul Bartok ordonă bărcii să tragă la malul estic.

Soldaţii israelieni săriră pe mal şi porniră în şir de-a lungul acestuia. Se găseau încă la vreo jumătate de kilometru de punctul unde începea rîpa, iar maiorul se îndoia că vor putea să îi anihileze pe aşbalii care încă mai trăgeau asupra lor, în mai puţin de zece minute. Pentru a cîştiga timp, trebuia să treacă pe lîngă aceştia, apoi în susul cărării sudice, înguste, care ducea spre vechea Citadelă, parcurgînd ceea ce fusese cîndva zidul de apărare împotriva fluviului. Dacă totul mergea bine, putea ajunge să vadă avionul Concorde în cincisprezece minute. În timp ce înainta împreună cu oamenii săi dispuşi în şir indian, Bartok luă aparatul emisie-recepţie de la operatorul său şi stabili legătura cu maiorul Arnon.

– Malul estic 6, aici malul vestic 6. Cum te descurci acolo, Zoni?

Maiorul Arnon părea că vorbeşte cu respiraţia întretăiată, şi Bartok îşi dădu seama că şi el alerga. Îi răspunse în propoziţii scurte, fragmentare:

– Trecut de zidul exterior al cetății... Găsit un KIA* de-al nostru... mutilat... treisprezece dușmani KIA... O ambuscadă se pare... Mergem către panta de est. Aproape de vîrf... Așteaptă. Făcu o pauză și se opri din alergare. Aud ceva care seamănă cu zgomotul unor motoare cu reacție. E posibil să fi pus avionul Concorde în mișcare?

– Stai puțin. Bartok schimbă frecvențele și urmări dialogul dintre Becker și Laskov, pe frecvența El Al. Mută înapoi. Recepționat. Spun că au pornit motoarele. Nu știu ce naiba pun la cale, dar fii pe fază.

– Recepționat. Terminat.

Laskov fusese chemat din nou de Concorde, prin intermediul unuia dintre piloții săi.

– Ce naiba ai de gînd, 02? întrebă el furios la microfon.

Becker își pusese șapca de la uniformă pe cap și se simțea excelent.

– Ne cărăm de aici.

– Stai pe loc! O să-i omori pe toți!

– Tocmai am întrebat minunatul computer ce să fac, iar el mi-a răspuns: „Fă ce te taie capul, idiotule. Numai nu mă implica și pe mine." Așa că îi urmez sfatul. Îmi pare rău, Gabriel.

– O să-i omori pe toți, lua-te-ar naiba! Lascov, aproape își pierduse stăpînirea de sine. Coborî vocea. David... ascultă...

Becker închise radioul. Lascov lăsă din mînă butonul pentru emisie.

Se auzi vocea lui Becker.

– Sîntem morți, oricum. Nu înțelegi asta? Ați ajuns prea tîrziu, ca să ne mai ajutați. Prea tîrziu.

– Nu. Eu...pe cuvînt...

---

* Ucis în acțiune (*n.trad.*).

Convorbirea se întrerupse din nou, şi el dădu iarăşi drumul butonului de emisie.

Becker vorbi cu blîndeţe:

– Îmi pare rău, domnule general. V-aţi descurcat de minune. Pe cuvînt. Urează-ne nouă, amărîţilor, noroc. Terminat.

– Noroc. Terminat.

David Becker eliberă frînele şi aşteptă. Nimic. Privi instrumentele pentru a observa semnele vreunei explozii a motoarelor, dar mai mult nu putea face. Era mai presus de puterile lui. Nava păru că se încordează înainte şi începu să trepideze ameninţător. Îi aruncă peste umăr o privire lui Kahn. Acesta îşi ridică privirea de la pupitrul de comandă al inginerului de bord.

– Nu închide, David. Aşteaptă puţin.

Becker încuviinţă, dînd din cap. Aşa ori altfel, nava avea să se dezmembreze. Chiar dacă erau în stare să o facă să ruleze în josul pantei estice, datorită impulsului brusc al celor trei motoare rămase, drumul acesta probabil că avea să o sfărîme.

Ori, în caz contrar, poate că avea să se dezmembreze cînd ajungea la poala dealului. Chiar şi aceste trepidaţii, care zguduiau acum nava avariată, puteau provoca distrugeri ale structurii, fără ca ei să se mişte măcar un centimetru. Cel mai rău – sau poate cel mai bun – lucru care li se putea întîmpla era ca tot acel carburant care se scursese să se aprindă şi să îi arunce în aer. Într-un fel, spera că se va întîmpla aşa ori că vor rămîne fără carburant, şi nu pricepea de unde veneau aceste dorinţe.

Privi cu un calm incredibil prin parbriz. Vedea oameni care trăgeau în Concorde. Gloanţele pătrunseră în cabina de comandă, iar un pîrîit electric prelung îl înştiinţă că panoul cu instrumente fusese lovit.

Avionul nu se mişcă.

Kahn încercă să înţeleagă ceva din luminile instrumentelor inginerului de zbor, dar acestea erau prea avariate, ca el să-şi dea seama dacă distrugerile afectaseră instrumentele sau sistemele.

Cele două motoare exterioare funcţionau la maximum, dar cel interior din dreapta abia dacă atingea jumătate din capacitate.

Kahn încerca tot ce putea pentru a obține mai multă energie de la el. Dacă măcar ar reuși să depășească acea inerție inițială. *Obiectele aflate în nemișcare tind să rămînă astfel.* O dată ce avionul s-ar pune în mișcare, totul ar trebui să fie în regulă. *Obiectele în mișcare tind să rămînă astfel.* Hai odată, nenorocitule. Kahn strigă spre Becker:

– Redu puterea la motorul din stînga.

Becker înțelese. Dacă avionul pornea în față, atunci poate că reușeau să îl facă să cotească spre stînga. Trase maneta motorului din stînga. Cele două motoare din dreapta se văitară. Încet, mai întîi aproape imperceptibil, aripa dreaptă începu să se miște înainte.

Avionul porni să se rotească spre stînga, vîrful său îndreptat spre sol tîrîndu-se pe pămînt.

Aripa din dreapta șterse peretele colibei, agățînd acoperișul pe măsură ce efectua rotația completă. Partea dreaptă a avionului se lovi de rampa de pămînt, și aparatul fu la un pas să se oprească. Totuși, mișcarea sa înainte continuă și un colț al rampei fu desprins cu totul.

O dată înfrîntă inerția inițială, Becker porni și motorul din stînga. Nava înaintă ușor, dar continuă să alunece spre stînga în același timp. Din instinct, Becker începu să apese pedalele de direcție și să rotească volanul frontal, pentru a pilota avionul, dar apoi își aminti cu tristețe că acesta nu mai avea nici coadă, nici vîrf.

Kahn îl văzu și strigă:

– Bună încercare, mai ales dacă reușești ceva, David.

Becker zîmbi forțat.

– Ar trebui să îl las de capul lui, să vedem unde ne duce. Auzi, uite ce e, dacă nu apuc mai tîrziu, vreau să te felicit acum. Privi peste umăr. Indiferent ce s-ar întîmpla... Trupul lui Kahn era aplecat înainte pe scaunul său, obrazul atingînd panoul cu instrumente din fața lui. Cămașa-i albă era plină de sînge. Dumnezeule!

Jacob Hausner alerga la mică distanță în spatele avionului, care se mișca lent și greoi, trăgînd din mers în jurul său și ascun-

zîndu-se în norii de praf stîrniți de motoare. Nu reușise să îl nimerească pe Rish din groapa pentru latrină. Rish nu era prost. El înainta în centrul unei formațiuni în formă de diamant, de șapte, alcătuită din oameni, și chiar dacă Hausner l-ar fi lăsat să treacă pe lîngă el, nu ar fi putut să îi cadă în spate. Ar fi putut să tragă în Hamadi, dacă dorea acest lucru, dar nu voia să-și riște viața pentru un secund. Fusese obligat să se retragă către următorul punct de adăpost și camuflaj, coliba păstorilor, dar acest pas aproape că îl costase viața, cînd aceasta fusese înconjurată. Acum alerga din nou, acoperind avionul și căutînd un loc pe unde să se strecoare înăuntrul formației, pînă cînd avea să se apropie suficient de mult de Ahmed Rish, pentru a-i turna pe gît plumb topit.

Pe măsură ce avionul prindea viteză și sălta peste ridicăturile solului, cîțiva oameni începură să tragă în neștire de pe marginea aripilor. Alpern se agăță de traversele distruse ale cozii și trase asupra așbalilor prin imensii nori de praf pe care nava îi lăsa în urmă.

Mai mulți oameni de pe aripă strigară către Hausner, spunîndu-i să se grăbească înainte ca avionul să prindă viteză, dar acesta nu părea să-i audă. Legară una de alta mai multe cămăși pe care le aruncară peste marginea aripii, ca el să se poată agăța. Hausner nu părea interesat de asta.

În compartimentul din spate al bagajelor, cei care încercaseră să se sinucidă erau ținuți împreună, mai curînd din considerente practice decît ca o pedeapsă. Printre ei, aproape isterică, fusese adusă Miriam Bernstein. Beth Abrams încerca să o calmeze i o ținea de braț cînd coada avionului se zgîlțîia și se zguduia.

Ibrahim Arif era înghesuit lîngă deschizătura care se căsca în peretele de presurizare. Pe cînd privea la pămîntul care parcă alerga în direcție opusă, pe sub coada înaltă, văzu un bărbat care fugea prin norii de praf din spatele aeronavei. Strigă la Ezekiel Rabbath, care fusese însărcinat să îi păzească. Acesta își făcu cu greu drum către perete și, scoțîndu-și capul și pușca AK-47 prin spărtură, ținti în așa fel, încît să nu-i nimerească pe cei de pe grinzi. Apoi, chiar cînd se pregătea să tragă, îl recunoscu pe

Hausner cu chipul acoperit de praf, cu hainele sfîşiate şi fără pantofi.

– E Jacob Hausner!

Miriam Bernstein îşi făcu drum printre trupurile înghesuite, împingînd în stînga şi în dreapta, aproape strivindu-i pe Arif şi Rabbath. Cu o iuţeală incredibilă începu să se tîrască afară prin spărtură, înainte ca cineva să o poată opri... Arif o apucă de o gleznă, iar Rabbath de cealaltă. Dînd din picioare, aproape se eliberă, dar Yaakov Leiber o prinse de un picior şi cei trei începură să o tragă, pentru a o readuce înăuntru. Apoi veni şi Beth Abrams, care începu să strige:

– Daţi-i drumul! Lăsaţi-o să plece, dacă asta vrea!

Se stîrni confuzie, iar Beth Abrams fu împinsă la o parte.

Miriam se apucă de două traverse încrucişate, care susţinuseră rezervorul de echilibrare numărul unsprezece. Striga la ei şi dădea din picioare nebuneşte. Nu reuşeau să o tragă înăuntru, dar nici ea nu putea ieşi.

Miriam strigă răguşită şi cu şiroaie de lacrimi pe obraji:

– Jacob! Jacob!

Avionul începu să prindă viteză şi se îndepărtă de Hausner. Acesta căzu cînd se întoarse să tragă asupra cuiva care se apropia de el. Rămase întins în praf, privind spre avionul alb-albastru ce dispărea în nisipul suflat de vînt. Făcu un semn de adio cu mîna, iar Miriam Bernstein crezu că o văzuse pe ea şi îi răspunse la fel.

– Jacob! Jacob!

Continua să suspine, rostindu-i iar şi iar numele.

De fiecare dată cînd Becker încerca să controleze aeronava, diminuînd puterea unui motor şi transmiţînd-o altuia, aparatul încetinea ameninţător, iar el trebuia să deschidă din nou regulatorul. Rezultatul era că avionul se rotea pe jumătate şi aluneca spre stînga. Becker se întreba dacă nu cumva roata principală avea să se rupă din cauza unei asemenea curse. Întorcea mereu capul spre Kahn, încercînd să descopere vreun semn de viaţă la acesta. Nu vedea însă nimic.

Din cînd în cînd în fața lui apărea, din norii de praf, cîte un aşbal, care apoi dispărea din nou din raza sa vizuală, după ce avionul se rotea încet, în general, spre vest şi îndepărtîndu-se de panta la care voia să ajungă.

Becker ştia că în cabină mai fuseseră loviți cîțiva oameni şi avu, la un moment dat, sentimentul că, în clipa în care avionul va opri din nou, acesta avea să fie plin de cadavre. Îşi imagină sîngele curgînd prin găurile din învelişul de aluminiu.

Apoi, dintr-un motiv sau altul, îşi imagină cum toți coborau poticnindu-se pe uşa principală de îmbarcare, păşind pe o rampă. Toți erau acoperiți de sînge, iar ochii le erau întunecați şi adînciți în orbite. Aveau tulburări ale...creierului. Simți transpirația curgîndu-i pe gît şi mîinile tremurîndu-i. Trebuia să împingă hardughia blestemată în josul uneia dintre pante. Era mai bine să moară în fundul rîpei decît să continue aşa.

Pe geamul din stînga văzu marginea coastei de vest şi se întrebă ce s-ar întîmpla dacă s-ar duce în josul pantei aceleia, drept în fluviu? S-ar sfărîma nava în momentul căderii? S-ar scufunda imediat, înecîndu-i pe toți? Nu era decît un singur mod de a afla cu certitudine. Prinse un moment favorabil şi reduse puterea motorului din stînga. Aripa dreaptă se roti imediat, apoi el repuse în funcțiune motorul din stînga, totodată reducînd puterea motorului avariat din dreapta, cel interior. Acum ambele aripi aveau aceeaşi forță propulsoare, iar manevra îndreptase avionul direct către marginea coastei. Impulsul navei o purtă înainte. Ambele motoare în funcțiune scoteau sunete, ca şi cum ar fi acumulat cota maximă de nisip pe care o puteau suporta şi începeau să trepideze.

Avionul se apropia de marginea rîpei, la cîțiva metri de locul unde se aflase tranşeea lui McClure şi Richardson. Becker se ruga ca nu cumva roata să se înțepenească în vreuna dintre gropi în clipa în care avea să treacă peste vechile poziții de apărare. Văzu, în dreapta, movila micuță unde se afla mormîntul lui

Moses Hess. Aleseseră pentru el un loc de unde se vedea Eufratul. Becker strigă în spate, către cei din cabină:

– Toată lumea înăuntru! Pregătiți-vă de impact! Perne! La podea! Capetele jos!

Cei de pe aripi începuseră deja să intre în avion. Înăuntru toată lumea se întoarse către partea din spate și se așeză sau se întinse pe podea. Lîngă pereți și în dreptul peretelui de presurizare, fură așezate perne și pături împăturite. Cu toții încercau să-i țină pe răniți cît mai bine cu putință.

Vîrful lung și distrus al avionului se iți peste marginea taluzului. Becker își imagină că avionul arăta, probabil, asemenea unei creaturi fantastice – sau desprinse dintr-un coșmar, îngenunchind la marginea unei prăpăstii, cu aripile întinse, gata să sară și să se înalțe spre cer.

Becker deschise și motorul care funcționa defectuos, pentru a obține un plus de energie propulsoare. Avionul păru să ezite, ca și cum nu se putea hotărî, reflectînd astfel ceva din indecizia pilotului. Becker privi peste vîrful aeronavei și văzu Eufratul undeva dedesubt. Lumina cenușie a zorilor păta ici și colo valurile în eternă mișcare și încrețite de vînt.

Becker privi la panoul de bord. Instrumentele îi arătau că motorul exterior din dreapta își reducea turația și, de fapt, îl auzi chiar cum se stinge. Fie că rămăsese fără combustibil, fie din cauza nisipului, ce mai conta? Motorul se oprea. Apoi, cel din stînga se stinse brusc, pentru ca, în fine, motorul interior din dreapta, care nu funcționase la mai mult de jumătate din capacitate, să înceapă să scoată un fum negru. Avionul rămase suspendat în spațiu.

Îmboldiți de strigătele pe jumătate isterice ale lui Ahmed Rish, așbalii care mai rămăseseră în viață continuară să urmărească nava, ca niște cîini, cînd aceasta se tîrî pe pămînt asemenea unei uriașe păsări rănite. Dinspre aparat nu se mai trăgea decît sporadic, prin cîteva hublouri. Totuși, mai era cineva

ascuns în secțiunea avariată a cozii. Nu intrase în avion împreună cu ceilalți și din punctul unde se afla trăgea cu multă precizie. Rish ordonă ca toate puștile să se îndrepte asupra lui, și prin atmosfera pe jumătate luminată a răsăritului începură să se vadă proiectile trasoare care se îndreptau spre coada ridicată și mai mult acum. Omul părea că primise mai multe lovituri, totuși continua să tragă.

Așbalii făcură apel la ultimele lor resurse de energie și, într-un avînt, conduși de Salem Hamadi, se apropiară de aeronava distrusă. Ahmed Rish alerga în spate, trăgînd alternativ în praf, la picioarele lor, și folosind patul armei pentru a-i pocni peste spate și fund. Conduși de un om aproape nebun și de unul care, sigur, era nebun, mai puțin de douăzeci de tineri amărîți alergau, împleticindu-se și tîrîndu-se.

Văzînd această scenă, cei ce cunoșteau mitul lui Charon își aminteau, probabil, cum acest luntraș al Infernului bătea sufletele damnaților cu vîsla în timp ce îi purta peste Styx. Și totul începuse atît de bine, cu o unitate trufașă de peste o sută cincizeci de oameni, care se redusese acum la mai puțin de douăzeci și cinci de ființe îngrozite, umilite și nefericite, care arătau mai mult ca niște șacali decît ca niște pui de tigru.

Rish împușcă un om care căzuse și nu mai putea alerga destul de repede. În urma lui, în vreme ce urmărea avionul, auzea puștile comandourilor israeliene care se apropiau, vînîndu-l pe *el*.

Laskov privea de sus. Voia să încerce să tragă în așbalii care se vedeau din cînd în cînd acum, dar aceștia continuau să se țină prea aproape de Concorde. Totodată, nu reușea să observe precis trupele de comando care se apropiau. Viteza aparatelor F-14 era prea mare, ca acestea să fie eficiente în misiunile de susținere de la mică distanță. Tocmai datorită vitezei și razei lor de acțiune fuseseră alese pentru această acțiune avioanele F-14. Era imposibil să expediezi cu precizie o bombă sau o rachetă pe vîrful unui

deal de mărimea unei piste de curse, în semiîntunericul zorilor, cu un vînt şi nori de praf ce se înălţau peste tot, cu atît mai mult cu cît în zonă se aflau şi aliaţi, iar avionul se deplasa cu peste o sută nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Se gîndi să ceară comandourilor să se retragă, dar, în ultimă instanţă, tot ei trebuia să încheie acţiunea de salvare. Se hotărî din nou să survoleze la joasă altitudine, trimiţînd numai proiectile care să nu cadă în preajma avionului de pe coasta vestică a dealului sau a trupelor care se apropiau dinspre sud şi est. Conduse cele şase Tomcat-uri în dispozitiv într-o ultimă misiune de bombardament care să epuizeze şi ultimele proiectile de 200 de mm.

Hausner zăcea într-o mică adîncitură, acoperit cu praf, şi asculta proiectilele mici care explodau în jurul lui. Aşbalii nu îl văzuseră cînd căzuse în praf şi trecuseră pe lîngă el.

Pe cînd se ascundea, auzi vaietul prelung al motoarelor avionului, cînd acestea se opriră unul cîte unul. Privi cu grijă. Avionul se oprise în echilibru chiar la marginea pantei. În lumina slabă a dimineţii văzu cum focurile motoarelor imense se sting pe rînd. Aşbalii se apropiau de aeronavă. Dinspre est auzea tirul dezordonat al trupelor de comando, care îşi făceau drum cu greu în susul coastei. Se ridică pe un genunchi şi verifică mecanismul puştii sale AK-47. În timp ce o reîncărca, privi de jur împrejur şi îşi dădu seama că se afla în aceeaşi groapă în care făcuse dragoste cu Miriam. Îşi trecu mîna prin praful cald, care fusese patul lor.

Privi din nou spre Concorde, după ce sfîrşi de încărcat arma. Plănuise să îl ucidă pe Rish, deşi ştia că avea să moară şi el, indiferent dacă reuşea sau nu. Acum însă se părea că avea să supravieţuiască, iar toţi ceilalţi urma să moară, căci, chiar dacă Rish nu ajungea la ei pentru a-i masacra sau a-i lua prizonieri, încercarea îndrăzneaţă de a aluneca în josul pantei, în fluviu, avea să îi omoare, fără nici o îndoială. Acum nu mai trebuia decît să aştepte sosirea trupelor de comando, şi momentul

întoarcerii acasă. Numai că nu putea s-o facă şi ştia asta. Se ridică şi porni în direcţia avionului.

Becker nu putea să se hotărască dacă voia sau nu să treacă peste margine. Cu cît privea mai mult către rîu, cu atît i se părea mai departe. Dar ce voia, de fapt?

Burg venise pe puntea de comandă şi îl lega pe Kahn în scaunul inginerului de zbor. Acesta respira încă, dar o rană imensă în piept făcea acest lucru tot mai dificil. Burg privi împrejur, găsi o hartă şi o introduse în gaură. Zgomotul produs de pătrunderea aerului încetă.

Becker privi o clipă, apoi strigă la Burg:

– Trimite zece oameni în cambuza din faţă!

Burg încuviinţă din cap, ieşi în fugă pe uşa de la carlingă şi transmise ordinul.

Zece-douăsprezece persoane, dintre cei care nu fuseseră răniţi sau care încă mai puteau merge, se ridicară imediat şi se înghesuiră în micuţa cambuză. Avionul se aplecă mai mult şi alunecă înainte. Burg alergă din nou în cabina de comandă şi se legă de scaunul copilotului.

Mult înaintea aşbalilor care se răzleţiseră, Salem Hamadi alergă de-a lungul aripii din dreapta a avionului pînă cînd ajunse la punctul în care aceasta se apropia la mai puţin de doi metri de taluz. Cu o secundă înainte să ajungă la marginea coastei, Hamadi îşi aruncă arma peste umăr şi îşi luă avînt.

Aterizează direct pe aripă, cu braţele şi picioarele întinse. În acel moment, pămîntul de sub puntea de comandă cedă, iar avionul se înclină şi mai mult, alunecînd alţi cîţiva metri înainte. Hamadi se căţără în sus şi încercă să găsească un punct de sprijin pe aripa netedă. Nimeri cu piciorul într-o crăpătură provocată de o rafală de gloanţe şi se întinse spre uşa pentru evacuare în cazurile de urgenţă, care era deschisă. Ajuns acolo, apucă tocul acesteia.

Nimeni nu părea să privească pe fereastră sau la ușă. Își făcu vînt spre intrare.

Sub avion o altă bucată de pămînt se surpă, iar aparatul păru să facă un salt peste marginea care se fărîmița. Se înclină în josul rîpei, către Eufrat, părîndu-li-se de o grație de nedescris piloților din aer.

Salem Hamadi văzu prin deschizătură că toată lumea luase poziția pentru cazurile de prăbușire, cu capul între picioare și perne, și pături în dreptul fețelor. Sări în cabina întunecată și dădu drumul tocului ușii. Înclinația puternică a aparatului îl aruncă spre ușă punții de comandă, de care se lovi. Se sprijini de ușa de oțel și aștepta izbitura. Nu-și putea închipui ce îl așteaptă – înecul, gloanțele dușmane, pușcăria, schilodirea – dar știa că nu vrea să se afle în apropierea lui Ahmed Rish cînd totul avea să se sfîrșească.

Becker văzu șirul de tufe de ricin arse venind spre el foarte rapid. Văzu doi arabi răniți grav alergînd în direcții opuse, de-a lungul malului, simți că sistemul central de ghidaj se prăbușește, iar avionul alunecă rapid pe burtă. Vîrful despică malul înalt al fluviului, iar fuzelajul trecu asemenea unei sănii peste un hop, ridicînd întreaga navă ușor. Avionul intră în apă, iar Becker auzi zgomotul impactului în același moment în care simți izbitura. Văzu cum fluviul ajunge în dreptul geamului său și cum pătrunde înăuntru, aruncînd cioburi și valuri imense peste el și peste Burg. Apoi totul se întunecă.

Nori uriași de abur se ridicară în aer în clipa în care imensele motoare Olympus, încinse, transformară în vapori mii de litri din apa Eufratului. În cabină se auzi un șuierat puternic, pe măsură ce fuzelajul se umplea cu apă și se scufunda în fluviu, apoi, cînd ajunse la un nivel la care putea pluti, se făcu liniște. Pasagerii începură să privească în sus.

Salem Hamadi se strecură rapid în cabina de comandă pe jumătate luminată. Văzu, mai întîi, un membru al echipajului

legat în scaunul inginerului de zbor. Sîngera, şi apa se înroşise în jurul lui. Pe scaunul pilotului era un alt membru al echipajului, prăbuşit peste maneta de control. Lîngă el, în scaunul copilotului, şedea un bărbat în haine civile care părea că îşi pierduse cunoştinţa. Bucăţi strălucitoare de plexiglas erau presărate peste tot. În timp ce privea, lumina instrumentelor şi cea de deasupra capului său începu să scadă. Hamadi scoase un cuţit lung. Ştia, din instinct, că cel mai important era bărbatul în haine civile, aşa că, mai întîi, îl atacă pe el.

37.

Jacob Hausner se opri în apropierea liniei aşbalilor. Îi urmări cum trag în jos, spre fluviu, asupra avionului, cînd acesta începu să plutească încet pe apă. Ridică puşca şi încercă să îl vadă pe Rish printre ei, dar toţi arătau la fel, acoperiţi de un strat albicios de praf.

Sus, pe cer, avionul F-14 al lui Laskov zbura în cercuri mari deasupra terenurilor mlăştinoase, apoi, deodată, se năpusti asupra crestei dealului, către arabi. Laskov ordonase forţelor maiorului Arnon să se oprească din înaintare şi să se adăpostească pînă la noi ordine. Trupele maiorului Bartok îşi schimbaseră direcţia, îndreptîndu-se cu cea mai mare viteză în jos, spre plute, într-o încercare de a ajunge la Concorde.

Cerul se lumina tot mai mult, iar vîntul scădea în intensitate. Aşbalii, care umblaseră atîta vreme înveşmîntaţi în întuneric şi praf, îşi dădură deodată seama că sînt goi. Un F-14 lansă ultimele patru rachete şi apoi se înălţă în mare viteză. Aşbalii de pe creastă dispărură într-un infern de flăcări portocalii şi şrapnele.

Unda de şoc îl aruncă la pămînt pe Hausner, şi, cînd privi din nou în sus, îl văzu pe Rish stînd de unul singur undeva departe de creastă, acolo unde se aflau trupurile mutilate ale ultimilor săi soldaţi, cuprinse de flăcări. Peste deal se răspîndi un miros de păr şi carne arsă, care fu, în cele din urmă, împrăştiat de vînt.

Hausner se ridică şi privi în jurul lui. După cît putea să-şi dea seama, el şi Rish erau singurii oameni vii de pe deal. Rish părea

că încearcă să găsească ruta cea mai sigură de retragere. Stătea cu spatele spre Hausner, iar acesta se apropie nepăsător de el.

– Salut, Ahmed.

Rish nu se întoarse.

–Salut, Jacob Hausner.

– Am cîştigat, Rish.

Rish clătină din cap.

– Nu încă. Hamadi se află la bordul avionului. Şi-apoi, poate că se scufundă. Iar despre Conferinţa de Pace nici nu mai poate fi vorba. Şi nu uita cîţi morţi şi răniţi aţi avut. N-ar fi mai bine să considerăm că e remiză?

Hausner strînse mai puternic puşca AK-47.

– Aruncă puşca şi pistolul. Întoarce-te încet cu faţa, ticălosule. Mîinile pe cap.

Rish făcu ceea ce i se spuse şi se întoarse, zîmbindu-i lui Hausner.

– Arăţi groaznic. N-ai vrea o băutură?

Îşi înclină capul spre un bidon de la curea.

– Taci din gură!

Lui Hausner îi tremurau mîinile, iar ţeava armei se mişca uşor şi repede. Părea că nu se poate hotărî cu privire la următorul pas.

Rish zîmbea.

– Ştii că totul s-a întîmplat din vina ta, nu? Fără incompetenţa ta nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Nici nu ştii de cîte ori mă trezeam noaptea leoarcă de transpiraţie, pentru că visam că Jacob Hausner se va gîndi să facă o examinare completă a avioanelor. Jacob Hausner, geniul legendar al Securităţii El Al. Nici n-ai idee cîte griji ne-am făcut din cauza acestui Jacob Hausner supraestimat. Începu să rîdă. Nu ne spusese nimeni că Jacob Hausner era doar o invenţie a serviciului israelian de relaţii cu publicul. Adevăratul Jacob Hausner n-are mai multă minte decît o cămilă. Scuipă jos. Poate că tu vei trăi, iar eu nu, dar n-aş vrea să fiu în locul tău.

Rîse din nou.

Hausner își șterse praful din ochi și gură. Știa că Rish încerca să îl facă să apese pe trăgaci.

– Ai terminat?

– Da. Ți-am spus ce-am avut de spus. Acum omoară-mă repede.

– Mi-e teamă că n-am de gînd să o fac. I se păru că pe sub stratul de praf care îi acoperea fața, Rish devenise dintr-o dată palid. L-ați capturat pe generalul Dobkin? Dar pe tînăra care era în avanpost? Sînt la voi? Hai, Rish, răspunde-mi sincer și o să-ți trag un glonte în ceafă. Scurt și fără necazuri. Altfel...

Rish ridică din umeri.

– Da, i-am prins pe amîndoi în viață. Dar am primit un mesaj radio de la casa de oaspeți, că soldații voștri trăgeau asupra clădirii și îi mitraliau pe răniți. Ridică iarăși din umeri. Așa că cine poate spune dacă mai sînt vii?

– Cartierul general și spitalul nu au ce căuta la un loc, Rish, așa că nu-mi vinde mie gogoși.

Tuși și scuipă praf.

– Vrei apă?

– Gura! Rish avea să fie captura deceniului pentru cei de la serviciul secret, așa că, logic, ar trebui să îl captureze viu. Rish ar avea răspunsurile la multele întrebări care frămîntaseră serviciile de informații israeliene în ultimul timp. Hausner însuși voia să afle cîteva lucruri. Cine v-a dat informațiile în legătură cu zborul?

– Colonelul Richardson.

Hausner încuviință din cap. Apoi întrebă din nou:

– Iar soțul lui Miriam Berstein? Și ceilalți? Cu ei cum rămîne? Rish zîmbi. Răspunde, javră!

– Cred că voi duce cu mine în mormînt informațiile astea.

Degetul lui Hausner se încordă pe trăgaci. Dacă îl captura viu pe Rish, acesta avea să își petreacă restul vieții privind prin gardul de sîrmă ghimpată de la Ramla. Iar închisoarea pe viață era o pedeapsă mai dreaptă decît un glonte în cap și apoi uitarea. Dar Hausner simțea nevoia unei răzbunări mai primitive, ochi pentru ochi. Era tulburat de toate patimile și ura omenească și

voia să vadă curgînd sîngele lui Rish. Acesta era un rău absolut, pe care nici măcar sîrma ghimpată nu părea suficientă pentru a-l ţine în frîu. Atîta vreme cît trăia şi respira, era la fel de periculos ca o molimă.

– Ţi-am omorît iubita, nu? A fost o lovitură dublă, pentru că ea îţi era şi soră, nu?

Profilul psihologic nu fusese foarte explicit în această privinţă, dar Hausner ştia acum că aşa era.

Rish nu răspunse, dar buzele i se retraseră într-un rînjet sălbatic care îi dădu fiori lui Hausner. Stătea cu mîinile întinse deasupra capului, în vîntul zorilor, cu chipul şi hainele de culoarea pămîntului celui fără de viaţă, iar soarele care răsărea făcea să se vadă strălucirea răutăcioasă a ochilor lui. Hausner crezu că îl vede pe Pazuzu, vîntul estic, aducător de suferinţă şi moarte, şi începu să tremure din tot corpul, din cauza emoţiei şi a oboselii. Coborî ţeava armei şi trase.

Rotula lui Rish se sfărîmă, iar el căzu în praf, urlînd de durere.

– Un singur glonţ! Ai promis! Hausner simţi o alinare inexplicală, văzînd sîngele lui Rish, văzînd osul sfărîmat, genunchiul rupt şi auzind urletul. Fără să ştie de ce, crezuse că nu va fi nici sînge nici durere. Ai promis!

– Cînd ne-am respectat promisiunile făcute unul altuia?

Trase din nou, sfărîmîndu-i şi cealaltă rotulă.

Rish urlă ca un animal. Bătu cu pumnii în pămînt şi îşi muşcă atît de tare limba şi buzele, încît acestea se umplură de sînge.

– În numele dragostei lui Allah! În numele milei lui Dumnezeu! Hausner!

– Strămoşii tăi au fost babilonieni, Rish? Sau au fost ai mei printre evreii înrobiţi aici? De aceea ne aflăm aici după atîtea secole? Ăsta a fost scopul tău?

Mai trase de două ori, în încheietura şi în cotul mîinii drepte.

Rish se prăbuşi cu faţa la pămînt, plîngînd.

– Milă! Milă. Te rog.

– Milă? Noi, semiţii, nu ne-am arătat niciodată milă unii altora. Ţi-a fost cumva milă de Moshe Kaplan? Sau măcar de tine? Oamenii noştri s-au măcelărit unii pe alţii încă de la Potop încoace şi poate chiar mai înainte. Pămîntul dintre Tigru şi Mediterană este cel mai mare cimitir din lume, şi asta numai din cauza noastră. Dacă în Ziua Judecăţii de Apoi vor învia toţi cei morţi, va fi destul de multă înghesuială.

Mai trase o rafală şi gloanţele nimeriră mîna stîngă a lui Rish, aproape desprinzînd-o de trup.

Rish leşină, iar Hausner se duse la el, reîncărcă arma şi îi trase un glonţ în ceafă. Apoi, cu un şut violent, împinse cadavrul pe creastă, de unde acesta se prăvăli în josul taluzului şi căzu în Eufrat.

În timp ce privea cum trupul lui Rish se scufundă în fluviu, Hausner observă că la poala dealului mai erau doi aşbali care trăgeau asupra avionului ce plutea şi, judecînd după urmele gloanţelor, se părea că o făceau cu oarecare succes. Hausner ţinti înspre ei şi mută din nou selectorul pe foc automat. Văzu cu coada ochiului că un F-14 venea direct către el din înaltul cerului care se luminase acum. Îşi spuse că, dacă ar arunca puşca şi ar face semne din mîini, poate pilotul nu ar mai trage. Ezită, apoi deschise focul asupra celor doi aşbali, trăgînd o rafală lungă, neîntreruptă.

Preţ de o secundă Teddy Laskov ezită, apoi apăsă pe butonul ultimei rachete.

Puşca lui Hausner se goli. La poalele dealului nu se mai vedea nici o mişcare, iar trasoarele încetaseră să mai urmărească avionul. Auzi racheta îndreptîndu-se către el şi văzu avionul F-14 înălţîndu-se brusc peste fluviu. Ştiu atunci că toate acţiunile sale, nu doar cele din ultimele zile, ci de-a lungul anilor care trecuseră, fuseseră autodistrugătoare şi că Dumnezeu – Cel Pervers, nu Cel Binevoitor – nu aşteptase decît clipa în care el, Hausner, îşi închipuise că există vreun scop pentru care merita să trăiască. Şi atunci îi tăiase craca de sub picioare. Hausner fusese sigur că aşa se va întîmpla, dar nu era nici furios, nici mîhnit. Dacă avea vreun regret, acesta era pentru Miriam.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu numărul de pe coada avionului lui Laskov. Gabriel 32. Apoi fu învăluit de o lumină orbitoare şi cuprins de o căldură stranie. În faţa ochilor îi apăru imaginea lui Miriam, luînd liniştită cina într-o încăpere luminată de razele soarelui.

Laskov privi în urmă şi văzu vîrful crestei vestice cuprins de flăcări portocalii.

Salem Hamadi înaintă rapid. Scaunele cu spătar înalt nu îi permiteau să vadă prea mult din ţinta sa, şi se întrebă, preţ de o clipă, cum să înceapă. Ajunse lîngă Burg şi îl apucă de părul rar şi cărunt, trăgîndu-i capul pe spate şi dezgolindu-i gîtul. Îl privi şi îl recunoscu pe şeful organizaţiei Mivtzan Elohim. Îi tremurau mîinile. Era ca şi cum Satana însuşi se afla în mîinile lui. Lama atinse partea laterală a gîtului lui Burg şi, pe cînd tocmai se pregătea să îi taie jugulara şi traheea, văzu o mişcare în partea stîngă. Se uită la Becker, care îşi recăpătase cunoştinţa şi îl urmărea cu atenţie. Privirea acestuia nu trăda decît dispreţ şi dezgust, nici un pic de teamă. Mîinile lui Hamadi începură să tremure, ochii îi clipiră nervos, iar buzele i se schimonosiră. Îi trecu prin minte, privindu-l din nou pe Burg, că moartea acestuia nu va schimba nicidecum evoluţia evenimentelor. În schimb, dacă îl cruţa, propria-i viaţă putea avea alt curs, căci era pentru prima oară cînd, avînd ocazia să ucidă un duşman, nu o făcuse. Se întrebă dacă era în stare de aşa ceva şi luă cuţitul de la gîtul lui Burg.

Becker arătă înspre geamul sfărîmat.

Hamadi încuviinţă din cap, vorbind rar în ebraică:

– Spune-le celor din Israel că Salem Hamadi a cruţat o viaţă. Spune-i lui Isaac Burg că îmi datorează un serviciu. Poate că într-o zi avea să profite de asta. Nu se ştie niciodată. Majoritatea agenţilor ambelor părţi purtau cu ei pretutindeni aceste promisiuni de favoruri, ca pe nişte asigurări pe viaţă. Salem Hamadi. O singură favoare.

Se strecură printre Becker şi Burg, peste tabloul de bord, apoi trecu prin parbrizul distrus şi ajunse pe vîrful conic al avionului. Sări şi dispăru în apă.

Becker era acum pe deplin conştient. Ştia că nu visează, căci vedea urma de pe gîtul lui Burg. Era prea ciudat pentru a se mai gîndi la asta. Un incident straniu într-o ţară stranie. Hamadi. Salem Hamadi. Dacă vor ajunge vreodată să revadă Ierusalimul, o să raporteze asta.

Becker strigă peste umăr înspre cabină. Se uită la Kahn şi îl strigă:

– Peter!

Nu primi nici un răspuns. Din piept nu îi mai curgea sînge, iar asta putea însemna fie că rana i se închisese, fie că era mort.

Avionul plutea mai ales datorită suprafeţei uriaşe a aripilor sale, dar Becker ştia că acestea nu îi vor mai ţine mult timp la suprafaţă. Cînd privi pe fereastra laterală, văzu valuri mici urcînd peste imensele aripi delta. Apa din compartimentele de dedesubtul punţii trăgea avionul în jos, iar greutatea motoarelor făcea coada să se scufunde cu totul în apă. Becker simţea că vîrful aparatului se ridică tot mai mult, pe măsură ce coada cobora spre fundul fluviului.

Uşa cabinei fu dată de perete şi înăuntru se năpusti Yaakov Leiber.

– Domnule căpitan, compartimentul de bagaje din spate...

Îi văzu pe Kahn şi Burg prăbuşiţi pe scaunele lor.

Becker observă că Leiber părea să-şi fi recîştigat stăpînirea de sine acum, cînd era din nou nevoie să îşi preia sarcinile oficiale.

– Continuă, steward. raportează.

– Da, să trăiţi! Compartimentul de bagaje din spate şi cambuza sînt sub apă şi i-am evacuat pe...potenţialii sinucigaşi. De asemenea, în compartimentele inferioare a pătruns apa. În plus, nu ştim nimic despre Alpern. Cred că era pe coadă cînd ne-am prăbuşit.

Becker încuviinţă din cap.

– În regulă. Adu-o, te rog, aici pe Beth Abrams şi pe altcineva, care să aibă grijă de domnii Kahn şi Burg. Apoi pregăteşte-i pe toţi să-şi pună vestele de salvare încă disponibile, dacă n-au făcut-o deja. Şi fă-mi un raport complet asupra distrugerilor.

– Am înţeles, domnule.

Leiber fugi în cabină. Pasagerii trecuseră cu bine de momentul impactului, dar priveau nerăbdători spre cele şase puncte de ieşire, începînd să se adune în jurul lor. Leiber o găsi pe Beth Abrams stînd lîngă peretele cambuzei, împreună cu Miriam Bernstein. Îi şopti ceva la ureche, apoi se îndepărtă şi vorbi cu Esther Aronson şi ministrul de externe.

Beth Abrams, Esther Aronson şi Ariel Weizman porniră imediat spre puntea de comandă. Cele două femei îi dezlegară repede pe Kahn şi pe Burg şi îi transportară unul cîte unul înapoi, în cabină.

Ministrul de externe se aplecă peste umărul lui Becker şi îl întrebă calm:

– Ne scufundăm?

Becker aşteptă ca cele două femei să iasă cu Burg şi răspunse:

– Da. Dacă se întîmplă brusc, o să murim cu toţii. Poate doriţi să ordonaţi evacuarea acum?

– Şi răniţii...

– Puneţi-le vestele de salvare. Nu pot rămîne aici.

– Nu putem ajunge la mal?

Becker privi pe ferestrele laterale. La stînga se vedeau, trecînd pe lîngă ei, colinele Babilonului. Se uită la dealul Citadelei, acolo unde crezuse că-şi va găsi sfîrşitul. Văzu cîţiva soldaţi din trupele de comando sus, pe creastă, şi pe alţii făcîndu-i semne de pe mal. Cîţiva coborîseră bărcile la apă şi urmăreau avionul. În faţă, departe pe malul vestic, se vedea un chei de pămînt şi un sat. Şi acolo se părea că sînt trupe de comando. Pretutindeni în jurul lor existau oameni veniţi să îi ajute. Dar la fel

de bine puteau să stea în Ierusalim. Eufratul îi prinsese în mijlocul său; nu-şi dădea seama cum va reuşi să ajungă la mal. Nimeni nu putea să-i reproşeze că nu se gîndise la asta cînd pornise la vale, deoarece cu zece minute mai devreme i se păruse o problemă lipsită de importanţă. Privi pe fereastra din dreapta. Poate că aeronava avea să ajungă singură la mal, dacă reuşea să se menţină la suprafaţă cîtva timp. Dar aşa ceva nu era posibil.

–Am ajuns aşa de departe, zise.

– Şi sîntem atît de aproape, replică Ariel Weizman. Doar *nu* am făcut toate eforturile astea ca să murim înecaţi ca nişte şobolani în acest fluviu blestemat al nefericirii noastre.

Privi la apa noroioasă care îi înconjura.

– Hausner a urcat cumva la bord? întrebă Becker.

– Nu. A rămas.

Becker dădu din cap.

– Şi Miriam... doamna Bernstein?

Weizman îi aruncă o privire lui Becker.

– Îşi va reveni, domnule căpitan, spuse el pe un ton oficial.

Becker se întoarse în clipa în care cele două femei îl aduceau pe Peter Kahn în cabină. Privi la apa însîngerată de pe podea, care se scurgea în cabină, pe măsură ce avionul se înclina în sus. Se întoarse din nou în scaun.

– Salem Hamadi a fost aici.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, domnule. Gîndeam cu voce tare.

Urmărea cu privirea cum cele două maluri treceau pe lîngă ei. Avionul se mişca foarte încet acum, căci avea tot mai multă apă la bord. Cineva – trupele de comando, piloţii de luptă sau el însuşi – trebuia să găsească foarte repede o soluţie.

Becker se lăsă pe spătarul scaunului. Se obişnuise, în sfîrşit, să stea într-o cabină înclinată în jos, iar acum aceasta era înclinată în sus. E ciudat cum aceste amănunte păreau atît de importante într-un moment de criză. Încercă radioul, ca să nu se spună

că nu a făcut-o. Era, firește, mort, ca toate celelalte sisteme electrice.

– Sînt căpitanul navei și aș putea ordona eu însumi evacuarea, dacă dumneavoastră preferați să nu interveniți, îi spuse ministrului de externe care se așezase în scaunul copilotului.

Ariel Weizman ținea capul și privirea îndreptate înainte.

– Vom fi *avertizați* dacă se scufundă?

Becker se întoarse cu fața spre ministru.

– *Acum* se scufundă, domnule. Singura întrebare e cît de repede se duce la fund. Dacă va continua să o facă încet, am putea să mai înaintăm un timp. Dacă însă cade dintr-o dată, atunci asta e.

Ministrul de externe privi spre cheiul de pămînt din depărtare, apoi se uită pe fereastra laterală, văzînd bărcile care se apropiau tot mai mult.

– O să așteptăm, zise ezitant.

– Bine.

Becker se așeză mai comod pe scaun și începu să privească pe fereastră la ziua care tocmai începea. Reușiseră cîteva lucruri remarcabile cu avionul acesta, dar acum și invențiile, și șiretenia erau inutile. Oricît de mult semăna cu o pasăre de mare, avionul acesta nu putea pluti aproape deloc.

Miriam Bernstein privea, prin hublou, la Eufrat, văzînd malul estic cel pustiu trecînd pe lîngă ei. Lacrimile și spărturile geamului o împiedicau să vadă terenul bine, dar știa că încă mai privea spre Babilon. Deodată apăru un sat cu căsuțe de pămînt și cu oameni care se mișcau încolo și încoace pe mal. Unii se adunaseră la marginea apei și priveau uimiți. Efectul de prismă al sticlei sfărîmate dădea *gellebiah*-urilor negre și colibelor de un cenușiu murdar nuanțele curcubeului. Asemenea cărămizilor colorate ale Babilonului. Avu senzația că îi simte, ba chiar că îi vede pe evreii Robiei muncind pe malurile fluviului, cu harpele agățate în sălcii de mult dispărute. Oftă și își apăsă fruntea pe

geam. Lacrimile i se scurgeau pe chip. Ştia că e mort, căci avusese o întîlnire stabilită dinainte cu Rish – sau cu altcineva asemenea lui. Nu spera decît că moartea îi adusese un pic de liniște.

Danny Lavon vorbi în aviafon.

– Combustibil, domnule general.

Laskov privi la indicatoarele de carburant. Manevrele de luptă aeriană consumaseră mai mult decît îşi închipuise.

– Recepționat. Trimite-i pe toți acasă. Noi o să mai stăm aici un pic.

– Recepționat.

Lavon luă legătura radio cu escadrila.

Avioanele se plasară în formație de V şi trecură pe lîngă Laskov. Zburară la mică altitudine deasupra fluviului, apoi se aliniară şi se orientară spre vest, pornind către casă.

Laskov le urmări cu privirea din carlinga sa pînă dispărură, apoi se întoarse. Soarele era deasupra celui mai înalt vîrf din Iran, iar razele sale coborau peste Mesopotamia, dînd o nuanță aurie acestei țări cenuşii. Vîntul se oprise şi numai din cînd în cînd se mai vedea cîte un nor de praf ridicîndu-se la întîmplare şi plutind repede peste cîmpia aluvionară. Privi în jos, către cele două C-130, către casa de oaspeți, învăluită în fum, către ruinele Babilonului şi satul arab din mijlocul lor. Se uită apoi la satul evreilor, pe celălalt mal, şi la imensul Concorde alb, cu aripi în formă de delta, care plutea spre el.

– Incredibil, zise el în aviafon.

– Incredibil, fu de acord Danny Lavon.

Laskov se întreba unde putea fi ea în avion. Vedea că aripile au nişte pete, ceea ce însemna că sînt acoperite de apă. După părerea lui, avionul nu avea cum să reziste mai mult de două minute. Încercă din nou frecvența El Al.

– Concorde 02, aici Gabriel 32. Căraţi-vă de acolo, la dracu'! Mă auziți? Plecați!

Nu primi nici un răspuns. Laskov văzu că din spatele avionului se apropiau cinci bărci pneumatice. Se întrebă dacă Becker ştia că sînt acolo. Nu era mare lucru, dar puteau trans-

porta măcar cîţiva răniţi pe ele. Ceilalţi aveau să înoate sau să plutească, dacă aveau veste de salvare. De ce naiba nu ieşeau? Laskov luă legătura cu trupele comando de jos şi cu căpitanii avioanelor C-130. Cu toţii aveau idei, dar nimeni nu ştia ce e de făcut. Existau planuri pentru tot felul de situaţii, dar nimeni, nici măcar băieţii din Tel Aviv, nu se gîndise la aşa ceva. Aflat într-o barcă pneumatică, maiorul Bartok părea să aibă cele mai mari şanse de a-i salva. Echipa de comando din Ummah îi chemase pe săteni, şi mulţi dintre aceştia porniseră pe apă cu *gufa*, încercînd să meargă în susul fluviului, în întîmpinarea avionului.

Ministrul de externe dădu din cap.

– O să avem pierderi, dar ce putem face? Haideţi să ieşim.

– Încă un minut.

Becker urmări înclinaţia abruptă pe care o efectuă avionul lui Laskov, încercînd să rămînă în rînd cu ei, deasupra fluviului. Viră brusc. Viră spre dreapta. Privi către instrumentele distruse. Puse mîna pe butonul pentru energie electrică în cazurile de urgenţă şi apăsă. Nimic. Ştia asta deja, numai că avea nevoie de energie. Energie. Motoarele şi generatorul electric erau moarte, iar bateriile se aflau sub apă. Vasul cu azot rămăsese în Babilon, iar pompele hidraulice principale erau distruse sau acoperite de fluviu. Cu toate acestea, mai exista o sursă de energie, şi se mira cum de nu se gîndise mai devreme la ea. Se aplecă imediat sub scaun şi trase de o manetă pe care nu îşi imaginase că o va folosi vreodată şi pe care nici nu şi-ar fi dorit să fie constrîns să o utilizeze în aer. Activă astfel o pompă hidraulică ce nu funcţiona pe bază de energie electrică, iar trapa avionului se deschise, lăsînd în afară micuţul generator propulsor.

Imediat, Becker văzu cum cîteva instrumente reintră în funcţiune în clipa în care propulsorul pătrunse în apă activînd un generator. Apoi propulsorul porni o pompă hidraulică de siguranţă, iar Becker observă că unele dintre sisteme aveau din nou presiune. Avionul era acum alimentat de o elice acvatică. Manevră disperată, dar *très pratique*. Dacă ar fi la tabloul de comandă al inginerului de zbor, Kahn ar spune că totul e în regulă.

Becker ştia că în numai cîteva secunde şi acest sistem avea să fie distrus de apă. Componentele electrice şi electronice clipeau deja. Totuşi, presiunea hidraulică se menţinea. Becker întoarse manşa, coborînd astfel eleronul din dreapta în timp ce cel din stînga se ridica. Aripa dreaptă se scufundă în apă, iar cea stîngă începu să se întoarcă.

Ministrul de externe îl scutură de umăr.

– David! Am spus...

– Aşteptaţi!

Avionul începu să se mişte – să vibreze – spre dreapta. În faţă, Becker văzu cheiul de pămînt de la Ummah, care intra în fluviu. Becker voia să ajungă acolo şi să aşeze avionul între braţul protector al acestuia şi mal. Dacă ajungea la mal, dincolo de chei, avionul putea să nu se oprească pe margine, ci să alunece şi să se rotească de-a lungul acesteia, şi să se sfărîme.

Acum, avionul se rotea cu aceeaşi viteză cu care se ducea la fund. Schimbarea direcţiei îl smulsese din scufundarea lentă şi mărise viteza cu care apa pătrundea la bord. Becker strîngea atît de puternic de manşă, încît încheieturile degetelor sale deveniseră albe. Privea alternativ cadranele şi eleroanele, văzînd că presiunea hidraulică şi energia electrică scad tot mai mult. Cadranele pîlpîiau, iar eleroanele începură să revină în poziţia normală, fiind acum din nou în poziţie orizontală şi tîrîndu-se leneş prin apă. Becker înjură în engleză.

Totuşi, avionul începuse să se întoarcă, şi cum o aripă se afla în poziţia normală, Becker îşi spuse că inerţia ar trebui să ajute la desăvîrşirea manevrei.

Numai că un fluviu care curge nu seamănă cîtuşi de puţin cu aerul lipsit de densitate, aşa cum Becker ajungea să înţeleagă tot mai mult. Avionul îşi reluă poziţia în care opunea mai puţină rezistenţă curentului, cu vîrful şi coada aliniate pe direcţia de curgere a apei. Cel puţin, acum se aflau mai aproape de mal, acolo unde apa se mişca mai repede, dînd navei o viteză de navigaţie aproape incredibilă. Becker se gîndi că s-ar putea să se lovească de chei.

Dintr-o dată, Becker auzi strigăte de bucurie şi urale venind dinspre cabină. Privi peste umăr şi îl văzu pe Yaakov Leiber apărînd în uşă şi intrînd apoi în camera de comandă.

– Trupele de comando sînt lîngă noi, în bărci pneumatice!

Ministrul de externe privi în spate, pe o fereastră laterală.

– Poate că ar trebui să îi evacuăm pe răniţi.

– Nu mişcă nimeni, spuse Becker. Şi vorbesc foarte serios. Sîntem la vreo cinci grade de a ne reîntoarce în fluviu, aşa că să nu se mişte nimeni.

Leiber se întoarse cu mult mai multă prudenţă în cabină, comunicînd ordinele lui Becker.

Becker văzu o barcă pneumatică apărînd lîngă puntea de comandă, chiar pe partea lui. Ofiţerul din ea, maiorul Bartok, îi strigă ceva cu privire la evacuare, dar Becker clătină din cap şi făcu un gest din mînă, pentru a-i arăta că situaţia navei este precară.

Maiorul dădu din cap în semn de înţelegere şi îi comunică tot prin gesturi că totul e în regulă. Apoi strigă ceva despre talentul de pilot al lui Becker.

Acesta întoarse capul dinspre fereastra laterală şi privi în faţă. Cheiul se afla la circa o sută cincizeci de metri acum – cam de două ori lungimea avionului. Bărcile *gufa* se strecurau pe lîngă el de-o parte şi de alta, iar el îi vedea pe evreii aceia cu înfăţişare ciudată, în bărcile lor primitive. Becker nu se gîndise că ar putea ajunge la chei. Totuşi, ştia că aşa trebuia să se întîmple. Simţi dintr-o dată că toate încercările lor se sfîrşiseră, că greutăţile şi problemele rămăseseră în urmă, iar briza uşoară care îi răcorea chipul, pătrunzînd prin parbrizul spart, îi aduse pentru prima oară, după atîta timp, o linişte binevenită. Privea şi i se părea că avionul alunecă spre dreapta. Să fi fost doar o iluzie datorată valurilor care reflectau lumina? Sau se îndreptaseră către chei încă de cînd reuşise să întoarcă avionul? Va trebui să îl întrebe mai tîrziu pe generalul Laskov.

Deodată aripa dreaptă atinse malul, trecînd peste ridicăturile acestuia şi distrugînd colibele de pămînt aflate pe margine. Impactul întoarse avionul şi mai mult spre dreapta, iar cînd

malul deveni mai înalt, aripa respectivă se înălță, scufundînd-o pe cealaltă mai adînc.

Cheiul se apropia rapid. Trupele de comando și sătenii se retraseră puțin și se dădură la o parte, dar rămaseră pe chei. Vîrful îndreptat în jos al avionului îl atinse primul, chiar sub nivelul apei, asemenea unei străvechi nave romane de război cu proră metalică. Cheiul se cutremură și se despică în clipa în care vîrful pătrunse în cărămizile din mîl și argilă. Becker se trezi privind ghetele cuiva aflat la mai puțin de un metru de parbrizul său. Avionul se scufunda cu repeziciune, iar pilotul simțea cum trenul de aterizare principal, ori ce mai rămăsese din acesta după prăbușire, atinge fundul fluviului.

Acum erau oameni peste tot în jurul navei – trupe de comando, săteni, supraviețuitori. Îi auzi deasupra fuzelajului, urcînd pe aripa stîngă și intrînd în avion. Era vag conștient de lacrimile pe care le vărsau oamenii, de strigătele și de îmbrățișările lor. Apoi se trezi stînd drept pe chei și salutînd avionul. Cineva îl conduse apoi undeva.

38.

În aglomerația de pe chei, Miriam Bernstein și Ariel Wiezman reușiră să îl întîlnească pe maiorul Bartok. Ministrul de externe se prezentă și întrebă repede:

– Conferința de Pace?

Maiorul îi zîmbi și dădu din cap.

– Încă mai așteaptă delegația israeliană la New York.

Ajuns la avionul C-130, David Becker fu întrebat de un membru al echipajului dacă nu suferiseră de sete în timpul acestui calvar.

– Normal că am suferit. Nu vezi că toți sîntem însetați? îi replică acesta.

– Văd eu asta, îi răspunse celălalt, numai că mă miram de ce toți bărbații sînt proaspăt bărbieriți.

– Bărbieriți? Becker își trecu mîna peste față. Hm... El ne-a ordonat să ne bărbierim.

Rabinul Levin îl încolțise pe maiorul Bartok la marginea cheiului și îi cerea insistent să fie dus cu o barcă pneumatică la maiorul Arnon, acum pe deal, ca să supravegheze căutarea și exhumarea trupurilor. Maiorul îl asigură că nu e deloc nevoie de prezența sa acolo, însă rabinul începu să îi demonstreze acestuia de ce nu avea dreptate.

Satul Ummah nu asistase niciodată la ceva asemănător acestei procesiuni care se desfășura acum pe una dintre străzile sale întortocheate și probabil că nici nu avea să îi fie dat să mai vadă

vreodată așa ceva. Sătenii ajutau la transportarea tărgilor și le dădeau mîncare și vin celor ce voiau. Lacrimile și strigătele se amestecau cu cîntece improvizate și dansuri. Apărură și flauturile, iar notele lor triste răsunară deasupra cheiului și a satului în timp ce oamenii din Concorde se îndreptau spre imensul C-130. Un bătrîn îi dădu lui Miriam Bernstein un instrument cu coarde. O harpă.

Pentru supraviețuitori totul se petrecea prea repede și, de aceea, foarte puține lucruri erau percepute conștient. Toți aveau întrebări de pus și cu cît cei din trupele de comando întrebau mai mult, cu atît supraviețuitorii voiau să afle mai multe.

Maiorul Bartok luă legătura cu căpitanul Geis, pe care îl văzu stînd în carlinga avionului C-130.

– Transmite la Ierusalim că...Transmite că s-au eliberat singuri din robie și că îi aducem acasă. Urmează să facem raportul final privitor la pierderi.

– Recepționat, zise Geis, transmițînd apoi mesajul primit.

Prim-ministrul se lăsă pe spătarul scaunului și se șterse la ochi în clipa în care auzi vestea. Se gîndea la nesiguranța și îndoiala care îi stăpîniseră. Totuși, în cele din urmă, spuseseră *Zanek* – „La drum!" – și asta conta cel mai mult. Se întreba cine murise și cine scăpase. Oare ministrul de externe era viu? Dar delegații? Dar Bernstein? Dar Tekoah, Tamir, Sapir, Jabari și Arif? Dar Burg? Ori Dobkin? Mai trăia oare Dobkin? Și Hausner, marele mister și marele încurcă-lume. De cîte ori nu îl împiedicase adjunctul ministrului transporturilor, Miriam Bernstein, pe superiorul ei să îl concedieze? Avea de răspuns la o mulțime de întrebări, în caz că mai trăia. Prim-ministrul deschise ochii și privi prin încăpere.

– Eroi și martiri, nebuni și lași. Ne va trebui cel puțin o lună pentru a afla cine ce rol a avut.

Căpitanul Ishmael Bloch porni avionul său C-130 pe șoseaua Hillah. La bord se aflau trupele de comando ale maiorului Amon, cincisprezece trupuri exhumate ori neîngropate de pe

deal, inclusiv cel al lui Alpern, şi un cadavru mutilat, găsit la poalele dealului. Soldaţii găsiseră pantoful lui Burg cu agenda sa vîrîtă înăuntru, iar asta îi ajutase să se mişte mai repede pentru a-şi încheia neplăcuta misiune.

Apoi mai luaseră un cadavru care era atît de desfigurat, încît fuseseră la un pas să îl lase pe deal, considerîndu-l arab, dacă o privire ageră nu ar fi observat literele ebraice atîrnînd pe un lănţişor gros de la gîtul acestuia.

De asemenea, la bord se mai aflau treizeci şi cinci de aşbali răniţi şi cîţiva arabi morţi care fuseseră identificaţi drept posibili terorişti căutaţi. Ahmed Rish şi Salem Hamadi nu păreau să se afle printre ei.

Generalul Dobkin şi Deborah Gideon erau pe mesele de operaţie, iar cei doi chirurgi aşteptau decolarea avionului pentru a se putea întoarce la lucru.

Rabinul Levin, care reuşise să ajungă din nou pe deal, veni lîngă mesele de operaţie şi îi privi pe chirurgi. Cel care o opera pe Deborah Gideon îşi ridică privirea şi dădu din cap rapid. Doctoriţa care îl îngrijea pe Dobkin îşi scoase masca.

– N-am văzut niciodată atîta violenţă. Dar, adăugă după o pauză, va trăi. Aşa că nu e nevoie de dumneavoastră aici.

Îi zîmbi şi îşi trase la loc masca.

Rabinul se întoarse şi se duse în partea din spate a aeronavei, sperînd să îl găsească pe locotenentul Giddel, pentru a-şi putea continua cu acesta disputa pe tema nevoii de a li se servi numai mîncare cuşer în timpul operaţiunilor.

Avionului C-130 îi trebuia un interval destul de mare pentru a decola, iar căpitanul Bloch începea să îşi piardă răbdarea.

– Ţi-am zis eu că o să rulăm pe jos pînă la Bagdad.

– Sper că nu va trebui să plătim o taxă pentru autostrada asta, Izzy.

În cele din urmă, avionul se ridică, iar Bloch făcu un viraj strîns spre stînga, peste Eufrat. Se uită jos, la aeronava Concorde, care era aproape dedesubt.

– Ştii, Eph, mi-ar plăcea să-l cunosc pe nebunul care a fost în stare să piloteze chestia aia pînă aici şi să o facă să şi plutească.

– Becker. Am zburat cu el ca pilot de rezervă. Se pricepe destul de bine.

– Ei, operaţiunea asta a fost una straşnică, nu? zise Bloch, zîmbind.

Maiorul Bartok îl urmărea cu privirea pe bătrînul care mergea călare pe măgar pe cîmpia mlăştinoasă. Avionul C-130 era aproape plin şi motoarele fuseseră pornite, dar asta nu părea să îl impresioneze cîtuşi de puţin pe bătrîn. Bartok stătea liniştit pe rampa imensă şi aştepta.

Nici Shear-jashub, nici măgarul său nu părea să se teamă de aparatul imens. Bătrînul urcă măgarul pe rampă şi se opri cînd ajunse în faţa maiorului. Nu coborî, ci îl întrebă fără înconjur:

– Ce s-a întîmplat cu *Aluf* Dobkin?

– E în avionul acela, rabinule. Arătă în sus. E bine.

Bătrînul dădu din cap.

– Îi vei transmite un mesaj din partea mea?

– Desigur.

– Este, de asemenea, un răspuns la întrebarea ta. Shear-jashub se îndreptă de spate. Noi, cei din Ummah, vă mulţumim pentru generoasa propunere, dar nu putem veni în Israel cu voi.

Maiorul clătină din cap cu părere de rău.

– De ce nu? Aici nu aveţi nici un viitor.

– Nu viitorul ne preocupă aici, replică Shear-jashub, accentuînd cel din urmă cuvînt.

– Rabinule, veniţi acasă, la Ierusalim. E loc pentru toată lumea. Adu-i pe toţi în avion, chiar acum. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Du-te, adună-ţi oamenii, luaţi-vă averile şi animalele, dacă doriţi. În acest avion imens va încăpea, fără probleme, tot satul Ummah. Du-te şi adună-i, Shear-jashub. Robia s-a sfîrşit. Întoarceţi-vă din Babilon.

Bătrînul privi în interiorul cavernos al navei, de unde ieşeau sunete şi lumini stranii. Îi vedea pe ceilalţi evrei – israeliţii – mergînd de colo-colo, stînd jos, plîngînd sau rîzînd. Nu înţelesese chiar tot ce se petrecuse, dar pricepuse destul pentru a-şi da

seama că aceştia veneau din mijlocul unui popor puternic, că satul Ummah li s-ar putea alătura şi că fiii şi ficele celor din Ummah ar putea să crească în sînul acestui popor.

– Avem mulţi prieteni şi rude în Hillah şi Bagdad. Ce vor crede ei cînd, venind la Ummah, vor vedea că am plecat? Nu putem să dispărem aşa.

Bartok dădea semne că îşi pierde răbdarea.

– Nu pot să cred că vreţi cu adevărat să *rămîneţi* aici. E un loc îngrozitor.

– E locul *nostru* de baştină. Dă-mi voie să îţi repet ce i-am spus lui *Aluf*. Întotdeauna trebuie să rămînă cineva în urmă. Fiecare naţiune trebuie să îşi aibă propria Diasporă. Aşa nu vor mai putea niciodată să ne înrobească pe toţi, cucerind Ierusalimul. Înţelegi?

Maiorul Bartok privi peste cîmpiile mlăştinoase, apoi din nou la bătrînul din faţa sa.

– Da, înţeleg asta. Numai că aici totul e altfel. Locul ăsta are ceva nefast. Voi, cei de aici, aţi ajuns în ţara asta ca robi şi încă sînteţi consideraţi astfel.

Îşi dădu seama că nu ajunge nicăieri şi oftă. Cei din urmă răniţi fuseseră aduşi la bord, şi el ştia că nu poate să mai aştepte. Avea o datorie în primul rînd faţă de aceştia. Zîmbi forţat.

– Rabinule, ţine minte atît: că, dacă această *Brit Şalom*, de care vorbeşte toată lumea, se încheie cu bine, atunci toţi evreii care se află în ţara asta vor putea să se reîntoarcă acasă, dacă vor dori. Spune-le şi celor din Hillah şi din Bagdad că îi aşteptăm. Îi aşteptăm, de asemenea, pe oamenii din Ummah... şi pe Shear-jasub.

– Nu voi uita.

Maiorul Bartok încuviinţă din cap.

– Îmi pare rău că nu am găsit cuvintele care să te convingă, Poate că dacă era aici *Aluf*... În fine, la revedere, Shear-jashub. Trebuie să plecăm...la Ierusalim.

Auzind numele oraşului, bătrînul zîmbi.

– E un oraş puternic acum.

– Da.

– La revedere.

Își struni măgarul, făcîndu-l să se întoarcă, și coborî rampa. Maiorul Bartok îl urmări cu privirea cîteva clipe, apoi se întoarse și îi făcu un semn șefului echipajului. Ușa începu să se ridice, iar maiorul intră în cabina cea mare. Se întoarse spre șeful echipajului.

– Transmite piloților, te rog, că sîntem gata să ne întoarcem acasă.

În cabină auzi un grup cîntînd din Ieremia:... *o mare mulțime se va întoarce acolo. Și va veni cu lacrimi în ochi...*

EPILOG

Căci așa zice Domnul: strigați de bucurie
pentru Iacov și strigați înaintea căpeteniei popoarelor,
vestiți, lăudați și ziceți: Doamne, izbăvește
pe poporul tău, rămășița lui Israel!
Iată. Îi voi aduce din țara cea de la
miazănoapte și-i voi aduna de la marginile pământului
Orbul și șchiopul, cea însărcinată și
cea care naște vor fi împreună cu ei;
se va întoarce aici mare mulțime.
Cu lacrimi au plecat și-i voi întoarce
cu mîngîiere, îi voi întoarce la izvoarele
apelor pe cale netedă, pe care nu se vor poticni...
Ascultați, popoare, cuvîntul Domnului,
vestiți țării depărtate și ziceți: cel ce a împrăștiat
pe Israel, acela îl va aduna și îl va păzi,
ca păstorul turma sa, că va răscumpăra
Domnul pe Iacov, și-l va izbăvi de mîna
*celui ce a fost mai tare decît el.**

(Ieremia, 31:7 – 11)

---

* Traducere luată din Biblia editată de Institutul Biblic și de Misiunea Ortodoxă a Bisericii Ortodoxe Române, București, 1968, pag. 762 *(n. trad.)*.

Cele două avioane C-130 zburau în formație spre est, peste deșertul Irakului.

Isaac Burg ședea pe un scaun din pînză și vorbea liniștit cu maiorul Bartok, care își completa raportul postoperational. Brațele și spatele lui Burg erau pline de iod, iar în jurul gîtului avea un bandaj alb pe care îl tot atingea, plin de curiozitate.

Bartok continua să clatine neîncrezător din cap, auzind răspunsurile lui Burg. Îi venea extrem de greu să înțeleagă cum de reușise o misiune de pace să decimeze o companie de soldați bine antrenați. Interesul profesional și curiozitatea personală îl făceau să încerce să descopere elementul care făcuse posibil acest miracol militar.

– Poate că ar trebui să folosim și în armată cîteva batalioane de astfel de delegați, zise el.

Burg zîmbi.

– Cred că au crezut atît de mult în această pace, încît atunci cînd cineva a încercat să o facă imposibilă au reacționat ca o leoaică ce-și apără puii. E un paradox, desigur, dar e cel mai bun răspuns pe care ți-l pot oferi.

– Nu-i rău, spuse maiorul, dar eu nu voi scrie decît că totul s-a datorat unei conduceri competente, combinate cu un teren propice apărării și o mare inventivitate defensivă.

– Sună bine, replică Burg.

Acesta primi încă o ceașcă de cafea de la un steward și se sprijini de spătarul scaunului. Era o cursă de scurtă durată, totuși, avea să fie cea mai lungă călătorie a vieții lui.

Maiorul începu să citească aşa-numitele rapoarte de linia întîi, linia a doua şi a treia, referitoare la cei ucişi în cadrul operaţiunii, la cei răniţi şi, respectiv, la cei dispăruţi în luptă.

Burg privi prin cabină. Lipseau atît de mulţi. O mulţime de oameni, care ar fi meritat să fie acolo, nicidecum închişi în pungi verzi, în cealaltă aeronavă.

– Forţele de securitate au încasat-o urît de tot, zise Bartok.

Burg încuviinţă din cap. Incredibil, din şase oameni, cinci erau morţi. Brin, Kaplan, Rubin, Alpern şi Marcus. Numai Jaffe rămăsese, dar şi el era rănit. Garda de palat a lui Hausner. Instrumentele loviturii sale de stat. Îi erau loiali lui şi el lor. Ce altceva ar mai putea oamenii să îşi ceară unii altora? Erau profesionişti, şi aceştia suferă întotdeauna cele mai mari pierderi. Dar aşa era şi firesc să fie.

Şi echipajul El Al. Şi ei erau profesionişti, şi suferiseră mai mult decît ceilalţi. Era aeronava lor, fie că se aflau în Lod sau în Babilon, se simţiseră răspunzători pentru pasagerii ei. Daniel Jacoby şi Rachel Baum erau răniţi foarte grav, dar Burg îi vedea încă pe masa de operaţie, ceea ce, oricum, era mai bine decît să fi fost acoperiţi cu învelitoarea verde impermeabilă, care se găsea pe rampă. Peter Kahn era rănit serios, dar starea lui era stabilă şi părăsise masa de operaţie deja. Chirurgul îi arătase lui Burg harta plină de sînge pe care acesta o îndesase în rana lui Kahn.

– I-a salvat viaţa, spuse chirurgul. Cînd o să iasă din spital, îţi va fi dator pentru asta.

O mototoli şi o aruncă în vasul cu instrumente chirurgicale utilizate.

Erau morţi printre secretare, interpreţi şi consilieri. În primul rînd, cei patru oameni din avanpost, care fuseseră măcelăriţi, apoi cei care aveau să moară înainte ca avionul să atingă pămîntul Ierusalimului. Dar Burg nu îi ştia pe toţi şi se bucura că aşa stăteau lucrurile. Tristeţea îi cuprinsese tot sufletul deja.

Mai erau şi cei dispăruţi. Aceasta era cea mai tristă statistică. Ce să faci? Să îi boceşti ca fiind morţi sau să speri că zac pe undeva, suferind, dar în viaţă? Să te rogi să fi ajuns într-un lagăr

arab? Miriam Bernstein putea răspunde mai bine decît oricine la această întrebare, căci avea acum două persoane despre care nu ştia nimic.

Naomi Haber nu fusese găsită. Burg credea că-i luase pe toţi în evidenţă, dar se părea că se înşelase. Nimeni nu ştia ce se întîmplase cu ea, iar cîţiva sugerară că şi-ar fi putut da drumul uşor în josul pantei, apropiindu-se suficient de mult de Moshe Kaplan, pentru a-i putea trage un glonte. Cu toţii auziseră acea împuşcătură, dar nimeni nu putea crede că, dintr-o dată, celor care îl torturaseră li se făcuse milă de el. Dar unde era ea? Trupele de comando nu o găsiseră.

Apoi mai era John McClure. Omul acela misterios dispăruse. Burg înţelegea lumea în care trăia McClure, pentru că ea era şi a lui, iar în acea lume totul era posibil. Totuşi, chiar şi după criteriile ei, era puţin cam ciudat să dispari din faţa propriilor salvatori. Îl omorîse oare pe Richardson? Burg credea că da şi ştia de ce. Doctorii de pe cealaltă aeronavă C-130 relataseră că glonţul care îl omorîse pe Richardson nu fusese recuperat. Fusese tras de la foarte mică distanţă şi nu se oprise în corpul acestuia.

Dar unde era McClure acum? Poate că ajunsese deja la Ambasada Americană de la Bagdad sau la locuinţa vreunui informator al CIA din Hillah. Într-o zi avea să iasă la iveală, dîndu-se drept arhivist al Bibliotecii Serviciilor Americane de Informaţii din Beirut. Aşa făcea mereu.

Maiorul Bartok voia să ştie dacă Burg îl cunoştea bine pe Jacob Hausner.

– El a condus operaţiunea?

– Cam aşa ceva.

Hausner. Unde era Jacob Hausner? Mort, probabil. Dar vor şti vreodată sigur?

Era un om atît de ciudat, încît moartea – sau dispariţia – sa lăsa în urmă sentimente la fel de stranii. Faptul că rămăsese în urmă nu era doar dovada unei dorinţe de răzbunare personale împotriva lui Ahmed Rish, deşi, în mod sigur, şi aceasta avusese un rol. Erau implicate şi alte lucruri. Voise să moară, cum, de

asemenea, dorise să trăiască. Nu puteai pierde o asemenea ocazie, iar Hausner *era* tipul omului care cîştigă pînă la capăt. Întoarcerea la Ierusalim l-ar fi supus tirului unor întrebări cărora nici un om cu adevărat mîndru nu s-ar sinchisi să le răspundă. Aşa că rămăsese.

Miriam Bernstein şedea jos, cu spatele lipit de perete. Genunchii îi erau ridicaţi la piept şi obrajii erau rezemaţi pe ei. Zgomotul monoton al motoarelor îi liniştea trupul amorţit. Lîngă ea şedea ministrul de externe, pe un scaun de pînză prins de perete. Momentele de euforie trecuseră şi în jurul ei cîţiva oameni începeau să adoarmă. Alţii erau încă în stare de şoc şi vorbeau fără întrerupere cu persoane pe jumătate inconştiente. Nici măcar soldaţii nu păreau dispuşi să asculte sau să vorbească, aşa că se mutaseră şi se izolaseră undeva în coada aeronavei. Întreaga cabină mirosea a trupuri, anestezic şi medicamente.

Îl privi pe Becker, care şedea tot jos, la mică distanţă de ea şi, de asemenea, sprijinit de perete. Era treaz, dar părea dus pe gînduri. Erau foarte mulţi eroi, îşi spuse Miriam, dar, dacă ar trebui menţionat unul singur, atunci Becker era acela. Primise laudele profesionale ale căpitanului Geis şi ale locotenentului Stern cu modestie şi cu un soi de farmec copilăresc. Era un pilot chipeş, oferind prototipul perfect al eroului. Avea să fie tratat împărăteşte în Ierusalim, la asta contribuind şi originea sa americană. Se pomeni că îl priveşte insistent. Părea singur.

Dîndu-şi seama că se uită lung la Miriam, Becker începu să se gîndească din nou la prezent. Încercă să îi zîmbească, dar ştiu de îndată că nu reuşise mare lucru.

Îşi drese vocea şi spuse în şoaptă:

– Ne-am pierdut jurnalul de bord.

Ea zîmbi.

– Probabil şi cronica mea a fost distrusă de vreo bombă.

– Nu sîntem cronicari prea buni.

– Am sperat şi noi.

– Da.

El zîmbi şi închise ochii.

Miriam văzu că doarme şi simţi nevoia să facă la fel. Închise, de asemenea, ochii.

Ministrul de externe se aplecă şi o atinse uşor pe umăr.

– Va trebui să punem la punct un comunicat comun pentru cînd aterizăm. În primul rînd, trebuie să facem o distincţie între tot ceea ce ni s-a întîmplat şi Conferinţa de Pace. Trebuie să reconstruim şi să reinstituim spiritul care domnea înainte... făcu un gest cu mîna...înainte de cele întîmplate.

Miriam Bernstein îşi ridică privirea spre el.

– Eu nu vă voi însoţi la New York.

Ministrul de externe păru consternat.

– De ce?

– Nu mai cred în ea.

– Prostii.

Ea ridică din umeri. Ce ar fi sfătuit-o Hausner? El, care fusese mereu cinic cînd venise vorba de misiunea de pace, poate că totuşi ar fi sfătuit-o să meargă acolo şi să le arate că are de gînd să fie un negociator foarte dur. Iar dacă arabii contaseră pe ea ca punct slab al delegaţiei israeliene, atunci va trebui să se gîndească mai bine.

– O să simţi altfel după o zi, două, Miriam.

– Probabil aşa va fi.

Nu avea chef de discuţie. Auzise vocea lui Esther Aronson venind de undeva dinspre mijlocul cabinei. Citea din Ieremia.

...căci iată, te voi întoarce din pribegie şi voi salva seminţia ta din ţara robiei lor; iar Iacov se va întoarce... Sămînţa? Sămînţa lui? Sămînţa lui din Babilon? Poate. Îşi puse inconştient mîna pe abdomen.

Ministrul de externe se întinse şi o bătu din nou, uşor, pe umăr.

– Spuneam că a fost, cu adevărat, un act de altruism din partea lui, să rămînă în spate... pentru a-i împiedica pe aşbali să înainteze.

Miriam zîmbi forţat.

– Altruist? Jacob Hausner nu cunoştea sensul acestui cuvînt. Nu, a fost numai egoism, vă asigur. Nu voia să fie supus unei

anchete – nu doar cu privire la bombe, ci şi la modul său de a conduce – la uzurparea puterii şi la uciderea atîtor oameni în timp ce el era comandantul. A preferat să moară decît să stea în boxa acuzaţilor.

Încercă să surîdă din nou, dar pe obraji începură să-i curgă lacrimi.

Ariel Weizman se simţea stînjenit. O atinse uşor pe braţ.

– Cine ştie, poate n-a murit.

Ea se gîndi la soţul ei. Aşa îi tot spuneau şi despre el, iar în Europa încă mai existau evrei care lipeau anunţuri disperate pe panouri publicitare, în căutarea soţilor şi soţiilor, fiilor şi fiicelor lor. După atîţia ani. Îl privi pe Ariel Weizman, iar chipul ei căpătă dintr-o dată trăsături de o duritate cum el nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată. Vorbi, ţinînd dinţii încleştaţi:

– E mort, la naiba! Mort! Şi să-l ia naiba pentru că şi-a dat viaţa degeaba.

Îşi ascunse faţa în mîini şi începu să plîngă.

Amîndoi erau morţi, şi nu putea să meargă la mormintele lor, aşa cum nu putea merge la cele ale părinţilor ei, al surorii sau al tatălui său vitreg. Nu rămăsese nimic concret din trecutul ei, nimic care putea fi atins. Era ca şi cum oamenii aceştia nu existaseră niciciînd. Iar dintre locurile cu care aceştia se asociau în amintirea ei, multe nu făceau parte din lumea ei. Europa. Babilonul. Fu cuprinsă de un sentiment al deşertăciunii şi al tristeţii atotcovîrşitoare. Jacob îi spusese să strige şi să urle, şi să lase întreaga lume să afle că suferă, numai că ea nu voia şi nici nu putea s-o facă. Chiar dacă ar face-o, durerea nu ar înceta. Măcar dacă nu i-ar fi spus că o iubeşte. Atunci i-ar fi fost cu mult mai uşor să treacă peste acest episod, ca peste un moment de pasiune sau nesiguranţă, sau orice altceva.

Cineva o bătu uşor pe umăr, iar ea se uită în sus. Un tînăr membru al echipajului o privea, zîmbind, şi îi înmînă o hîrtie împăturită, spunîndu-i:

– Un mesaj radio.

Îl privi uimită cîteva clipe, apoi îl deschise şi citi cuvintele scrise cu creionul. *Te iubesc. Teddy.*

– Vreun răspuns?

Ea își șterse lacrimile cu ambele mîini și, după o scurtă ezitare, îi răspunse, clătinînd din cap:

– Nu, mulțumesc.

Tînărul se întoarse și se îndepărtă uimit.

Miriam privi din nou biletul, apoi îl puse în buzunar, atingînd cu degetele steaua de argint pe care i-o dăduse Jacob. Își scoase mîna din buzunar. Înainte de a lua legătura cu Teddy Laskov trebuia să aibă grijă de sămînța lui Hausner.

Teddy Laskov survolă pentru ultima oară Babilonul. Cu excepția nisipului și a unui bărbat solitar care se îndrepta spre vest călare pe un măgar, nimic nu părea să se miște pe pămînt. Bărbatul de pe cîmpiile mlaștinoase privi în sus. Avionul Concorde alb și albastru rămăsese scufundat lîngă cheiul Ummah. Ar fi trebuit să pară mai nelalocul lui, reflectă Laskov. Satul și avionul reprezentau punctul culminant a douăzeci și cinci de secole de dezvoltare separată. Totuși, legătura exista.

Laskov înclină avionul și porni spre vest, îndepărtîndu-se de Leagănul Civilizației și de Robie, zburînd peste deșertul Shamiyah, către Ierusalim. Aripile cu geometrie variabilă, care fuseseră desfăcute în timpul acțiunilor militare, se strîngeau acum în timp ce aparatul se înălța.

În cîteva minute se apropie de cele două avioane C-130.

Miriam nu răspunsese biletului prin care el își făcea publică dragostea și de aceea se simțea cam prost. Totuși, știa că trebuie să prezinte onorul celor de la bord. Asta făcea bine moralului acestora. Trecu printre cele două aeronave și înclină aripile. Apoi vîră, reduse viteza și deschise aripile, pentru a putea zbura mai încet. Se întoarse și făcu semne cu mîna din carlingă.

Din dreptul fiecărui hublou al navelor C-130 îi răspunseră oameni care își fluturau mîinile în timp ce el zbura în jurul lor.

Miriam Bernstein se ridică ezitant și se alătură celor care priveau prin hublouri, făcînd cu întîrziere semn spre avionul de luptă cînd acesta trecu din nou. Apoi se întoarse de la geam și,

aşezîndu-se din nou pe podea, adormi înainte să se fi întins măcar ca lumea. David Becker o acoperi cu o pătură.

Laskov făcuse destule acrobaţii şi nu se mai întoarse, ci urcă spre vest, ieşind din cîmpul vizual al avioanelor de transport. Îndreptă aeronava spre Ierusalim şi depăşi bariera vitezei sunetului. Cînd ei aveau să sosească, încă plini de praful Babilonului, el îi va întîmpina jos, îmbrăcat în haine civile şi proaspăt spălat. În lumea modernă situaţiile se schimbă cu o repeziciune incredibilă. Părea să nu mai existe nici un punct fix de reper, precum Steaua Polară, în funcţie de care să te poţi orienta. Se întreba dacă Miriam se schimbase mult în timpul acestui episod de la Babilon. Nu, nu Miriam. Ea era consecventă, aproape indiferentă. Avea să apară mai întîi acea uşoară răceală şi înstrăinare tipică pentru momentele în care se reîntîlnesc doi amanţi, dar apoi totul avea să treacă.

Laskov pătrunse în stratosferă, fără nici un alt motiv decît dorinţa de a vedea curbura pămîntului dedesubt şi lumina stelelor veşnice în întunericul de deasupra. Cînd erai aici întreaga perspectivă se modifica. Babilonul. Ierusalimul. Dumnezeu. Miriam Bernstein. Teddy Laskov. În vidul acesta rece toate păreau să se clarifice. Înainte de a ajunge să vadă domurile şi clopotniţele Ierusalimului, totul avea să fie limpede.

La New York era zece seara, iar delegaţii arabi şi israelieni se adunaseră în clădirea pentru Conferinţe a Naţiunilor Unite. De la Bagdad şi Ierusalim soseau la fiecare cincisprezece minute rapoarte, pentru ca, în fine, cea din urmă relatare primită prin teleimprimatoare să aducă veşti încurajatoare pentru cei prezenţi acolo.

Cineva deschise o sticlă de arak care trecu apoi din mînă în mînă. Nu prea se vorbea, dar, pe măsură ce tensiunea scădea, între grupurile adunate acolo se făcea simţit un sentiment de încredere şi chiar de prietenie. Un delegat arab propuse un toast. În curînd toţi cei de faţă toastară şi băură din belşug arak şi vin dulce.

Saul Ezer, delegat permanent al Misiunii Israeliene pe lîngă Naţiunile Unite, spuse că acesta era probabil cel mai destins grup de înalţi delegaţi pe care îl văzuse vreodată la o conferinţă. Arabii şi israelienii care urma să sosească aveau să găsească un teren cum nu se poate mai fertil. Se ridică în linişte şi se duse la un telefon dintr-un birou alăturat. Formă numărul unui hotel din centrul oraşului şi rezervă, din nou, camere pentru delegaţia israeliană.

Shear-jashub pierdu din vedere aeronavele şi, întorcîndu-şi măgarul spre est, porni, peste cîmpia mlăştinoasă, înapoi, spre Ummah. Fusese un interludiu straniu în viaţa mereu neschimbată a Eufratului.

Din nou o parte se întorsese la Ierusalim, în vreme ce alta preferase să rămînă pe loc. Shear-jashub îşi imagina festivităţile care urma să aibă loc la Ierusalim şi se gîndea la incertitudinea celor din Ummah. Dacă Ummah nu supravieţuia, atunci comunităţile din Hillah şi Bagdad aveau să reziste. Dacă nici acestea nu mai rămîneau, atunci mai era şi Ierusalimul sau vreun alt loc neştiut. Dar, într-o zi, Domnul avea să pună capăt încercărilor poporului său, şi atunci toţi cei împrăştiaţi pretutindeni se vor întoarce în Ţara Făgăduinţei, liniştiţi la gîndul că nu mai e nevoie de o Diaspora în afara Sionului, care să asigure supravieţuirea seminţiei.

Soarele se înălţa departe peste dealurile Babilonului. Shear-jashub îşi înălţă fruntea şi cîntă cu o voce puternică, ce răsună peste cîmpiile pustii, peste Eufrat şi peste ruinele Babilonului:

„Şi voi aduna rămăşiţele turmei mele din toate ţările în care am risipit-o, şi le voi aduce înapoi în ţarcul lor, iar ele vor fi rodnice şi vor spori. Şi voi rîndui păstori care să le hrănească, şi nu se vor mai teme, şi nu vor mai fi dispreţuite, şi nu vor mai duce lipsă de nimic, spune Domnul."